

Přehled zpráv

Donald Trump chce vystoupit ze Světové obchodní organizace	12
31.8.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 03 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
BRATS, srpen a blbá nálada na rozvojových trzích.....	13
31.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Největší online crowdfundingová kampaň v ČR ukončena.....	14
31.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
V Sasku to věř	15
30.8.2018 ČT 24 ~ str. 07 ~ 22:00 Události, komentáře	
Švýcaři nám otevřeli náruč	19
30.8.2018 Literární noviny ~ str. 01 ~ Příloha - Harmonie života <i>Dagmar Sedláčková</i>	
Vyšel první česko-slovenský Vogue. Sláva! Ale bez módy.....	22
29.8.2018 MaM.cz ~ str. 00 ~ <i>Denisa Hejlová</i>	
Vyšel první česko-slovenský Vogue. Sláva! Ale bez módy.....	23
29.8.2018 Mam.cz ~ str. 00 ~ <i>Univerzity Karlovy</i>	
Na trzích je dobrá nálada, a tak se dolar propadá.....	24
29.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Chytrá aplikace napoví ve volbách	25
29.8.2018 Lidové noviny ~ str. 04 ~ Domov <i>TOMÁŠ TOMÁNEK</i>	
Rusko v září uspořádá rozsáhlé vojenské cvičení s názvem Východ 2018	26
28.8.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 02 ~ 18:10 Ozvěny dne - publicistika	
Září patří zahradám.....	27
28.8.2018 Psychologie dnes ~ str. 37 ~ Psychologie na talíři	
Zeman přišel na oběd k velvyslanci USA. Mluvili o dějinách, ekonomice i bezpečnosti.....	28
28.8.2018 ct24.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>svitakm</i>	
Druhý šéfredaktor v rodině.....	30
28.8.2018 Barbar! ~ str. 39 ~ Interview	

ALENA VOLFOVÁ

Vyšel první československý Vogue. Sláva! Ale bez módy	34
27.8.2018 Marketing & Media ~ str. 14 ~ Komentáře DENISA HEJLOVÁ	
Je multikulturalismus mrtvý? Vědci chtějí zjistit, co si myslí děti	34
27.8.2018 Frýdecko-místecký a třinecký deník ~ str. 05 ~ Česko KATEŘINA PERKNEROVÁ	
Je multikulturalismus mrtvý? Vědci chtějí zjistit, co si myslí děti	35
27.8.2018 denik.cz ~ str. 00 ~ Česko Kateřina Perknerová	
Je multikulturalismus mrtvý? Vědci chtějí zjistit, co si myslí děti	36
27.8.2018 Písecký deník ~ str. 05 ~ Česko KATEŘINA PERKNEROVÁ	
Sandra Kvasnicová posílila marketingové oddělení advokátní kanceláře bpv BRAUN PARTNERS	37
27.8.2018 ihned.cz ~ str. 00 ~	
Sandra Kvasnicová posílila marketingové oddělení advokátní kanceláře bpv BRAUN PARTNERS	38
27.8.2018 Kariera.iHNed.cz ~ str. 00 ~ -rkp	
Schůzka velvyslanců v Černínském paláci	38
27.8.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 01 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
Vědci zjišťují, jak vnímají svět dětí	38
27.8.2018 Brněnský deník ~ str. 05 ~ Česká republika (kp)	
„Disney zážitek“: Trampolíny a 7 procent ročně na Fundliftu	39
27.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Jaroslav Průcha	
lidé	40
27.8.2018 E15 ~ str. 14 ~ Lidé	
Trump vs. Powell: Rostou sazby příliš rychle?	41
27.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Jaroslav Průcha	
Babiš na setkání velvyslanců v Černínském paláci	42
27.8.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 03 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
Ozvěny z Jackson Hole: Opět důraz na finanční stabilitu	43
27.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Vladimír Tomšík, Jerome Powell	

Ignacio Ramonet: Tyranie médií	46
27.8.2018 literarky.cz ~ str. 00 ~ <i>Petr Žantovský</i>	
V komunálních volbách kandiduje za velké strany stále méně lidí. Některé strany si ale polepšily. Které?	51
26.8.2018 instory.cz ~ str. 00 ~ <i>Jitka Jahodová</i>	
V komunálních volbách kandiduje za velké strany stále méně lidí. Některé strany si ale polepšily. Které?	52
26.8.2018 instory.cz ~ str. 00 ~ <i>Jitka Jahodová</i>	
Ostravské stopy: Město s jiskrou. Ostrava nebyla ušlápnutá, říká Neff	52
26.8.2018 regiony.impuls.cz ~ str. 00 ~ <i>David Neff</i>	
Šílenství, jako když komunisté slavili VŘSR. Petr Žantovský shrnuje týden, kdy média zcela ztratila soudnost	54
25.8.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~ <i>Hans Štembera</i>	
Šílenství, jako když komunisté slavili VŘSR. Petr Žantovský shrnuj týden, kdy média zcela ztratila soudnost	58
25.8.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~ <i>Hans Štembera</i>	
Šílenství, jako když komunisté slavili VŘSR. Petr Žantovský shrnuj týden, kdy média zcela ztratila soudnost	63
25.8.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Hans Štembera</i>	
Univerzita Karlova: Na FSV proběhla simulace jednání Rady bezpečnosti OSN ze srpna 1968	66
24.8.2018 politicke-listy.cz ~ str. 00 ~	
Ukrajina: 27 let nezávislosti	66
24.8.2018 ČT 24 ~ str. 09 ~ 22:00 Události, komentáře	
Kam může vést tvrdý postoj Itálie vůči migrantům ze Středomoří?	68
24.8.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 03 ~ 18:10 Ozvěny dne - publicistika	
Nežádoucího novináře Vladimíra Junka, šéfa Krkonošské pravdy, komunisté odstavili	70
24.8.2018 trutnovinky.cz ~ str. 00 ~	
Nežádoucího novináře Junka, šéfa Krkonošské pravdy, komunisté odstavili	71
24.8.2018 trutnovinky.cz ~ str. 00 ~	
V komunálních volbách kandiduje za velké strany stále méně lidí. Polepšili si jen Piráti, STAN a SPD ...	72

24.8.2018	irozhlas.cz ~ str. 00 ~ Zprávy z domova <i>Lenka Jansová, Dominika Perlinová</i>	
Univerzita Karlova: Na FSV proběhla simulace jednání Rady bezpečnosti OSN ze srpna 1968		73
24.8.2018	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Jan Rychetský</i>	
Univerzita Karlova: Na FSV proběhla simulace jednání Rady bezpečnosti OSN ze srpna 1968		74
24.8.2018	politicke-listy.cz ~ str. 00 ~ <i>Jan Rychetský</i>	
Nežádoucího novináře Junka, šéfa Krkonošské pravdy, komunisté odstavili		74
24.8.2018	trutnovinky.cz ~ str. 00 ~	
Čekání na šéfa Fedu		75
24.8.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Daniel Prokop		76
24.8.2018	Hospodářské noviny ~ str. 12 ~ Rozhovor <i>Petr Honzejek, Tomáš Pergler</i>	
Zeman a Babiš jsou úspěšní, protože umí vytvářet obraz nepřítele. Vítězné tažení populismu může ukončit ekonomická krize		79
24.8.2018	iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Petr Honzejek, Tomáš Pergler</i>	
Sandra Kvasnicová posílila marketingové oddělení advokátní kanceláře bpv BRAUN PARTNERS		83
23.8.2018	personalista.com ~ str. 00 ~ zprávy <i>personalista.com</i>	
Celní válka mezi USA a Čínou nabírá na síle		83
23.8.2018	ČT 24 ~ str. 08 ~ 22:00 Události, komentáře	
Zkrotit technologie? Chce to kreativitu a řemeslné dovednosti		86
23.8.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Prezident Trump v nesnázích		87
22.8.2018	ČT 24 ~ str. 07 ~ 22:00 Události, komentáře	
Multikulturní život a vzdělávání dětských prosumerů		89
22.8.2018	ČRo Plus ~ str. 04 ~ 21:10 Den v 60 minutach	
Soudní případ Cohena a Manafortta		92
22.8.2018	ČRo Plus ~ str. 02 ~ 21:10 Den v 60 minutach	
O výši důchodů		94

22.8.2018	ČRo Plus ~ str. 01 ~ 12:30 Radiofórum	
Hub Ventures v akci. Největší coworking pod jednou značkou		100
22.8.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Dolar dál pod tlakem. Pohne s kurzem zápis Fedu?		101
22.8.2018	roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Vládní verze novelizace důchodů byla schválena.....		102
22.8.2018	ČRo Plus ~ str. 01 ~ 21:10 Den v 60 minutach	
„Další budeme my?“ Tisíce Finů vyšly do ulic kvůli invazi do Československa, své „finlandizované“ vládě navzdory		104
21.8.2018	ct24.cz ~ str. 00 ~ Svět <i>fabianovap</i>	
Inspiraci a národní hrdost hledějme v době před 21. srpnem 1968. Já to zažila, říká Rakušanová		109
21.8.2018	rozhlas.cz ~ str. 00 ~	
T-Mobile: Ladislav Báča ředitelem značky a marketingové komunikace		110
21.8.2018	rmol.cz ~ str. 00 ~ <i>František Doupal</i>	
DEZINFORMACE O INVAZI V RUSKU ŽIJÍ DODNES		111
21.8.2018	Hospodářské noviny ~ str. 10 ~ Téma <i>Jan Wirtizer</i>	
Komunisté prý vždy lžou		112
21.8.2018	halonoviny.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Kojzar</i>	
21. srpen 1968 v České Kamenici		112
21.8.2018	ceska-kamenice.cz ~ str. 00 ~	
Komunisté prý vždy lžou		113
21.8.2018	Haló noviny ~ str. 05 ~ Názory - Polemika <i>Jaroslav KOJZAR</i>	
Dezinformace o invazi v Rusku žijí dodnes. Kontrarevolucionáři stříleli z kulometů a do země se chystalo vtrhnout NATO, hlásá současný dokument		114
21.8.2018	iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Jan Wirtizer</i>	
Přesně před 50 lety měli Češi a Slováci před sebou poslední relativně uvolněný večer.....		115
20.8.2018	ČRo Plus ~ str. 01 ~ 17:10 Den podle...	

Orbána rovnoprávnost nezajímá	121
20.8.2018 halonoviny.cz ~ str. 00 ~	
Orbána rovnoprávnost nezajímá	122
20.8.2018 Haló noviny ~ str. 08 ~ Ze zahraničí (čtk)	
Týden bez dat. Ale se setkáním v Jackson Hole	123
20.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Dezinformace o invazi v Rusku žijí dodnes. Kontrarevolucionáři stříleli z kulometů a do země se chystalo vtrhnout NATO, hlásá současný dokument	124
20.8.2018 ihned.cz ~ str. 00 ~	
RECENZE – Profesionálka a jiné povídky	125
19.8.2018 mujknizniraj.blogspot.cz ~ str. 00 ~	
Zdravé talíře	126
18.8.2018 knihcentrum.cz ~ str. 00 ~	
„Ostrava je město s jiskrou. Nebyla ušlápnutá“	126
18.8.2018 Mladá fronta DNES ~ str. 18 ~ Kraj Moravskoslezský <i>Martin Jiroušek</i>	
Hledáte práci? A víte, jak efektivně využít LinkedIn?	128
18.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Marketing T-Mobile povede od září Ladislav Báča	129
17.8.2018 MaM.cz ~ str. 00 ~ <i>Filip Rožánek</i>	
Marketing T-Mobile povede od září Ladislav Báča	130
17.8.2018 ihned.cz ~ str. 00 ~ <i>Filip Rožánek</i>	
Hrozí Zemi nebezpečí z vesmíru? Docela reálný je výron koronární masy ze Slunce a pád komety nebo asteroidu, říká Schmidt	130
17.8.2018 rozhlas.cz ~ str. 00 ~	
Jestřábem až do konce. Hampla zastaví jen další Lehman Brothers	131
17.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Asi nestačila Horáčkovi ostuda z prezidentské kampaně, přesto drze nedávno podal trestní oznámení na JUDr. PhDr. Zdeňka Ondráčka, Ph. D.; prý tohoto č	132
17.8.2018 rukojmi.cz ~ str. 00 ~	

Asi nestačila Horáčkovi ostuda z prezidentské kampaně, přesto drze nedávno podal trestní oznámení na JUDr. PhDr. Zdeňka Ondráčka, Ph. D.; prý ho jako.....	134
17.8.2018 rukojmi.cz ~ str. 00 ~	
Ladislav Báča se stane šéfem marketingové komunikace T-Mobile.....	136
16.8.2018 marketingsales.cz ~ str. 00 ~ Rubriky - bob -	
V marketingu T-Mobile střídá Stanka Ladislav Báča	136
16.8.2018 mediaguru.cz ~ str. 00 ~	
LADISLAV BÁČA STŘÍDÁ JANA STANKA NA POZICI ŘEDITELE ZNAČKY A MARKETINGOVÉ KOMUNIKACE T-MOBILE A SLOVAK TELEKOMU.....	137
16.8.2018 t-press.cz ~ str. 00 ~ <i>Báča Střídá Jana Stanka, Ředitele Značky A Marketingové</i>	
Merkelová je nucená mluvit s autoritářskými lídry, z Trumpa se stává soupeř, říká expert z Německa..	138
16.8.2018 info.cz ~ str. 00 ~ <i>Eliška Kubátová</i>	
Merkelová je nucená mluvit s autoritářskými lídry, z Trumpa se stává soupeř, říká expert z Německa..	139
16.8.2018 info.cz ~ str. 00 ~ Evropská unie <i>Eliška Kubátová</i>	
Izrael dnes otevřel hraniční přechod	141
15.8.2018 ČRo Plus ~ str. 02 ~ 21:10 Den v 60 minutach	
Vedoucí Centra vědeckých informací.....	143
14.8.2018 vedavyzkum.cz ~ str. 00 ~ Neakademické pracovní pozice <i>Vědavýzkum.cz</i>	
Maďarsko stopne financování gender studií. Nechceme utrácet za takový obor, tvrdí vláda	143
14.8.2018 24zpravy.com ~ str. 00 ~	
Co je adekvátní chtít po komunálním politikovi vědět a co je už nadbytečná zvědavost.....	144
14.8.2018 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 15:35 Zaostřeno	
Nejvyšší čas vyrazit na Last Minute! Zkuste Turecko!	150
14.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Státní ideologie v praxi: Orbánova vláda přestane financovat genderová studia	151
14.8.2018 euro.cz ~ str. 00 ~ Politika	
Orbán přestane financovat genderová studia. "Napáchala nenapravitelné škody"	152
14.8.2018 tyden.cz ~ str. 00 ~ Evropa <i>ČTK, Reuters</i>	

Státní ideologie v praxi: Orbánova vláda přestane financovat genderová studia	153
14.8.2018 euro.cz ~ str. 00 ~	
Už žádné peníze pro studenty genderu, rozhodla maďarská vláda	154
14.8.2018 globe24.cz ~ str. 00 ~	
Na trzích je stále stín Turecka. Pohnou s kurzy údaje o HDP?	155
14.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha, Hdp ČR</i>	
Dohoda o využití Kaspického moře	155
13.8.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 03 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
Euro nejslabší od loňského léta. Důvody? Inu Turecko	158
13.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Vede Čína hybridní válku proti Česku?	159
13.8.2018 cz.sputniknews.com ~ str. 00 ~ <i>Martin Mazaný</i>	
13. srpna 2018, 22:37	161
13.8.2018 almanach.cz ~ str. 00 ~	
Pro teroristy jsme nezajímavá země, říká student bezpečnostních studií	163
13.8.2018 houpaciosel.cz ~ str. 00 ~ <i>Martin Klose</i>	
Petr Žantovský: Jak jsem potkal knihy – 37. díl. Tyranie médií	165
13.8.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Hans Štembera</i>	
Petr Žantovský: Jak jsem potkal knihy – 37. díl. Tyranie médií	170
13.8.2018 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>PV</i>	
Podezření na falešnou kauzalitu	12
12.8.2018 konzervativnilisty.cz ~ str. 00 ~ <i>Napsal Jan Kubalčík</i>	
Podezření na falešnou kauzalitu	13
12.8.2018 konzervativnilisty.cz ~ str. 00 ~	
Duhový průvod Prague Pride 2018 půjde novou trasou a bude mít rekordní počet vozidel	14
11.8.2018 lui.cz ~ str. 00 ~	

Airbnb dnes slaví desáté narozeniny. Změnilo svět k lepšímu?	15
11.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Janu Palachovi by bylo 70 let.....	19
11.8.2018 novinky.cz ~ str. 00 ~ Věda a školy <i>Filip Šára</i>	
Abcházie	22
10.8.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 02 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
Porostou sazby letos ještě dvakrát? Náznaky tu jsou.....	23
10.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Dominik Stroukal</i>	
Závěr týdne ovládla inflace. Dolar sílí.....	24
10.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Rusko-americké vztahy	25
9.8.2018 ČT 24 ~ str. 07 ~ 20:00 90' ČT24	
Po kratší rodičovské ženy pracují na lepších pozicích, ukázala studie.....	26
9.8.2018 Hospodářské noviny ~ str. 03 ~ Události <i>Markéta Šrajbrová</i>	
Z garáže do české Top 6. Zaujme vás iNETPrint na Fundlíftu?	27
9.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Po kratší rodičovské dovolené pracují ženy na lepších pozicích, ukázala studie ekonomky Pertold-Gebické.....	28
9.8.2018 ihned.cz ~ str. 00 ~	
Po kratší rodičovské dovolené pracují ženy na lepších pozicích, ukázala studie ekonomky Pertold-Gebické.....	30
9.8.2018 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Markéta Šrajbrová</i>	
Střednědobé plánování rozvoje sociálních služeb – jen pro velké?	34
9.8.2018 denik.obce.cz ~ str. 00 ~	
Střednědobé plánování rozvoje sociálních služeb – jen pro velké?	34
9.8.2018 denik.obce.cz ~ str. 00 ~ Sociální problematika <i>PhDr. Ing. Vít Skála, Ph.D.</i>	
Dějinné zkušenosti se musejí obnovovat	35
9.8.2018 bohumildolezal.cz ~ str. 00 ~	

Doplňovací volby v USA	36
8.8.2018 ČT 24 ~ str. 08 ~ 21:31 Horizont	
Přehled akcí: Lidé si napříč Českem připomínají mrazivý konec nadějného jara 68	37
8.8.2018 ct24.cz ~ str. 00 ~ Domáci volfovat	
Bohumil DOLEŽAL.....	38
7.8.2018 bubinekrevolveru.cz ~ str. 00 ~ Edici Rr	
ČEZ potvrzuje celoroční výhled čistého zisku 12 až 14 miliard Kč	38
7.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Jaroslav Průcha	
Dějinné zkušenosti se musejí obnovovat	38
7.8.2018 bubinekrevolveru.cz ~ str. 00 ~ Karel Cudlín	
Pohnou dnes kurzem koruny statistici?.....	39
6.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Jaroslav Průcha	
Sen o burze a silné koruně i stesk po bezcelní unii: ekonomika meziválečného Československa	40
4.8.2018 patria.cz ~ str. 00 ~	
Praha je podle Forbesu hlavním městem Bitcoinu. Umístil se i Žatec.....	41
3.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Dominik Stroukal	
Perpetuum: Výzkum Univerzity Karlovy říká, že jedno dítě z deseti pozná skrytou reklamu na internetu 42	42
3.8.2018 e15.cz ~ str. 00 ~ The Student Times Simona Mrázková	
Perpetuum: Výzkum Univerzity Karlovy říká, že jedno dítě z deseti pozná skrytou reklamu na internetu 43	43
3.8.2018 e15.cz ~ str. 00 ~ Simona Mrázková	
Velká vizita Josefa Veselky: Ty plagiátore!.....	46
3.8.2018 iHNed.cz ~ str. 00 ~ Josef Veselka	
Ty plagiátore!	51
3.8.2018 ego! ~ str. 12 ~ Sloupek Josef Veselka	
Fotograf František Géla: Nejnáročnější bylo natáčení Robinsonova ostrova	52
2.8.2018 opavsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Opavsko Veronika Schindlerová	
H-System jako učebnice práva.....	52
2.8.2018 Lidové noviny ~ str. 12 ~ Názory	

TOMÁŠ RICHTER

Bílý dům hrozí dalším stupňováním obchodní války s Čínou.....	54
2.8.2018 ČRo Radiožurnál ~ str. 02 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
Jan Kovařík.....	58
2.8.2018 rozhlas.cz ~ str. 00 ~	
ČNB dnes zvedne sazby, Fed to včera neudělal	63
2.8.2018 roklen24.cz ~ str. 00 ~ <i>Jaroslav Průcha</i>	
Neustálým strašením migrací dělá Babiš stejnou chybu jako my před rokem, říká Poche.....	66
2.8.2018 iHNed.cz ~ str. 00 ~ <i>Martin Ehl, Kateřina Frouzová</i>	
Neustálým strašením migrací dělá Babiš chybu, říká Poche.....	66
2.8.2018 Hospodářské noviny ~ str. 06 ~ Události <i>Martin Ehl, Kateřina Frouzová</i>	
Na dva dny zadržet a vrátit. Bavorsko spustilo migrační centra. Jak fungují a co znamenají pro ČR?	68
1.8.2018 info.cz ~ str. 00 ~ <i>Eliška Kubátová</i>	
Na dva dny zadržet a vrátit. Bavorsko spustilo migrační centra. Jak fungují a co znamenají pro ČR?	70
1.8.2018 info.cz ~ str. 00 ~ Evropská unie <i>Eliška Kubátová</i>	
Personálie.....	71
1.8.2018 Právo ~ str. 15 ~ Trhy & ekonomika <i>(pro)</i>	
Vláda jmenovala V. Košťála novým předsedou Rady ERÚ	72
1.8.2018 solarnovinky.cz ~ str. 00 ~ <i>Novinky Domáci</i>	
Pokus nevyšel? Praha sobě jde do voleb i jako politická strana	73
1.8.2018 prazsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Praha <i>Jan Prokeš</i>	
Pokus nevyšel? Praha sobě jde do voleb i jako politická strana	74
1.8.2018 Pražský deník ~ str. 03 ~ Praha / Zpravodajství <i>JAN PROKEŠ</i>	
Pokus nevyšel? Praha sobě jde do voleb i jako politická strana	74
1.8.2018 kladensky.denik.cz ~ str. 00 ~	
ERÚ povede Košťál	75
1.8.2018 iuhli.cz ~ str. 00 ~ Z domova <i>ČTK, Redakce</i>	

Plné znění zpráv

Donald Trump chce vystoupit ze Světové obchodní organizace

31.8.2018 ČRo Radiožurnál str. 03 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Vladimír KROC, moderátor

Americký prezident Donald Trump chce vystoupit ze Světové obchodní organizace, pokud se nebude ke Spojeným státům chovat lépe. Pilíř světového obchodního systému kritizoval ve čtvrtěčním rozhovoru s agenturou Bloomberg. Na lince je ekonom Michal Mejstřík z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Michal MEJSTŘÍK, ekonom, Institut ekonomických studií, **FSV UK**

Dobrý den.

Vladimír KROC, moderátor

Jak by odchod Spojených států ze Světové obchodní organizace narušil systém mezinárodního obchodu?

Michal MEJSTŘÍK, ekonom, Institut ekonomických studií, **FSV UK**

Tak upřímně řečeno, v té organizaci je v tuto chvíli, ona existuje také díky zásadní iniciativě Spojených států v minulosti, což je důležité říci, bez Spojených států by ta organizace tento /nesrozumitelné/ nedostala a historicky Spojené státy včetně všech minulých prezidentů se usilovaly pevně o to, aby nastavily pravidla mezinárodního obchodu, samozřejmě některé věci se povedou, některé věci se povedou méně. A z hlediska pana Trumpa v tuto chvíli vlastně jakékoliv nasazení domácích například cel, které tedy začal aplikovat celkem jednostranně, tak pokud nedostane vlastně požehnání WTO, je pro Spojené státy nebezpečné a z tohoto hlediska vzniká ten spor, o kterém právě hovoříme. To znamená, je to instituce, která může jaksi zasahovat proti Spojeným státům z hlediska uvalení těch bilaterálních nástrojů zahraničního obchodu, jak jsme o tom vlastně od března letošního roku mluvili. Proto se mluví, že vlastně březen, kdy vlastně vznikly cla, nebo vlastně pan prezident Trump oznámil cla na dovoz několika zásadních elementů, tak jak je datováno jako začátek konce...

Vladimír KROC, moderátor

Ano.

Michal MEJSTŘÍK, ekonom, Institut ekonomických studií, **FSV UK**

WTO.

Vladimír KROC, moderátor

Prezident Trump odmítl čtvrtěční návrh Evropské unie na vzájemné zrušení dovozních cel na automobily. Jak dopadá sankční politika Spojených států na Evropskou unii?

Michal MEJSTŘÍK, ekonom, Institut ekonomických studií, **FSV UK**

Tak v tuto chvíli zatím ty dopady bych řekl, nejsou fatální, ale spíš se jedná o ta opakovaná prohlášení, že například německá auta ve Spojených státech nemají co pohledávat, přitom část těch evropských aut je vyráběna ve Spojených státech a dokonce je vyvážena ze Spojených států. Takže upřímně řečeno řada těch vyjádření pana prezidenta Trumpa vlastně nevychází ze skutečné reality a je, já bych řekl, je spíš tak předvlebně orientovaná, což je poněkud nešťastné

Vladimír KROC, moderátor

Francouzský ministr financí Bruno Le Maire a německý ministr zahraničí Heiko Maas prosazují nový platební systém nezávislý na Spojených státech. Lze docílit větší evropské nezávislosti na USA?

Michal MEJSTŘÍK, ekonom, Institut ekonomických studií, **FSV UK**

Tak v podstatě USA se snaží přenastavit ten systém tak, aby lépe odpovídal jejich očekávání a z tohoto hlediska lze si představit, že Evropská unie jako významný hráč na světovém trhu do Spojených států a Číny nepochybně třetí největší obchodní seskupení, může docílit určitých specifických opatření s ohledem na to, že tady existuje nějaká společná měna euro a podobně. Ale já si nemyslím, že to je lepší cesta než máme doposud a z tohoto hlediska já to chápu jako jenom jako způsob vyjednávání nějakých budoucích kompromisů.

Vladimír KROC, moderátor

A krátce, je Světová obchodní organizace v krizi?

Michal MEJSTŘÍK, ekonom, Institut ekonomických studií, **FSV UK**

Tak s ohledem na minulá rozhodnutí, jenom připomínám, tak většina těch rozhodnutí byla ve prospěch Spojených států. Je docela pikantní, že vlastně pan prezident Trump přichází právě s touto okolností. Ten problém WTO je nepochybně v tom, že ona v minulosti těm méně vyspělým státům dávala větší práva tak, aby, a větší volnost, včetně Číny, které povolila vstup před drahnými lety, 2001 a teď jako samozřejmě poté, co tyto země se postupně vyvinuly jako vyspělé a silné, silní hráči na mezinárodním poli, tak těmto zemím se nechce vlastně těch výhod...

Vladimír KROC, moderátor

Se vzdát.

Michal MEJSTŘÍK, ekonom, Institut ekonomických studií, **FSV UK**

Tyto výhody ztrácet. A to je ten vlastně reálný problém, o kterém teď mluvíme.

Vladimír KROC, moderátor

Profesor Michal Mejstřík z Univerzity Karlovy. Děkuju. Na shledanou.

Michal MEJSTŘÍK, ekonom, Institut ekonomických studií, **FSV UK**

Také na shledanou.

BRATS, srpen a blbá nálada na rozvojových trzích

31.8.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: RoklenFx, forex, fx, dolar, euro, koruna, EURCZK, EURUSD, USDCZK

Srpen ukázal důležitost nejistoty na měnových trzích. Ta pramenila zejména z vyjednávání obchodních podmínek mezi Spojenými státy a dalšími zeměmi a z ekonomických problémů rozvíjejících se trhů. Některé měny tzv. emerging markets ztratily během srpna více než čtvrtinu své hodnoty.

Na měnových trzích jsme byli svědky téměř symetrického zhrounutí. Eurodolar se na konci měsíce dostal na úroveň 1,166 EURUSD, na kterém na začátku srpna zahajoval. Zdánlivě nudný měsíc ale přinesl několik významných událostí, díky kterým jsme v první půlce srpna pozorovali posilování dolaru až k hranici 1,13 dolaru za euro, jen aby v druhé polovině oslabil zpět.

Silnějším dolaru hrála do karet nejistota kolem obchodních sporů, zejména cel a vyjednávání mezinárodních obchodních kontraktů. Prim stále hrál Donald Trump a jeho kroky směrem k Číně, ale také Mexiku či Evropské unii. V nejisté době se pak potvrdila role dolaru v podobě bezpečného přístavu.

Ostatně, americká měna posilovala po většinu letošního roku. Výjimkou bylo pouze několik optimistických období, jako byla například právě druhá polovina srpna. Ta s sebou přinesla rekordně vysoké akciové indexy, uklidnění napjatých vztahů, a s tím i vyšší chuť investorů hledat rizikovější alternativy. Chuť ale začíná přecházet.

Dobrou náladu kazí zejména rozvíjející se trhy. Index MSCI Emerging Markets byl sice na začátku roku na svém historickém maximu, od března ale strmě klesá a vypadá to, že se nechystá přestat. A je dost možná jen otázkou času, než se z rozvíjejících se trhů vyklube celosvětový problém.

Vedle již známé ekonomicky významné skupiny BRIC (Brazílie, Rusko, Indie a Čína) se v srpnu vytvořila mezi těmito novými ekonomika nová zkratka, která si hledá místo, tedy BRATS (Brazílie, Rusko, Argentina, Turecko a South Africa, tedy Jihoafrická republika). Ta vznikne z prvních písmen pěti rozvíjejících se ekonomik, kterým se v srpnu nejvíce propadly jejich měny. Ekonomiky těchto zemí zažívají v poslední době skutečně špatné časy. Odnáší to zejména jejich měny, skrze které trpí obyvatelé těchto zemí a také finanční a další instituce. A dotýká se to v konečném důsledku i nás.

Nejde jen o často skloňované Turecko. Turecká lira sice ztratila v srpnu 24,3 % své hodnoty, ale není sama a ani není rekordmanem. V srpnu se podařilo ztratit celých 28,6 % hodnoty také argentinskému pesu. Argentinská centrální banka zakročila zvýšením sazeb až na 60 % a prezident této jihoamerické země požádal Mezinárodní měnový fond o pomoc ve výši 50 miliard dolarů. V době všeobecného ekonomického růstu a nízkých úrokových sazeb jde o neuvěřitelná čísla. Nedařilo se ani jihoafrickému randu, brazilskému realu a ruskému rublu. Rand ztratil 9,7 %, real 9,6 % a rubl 7,3 % své hodnoty.

Přestože se nám většina rozvíjejících se trhů může zdát poměrně vzdálená, jejich vývoj se nás dotýká. A může se dotýkat i významně. Ve zmiňovaném indexu MSCI Emerging Markets se nachází i Česká republika. A 5 z 24 měn v indexu, ve kterém jsme společně s nimi, se významně propadá. Spolu s nimi se tedy svezla i koruna. A to už je jen krůček od vlivu slabší koruny na rozhodování České národní banky o sazbách.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společností Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/Sm5Gk/brats-srpen-a-blba-nalada-na-rozvojovych-trzich>

Největší online crowdfundingová kampaň v ČR ukončena

31.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: Fundlift, Bidli, investice, crowdfunding, reality

Investment-crowdfundingová platforma Fundlift má za sebou důležitý milník. Realitní premiéra zajistila týmu Fundliftu rekord. Největší online crowdfundingová kampaň, jaká se kdy na území České republiky uskutečnila, byla úspěšně zafinancována. Společnost BIDLI holding, která v rámci svých dceřiných firem nabízí komplexní portfolio služeb souvisejících s bydlením, získala od investorů téměř 19 milionů korun.

„Na západě je objem financování nemovitostních projektů formou crowdfundingu obrovský a byl zde předpoklad, že o takovýto projekt bude zájem i ze strany investorů na Fundliftu. Je ale pravda, že především rychlost úpisu prvních 10 milionů byla extrémní,“ uvedl CEO Fundliftu Radek Musil.

Značka Bidli vznikla na začátku roku 2018. Tehdy se spojily úspěšné realitní kanceláře Reality IQ a RSH Reality, které se rozhodly používat společnou značku Bidli. BIDLI reality tak nově tvoří dvojku na realitním trhu. Spolu s realitní kanceláří se na Bidli přejmenovaly i všechny ostatní služby, které do té doby fungovaly pod značkou RSH, tedy dnešní BIDLI stavby, BIDLI poradenství, BIDLI interiéry, BIDLI energie a BIDLI development. Celá skupina je zastřešena holdingem BIDLI holding, a.s., který se tak může pyšnit jednou z nejvíce komplexních nabídek služeb týkajících se bydlení u nás.

„Byť má Bidli holding spoustu dceřiných společností, tak to nejsou firmy, které by byly vedené zvlášť. Sice má každá z nich svého ředitele a produktové manažery, nicméně business budujeme u všech firem společně. Všichni naši poradci, které nazýváme také průvodci na cestě za vlastním bydlením, nabízejí všechny služby všech dceřiných společností skupiny Bidli,“ říká Jiří Lejnar, předseda představenstva BIDLI holding, a.s. Kampaň Bidli holding byla slavnostně spuštěna na druhých narozeninách Fundliftu v Operu. A byla navýšena z původních deseti na 20 milionů korun, když k získání prvních deseti milionů stačil necelý týden. „Za zmínku stojí i to, že na úrovni přes 100 tisíc korun do kampaně investovalo více než 50 investorů,“ říká Anna Richtrová z Fundliftu.

Fundlift plánuje další developerské kampaně. „Je to směr, kterým se chceme vydat. Ještě během letošního roku bychom rádi spustili minimálně dvě obdobné projekty,“ dodává Musil.

Největší kampaní v historii Fundliftu, který byl spuštěn v květnu 2016, byla kampaň pro StartupYard, od investorů se podařilo vybrat 20 milionů korun. Jednalo se však o neveřejnou nabídku. Největší klasickou kampaní bylo tak právě Bidli.

Peníze od investorů získalo již 38 projektů, z toho 32 pro velký zájem investorů navyšovalo cílovou částku emise. Aktuálně mohou lidé investovat do kampaní B&Bartoni, iNETPrint nebo HOP Areny. „K dnešnímu dni bylo na Fundliftu celkem investováno více než 220 milionů korun,“ dodala Richtrová.

Musil dodal, že ve světě se investment crowdfunding začal používat nejdříve pro financování technologických firem. „I Česká republika je v této oblasti světovým hráčem a vidíme zde velký prostor pro podporu projektů z této oblasti. Fundlift je ale od začátku otevřen projektům napříč sektory,“ dodal šéf Fundliftu.

Mám vlastní startup. Proč bych měl hledat financování na Fundliftu?

Vaše firma dostane novou možnost získání kapitálu, často za lepších podmínek, než jaké Vám nabízí tradiční zdroje. Navíc získáte zpětnou vazbu na svůj obchodní plán a validaci od většího počtu investorů. Investování přes online platformu vytváří transparentní prostředí – je to jen o Vás, Vašem příběhu, a kvalitě Vašeho produktu a obchodního modelu.

Projekt se kampaní zviditelní a upozorní na sebe velký počet potenciálních zákazníků. Získání předprodejů Vašeho produktu pomocí investment crowdfundingu není neobvyklé. Investoři do Vašeho projektu se stanou Vašimi loajálními zákazníky a budou Váš projekt propagovat – je to i v zájmu úspěšnosti jejich investice.

Proč bych měl na Fundliftu investovat?

Jako investor získáte možnost podílet se na růstu společností, včetně možnosti významně participovat na jejich budoucím zisku. Transparentní online prostředí umožňuje investorům podílet se na otevřené diskusi s firmami a ostatními investory a sdílet tak své názory a zkušenosti.

Fundlift je určen široké veřejnosti i profesionálním investorům (venture capital fondům, zkušeným angel investorům, family offices a dalším).

Investorem se může stát kdokoli z široké veřejnosti, kdo je ochoten investovat minimální požadovanou částku, která je stanovena na 5000 Kč (minimální částka může být ale stanovena vyšší v závislosti na specifikaci jednotlivých projektů). Každý takový investor může prostřednictvím této investice diversifikovat své investiční portfolio – vzhledem ke stavu současného tržního prostředí je možnost diverzifikace velmi ceněna.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SBhxE/nejvetsi-online-crowdfundingova-kampan-v-cr-ukoncena>

V Sasku to vře

30.8.2018 ČT 24 str. 07 22:00 Události, komentáře

Jakub ŽELEZNÝ, moderátor

Demonstrace v německém Chemnitzu pokračují. V podvečer se tam sešla asi tisícovka protestujících proti migrantům. V ulicích byl tentokrát i velký počet policistů připravený zabránit výtržnostem a hlavně střetům mezi různými názorovými skupinami. Nepokoje se vyhroutily po sérii násilností, které vyvolala vražda Němce, jak už jsme říkali, podezřelí jsou 2 muži ze Sýrie a Iráku. Zmírnit napětí se pokusil saský premiér, který mimochodem za velmi přísných bezpečnostních opatření diskutoval s místními. No a náš zpravodaj Václav Černohorský

zůstal na místě. Václave, co přesně se tedy v saském Chemnitzu v posledních hodinách dělo a děje. Co demonstranti požadovali a jak výrazně museli policisté zasahovat?

Václav ČERNOHORSKÝ, zpravodaj ČT v Německu

Dobry večer, obě akce zmiňované jak ta demonstrace pořádaná místním občanským hnutím Pro Chemnitz, které stálo za tou pondělní demonstrací, která se částečně zvrhla v násilí, tak akce tady za mnou v útrobách místního fotbalového stadionu, rozhovory ministerského předsedy Saska s místními občany. Obě akce jsou už u konce a obě proběhly bez nějakých vážných problémů, jak už jsi řekl, policie se připravila lépe než v těch minulých dnech místní policisté dostali asistenci a posili z dalších spolkových zemí i od spolkové policie. A také se nekonaly žádné proti demonstrace. Například organizace Chemnitz Nazifrei, tedy Chemnitz bez /nesrozumitelné/ oznámila, že se, že žádnou protidemonstraci nebude pořádat, protože nevěří, že by se policisté postarali o jejich bezpečnost. To, co se dělo za mnou v útrobách stadionu byl velmi zajímavý pokus minimálně místních politiků a také saských politiků získat zpátky důvěru veřejnosti formou té dlouho plánované diskuze, která ale po těch posledních událostech dostala úplně jiný náboj a bylo vidět, že politici rozhodně nemají lehkou úlohu a čelili, čelili velké kritice a čelili také pokřikům, pískání, zejména místní primátorka. V těch jednotlivých rozhovorech ale hráli hlavní roli témata jako bezpečnost, migrace, sociální témata, peníze, infrastruktura a podobně a uvidíme, do jaké míry se politikům dnes podařilo ty emoce uklidnit a občanům nabídnout nebo řekněme vyhrát zpátky tu částečně ztracenou důvěru, o kterou přišli v těch minulých dnech. A já jenom připomenu, že ty další demonstrace, ať už na jedné nebo na druhé straně se budou konat v Chemnitzu i v následujících dnech. Vše má nejspíš vyvrcholit v pondělí, kdy se na koncertu čeká účast více než 10 tisíc lidí.

Michal KUBAL, moderátor

Další informace teď s Vladimírem Handlem, který dění v Německu sleduje dlouhodobě, velmi pečlivě z institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobry večer.

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

Dobry večer.

Michal KUBAL, moderátor

Jak zásadní je to, co se děje v Sasku teď.

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

Je to zásadní v tom smyslu, že třeba Německo samozřejmě zažívá určitý posun doprava nebo aktivizaci těch pravicových skupin a extrémní pravice. Nicméně to jsou nadále v podstatě okrajové skupiny, pokud jde o počty, o jejich podporu ve voličských nějakých preferencích, kde ty lidi ani ty skupiny se nedostávají do parlamentu, ani na zemský ani na spolkové úrovni samozřejmě.

Michal KUBAL, moderátor

Ty krajní?

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

Ty krajní skupiny. Nicméně samozřejmě oni jsou, oni jsou docela dobře organizované a vždycky se snaží prosadit, prorazit právě do toho veřejného nějakého dění. A tady se jim to zdá se podařilo při použití teda té nešťastné události, té vraždy. Skutečně se toho chytili a byli schopni zorganizovat takhle rozsáhlé demonstrace, ke kterým se připojila ta druhá, to je druhý problém, ke kterým se připojili normální lidé, kteří skutečně se cítí znejistění jak kulturně, tak sociálně a dalším způsobem. Takže to je to, to je to nebezpečné, které se tady otevírá.

Michal KUBAL, moderátor

Čím to je, my jsme dneska slyšeli v reportáži v Událostech od Václava Černohorského, kde mluvil jeden z radních v Chemnitzu, který říkal, všechny statistiky nám ukazují, že kriminalita klesá. Nicméně lidé nám říkají, že se cítí méně bezpečně. V čem to je? Selhává tedy stát v tom, jak umí vysvětlovat, že ta situace není tak těžká anebo lidé mají pravdu tím, že opravdu cítí ohrožení?

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

Já si myslím, že tam se spojují 2 věci, jednak je to, spíš to je kulturní ohrožení. Jeden kolega můj německý říká, no to je kultur angst.

Michal KUBAL, moderátor

Kulturní strach.

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

Kulturní strach, protože najednou se ta společnost mění, skutečně je tam daleko víc barevných lidí na ulicích, což třeba na tom východě Německa to nebylo vůbec zvykem. To byla skutečně bílá společnost.

Michal KUBAL, moderátor

Ano ano, na to jsem se chtěl zeptat, protože dneska přišla další informace, zpráva ze severní Německa. Zraněný syrský přistěhovalec, ale opět to jsou bývalé východní země. Funguje tady pořád něco jako mentální železná opona v Německu nebo je to celoněmecký problém? Přece jenom ty západní německé země měly zkušenosti s Turky a dalšími, dalšími národnostmi, které přicházely tam pracovat.

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

Ta multietnicita, kterou zažívalo západní Německo, tak skutečně v tom východním Německu nebyla. Ta zkušenost tam opravdu chybí, čili ta kulturní, kulturní obava tam je daleko silnější než na západě. Zároveň je třeba říct, že to má i teda sociálně ekonomický aspekt. Poslední výzkumy ukazují, že vlastně nejvíce voličů AfD a nejvíc přívrženců těch pravicových skupin je v těch oblastech, které jsou sociálně slabší a které jsou zejména strukturálně slabší, to znamená, že lidé tam mají třeba zaměstnání, mají slušné výdělky, ale nemají perspektivu, že je to zaměstnání bude trvalé.

Michal KUBAL, moderátor

Opět bývalé východní země?

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

A to nejsou jenom východní, to se právě ukazuje, že jsou takové ostrovy v tom Západním Německu a jakmile takový ostrov sociálně ekonomický se ukazuje, tak tam má vlastně stejné, stejné reflexy na uprchlickou krizi, na podporu pravicových skupin. Čili to vlastně to není, v tomto smyslu to není čistě východní.

Michal KUBAL, moderátor

Na tom kultur angstu, jak vy jste to nazval obavou o vlastní kultuře, kulturu. Co, co tam je, máme nějaká tvrdá data, jak vypadá typický přistěhovalec teď do Německa? Je to ten člověk, který se snaží začlenit do společnosti, najít si práci, možná nastartovat nějakou svou vlastní firmu anebo je to člověk, který se chce přisát na sociální systém a je bezpečnostní hrozbou?

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

Tak většina těch uprchlíků, které sledujeme od toho roku 2015 třeba. To byla ta velká vlna, že jo. Tak ta skutečně jednak zažádala o azyl anebo o tu ochrannou, ochrannou, ochranný statut a z nich podle posledních statistik víme, že asi 300 tisíc už tedy buďto to je v zaměstnání nebo teda v nějakém výukovém programu, který vede k zaměstnání. To znamená nějaké podniky si je vybraly zejména větší, menší a střední.

Michal KUBAL, moderátor

To byl skoro milion, jestli se nepletu.

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

To byl milion a půl za ty 2 roky teda, za 2 a půl roku k dnešnímu dni. Čili skutečně to je, ale je to část.

Michal KUBAL, moderátor

Takže jedna pětina.

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

Jedna pětina. Další teda samozřejmě probíhá tím procesem azylového řízení, což není samotné o sobě jednoduché. A bezesporu právě ty lidé i ty účastníci těch demonstrací dneska říkali, jaktože já tady pořád vidím na ulici ty černé mladé muže nebo ty černovlasé mladé muže snědé a já musím do práce a oni nemusí. No, oni do té práce se jen tak nedostanou samozřejmě, protože musí se naučit jazyk, musí je ty podniky vzít. Neexistuje žádný státní program, který by je všechny najednou integroval do nějakého zaměstnání. Čili vlastně oni procházejí tím relativně dlouhým obdobím, kdy se teda integrují. V zásadě je třeba říct, že to chování je jejich a to všechny statistiky potvrzují, mají v podstatě normální, průměrné, které je srovnatelné z chování německého obyvatelstva.

Michal KUBAL, moderátor

Nicméně tam přicházejí nejrizikovější skupina mladí muži, kteří i samozřejmě v normální populaci, pokud to tak nazvu nebo domácí populaci, tak mají nejrizikovější chování. Mají nejvyšší kriminální statistiky.

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

Přesně taky, to je také pravda. I když zase, jak jste říkal správně i celoněmecká i saská kriminální statistika ukazuje, že ta kriminalita klesá včetně násilných činů, takže tam já si myslím, že to je skutečně a zpět k tomu kulturu angstu. Je to spíš to, že ty lidé jsou na těch ulicích ta starší generace, zejména která prostě je určitým způsobem znejistěná i svým postavením, svojí perspektivou, tak je vnímá prostě jako cizí element. Neumí s ním zacházet a v tom je teda selhání politiky. A i té komunální politiky, že neumí lidi propojit do té míry, aby teda tento kultur angst teda se buďto teda definoval jako skutečně tady reálné ohrožení a budeme ho řešit anebo tady je prostě jenom obava, kterou je možné řešit tím, že ty lidi se budou se víc, budou si víc rozumět.

Michal KUBAL, moderátor

Poprosím už jenom krátce.

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

Ano.

Michal KUBAL, moderátor

Poprosím už jenom krátce, podle vás ty bariéry budou stoupat anebo se je naopak podaří zahladit?

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

Já si myslím, že teď to je velká zkouška, protože hlavní co je potřeba udělat, tak je zastavit, zastavit tu mobilizaci prostřednictvím těch pravicových radikálních skupin, které jsou dobře organizované prostřednictvím sociálních médií. Je to vlastně překvapení, je to určitý šok. S tím německá společnost nepočítala, že se jim podaří takto rychle lidi vytáhnout do ulice. A tohle to je třeba myslím zastavit a potom to, co dělá teď pan premiér Krečmer, měl to dělat dřív už jeho předchůdce. Skutečně to je občanský dialog.

Michal KUBAL, moderátor

Říká Vladimír Handl, díky za váš čas. Díky, že jste přišel do Událostí, komentářů.

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií **FSV UK**

Děkuji, na shledanou.

Švýcaři nám otevřeli náruč

30.8.2018 Literární noviny str. 01 Příloha - Harmonie života

Dagmar Sedlická

Pro Helenu Leimgruber-Hájkovou, uznávanou psychoterapeutka se specializací na kognitivně behaviorální terapii, zakladatelku švýcarské Asociace Olgy Havlové, bylo rozhodnutí nevrátit se v srpnu 1968 domů okamžitou reakcí. Se stejným entuziasmem jako tehdy zařizovala svůj nový život, pustila se do vzpomínání na události, které obrátily její život vzhůru nohama.

* Jak se stalo, že jste se ocitla a usadila ve Švýcarsku? Co tomu předcházelo?

V létě 1968 jsem byla se spolužačkou z pražské **Fakulty sociálních věd** a publicistiky v Neapoli, kde nás zastihla zpráva o sovětské invazi. Rozhodnutí nevrátit se bylo okamžité. Bylo snadné představit si změny, které nastanou v akademické, kulturní a civilní oblasti. Začátky exulantského života byly těžké, stesk po rodičích a domově. Starosti, jak zvládneme studia a ekonomickou situaci, nám první měsíce nedaly klidně spát. Švýcarsko, neutrální země s tradicí přijímat emigraci, se nám zdálo vhodné, i jazykově. Já jsem měla školní znalosti francouzštiny, němčiny a italštiny, moje kamarádka byla zdatná germanistka. Měly jsme ukončené 3 roky, dnes ekvivalent bakaláře. První rok jsme studovaly na univerzitě v Curychu. Dostaly jsme stipendium, které platilo pouze během semestru, ostatní měsíce v roce jsme vždy musely sehnat práci, a to nebylo snadné. Pracovaly jsme v pojišťovně, na poště, dělaly jsme sociologické výzkumy, vychovatelky pro astmatické děti v sanatoriu v Aroze a nakonec jsme se dostaly do Schweizerische Bank Gesellschaft, kde jsme se dobře zacvičily. Tato banka a její filiálka v Lausanne nám dovolily během dalších let „přežít“ univerzitní prázdniny a i semestry bez stipendia. Moje averze ke komunismu trvala již od dětství. Rodiče nám nezakrývali, co se děje, politické procesy, pronásledování oponentů, nesvoboda. Asi desetiletá jsem založila se třemi kamarádkami tajnou organizaci, nazvaly jsme se Spiklenky, měly jsme krycí jména a podepsaly jsme krví (!), že zasvětime život boji proti komunismu. Odmítly jsme vstoupit do Pionýra, z čehož vznikla řada potíží. Časem jsem si uvědomila, že by to byl boj neskonalý. Jediné řešení tudíž byla emigrace. Vzorem pro mě byl náš příbuzný Váša Příhoda, houslový virtuos, který v roce 1948 zůstal s rodinou ve Vídni.

* Jak těžká byla adaptace na docela jiné společenské poměry, než které vládly u nás? Co bylo nejobtížnější?

Byla to velká změna. Bylo mi 21 let, ačkoliv četné věci bylo snadné odpozorovat, imitovat, naučit se, mnohé postoje, chování a hodnoty bylo třeba dekódovat, najít klíč, který nám nikdo nemohl dát. Přijely jsme již „otřkané“ komunismem a se zkušenostmi číst mezi řádky. Rozdíl mezi námi a našimi švýcarskými vrstevníky byl markantní. Většina mladých měla křesťanskou a hlavně kalvinistickou výchovu, byli seriózní, pracovití, poctiví, důvěřiví. Ne, že by nám tyto kvality chyběly, ale měly jsme je naředěné humorem, odvahou nebrat vše vážně a schopností zasmát se vlastní slabosti. Případaly jsme jim asi velmi exotické. První léta emigrace jsem, díky Bohu, měla možnost vidat se s tatínkem, houslistou v Symfonickém orchestru FOK. Jezdila jsem na všechny evropské koncerty, jeho kolegové mne nazývali „stíhačka“. Později jsem se provdala do švýcarské rodiny, kde byl postoj vůči Čechům velmi pozitivní. Dědeček mého manžela, Dr. Oskar Leimgruber, bývalý federální kancléř, byl kdysi osobním přítelem prezidenta Beneše, znal Prahu. Dědeček mi přidělil privilegované místo mezi potomstvem.

* Jak byste srovnala mentalitu Čechů a Švýcarů?

Je těžké zobecňovat, ale jak jsem popsala studenty, dominantou je konvenční, spíše introvertní charakter, být správný, spravedlivý, čistotný, respektovat pravidla, přesnost, pracovitost. Ve volbách o

pracovním čase většina volí proti zkrácení pracovních hodin, pro prodloužení penzijního věku. Je velmi příjemné s nimi pracovat. Vše je perfektně zorganizované, sekretářky pro vás snášejí modré z nebe. Má to však druhou stránku, neumějí se dobře bavit, jsou opatrní v sociálních vztazích, razí heslo: „Pro dobré žití je třeba žít skrytí“. Takže náš způsob života je trochu překvapuje. Ale musím dodat, že v přátelství, které se pomalu buduje, jsou věrní a spolehliví.

* Jak těžké bylo uplatnit se jako cizinka v profesi? Doma jste vystudovala sociologii, ve Švýcarsku psychologii?

Moje studia se natáhla jako harmonika. Po roce na univerzitě v Curychu jsem přešla do Lausanne, kde byla struktura studia psychologie dynamičtější. Frankofonní kultura a mentalita mi lépe vyhovovala než ta německá. Po ročním kurzu francouzštiny jsem obdržela požadovanou atestaci. Z mého bakaláře mně uznali pouze čtyři největší zkoušky, ale semestry jsem musela projít kompletně až k magistru psychologie. Byla jsem tím pádem starší než kolegové z fakulty a dostala jsem místo psychologa pro mládež, ještě než jsem dopsala diplomovou práci. Můj profil byl zpestřený tím dlouhým akademickým putováním. Po pár letech praxe jsem se rozhodla pro postgraduální studium v kognitivně behaviorální terapii (TCC). Univerzita v Lausanne tehdy zakládala nový servis psychologické poradny pro studenty. Byla to ideální příležitost praktikovat TCC. Zapsala jsem se do konkurzu. V posledním kole zbyli dva kandidáti, já a mladší slovenský kolega! Nakonec rozhodl pohovor s rektorem. Kupodivu ho nejvíce zajímaly mé vcelku malé výzkumné práce z Karlovy univerzity.

* Kdo nebo co vám nejvíce pomohl?

Mé emigrantské kurikulum bylo nakonec velmi obohacující. Měla jsem četné pracovní zkušenosti, studijní mobilitu, jak by se dnes nazvaly změny univerzit, moje dvě kultury a jazykové znalosti. To ocenil rektor, neboť usoudil, že budu rozumět široké paletě problémů mezinárodní studentské komunity.

* Jak došlo k založení švýcarské Asociace Olgy Havlové? Čí to byl nápad, jaké byly první kroky?

Pro mé přátele, české i švýcarské, jsem ráda organizovala společenská a kulturní setkání. Měla jsem potřebu oživovat, ale i propagovat českou kulturu a především se sama pobavit a zazpívat si. Zpěv nám pomáhal zahánět stesk po domově, tak jako v Dvořákově Jakobínu. Hned po revoluci jsem sondařovala motivaci krajanů pro nějakou „filantropickou“ aktivitu. V den prvních svobodných voleb jsem se v Praze setkala s Václavem Havlem a tlumočila mu naše motivace. Pan prezident mne informoval o současné cestě paní Olgy do USA a její následné návštěvě v Lausanne (Výstava fotografií z východu). Svolala jsem krajany a paní Olze jsme nabídli participaci na právě založeném Výboru dobré vůle.

* Jaké byly první realizované aktivity asociace?

Paní Olga nás požádala o 200 hodin pro nevidomé děti a ženy. Obdržela jsem 40% slevu u fabrikanta v pohorí Jura. Podmínkou však byla oficiální identita. Museli jsme tudíž založit asociaci dle švýcarského zákoníku, a já jsem díky podpoře mého manžela, velkého čechofila, přijala roli předsedkyně. Se souhlasem paní Olgy byla pokřtěna: Asociace Olga Havel, švýcarská větev. Později se založily další v několika evropských zemích, ve Francii přímo dle našeho modelu. Naše pomoc vycházela z potřeb Výboru dobré vůle. Byl to převážně technicko-medicínský materiál, přispívání na cenově vysoké hospitalizace, pedagogický materiál pro slepecké školy, technická a infromatická zařízení pro sociální instituce.

* Velký úspěch jste měli s organizováním dětských ozdravných pobytů, co všechno to obnášelo?

Na podnět paní Olgy, která při své návštěvě Švýcarska obdivovala čistý vzduch, jsme organizovaly ozdravné tábory pro astmatické a sociálně slabé děti z českých zamořených oblastí. Švýcaři nám otevřeli náruč a dávali nám k dispozici horské chaty i s personálem. Místní řezníci, pekaři a zelináři dodávali zdarma čerstvý materiál do kuchyně. Děti i ze sirotčinců byly velmi vděčné, jako poděkování připravovaly besídky a překvapovaly místní vychovatele svým pěkným chováním a zájmem. Dělalý české pedagogice ohromnou reklamu. Celá organizace byla vždy velmi náročná, shánět sponzory, kontakty všeho druhu, ale například i pro děti uvařit, když měl kuchař volno.

* Jak jste sháněli peníze?

Nejdříve šlo o členské příspěvky, první léta jsme měli cca 250 členů. Podporoval nás také Rafael Kubelík, po jeho smrti nadále přispívala jeho choť či Madeleine Robinson Svoboda, slavná francouzská herečka (pyšná na svého českého otce). Dále sponzorské dary města a kantonu Ženeva, četné evropské šlechty, také Zuzana Mausová, česká konzulka. Přínosné byly zejména organizace benefičních kulturních a společenských událostí s českými umělci. Ale i velikonoční trhy s moravskými kraslicemi či vánoční trhy s vizovickým pečivem. Mně hodně záleželo na tom, předvést švýcarskému publiku, že pro ně za mlhavou železnou oponou přežil vysoce vzdělaný národ s bohatou kulturní tradicí. Že Morava (franc. Moravie) není Moldavie, že Česká republika neleží na Balkáně, jak si někteří mysleli. Takže jsme dělali také osvětovou práci nejenom na trzích, kde byl přímý kontakt s obyvateli.

* Proslulá byla i vaše divadelní představení. Můžete přiblížit tuto část aktivit?

Marcela Salivarová-Bideau, která se posléze přidala do výboru, využila talentu svého chotě JeanLuc Bideau, švýcarského herce známého z filmového plátna a bývalého člena Francouzské komedie. Ačkoliv vystudovala literární arabštinu, pustila se do režirování svého manžela. Uvedla četná divadelní představení a čtení českých autorů v ženevském divadle St- Gervais, v auditoriu Calvin, v katedrále Saint Pierre a na zámku v Gingins u paní Věry Neumannové. Tato dáma, česká krajanka, majitelka jedné z nejlepších uměleckých galerií ve francouzské části Švýcarska, nás dlouhá léta podporovala, hostila kulturní a společenské akce a vždy pozvala děti z ozdravných táborů na skvostnou hostinu na zámku.

* Šlo vždy o dobrovolné aktivity bez nároku na odměnu?

Samozřejmě. Odměnou nám byly výsledky a báječná atmosféra založená na kolegiilitě, vlastenecké motivaci a radost ze spolupráce. Doma mně pomáhal manžel, synové a při svých návštěvách i stárnoucí maminka.

* Kdo všechno byl ve výboru a které další osobnosti spolupracovaly?

V zakládajícím výboru byli přátelé, vlastenci ochotní dávat ohromné porce času. JUDr. Zdeněk Kučera (syn dětského lékaře a spoluzakladatele dětské kliniky na Karlově náměstí), jeho choť Eva, vnučka nakladatele lékařské literatury v českém jazyce (Bursík a Kohout) na Václavském náměstí, Jana Rašínová (vnučka Masarykova ministra a kamarádka V. a O. Havlových), architekti Bohumil Růžička a Jiří Swancar s chotí, Ing. Helena Wienerová, ale i švýcarská sekretářka Kristin Detrey. Během let se složení výboru měnilo, přibýlo mnoho dalších báječných osob – Hana Barraud Hromadková, politoložka a novinářka (dcera Otakara Hromádky, který přežil proces se Slánským), Katia Křivánková, profesorka slavistiky, Blanka Vitouš, Hana Husáková, Jarmila Spycher, Jaro Rod, Daniela Moeller, Zdena Berri, Eugénie de Castello. Všechny tyto osoby, a mnohé další, přinesly nezištně své kompetence, kreativitu a dobrou vůli.

* Velkou pozornost jste věnovali také seniorům. Co všechno to obnášelo?

Podpořili jsme tehdy začínající Život 90, založený Janem Lormanem, přispěli jsme na informatizaci různých sociálních zařízení.

* Prý jste svou pomoc dokázali oslavit muzicírováním, které dosáhlo takřka profesionality... Jednou vás dokonce doprovázel i tehdejší velvyslanec Jaroslav Šedivý? Co je na tom pravdy?

Ve výboru byly báječné muzikantky – Hana Husáková, bubenice, kytaristka, harmonikářka a Jaro Rod, saxofonistka (bývalé členky dívčího dixielandu). Já jsem je doprovázela na piano, ale i jiné k pianu rády zasedly. Všechny rády zpíváme. Když jsme v restauraci na konec našeho schůzování rozjely české písně, hosté mysleli, že patříme k entertainmentu podniku. Náš velvyslanec Jaroslav Šedivý byl svědkem naší „produkce“ na jednom divadelním představení, a prozradil, že hraje na heligonku. Nádherně zpíval. Tak jsme jej okamžitě „zaangažovaly“...

* Jaké trvalé „stopy“ po vašich tehdejších aktivitách zbyly? (názvy ulic atd...)

Pomohli jsme velmi aktivně s umístěním desky Jana Husa na zdi reformátorů v Ženevě. Participovali jsme na inauguraci pomníku Jana Palacha ve Vevey. Připomněl se název a původ jména ulice zvané Passage Bubna v Ženevě. Divadelní představení dovolilo seznámit Švýcary i mnohé z nás se zapomenutým historickým

faktem. Ferdinand Antonín Bubna-Litic, český generál tehdejší rakouské armády, osvobodil Ženevu od napoleonských vojsk.

* Jak vaši činnost vnímali Švýcaři?

Byli velmi štědrí, i ti skromnější přispívali. Jméno Václava Havla, jeho minulost pronásledovaného a odvážného muže, jeho dramatické dílo, a jeho neobyčejně originální a morální přístup k řízení nové republiky vzbuzovaly velkou úctu a obdiv. Role paní Olgy po boku takového muže prozrazovala i na dálku její velkou sílu a morální hodnotu. Švýcaři našim projektům věřili.

* Asociace vznikla v 90. letech, má za sebou víc než tři desítky let činnosti, jak byste coby její zakladatelka hodnotila různé fáze její činnosti?

Já bych je rozdělila na tři části. První byla poháněna motorem vlasteneckého nadšení a chuti pomáhat znovuzrození demokracie v Československu. Solidarita ze strany Švýcarů byla vysoká. Později se ekonomická situace v České republice začala zlepšovat. Asociace tudíž pokračovala v klidnějším tempu. Ve třetím „dějství“ jsme uvažovali o ukončení činnosti, a dle stanov jsme měli poslat veškerý finanční majetek Výboru dobré vůle. Ale rozhodlo se o prodloužení, a během pěti let jsme přispívali do Fondu vzdělání sociálně slabým studentům. Já jsem již asociaci nemohla věnovat tolik času, manžel vážně onemocněl, připravovala jsem odchod z univerzity do penze a zakládala privátní psychoterapeutickou praxi, kde pracuji doposud. Marcela Salivarová-Bideau převzala roli předsedkyně.

* Jak funguje asociace dnes?

V současné době dle stanov asociace již není funkční. Je to velká práce udržovat kontakt se členy, vybírat členské příspěvky, psát výroční zprávy, svolávat valnou hromadu, zkrátka tolik dobré vůle se již nenašlo. I když ve výboru jsou noví schopní členové, Enrique Maturana (doktor historie) Jan Švec (hudebník, vizuální média), Petr Bouška (specialista na mezinárodní vztahy). Možná se jedná o budoucí aktéry nových krajských projektů. Nyní se koncept obrátil. Akce, které měly vždy benefiční zaměření, jsou ohlašovány jako kulturní události. Paradoxem je, že příští akce bude věnování Lavičky Václava Havla městu Ženeva, jako dík za dlouholetou podporu naší práce.

Dominantou Švýcarů je konvenční, spíše introvertní charakter, být správný, spravedlivý, čistotný, respektovat pravidla, přesnost, pracovitost.

Jako asi desetiletá jsem založila se třemi kamarádkami tajnou organizaci, nazvaly jsme se Spiklenky, měly jsme krycí jména a podepsaly jsme krví (!), že zasvětime život boji proti komunismu.

Helena Leimgruber-Hájková Narodila se v Praze, odmaturovala na Parléřově gymnáziu (nyní Gymnázium Jana Keplera). V roce 1968, po 3 letech studia na **fakultě sociálních věd** a publicistice Karlovy univerzity emigrovala do Švýcarska. Na univerzitě v Lausanne vystudovala psychologii a psychoterapii s kognitivně behaviorální specializací. Pracovala 30 let jako psychologický poradce na univerzitě v Lausanne. V roce 2013 otevřela se skupinou psychiatrů a psychologů privátní psychoterapeutickou ordinaci v městečku Gland na břehu Ženevského jezera, kde praktikuje doposud. Na podzim 1990, založila v Lausanne spolu s krajany švýcarskou Asociaci Olgy Havlové.

Foto autor| foto: Jean-Raffael Sauvonnnet

Foto autor| foto: Zdeněk Chrapek

Foto popis| K pátému výročí založení Výboru dobré vůle předává paní Olga Havlová poděkování za činnost v zahraničí předsedkyni Výboru dobré vůle ve Švýcarsku paní Heleně Leimgruber-Hájkové.

Vyšel první česko-slovenský Vogue. Sláva! Ale bez módy

29.8.2018 MaM.cz str. 00

Denisa Hejlová

"Tak, konečně je tady," řeklo si jistě mnoho čtenářů, když drželi v rukách první číslo časopisu Vogue - stejně objemné a těžké, jako v zahraničí, ale s česko-slovenským obsahem. Po víc než 20 letech dohadů, v době, kdy prodeje časopisů upadají, luxusní značky vydělávají na mikínách a legínách a módní trendy najdete na Instagramu, se u nás objevuje poprvé módní časopis s velkým M.

Jenže - kde je ta móda? Na titulce je stylizovaná Olga Havlová, která byla všechno - obdivuhodná žena se zajímavým osudem, múza, holka ze Žižkova a silná osobnost - ale rozhodně ne módní ikona. Redakce chtěla určitě vyjádřit svůj politický postoj, což je sympatické. Máme ale i ženy s vlastní kariérou, které vzdorovaly režimu a jsou dodnes ikonami ženské krásy a elegance - například olympijskou vítězku Věru Čáslavskou, která je dodnes v zahraničí, například v Japonsku, obdivována jako symbol ženské krásy, schopností a charakteru.

Většina čtenářů se patrně víc než na politiku těšila na inteligentní a zajímavé čtení, prohlížení módy a témata o životním stylu, což u nás stále chybí. I po 30 letech totiž Češi stále tápou, co je skutečná elegance, osobitost a výtvarný vkus - a právě Vogue by měl mít ambice v tomto směru vychovávat.

Místo toho se dívá do minulosti a oživuje socialistické retro. Veze se tak na vlně ne-estetiky, kterou módnímu světu nutí sovětští emigranti: bratři Gvasaliové, Goša Rubčinskij a Lotta Volková - stylisté a influenceři, kteří prosazují sex-appeal komunistických paneláků, vytahaných tepláků, síťovek a propuštěných vězňů. To vše ovšem s cenovkou jako od Prady.

Česko-slovenský Vogue by neměl podléhat vlně tohoto falešného retra, kdy zapomínáme, že Tonak byl státem ukradený Hückel, Botas Baťa a módu představovaly zahraniční značky odpárané z vnitřních švů pašovaného západního zboží a našívané ručně navrch.

A měl by dát větší prostor skvělým novým a talentovaným tvůrcům, jako je třeba Michal Pudelka, uznávaný fotograf, který nafotil kampaně pro módní dům Valentino a světové edice Vogue. Ten dělal i druhou, limitovanou obálku, se šátkem Hermes, po které se jen zaprášilo. Pokud má ale fotit školní práce v barvách trikolory, nesvede s tím nic ani on. A Vogue neomluví z patosu ani to, že by bývalo bylo letos Československu sto let.

Do dalších čísel Vogue lze tedy popřát víc módy a krásy, na kterou se čtenáři jistě těší.

Denisa Hejlová, vedoucí katedry marketingu **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

URL| <http://MaM.IHNED.CZ/c1-66225800-vysel-prvni-cesko-slovensky-vogue-slava-ale-bez-mody>

Vyšel první česko-slovenský Vogue. Sláva! Ale bez módy

29.8.2018 Mam.cz str. 00

Univerzity Karlovy

"Tak, konečně je tady," řeklo si jistě mnoho čtenářů, když drželi v rukách první číslo časopisu Vogue - stejně objemné a těžké, jako v zahraničí, ale s česko-slovenským obsahem. Po víc než 20 letech dohadů, v době, kdy prodeje časopisů upadají, luxusní značky vydělávají na mikínách a legínách a módní trendy najdete na Instagramu, se u nás objevuje poprvé módní časopis s velkým M.

Jenže - kde je ta móda? Na titulce je stylizovaná Olga Havlová, která byla všechno - obdivuhodná žena se zajímavým osudem, múza, holka ze Žižkova a silná osobnost - ale rozhodně ne módní ikona. Redakce chtěla určitě vyjádřit svůj politický postoj, což je sympatické. Máme ale i ženy s vlastní kariérou, které vzdorovaly režimu a jsou dodnes ikonami ženské krásy a elegance - například olympijskou vítězku Věru Čáslavskou, která je dodnes v zahraničí, například v Japonsku, obdivována jako symbol ženské krásy, schopností a charakteru.

Většina čtenářů se patrně víc než na politiku těšila na inteligentní a zajímavé čtení, prohlížení módy a témata o životním stylu, což u nás stále chybí. I po 30 letech totiž Češi stále tápou, co je skutečná elegance, osobitost a výtvarný vkus - a právě Vogue by měl mít ambice v tomto směru vychovávat.

Místo toho se dívá do minulosti a oživuje socialistické retro. Veze se tak na vlně ne-estetiky, kterou módnímu světu nutí sovětští emigranti: bratři Gvasaliové, Goša Rubčinskij a Lotta Volková - stylisté a influenceři, kteří prosazují sex-appeal komunistických paneláků, vytahaných tepláků, síťovek a propuštěných vězňů. To vše ovšem s cenovkou jako od Prady.

Česko-slovenský Vogue by neměl podléhat vlně tohoto falešného retra, kdy zapomínáme, že Tonak byl státem ukradený Hückel, Botas Baťa a módu představovaly zahraniční značky odpárané z vnitřních švů pašovaného západního zboží a našívané ručně navrch.

A měl by dát větší prostor skvělým novým a talentovaným tvůrcům, jako je třeba Michal Pudelka, uznávaný fotograf, který nafotil kampaně pro módní dům Valentino a světové edice Vogue. Ten dělal i druhou, limitovanou

obálku, se šátkem Hermes, po které se jen zaprášilo. Pokud má ale fotit školní práce v barvách trikolory, nesvede s tím nic ani on. A Vogue neomluví z patosu ani to, že by bývalo bylo letos Československu sto let. Do dalších čísel Vogue lze tedy popřát víc módy a krásy, na kterou se čtenáři jistě těší. Denisa Hejlová, vedoucí katedry marketingu **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

URL| <http://mam.cz/c1-66225800-vysel-prvni-cesko-slovensky-vogue-slava-ale-bez-mody>

Na trzích je dobrá nálada, a tak se dolar propadá

29.8.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK

Dolaru se nedaří, dobrým hospodářským výsledkům z Wall Street navzdory. Směsice uvařená z dobrých výsledků akciového trhu, absence větších krizí a stále klidnějšího prezidenta Donalda Trumpa chutná držitelům eur.

Trump, výrazný kritik silného dolaru, si tak v posledních dnech přichází na své. A částečně v tom má i prsty. Nejistotu vedoucí k oslabování dolaru snížily například snahy o utichnutí obchodní války s Mexikem, která sice vyvolává stále řadu otázek, ale už jen jako snaha samotná uklidňuje jinak nevrle obchodníky.

Trumpovy kroky jsou ale nabroušené na obě strany. Už během včerejšího dne zareagoval akciový trh na Trumpova slova na úkor společnosti Google. Technologický gigant okamžitě ztratil část hodnoty svých akcií, a to jen na základě tweetu amerického prezidenta. Podle Trumpa totiž Google zobrazuje jen negativní informace o jeho osobě a také dezinformační weby.

Překvapivě vysoko se včera dostal i americký index spotřebitelské důvěry, který se v srpnu zvýšil na úroveň 133,4 bodu. Index S&P 500 po čase pokořil další rekord, poprvé v dějinách se podíval nad úroveň 2900 bodů. Dostal se tak na více než čtyřnásobek nejnižší hodnoty z roku 2008, kdy akciové trhy zasáhla finanční krize. Obdobně technologický index Nasdaq poprvé překonal hranici 8000 bodů. Ten se od krize zvýšil dokonce více než pětkrát.

Na optimistickou náladu na trzích zareagoval americký dolar poklesem. Investice se díky dobré náladě přesunuly do více rizikových aktiv, ale i dalších měn. Eurodolar se během včerejška díky tomu dostal až na úroveň 1,1734 EURUSD.

Aktuálně se dolar vůči euru obchoduje na 1,1679 EURUSD, dolarový index se nachází na hodnotě 94,80 bodu. Podle predikce Roklen by se kurz během dne měl pohybovat v rozmezí od 1,1644 do 1,1786 EURUSD.*

Z dat se odpoledne dozvíme, jak rostl americký HDP ve 2. čtvrtletí a také červencové probíhající prodeje domů. Na druhé straně oceánu je kalendář prázdný. Dnes ráno již byla v Německu zveřejněna spotřebitelská důvěra GfK, v září klesla na 10,5 bodu z 10,6 bodu.

Koruně se v závěsu těchto zpráv dařilo. Proti dolaru se dostala se až na úroveň 21,92 USDCZK. V páru s eurem nebylo posilování tak výrazné.

Česká měna se dnes ráno obchoduje na 25,71 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,67 až 25,75 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 21,82 až 22,08 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společně Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SB5Cn/na-trzich-je-dobra-nalada-a-tak-se-dolar-propada>

Chytrá aplikace napoví ve volbách

29.8.2018 Lidové noviny str. 04 Domov

TOMÁŠ TOMÁNEK

Tým ekonomů vyvíjí web, který lidem pomůže s rozhodováním během komunálních voleb. Politikům v obcích zase umožní jednoduše oslovit širší skupinu voličů a představit jí jejich priority.

PRAHA Plánujete jít volit ve své obci, ale neumíte se rozhodnout, komu dáte svůj hlas? Měla by vám pomoci nová aplikace, nazvaná Volební lavička. Lidem, kteří se neorientují v záplavě kandidátů a jejich slibů, umožní mezi nimi jednoduše srovnávat. Stačí na webu www.volebnilavicka.cz zadat jméno vaší obce a následně vybrat z nabídky politiků, kteří se ucházejí o vaši přízeň. Ihned uvidíte, jaké mají priority nebo názory.

„Cílem je zjednodušit voličům rozhodování. Z vlastní zkušenosti víme, že je těžké v obecních volbách získat relevantní informace o všech kandidátech. Proto jsme se rozhodli všechny důležité údaje shromáždit na jednom místě a zároveň jim dát takovou strukturu, aby se v nich volič jednoduše zorientoval,“ popisuje ekonom Michal Bauer z vědeckého týmu, který aplikaci vyvinul při pražském CERGE institutu.

Spolu se svými kolegy Julií Chytilovou a Filipem Matějkou si povšiml paradoxu komunálních voleb. V nich lidé rozhodují o věcech, které se jich bezprostředně týkají: zda se postaví nová čistíčka, zavede kanalizace, zachová park nebo zruší koupaliště. Zároveň ale právě k těmto volbám zpravidla chodí nejméně voličů.

„Naší motivací je i nízká volební účast. Jedním z vysvětlení, proč lidé k těmto volbám tak málo chodí, je, že se špatně orientují v nabídce stran, hnutí a kandidátů. Rozhodování je pro ně složité.

Účelem webu je jim to co nejvíce usnadnit,“ doplňuje Bauer.

Web je zatím ještě ve výstavbě. Jeho tvůrci nyní pilně sbírají data od kandidujících politiků. Soustředí se na největší obce v Česku, které dohromady zahrnují dvě třetiny obyvatel. Jednotlivé kandidáty oslovují s tím, aby vyplnili údaje na internetové stránce. Mohou vypsát své volební priority ve velkém množství oblastí, jako jsou investice, doprava, rozpočet obce, školství, ale také se světit s tím, jaké je jejich osobní motto nebo kde vidí hrozby pro Česko.

Aplikace bude přínosná nejen pro voliče, ale i pro politiky. „Měl by to pro ně být jednoduchý způsob, jak se prezentovat před lidmi. Zároveň se snažíme, aby to bylo spravedlivé: všechny strany nebo hnutí mají možnost se zaregistrovat a odhalit voličům detaily ze svého programu,“ říká Matějka. Volby se uskuteční 5. a 6. října. Před jejich začátkem už by v aplikaci mělo být „nalito“ dostatek informací, aby mohla skutečně naplno fungovat. Protože za jejím vznikem stojí tým vědců, nepůjde jen o volební pomůcku. Získaná data poslouží také badatelským účelům.

Tým autorů získaná data využije k sociologickému zkoumání. Po volbách by třeba mělo jít zjistit, jestli na západě Čech bodovali více kandidáti slibující kvalitnější dopravu a zda na jižní Moravě uspěli se závazkem rozvíjet turismus.

„Měli bychom získat měřitelný přehled o tom, co jsou zásadní problémy jednotlivých oblastí nebo jak se liší voličské nálady v menších a větších obcích,“ plánuje Matějka.

On a jeho spolupracovníci by měli díky aplikaci získat i zpětnou vazbu ke své vlastní práci. Vzhledem k tomu, že se web zatím bude zaměřovat jen na některé obce, bude jasně vidět, zda v nich přispěl ke zvýšení volební účasti, jak jeho autoři zamýšleli.

Od elitních vědců pro voliče

První myšlenka na podobný „volební“ projekt se v hlavách vědců zrodila před třemi lety. Jeho vývoji se intenzivně věnují poslední rok, pomáhá jim s ním patnáctka studentů **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a CERGE-EI a programátoři, kteří píší kód samotného webu.

Velká část peněz na vytvoření aplikace pochází z elitního evropského grantu ERC, který v roce 2015 získal Matějka. Stal se mimochodem vůbec prvním českým ekonomem, jenž na pětiletou podporu, která je značkou světové vědecké extratřídy, dosáhl.

Všichni tři autoři projektu jsou však špičkoví ekonomové. Chytilová jezdí do válkou postižených oblastí, aby studovala, jaký vliv má ozbrojený konflikt na sociální chování lidí. Za svou dosavadní práci získala řadu ocenění, třeba cenu ministerstva školství za mimořádné vědecké výsledky

Řadu cen získal i Bauer, který se zabývá vztahem mezi chudobou a chováním. Specializuje se na hospodářský rozvoj chudých zemí, rozhodování jednotlivce a experimentální ekonomii. Je držitelem ceny Mladý ekonom, udělované Českou společností ekonomickou.

„Z vlastní zkušenosti víme, že je těžké v obecních volbách získat relevantní informace o všech kandidátech. Proto jsme se rozhodli všechny důležité údaje shromáždit na jednom místě.“

Rusko v září uspořádá rozsáhlé vojenské cvičení s názvem Východ 2018

28.8.2018 ČRo Radiožurnál str. 02 18:10 Ozvěny dne - publicistika

Vladimír KROC, moderátor

Rusko v září uspořádá rozsáhlé vojenské cvičení s názvem Východ 2018, kterého se zúčastní zhruba 300 tisíc vojáků a více než tisíc kusů vojenské techniky. Oznámil to dnes ruský ministr obrany Sergej Šojgu. Do cvičení ve střední a východní části Ruska se mimo jiné zapojí ruská, tichomořská a severní flotila a letecké jednotky. Naším hostem je Jan Šír z katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK

Dobrý den,.

Vladimír KROC, moderátor

Chystané manévry budou podle Šojgua největšími od roku 1981. Komu je tento vzkaz určen především?

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK

Tak, já se domnívám, že ten vzkaz je samozřejmě určen v prvé řadě těm, koho v Rusku považují za geopolitické protivníky. To znamená momentálně zejména tedy západ ztělesňovaný Spojenými státy, Evropou a dalšími aktéry, který mají zájem na udržení liberálního světového řádu založeného na principech a normách mezinárodního práva.

Vladimír KROC, moderátor

A skutečně to signalizuje, že se Rusko připravuje na rozsáhlý konflikt, jak řekl alianční mluvčí?

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK

Minimálně ty parametry toho cvičení by tomu mohly nasvědčovat a když si zasadíme tato cvičení do kontextu s praktickými kroky Ruska, včetně zapojení do některých ozbrojených konfliktů, tak se obávám, že tento závěr může být pouze logický.

Vladimír KROC, moderátor

A co znamená, že se cvičení zúčastní mongolské a čínské jednotky?

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK

My ještě nemáme přesnou informaci ohledně toho scénáře, toho cvičení. Máme k dispozici pouze oficiální prohlášení z mongolské strany isme žádné oficiální prohlášení nezaznamenali, nicméně Čína přiznala, že na ten hlavní polygon /nesrozumitelné/, na ty čtyři nebo pět dnů toho konkrétního cvičení vyšle některé své jednotky. Mělo by se jednat o něco málo přes 3 tisíce vojáků a něco málo přes 30 letadel.

Vladimír KROC, moderátor

A může si podobnou obří akci Rusko v současné hospodářské situaci dovolit?

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK

No, jak vidíme, tak zjevně ano. Souvisí to skutečně s tím kurzem, který Vladimir Putin nastavil jak na domácí, tak na zahraničně politické scéně s ohledem na to pokračující zaostávání Ruska v ekonomické technologické kulturní a jiné oblasti. Rusko momentálně sází skutečně na patriotickou mobilizaci a na schopnost vést válku a vojenská cvičení tohoto druhu do tohoto zahraničně politického kurzu velmi dobře zapadají.

Vladimír KROC, moderátor

Snese Východ 2018 srovnání s loňským velkým vojenským cvičením Západ 2017 na území Ruska a Běloruska?

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK

Myslím si, že je to srovnání snese v tom, že skutečně ty parametry odpovídají tomu, že se jedná o přípravu na nějaký rozsáhlejší konflikt v podobně třeba nějaké regionální války a aspoň podle těch dat, která máme k dispozici velmi pravděpodobně dojde k nácviu podobných vojenských schopností. Narážím zejména na schopnost mobilizace, to znamená mobilizace vojsk a jednotlivých složek armády i společnosti pro vedení bojových operací většího rozsahu. Jedná se tedy o nácvik dovedností spojených s možností přesunu velkých bojových uskupení na větší vzdálenosti. A podobně.

Vladimír KROC, moderátor

To byl Jan Šír z katedry ruských a východoevropských studií Univerzity Karlovy. Děkujeme, na shledanou.

Jan ŠÍR, katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK

Děkuju.

Září patří zahradám

28.8.2018 Psychologie dnes str. 37 Psychologie na talíři

Letošní vegetační sezona je hodně netypická. Teplé dny nastoupily prudce, ale konec léta nás klidně může překvapit náhlým obratem počasí. Srpen je i za normálních okolností nejteplejší a nejsušší měsíc, ale v posledním týdnu obvykle přijdou deště, které nalijí do některých rostlin druhou mízu. Každopádně je třeba na začátku září hledat v zahradách květinové dobroty.

Největší poklady najdeme mezi trvalkami. Královnou mezi všemi je denivka plavá. Květina budí obavy a respekt, protože je neznalci často zaměňována za lilii, která není jedlá. To u denivky neplatí; dává nádherné velké a šťavnaté květy, které mají jemnou chuť, nejvíce podobnou ledovému salátu. Podobně chutnají i poupata před rozpuštěm. Denivka kvete celé léto, ve vyšších polohách skoro až do prvních mrazů.

Podobně lahodné jsou i další trvalky. Jihoamerická yucca vyhání silné dřevnaté stonky, na nichž kvetou hrozny bílých zvonkovitých květů. Chuť mají velmi podobnou – šťavnatou a nevyhraněnou, a tudíž velmi univerzální. Jako jedny z mála květů lze zvonky yuccy i lehce tepelně zpracovat. Jsou totiž opravdu masité.

Na zastíněných místech se dobře daří bohyškám. Arzenál jejich druhů je sice obrovský, ale květy chutnají vcelku podobně. Fialové nebo bělavé zvonečky jsou z uvedené trojice chuťově nejméně výrazné. Pokud nejsou vystaveny soupeření s prvligovými favoritkami, jeví se jako vynikající. A nakonec ještě něco domácího. Plamenka latnatá je dobře známá pod počestěným latinským označením floxa nebo flox. Stejně jako výše uvedené trvalky roste i ona krásně a bujně a nevyžaduje skoro žádnou péči. Její malebné pětičetné květy se vyskytují v barevné škále od bílé po temně rudou. Podlouhlý kalich shromažďuje na dně nektar, takže květy mají mírně sladkou chuť. Jsou překrásné díky své nekomplikovanosti. Květy se s oblibou používají pro zamrazování do ledových kostek.

Jana Vlková vystudovala ekologii na Přírodovědecké fakultě UK a **Fakultu sociálních věd** tamtéž. S humorem se představuje jako expertka na jedlé květy a bylí. Pořádá přednášky o jedlých květech i semináře v přírodě. Více na www.kytkykjldu.cz.

ŠALVĚJ V CHIA KABÁTKU

Pro 4 osoby 20–40 lístků šalvěje, podle velikosti, 2 lžíce chia semínek, 2 lžíce mouky s vysokým obsahem lepku, nejlépe na pizzu, špetka soli, 150 ml dobré červené nakyslé marmelády, olej na smažení Chia semínka

namočte do vody a nechte přes noc nabobtnat. Druhý den do nich zamíchejte mouku a udělejte vláčné těstíčko. Nechte 10 minut odpočinout. Těstíčko by nemělo být příliš husté, aby vrstva nebyla moc silná. Radost z dezertu tkví v jeho křupavosti. Marmeládu rozmíchejte s trochou vody, aby vznikla hustá omáčka. Šalvějové lístky namáčejte v těstíčku a zprudka je smažte v rozpáleném oleji. Nechte chvilku okapat na papírové utěrce a podávejte s mističkou marmeládové omáčky, do níž se smažené lístky namáčejí jako do dipu. Tipy a triky: Těstíčko vůbec nemusí být veganské s chia semínky, ale s vajíčkem. Do marmelády můžete přidat trošku koňaku nebo rumu. Kdo nemá rád marmelády, může si lístečky namáčet v nějaké jemně pikantní hladké slané omáčce, jimiž se jen hemží asijská kuchyně, do americké barbecue omáčky anebo klidně i do kečupu.

Knihy Kytka k jídlu v receptech i herbáři přináší popis a ilustrace 40 nových druhů a téměř sto receptů na 60 fotografiích, které jsou prostě „k sežráním“.

Foto autor | Foto: Aleksandra Chytra

Zeman přišel na oběd k velvyslanci USA. Mluvili o dějinách, ekonomice i bezpečnosti

**28.8.2018 ct24.cz str. 00 Domácí
svitakm**

Prezident Miloš Zeman přijal pozvání amerického velvyslance Stephena Kinga k obědu, který ambasador uspořádal u příležitosti letošních oslav 100. výročí vzniku Československa. King se Zemanem jednali o možnostech ekonomické spolupráce Česka a Spojených států nebo o bezpečnostních otázkách.

„Setkání svědčí o důležitosti transatlantické vazby pro obě strany i výjimečné roli USA v období formování naší samostatné republiky,“ avizoval oběd tiskový odbor kanceláře prezidenta.

„Probírali širokou řadu témat, jakými jsou například společný zájem na evropské bezpečnosti v rámci přijatých závazků vůči NATO nebo příležitosti pro růst americko-českého ekonomického partnerství, včetně sektorů energetiky a obchodu,“ uvedl tiskový atašé amerického velvyslanectví Edward Findlay.

Spojené státy mají v České republice zájem třeba o více než desetimiliardovou zakázku na vojenské vrtulníky pro českou armádu. Americká společnost Westinghouse by se také mohla zúčastnit případného tendru na výstavbu dalšího jaderného bloku v ČR.

Odkaz

Obrana nakoupí vrtulníky bez výběrového řízení. Osloví nejméně tři dodavatele

Význam amerického trhu

Americký trh je podle viceprezidenta Svazu průmyslu a dopravy (SPD) Radka Špicara pro české firmy velmi důležitý. „Spojené státy dlouhodobě patří mezi nejvýznamnější mimoevropské trhy, už poměrně dlouhou dobu jsou číslem jedna v tomto žebříčku. Významné jsou tím, že českým exportérům se daří do Spojených států vyvážet zboží s vyšší přidanou hodnotou, než na jiná teritoria,“ upřesnil.

Dostat se na americký trh však není podle Špicara jednoduché. První překážkou jsou obavy českých podnikatelů, aby na vysoce konkurenčním trhu uspěli. Druhou je pak rozdílné právní prostředí. „Přesto, když se k tomu některé české firmy odhodlaly, tak poměrně rychle slavily na americkém trhu velký úspěch,“ upozornil Špicar a uvedl příklady firem Mitas a Linet. Řekl, že američtí spotřebitelé jsou velmi nároční, avšak ochotní platit nemalé peníze.

Odkaz

Český export naráží na strop. Pociťuje nedostatek lidí i ochabnutí zájmu o auta

Politická setkání nejsou pro ekonomické vztahy s USA podle Špicara zásadní, protože Spojené státy jsou demokracií a vyspělou a fungující tržní ekonomikou s kvalitní vymahatelností práva. „Ekonomická diplomacie tam hraje menší roli než v autoritářských režimech, kde jsou velké obchody bez politického krytí velmi komplikované,“ řekl Špicar, i když připustil, že politici mohou otevírat dveře především v oblasti veřejných zakázek. Obchodní válka může stát stovky miliard

Ohrožením pro úspěch českých firem na druhé straně Atlantiku je podle Špicara obchodní válka, kterou s Evropou postupně rozpoutává americký prezident Donald Trump. Nejhorší dopady by mělo omezení dovozu evropských automobilů. „Potom bychom se v tom nejhorším scénáři bavili o ztrátách v řádu desítek a možná až stovek miliard korun. To bychom pocítili všichni velmi tvrdě,“ varoval viceprezident průmyslnického svazu.

Významná je i aktivita amerických firem, které patří v Česku k významným investorům. „Například GE Aviation nemá v Česku montovnu s nízkými platy, naopak investuje do spolupráce s vysokými školami, do výzkumu, do vývoje, do práce s vysokou přidanou hodnotou, které potom odsud vyváží do celého světa, a to je nesmírně cenné,“ zdůraznil Špicar.

Odkaz

Obchodní válka kvůli clům může postihnout i Česko, ukazuje analýza Reuters

Zeman se do Bílého domu zatím nedostal

Pražský hrad ve vztahu ke Spojeným státům vznáší také téma přijetí Miloše Zemana v Bílém domě. Český prezident s Donaldem Trumpem po jeho zvolení do úřadu amerického prezidenta telefonicky hovořil a Pražský hrad následně zveřejnil, že se v dubnu 2017 setkají v Bílém domě. Schůzka se však neuskutečnila.

Odkaz

Kmoníček: Setkání Zemana s Trumpem odkládá severokorejská krize

Vztahy mezi Zemanem a americkou ambasádou se zlepšily po nástupu Kinga v prosinci 2017. „Na osobní úrovni vztahy evidentně fungují lépe než s předchozím velvyslancem,“ řekl v ČT amerikanista **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jiří Pondělíček.

Připomněl, že předchozí velvyslanec Andrew Schapiro kritizoval v roce 2015 Zemanovu účast na vojenské přehlídce v Moskvě. Tu ostatní západní politici odmítli na protest proti ruské anexi ukrajinského Krymu a bojovým akcím ruských vojáků na východní Ukrajině. Zeman letos nezvládne Valné shromáždění OSN

Český prezident v posledních letech jezdil do USA na zasedání Valného shromáždění OSN. Letos se zářijového setkání světových státníků nezúčastní. Premiér Andrej Babiš (ANO) v pondělí po obědě se Zemanem řekl, že ho prezident požádal, aby ho zastoupil. Místo předsedy vlády ale z časových důvodů do New Yorku odcestuje Jan Hamáček (ČSSD), který je pověřen řízením ministerstva zahraničních věcí.

Vicepremiér Hamáček svou účast na zasedání potvrdil na pondělním setkání s českými velvyslanci. Neúčast Zemana již dříve tiskový mluvčí prezidenta zdůvodnil tím, že „vše důležité už bylo na Valném shromáždění řečeno“.

Zeman po svém zvolení v roce 2013 a 2014 do New Yorku neletěl s tím, že to je práce premiéra. V letech 2015 až 2017 ale Valné shromáždění OSN navštívil. Mluvil vždy především o boji proti terorismu a o migraci. Bez USA by Československo nevzniklo

Úterním obědem prezident také symbolicky ocenil roli Spojených států při vzniku Československa. „Nezávislá Československá republika by nikdy nevznikla bez přispění USA a prezidenta W. Wilsona, jenž ambice středoevropských národů podpořil,“ podotkl jeho mluvčí.

V lednu 1918 předložil americký prezident Woodrow Wilson program 14 bodů, který dal základ uspořádání Evropy po první světové válce. Patřilo mezi ně právo národů na sebeurčení, což posloužilo jako základ pro rozpad Rakouska-Uherska a vytvoření samostatného Československa.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2578816-zeman-prisel-na-obed-k-velvyslanci-usa-mluvili-o-dejinach-ekonomice-i-bezpecnosti>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
ceskatelevize.cz

Druhý šéfredaktor v rodině

28.8.2018 **Barbar! str. 39 Interview**
ALENA VOLFOVÁ

Erik Tabery je potomkem slavného hereckého rodu Štěpánkových. Profesionální život rodáka z jižních Čech je spojený s Respektem. Z eléva se vypracoval na šéfredaktora týdeníku a dnes je i oceňovaným spisovatelem. Jeho „Opuštěná společnost: Česká cesta od Masaryka po Babiše“ se stala knihou roku 2018.

„Je to pro mě velká pocta a závazek zároveň. Pochopitelně vím, že jsem nenapsal nejlepší knihu v Česku, ta kniha prostě vyvolala poměrně velkou odezvu, je o ni velký čtenářský zájem, a i proto pro ni hlasovalo tolik lidí. Takže si ocenění moc vážím a přijímám ho s pokorou,“ říká Erik Tabery.

* „Opuštěná společnost“ se stala bestsellerem. Čím si to vysvětlujete?

Zájem o knihu předčil všechna očekávání, dnes patří mezi nejprodávanější knihy, a přitom je o vážných tématech. Možná je úspěšná i proto, že si klade otázky, které si klade nemalá část společnosti. Kdybych měl soudit podle reakcí, tak čtenáře také zaujalo, že se věnuje jak historii, tak současnosti. Píše mi hodně mladých lidí, že jsou v knize věci, které jim chyběly ve škole. A i když také některé události interpretuji, snažil jsem se knihu psát tak, aby byla zajímavá i pro lidi s jiným pohledem na svět. Což dost lidí oceňuje. Čtenáře zvou do debaty, ne do kazatelny.

* S vydáním knihy jste spojil „turné“, besedoval jste se čtenáři. Kvůli zpětným reakcím?

Už delší čas si dávám hodně záležet, abych jezdil mimo Prahu a debatoval s lidmi. Těch debat přibývá, je to časově dost náročné, ale chci mít kontakt se čtenáři, ať už Respektu nebo knihy. Zajímá mě, co zajímá je, mají právo se mě ptát a já rád odpovídám, pokud to umím. Někdy si vyslechnu hodně nepříjembarbar! né věci, ale to už k tomu patří. Ta setkání mi také dodávají energii, vidím spoustu aktivních a zajímavých lidí.

* V „Opuštěné společnosti“ hledáte paralely mezi minulým a současným směřováním české politiky a společnosti...

Když jsem hledal kořeny některých dnešních problémů, případně když mě zajímalo, co se psalo o různých aspektech české společnosti v minulosti, došel jsem k poznání, že se mnoho věcí opakuje. I těch chyb. Proto jsem se vydal i do minulosti. V historii sice nenajdeme odpovědi na dnešní otázky, ale můžeme získat povědomí, že už jsme něco podobného zažili, případně, že nějaký přístup k řešení vede k cíli, a jiný do kouta.

* Existuje recept na opuštěnou společnost?

Jistě, jen je náročné ho naplňovat. Je to jako s léčbou nemoci, nejdříve si musíme udělat diagnózu a pak začít léčit. V knize se snažím některé recepty nabízet, ale je jich nepochybně více a čím více o nich budeme mluvit, tím lépe.

* Léčba bude trvat asi dlouho. Lze společnost vůbec uzdravit?

Pokud budeme chtít, tak ano. Zatím ale procházíme reakcí typickou pro člověka, který se dozví, že je nemocný. Jsme ve stádiu popírání. Až si nemoc přiznáme, začneme se léčit.

* Ocenění Magnesia Litera dostala také kniha vašeho redakčního kolegy Marka Švehly „Magor a jeho doba“. To je úspěch pro týdeník Respekt.

Neuvěřitelný. A vlastně ještě jedna kniha spojená s Respektem dostala cenu. Pan Ouředník dostal ocenění za své eseje a většina z nich vyšla poprvé v Respektu. Mám z toho radost, protože to ukazuje, že píšeme o tématech, která společnost zajímají. Mimochodem i Markova kniha se výborně prodává.

* S týdeníkem Respekt máte spojený profesní život?

Měl jsem štěstí, že jsem do Respektu přišel brzy. Předtím jsem byl přes rok v ČT a menších časopisech, ale Respekt byl sen, který zázračně vyšel. Měl jsem hodně těžké začátky, ale díky tomu, že jsem skoro dva roky pracoval víceméně zdarma, tak mě tam nechali a já se mohl učit. Měl jsem velké štěstí.

* Jste úspěšný spisovatel, novinář a pocházíte ze slavné herecké rodiny rodu Štěpánkových. Dalo by se předpokládat, že půjdete v hereckých stopách, vy jste ale zvolil novinářinu. Našel by se mezi vašimi předky novinář?

Můj prapradědeček Jan Nepomuk Štěpánek se vedle divadla věnoval i novinářině. Vedl list Česká včela, který psal o kultuře a politice, takže jsem zřejmě druhým šéfredaktorem v rodině. Ale třeba můj děda Zdeněk Štěpánek nebyl jen výborný herec, také úžasně psal. Jeho vzpomínky nebo různé poznámky, které máme doma, ukazují velký spisovatelský talent.

* Vaši rodiče působili v Jihočeském divadle, zahrál jste si tam někdy?

V divadle jsem vlastně vyrůstal. Dodnes mám v jakémkoli divadle pocit, že jsem doma. V žádném představení jsem nehrál, myslím, že by to rodiče nedovolili, aby mě nebo mého brácha nestresovali. Takže má první a poslední role byla role psa ve školním představení. Alespoň myslím.

* Divadlo vás nechytlo za srdce natolik, aby se stalo vaším posláním.

Divadlo mě možná chytlo za srdce až moc. Mám k němu zřejmě tak silný osobní vztah, až mi to znemožnilo představu, že bych mohl v divadle pracovat. Je to krásná, ale zároveň i krutá práce. Velmi namáhavá, pomíjivá, jste velmi závislí na schopnostech a pracovitosti kolegů. Divadlo je opravdu div tohoto světa. Je to magické místo.

* Co pro vás bylo impulzem stát se novinářem?

Vždy mě bavilo psát a zároveň jsem velmi zvědavý člověk. Chci vědět, jak věci fungují, proč se děje to či ono. Zároveň jsem chtěl dělat práci, která má i nějaký společenský smysl. Je to nejlepší možná práce na světě. Namáhavá, protože jste vlastně neustále v práci, ale krásná.

* Pamatujete se na svoji první slohovou práci nebo na svůj první článek?

Na obojí. Ta první práce mě totiž asi ovlivnila i v chuti psát, respektive mě ovlivnila reakce paní učitelky, která mi řekla, že od dítěte do té doby nic podobného nečetla. A děti chtějí v něčem vynikat, takže mě ta pochvala motivovala, abych zkusil psát, a v šesté třídě už jsem si založil časopis.

* Máte první publikovaný článek vystřižený?

Mám schovaný první článek z Respektu. Vystříhli mi ho rodiče. Byl pro mě zázrak, že v tom pro mě nejlepším časopise v Česku vyšel můj text.

* Četl jste jako kluk rád knížky?

Původně jsem se ke čtení moc neměl. Nejraději jsem hrál fotbal, volejbal, případně plaval. Ke čtení mě vlastně přivedl až Jaroslav Foglar, protože jsem najednou četl o sobě, o tom, co zažívám, to byl zlom. Dnes jsem na knihách závislý.

* Byl jste skaut? To jste asi zažil spoustu dobrodružných chvil.

Bylo jich opravdu hodně, asi nejčastěji si ale vzpomenu na chvíli, kdy jsme měli zimní výpravu v Libínském sedle, a všiml jsem si, že se tam pod malým dítětem prolomil led. Vytáhl jsem ho. Asi by se dostalo stejně ven, možná tam nebyla hluboká voda, ale myslím na to, jak asi dnes žije.

* Po jakém titulu sáhnete jako běžný čtenář?

I jako běžného čtenáře mě zajímá historie, ale rád čtu klasické detektivky - Simenona či Christie. Někdy mě mrzí, že už jsem tolikrát četl Tolkienu, rád bych opět zažil ten prvotní šok.

* Píšete politické komentáře, politiku máte v malíčku. Neměl jste politické ambice?

Nikdy. Politiku mám rád, dokonce si myslím, že je nutné mít ji rád, aby se na ni člověk nedíval skrz prsty. Ale baví mě ji analyzovat, sledovat, nemám v sobě touhu rozhodovat za druhé. Mnohdy bych měl problémy s kompromisy, které jsou přitom tak důležité. Nepochybuji také o tom, že moje názory nejsou zrovna populární.

* Na politiku musí mít člověk žaludek.

Ano, ale nevnímал bych to nějak negativně. V politice je nutné mít svůj cíl a chápat, že jen málokdy vede cesta přímo. Politici, ale i voliči by měli vědět, že vše nejde udělat hned. Je třeba poměřovat, kdy něčemu brání okolnosti, a kdy lajdáctví či zrada vlastních hodnot.

* Politika prý člověka změní.

Každé povolání vás po čase začne měnit. I novinářům či lékařům hrozí, že zcyničtí. Znáám ale hodně politiků, kteří zůstali sví a snaží se společnosti sloužit, nikoli něco sobě samému přihrát.

* Zmínil jste, že vaše názory nemusí být zrovna populární.

To už k práci ve veřejném prostoru patří. Nikdy mi nevadí kritika či nesouhlas, ale mám problém s tím, když se z lidí s jiným názorem dělá zrádce národa. Měli bychom umět vést normální debatu, i když se třeba neshodneme.

* Jsou i tací, kteří se vás bojí, jak přiznal v MF Dnes prezident Miloš Zeman. Na Facebook jste napsal, že to je pro vás ctí.

Miloš Zeman není schopen akceptovat fakt, že existují lidé s jiným názorem. Snaží se je dehonestovat, případně dokonce likvidovat soudní cestou. To do demokratické společnosti nepatří. Pokud je agresivní, vulgární, neříká pravdu, nevystavuje se kritickým otázkám novinářů, nemohou se vás jeho slova dotknout.

* V jednom ze svých komentářů jste vyjádřil obdiv nad novináři, kteří neuhnou. Bylo to v souvislosti s vraždou slovenského novináře Jána Kuciaka a jeho přítelkyně.

Chtěl jsem podpořit slovenské kolegy, kteří to teď mají opravdu těžké. Ale ani vražda jejich kolegy je nezastavila. To si zaslouží ocenění.

* Po loňských parlamentních volbách se začalo mluvit o zestátnění médií. Co si o tom myslíte?

Pakliže by se to stalo, vnímal bych to jako jasný krok směrem k opětovné totalitě. Máme veřejnoprávní média, do kterých mají politici těžší cestu. Nemohou je tak snadno ovládat. Státní média by to zásadně změnila, byla by ohrožena informovanost společnosti.

* Televize loni uvedla seriál „Bohéma“ o osudu slavných herců a režisérů v období před Mnichovem a v období protektorátu. Vy a vaši příbuzní jste vznesli námítky proti tomu, jak byl vyobrazen váš dědeček Zdeněk Štěpánek. Skutečně tvůrci tak moc uštěřili?

V tom seriálu bylo mnoho nepřesností. Když jsem měl v době vysílání debaty, často se mě po nich někdo ptal: A opravdu váš dědeček tloukl ženy? Pochopitelně že ne. Lidé to berou doslova, a proto nechápu, že se tvůrci nedrželi více reality. Všichni chápeme, že je nutná zkratka, ale podle mě má být v duchu skutečných postav.

* Výhrady k „Bohémě“ měli další vaši příbuzní, třeba teta Jana Štěpánková, ta dokonce zvažovala žalobu. Má spor ještě dohru nebo ji bude mít?

Popravdě nevím, ale jak už jsem v té době řekl, nejsem zastáncem žalob. Lepší je veřejná debata, byť sílu seriálu nikdy nepřebijete.

* Narodil jste se devět let po smrti dědečka. Jak ho znáte ze vzpomínek maminky, divadelní režisérky Kristiny Taberyové?

Těch vzpomínek, které nám vyprávěla a vypráví, je hodně. Děda byl po všech stránkách osobnost.

* Nechystáte se o něm napsat knihu? Anebo vůbec o hereckém klanu Štěpánkových?

To určitě ne, myslím, že by to byla špatná kniha. Ale doufám, že se mi podaří vydat jeho vzpomínky. Ty na legie šly hned v roce 1948 z tiskárny do stoupy. Další knihy byly cenzurované. Máme doma obrovské množství materiálu, snad to jednou zpracuji.

* Barbar je jihočeský časopis. Jihočeši jsou velcí patrioti. Vy také?

Narodil jsem se ve Vimperku, v Budějovicích jsem žil do deseti let. Každý si s sebou nese svůj rodný kraj. A tím spíš, když jsou to jižní Čechy. Pro mě je to nejhezčí kout na světě, Šumavu vnímám jako zcela výjimečné místo a vždy se tam těším. A vždy, když přijedu do Budějovic, tak mě těší, jak je to krásné město. Oproti té šedi, která tam byla za minulého režimu, je to proměna téměř pohádková.

ERIK TABERY * novinář, publicista, spisovatel * šéfredaktor týdeníku Respekt (od r. 2009), se kterým začal spolupracovat v roce 1997 * pochází z jižních Čech (nar. 13. 6. 1977 ve Vimperku) * syn herce Erika Taberyho st. a režisérky Kristiny Taberyové, dcery herce Zdeňka Štěpánka * absolvent bakalářského studia žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** UK * ocenění: Novinářská křepelka pro žurnalisty do 33 let (2003), Cena Ferdinanda Peroutky (2008), Cena Toma Stopparda (2009), Novinářská cena (2011) * autor publikací: „Tajemný hrad v Hradčanech“ (2002) „Nemilosrdné příběhy českých dějin“ (2006) „Vládeme, nerušit - Opoziční smlouva a její dědictví“ (2006) - nominována na cenu Magnesia litera, Cena Toma Stopparda „Hledá se prezident - Zákulisí voleb hlavy státu“ (2008) -nominována na cenu Magnesia litera „Opuštěná společnost: Česká cesta od Masaryka po Babiše“ (2017) - cena Magnesia Litera, Kniha roku 2018 * autor námětu k dokumentu „Tady je Šloufovo“ a k dokumentárnímu seriálu „Generace nula“ Divadlo mě možná chytlo za srdce až moc. Mám k němu zřejmě tak silný osobní vztah, až mi to znemožnilo představu, že bych mohl v divadle pracovat. Je to krásná, ale zároveň i krutá práce. Velmi namáhavá, pomíjivá, jste velmi závislí na schopnostech a pracovitosti kolegů. Divadlo je opravdu div tohoto světa. „Je to magické místo.“

Foto autor| FOTO: MAREK PODHORA

Vyšel první československý Vogue. Sláva! Ale bez módy

27.8.2018 Marketing & Media str. 14 Komentáře

DENISA HEJLOVÁ

Insider

„Tak, konečně je tady,“ řeklo si jistě mnoho čtenářů, když drželi v rukách první číslo časopisu Vogue – stejně objemné a těžké, jako v zahraničí, ale s česko-slovenským obsahem. Po víc než 20 letech dohadů, v době, kdy prodeje časopisů upadají, luxusní značky vydělávají na mikínách a legínách a módní trendy najdete na Instagramu, se u nás objevuje poprvé módní časopis s velkým M.

Jenže – kde je ta móda? Na titulce je stylizovaná Olga Havlová, která byla všechno – obdivuhodná žena se zajímavým osudem, múza, holka ze Žižkova a silná osobnost – ale rozhodně ne módní ikona. Redakce chtěla určitě vyjádřit svůj politický postoj, což je sympatické. Máme ale i ženy s vlastní kariérou, které vzdorovaly režimu a jsou dodnes ikonami ženské krásy a elegance – například olympijskou vítězku Věru Čáslavskou, která je dodnes v zahraničí, například v Japonsku, obdivována jako symbol ženské krásy, schopností a charakteru.

Většina čtenářů se patrně víc než na politiku těšila na inteligentní a zajímavé čtení, prohlížení módy a témata o životním stylu, což u nás stále chybí. I po 30 letech totiž Češi stále tápou, co je skutečná elegance, osobitost a výtvarný vkus – a právě Vogue by měl mít ambice v tomto směru vychovávat.

Místo toho se dívá do minulosti a oživuje socialistické retro. Veze se tak na vlně ne-estetiky, kterou módnímu světu nutí sovětští emigranti: bratři Gvasaliové, Goša Rubčinskij a Lotta Volková – stylisté a influenceři, kteří prosazují sex-appeal komunistických paneláků, vytahaných tepláků, síťovek a propuštěných vězňů. To vše ovšem s cenovkou jako od Prady.

Česko-slovenský Vogue by neměl podléhat vlně tohoto falešného retra, kdy zapomínáme, že Tonak byl státem ukradený Hückel, Botas Baťa a módu představovaly zahraniční značky odpárané z vnitřních švů pašovaného západního zboží a našívané ručně navrch.

A měl by dát větší prostor skvělým novým a talentovaným tvůrcům, jako je třeba Michal Pudelka, uznávaný fotograf, který nafotil kampaně pro módní dům Valentino a světové edice Vogue. Ten dělal i druhou, limitovanou obálku, se šátkem Hermes, po které se jen zaprášilo. Pokud má ale fotit školní práce v barvách trikolory, nesvede s tím nic ani on. A Vogue neomluví z patosu ani to, že by bývalo bylo letos Československu sto let.

Do dalších čísel Vogue lze tedy popřát víc módy a krásy, na kterou se čtenáři jistě těší.

O autorovi| DENISA HEJLOVÁ, vedoucí katedry marketingu **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy
Foto popis|

Je multikulturalismus mrtvý? Vědci chtějí zjistit, co si myslí děti

27.8.2018 Frýdecko-místecký a třinecký deník str. 05 Česko

KATEŘINA PERKNEROVÁ

Praha – Děvče chodí večer krmit svého psa. Bydlí u lesa a trochu se bojí. Myslí si, že by ji mohl přepadnout terorista. O svém strachu napíše na Facebook a její příspěvek sdílí spousta spolužáků a kamarádů. Její vrstevník si naopak myslí, že islámští teroristé se kolem jeho domova nepotulují a děti z jiných světadílů jsou stejné jako on. I on se se svým pohledem svěří sociálním sítím nebo natočí krátké video. Děti, které zároveň vytvářejí a konzumují nějaké sdělení, vědci označují jako prosumery.

Oba příběhy jsou autentické, ale který z nich v obecném slova smyslu v dětském tuzemském světě převažuje? Právě to chtějí zjistit akademici z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Projekt, který financuje Technologická agentura ČR, potrvá tři roky a chce rozkrýt multikulturní a mediální zkušenosti i postoje českých dětí. Jeho vedoucí Markéta Zezulková Deníku řekla, že cílem je především popsat, co děti ve věku 8 až 12 let cítí, jak se dívají na svět kolem sebe.

HLAVNÍ PROUD

Zezulková podobné výzkumy dělala v Kolumbii či Hongkongu a naposledy působila v Centre for Excellence in Media Practice v anglickém Bournemouthu.

Nynější výzkum je zajímavý i v souvislosti s momentálním nastavením politického hlavního proudu, který prohlašuje multikulturalismus za mrtvý směr.

„Na sociálních sítích můžeme vidět, že se společnost polarizuje, a mezi témata, která jednotlivé názorové tábory nesmiřitelně rozdělují, patří i otázka vztahu k jiným etnikům a náboženstvím. Možnost vzájemného porozumění mezi diskutujícími dramaticky komplikuje šíření polopravdivých či zcela lživých zpráv. Zároveň bez vzájemné konstruktivní diskuse není možné budovat kvalitní a otevřenou občanskou společnost. V prostředí naštvanosti stoupá agresivita a naskytá se prostor pro nejrůznější populistická hnutí, slibující jistoty a ochranu výměnou za omezení svobody,“ říká Alice Němcová Tejkalová, děkanka **FSV UK** a členka výzkumného týmu.

GLOBALIZOVANÝ SVĚT

Podle Zezulkové jde současný politický mainstream proti sociálnímu trendu.

„Společnost bude čím dál víc multikulturní, prostředí internetu, kde děti tráví hodně času, je otevřené. Život on-line a off-line by se neměl rozdělovat. Doufám, že náš výzkum ukáže, jak to vnímají samy děti a co také chtějí, budeme k nim přistupovat jako k samostatně uvažujícím bytostem, jde nám o jejich současný život, v němž se potýkají s tím, že politici, média a často i rodiče mluví o xenofobii a strachu. Nechceme je poučovat a chránit, ale povzbudit je, aby byly samy aktivní,“ dodává akademička.

Podobně to vidí i ředitelka Multikulturního centra Praha Zuzana Schreiberová: „Generace těchto dětí vyrůstá a bude studovat a pracovat v globalizovaném světě, kde se bude setkávat s příslušníky jiných etnických či náboženských skupin. Multikulturním tedy nemyslíme předání nějakého určitého názoru, ale schopnost vyhodnocovat informace, kriticky myslet a přistupovat s porozuměním k lidem, se kterými se budou setkávat.“

„Společnost bude čím dál víc multikulturní, prostředí internetu, kde děti tráví hodně času, je otevřené.“ Markéta Zezulková, akademička

Region| Severní Morava

Stejná zpráva vyšla také v dalších 13 titulech:

Havlíčkobrodský deník (Česko, str. 05), Jihlavský deník (Česko, str. 05), Olomoucký deník (Česko, str. 05), Pelhřimovský deník (Česko, str. 05), Prostějovský deník (Česko, str. 05), Přerovský a hranický deník (Česko, str. 05), Slovácký deník (Česko, str. 05), Šumperký a jesenický deník (Česko, str. 05), Třebíčský deník (Česko, str. 05), Valašský deník (Česko, str. 05), Zlínský deník (Česko, str. 05), Znojemský deník (Česká republika, str. 05), Žďárský deník (Česko, str. 05)

Je multikulturalismus mrtvý? Vědci chtějí zjistit, co si myslí děti

27.8.2018 denik.cz str. 00 Česko

Kateřina Perknerová

Děvče chodí večer krmit svého psa. Bydlí u lesa a trochu se bojí. Myslí si, že by ji mohl přepadnout terorista. O svém strachu napíše na Facebook a její příspěvek sdílí spousta spolužáků a kamarádů.

"Její vrstevník si naopak myslí, že islámští teroristé se kolem jeho domova nepotulují a děti z jiných světadílů jsou stejné jako on. I on se se svým pohledem svěří sociálními sítmi nebo natočí krátké video. Děti, které zároveň vytvářejí a konzumují nějaké sdělení, vědci označují jako prosumery.

Oba příběhy jsou autentické, ale který z nich v obecném slova smyslu v dětském tuzemském světě převažuje? Právě to chtějí zjistit akademici z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Projekt, který financuje Technologická agentura ČR, potrvá tři roky a chce rozkrýt multikulturní a mediální zkušenosti i postoje českých dětí. Jeho vedoucí Markéta Zezulková Deníku řekla, že cílem je především popsat, co děti ve věku 8 až 12 let cítí, jak se dívají na svět kolem sebe.

HLAVNÍ PROUD

Zezulková podobné výzkumy dělala v Kolumbii či Hongkongu a naposledy působila v Centre for Excellence in Media Practice v anglickém Bournemouthu.

Nynější výzkum je zajímavý i v souvislosti s momentálním nastavením politického hlavního proudu, který prohlašuje multikulturalismus za mrtvý směr. „Na sociálních sítích můžeme vidět, že se společnost polarizuje, a

mezi témata, která jednotlivé názorové tábory nesmiřitelně rozdělují, patří i otázka vztahu k jiným etnikům a náboženstvím.

Možnost vzájemného porozumění mezi diskutujícími dramaticky komplikuje šíření polopravdivých či zcela lživých zpráv. Zároveň bez vzájemné konstruktivní diskuse není možné budovat kvalitní a otevřenou občanskou společnost. V prostředí naštvanosti stoupá agresivita a naskytá se prostor pro nejrůznější populistická hnutí, slibující jistoty a ochranu výměnou za omezení svobody,“ říká Alice Němcová Tejkalová, děkanka **FSV UK** a členka výzkumného týmu.

GLOBALIZOVANÝ SVĚT

Podle Zezulkové jde současný politický mainstream proti sociálnímu trendu. „Společnost bude čím dál víc multikulturní, prostředí internetu, kde děti tráví hodně času, je otevřené. Život on-line a off-line by se neměl rozdělovat. Doufám, že náš výzkum ukáže, jak to vnímají samy děti a co také chtějí, budeme k nim přistupovat jako k samostatně uvažujícím bytostem, jde nám o jejich současný život, v němž se potýkají s tím, že politici, média a často i rodiče mluví o xenofobii a strachu.

Nechceme je poučovat a chránit, ale povzbudit je, aby byly samy aktivní,“ dodává akademička.

Podobně to vidí i ředitelka Multikulturního centra Praha Zuzana Schreiberová: „Generace těchto dětí vyrůstá a bude studovat a pracovat v globalizovaném světě, kde se bude setkávat s příslušníky jiných etnických či náboženských skupin.

Multikulturním tedy nemyslíme předání nějakého určitého názoru, ale schopnost vyhodnocovat informace, kriticky myslet a přistupovat s porozuměním k lidem, se kterými se budou setkávat.“

URL| https://www.denik.cz/z_domova/je-multikulturalismus-mrtvy-vedci-chteji-zjistit-co-si-mysli-deti-20180826.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

decinsky.denik.cz

Je multikulturalismus mrtvý? Vědci chtějí zjistit, co si myslí děti

27.8.2018 Písecký deník str. 05 Česko

KATEŘINA PERKNEROVÁ

Praha – Děvče chodí večer krmit svého psa. Bydlí u lesa a trochu se bojí. Myslí si, že by ji mohl přepadnout terorista. O svém strachu napíše na Facebook a její příspěvek sdílí spousta spolužáků a kamarádů. Její vrstevník si naopak myslí, že islámští teroristé se kolem jeho domova nepotulují a děti z jiných světadílů jsou stejné jako on. I on se se svým pohledem svěří sociálním sítím nebo natočí krátké video. Děti, které zároveň vytvářejí a konzumují nějaké sdělení, vědci označují jako prosumery.

Oba příběhy jsou autentické, ale který z nich v obecném slova smyslu v dětském tuzemském světě převažuje? Právě to chtějí zjistit akademici z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Projekt, který financuje Technologická agentura ČR, potrvá tři roky a chce rozkrýt multikulturní a mediální zkušenosti i postoje českých dětí. Jeho vedoucí Markéta Zezulková Deníku řekla, že cílem je především popsat, co děti ve věku 8 až 12 let cítí, jak se dívají na svět kolem sebe.

HLAVNÍ PROUD

Zezulková podobné výzkumy dělala v Kolumbii či Hongkongu a naposledy působila v Centre for Excellence in Media Practice v anglickém Bournemouthu.

Nynější výzkum je zajímavý i v souvislosti s momentálním nastavením politického hlavního proudu, který prohlašuje multikulturalismus za mrtvý směr.

„Na sociálních sítích můžeme vidět, že se společnost polarizuje, a mezi témata, která jednotlivé názorové tábory nesmiřitelně rozdělují, patří i otázka vztahu k jiným etnikům a náboženstvím. Možnost vzájemného porozumění mezi diskutujícími dramaticky komplikuje šíření polopravdivých či zcela lživých zpráv. Zároveň bez vzájemné konstruktivní diskuse není možné budovat kvalitní a otevřenou občanskou společnost. V prostředí naštvanosti stoupá agresivita a naskytá se prostor pro nejrůznější populistická hnutí, slibující jistoty a ochranu výměnou za omezení svobody,“ říká Alice Němcová Tejkalová, děkanka **FSV UK** a členka výzkumného týmu.

GLOBALIZOVANÝ SVĚT

Podle Zezulkové jde současný politický mainstream proti sociálnímu trendu.

„Společnost bude čím dál víc multikulturní, prostředí internetu, kde děti tráví hodně času, je otevřené. Život on-line a off-line by se neměl rozdělovat. Doufám, že náš výzkum ukáže, jak to vnímají samy děti a co také chtějí, budeme k nim přistupovat jako k samostatně uvažujícím bytostem, jde nám o jejich současný život, v němž se potýkají s tím, že politici, média a často i rodiče mluví o xenofobii a strachu. Nechceme je poučovat a chránit, ale povzbudit je, aby byly samy aktivní,“ dodává akademička.

Podobně to vidí i ředitelka Multikulturního centra Praha Zuzana Schreiberová: „Generace těchto dětí vyrůstá a bude studovat a pracovat v globalizovaném světě, kde se bude setkávat s příslušníky jiných etnických či náboženských skupin. Multikulturním tedy nemyslíme předání nějakého určitého názoru, ale schopnost vyhodnocovat informace, kriticky myslet a přistupovat s porozuměním k lidem, se kterými se budou setkávat.“

„Společnost bude čím dál víc multikulturní, prostředí internetu, kde děti tráví hodně času, je otevřené.“ Markéta Zezulková, akademička

Foto popis|
Region| Jižní Čechy

Stejná zpráva vyšla také v dalších 31 titulech:

Benešovský deník (česko, str. 05), Boleslavský deník (česko, str. 05), Českobudějovický deník (Česko, str. 05), Českokrumlovský deník (Česko, str. 05), Českolipský deník (Česko, str. 05), Domažlický deník (Česko, str. 05), Hradecký deník (Česko, str. 05), Chebský deník (Česko, str. 05), Chrudimský deník (Česko, str. 05), Jablonecký deník (Česko, str. 05), Jičinský deník (Česko, str. 05), Jindřichohradecký deník (Česko, str. 05), Karlovarský deník (Česko, str. 05), Klatovský deník (Česko, str. 05), Krkonošský deník (Česko, str. 05), Kutnohorský deník (česko, str. 05), Liberecký deník (Česko, str. 05), Náchodský deník (Česko, str. 05), Orlický deník (Česko, str. 05), Pardubický deník (Česko, str. 05), Plzeňský deník (Česko, str. 05), Prachatický deník (Česko, str. 05), Pražský deník (česko, str. 05), Příbramský deník (česko, str. 05), Rokycanský deník (Česko, str. 05), Rychnovský deník (Česko, str. 05), Sokolovský deník (Česko, str. 05), Strakonický deník (Česko, str. 05), Svitavský deník (Česko, str. 05), Tábořský deník (Česko, str. 05), Tachovský deník (Česko, str. 05)

Sandra Kvasnicová posílila marketingové oddělení advokátní kanceláře bvp BRAUN PARTNERS

27.8.2018 ihned.cz str. 00

Advokátní kancelář bvp BRAUN PARTNERS sáhla po nové posile z tuzemských vod. Sandra Kvasnicová se marketingu v oblasti práva věnuje od roku 2011. V bvp bude zodpovídat právě za marketing a komunikaci celé kanceláře.

Sandra Kvasnicová v rámci svého kariérního života působila jak v mezinárodních, tak ryze českých advokátních kancelářích, jakými jsou například DLA Piper LLP nebo Kocián Šolc Balaščík. Studovala Marketingovou komunikaci a PR a Mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze a v současné době dokončuje studium práva na Právnické fakultě téže univerzity.

URL| <https://kariera.ihned.cz/c1-66226380-sandra-kvasnicova-posilila-marketingove-oddeleni-advokatni-kancelare-bpv-braun-partners>

Sandra Kvasnicová posílila marketingové oddělení advokátní kanceláře bpv BRAUN PARTNERS

27.8.2018 **Kariera.iHNed.cz** str. 00

-rkp

Advokátní kancelář bpv BRAUN PARTNERS sáhla po nové posile z tuzemských vod. Sandra Kvasnicová se marketingu v oblasti práva věnuje od roku 2011. V bpv bude zodpovídat právě za marketing a komunikaci celé kanceláře.

Sandra Kvasnicová v rámci svého kariérního života působila jak v mezinárodních, tak ryze českých advokátních kancelářích, jakými jsou například DLA Piper LLP nebo Kocián Šolc Balaščík. Studovala Marketingovou komunikaci a PR a Mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze a v současné době dokončuje studium práva na Právnické fakultě téže univerzity.

Igor Augustinič se stal společníkem advokátní kanceláře bpv BRAUN PARTNERS - čtěte ZDE

Lucie Kalašová jmenována do pozice Of Counsel v advokátní kanceláři bpv BRAUN PARTNERS - čtěte ZDE

URL| <http://kariera.ihned.cz/pro-hr-manazery/c1-66226380-sandra-kvasnicova-posilila-marketingove-oddeleni-advokatni-kancelare-bpv-braun-partners>

Schůzka velvyslanců v Černínském paláci

27.8.2018 **ČRo Radiožurnál** str. 01 12:08 **Ozvěny dne - publicistika**

Vladimír KROC, moderátor

Odchod Česka z Evropské unie by ohrozil budoucnost země, řekl dopoledne na výroční poradě velvyslanců premiér Andrej Babiš z hnutí ANO. Připomněl ekonomický význam unie pro Česko. Zároveň upozornil, že by se EU měla zaměřit na zajišťování bezpečí evropského kontinentu. Přitom mluvil o potřebě celoevropského postupu v otázce migrace, v němž ale vyloučil možnost rozdělování uprchlíků mezi členské země. Irah Kučerová je z katedry mezinárodních vztahů Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den. Paní Kučerová, slyšíme se? Vypadá to, že budeme muset se pokusit změnit další téma, protože teď nemáme respondenta na to první. Tak zatím se tady snažíme získat k telefonu paní Kučerovou. Pro ČSSD zůstává jediný kandidát na ministra zahraničí Poche, to řekl dnes Jan Hamáček, předseda ČSSD a vlastně v tuto chvíli ministr zahraničních věcí. Nemá zprávy, že by situace zatěžovala českou diplomacii. To je jedna z otázek, kterou bychom rádi položili za chvíličku hostovi k prvnímu dopoledního, dopolední publicistiky, to by měla být tedy Irah Kučerová z Katedry mezinárodních vztahů Institutu politologických studií **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Zatím se nezdá, že bychom ji měli na příjmu. Chtěli jsme s ní probrat to, co se dnes probíralo právě na schůzce velvyslanců České republiky, kteří se pravidelně sjíždějí takto ke konci srpna do Černínského paláce. Možná se k tématu dostaneme, ale teď tedy jdeme k dalšímu tématu avizovanému.

Vědci zjišťují, jak vnímají svět děti

27.8.2018 **Brněnský deník** str. 05 **Česká republika**
(kp)

Praha – Děvče chodí večer krmít svého psa. Bydlí u lesa a trochu se bojí. Myslí si, že by ji mohl přepadnout terorista. O svém strachu napíše na Facebook a její příspěvek sdílí spousta spolužáků a kamarádů. Její vrstevník si naopak myslí, že islámští teroristé se kolem jeho domova nepotulují a děti z jiných světadílů jsou stejné jako on. I on se se svým pohledem svěří sociálním sítím nebo natočí krátké video. Děti, které zároveň vytvářejí a konzumují nějaké sdělení, vědci označují jako prosumery. Oba příběhy jsou autentické, ale který z nich v obecném slova smyslu v dětském tuzemském světě převažuje? Právě to chtějí zjistit akademici z **Fakulty**

sociálních věd Univerzity Karlovy. Projekt, který financuje Technologická agentura ČR, potrvá tři roky a chce rozkrýt multikulturní a mediální zkušenosti i postoje českých dětí. Jeho vedoucí Markéta Zezulková Deníku řekla, že cílem je především popsat, co děti ve věku 8 až 12 let cítí, jak se dívají na svět kolem sebe.

HLAVNÍ PROUD

Zezulková podobné výzkumy dělala v Kolumbii či Hongkongu a naposledy působila v Centre for Excellence in Media Practice v anglickém Bournemouthu.

Region| Jižní Morava

„Disney zážitek“: Trampolíny a 7 procent ročně na Fundliftu

27.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: Trampoline Investments, Fundlift, investice, crowdfunding, sport, Praha

V Čestlicích u Prahy bylo otevřeno největší trampolínové centrum v ČR – HOP Arena, za kterou stojí společnost Trampoline Investments s.r.o. Jedná se o franšizový koncept úspěšných amerických center Summit Trampoline Park, díky kterému je možné tzv. „Disney zážitek“ vyzkoušet i v Česku. Na nově otevřeném trampolínovém centru je možné se podílet také investorsky. Trampoline Investments právě spustila investiční crowdfundingovou kampaň na Fundliftu, kde poptává pět milionů korun výměnou za tříleté dluhopisy se 7procentním ročním úrokem.

Skákání na trampolínách a nejrůznější pohybové atrakce jsou novou, aktivní formou zábavy. Radost z pohybu, adrenalin a překonávání vlastních limitů v bezpečném prostředí, to všechno přitahuje návštěvníky trampolínových center.

Podle průzkumů se navíc předpokládá, že množství času stráveného v zábavních sektorech bude růst až pět procent CAGR (složená roční míra růstu) za rok, nebo dvojnásobek procenta růstu HDP. Trampolínová centra se v posledních deseti letech stala velkým trendem v USA a poměrně nedávno se koncept dostal do Evropy, kde jsou větší trampolínová centra díky své rozmanitosti poskytované „skákací“ zábavy velmi populární například ve Velké Británii, Německu atd. Tento koncept je úspěšný v ekonomicky „bohatších“ i „chudších“ zemích.

Česká firma Trampoline Investments nedávno otevřela dosud největší trampolínové centrum v České republice – HOP Arenu v Čestlicích u Prahy. „HOP Arena je součástí americké skupiny Summit Trampoline Park, která po Latinské a Střední Americe provozuje již šest úspěšných trampolínových center. Z nich jsme načerpali zkušenosti, které právě přinášíme do České republiky. Snažili jsme se na základě know-how vytvořit unikátní centrum určené právě pro Čechy tak, jak si myslíme, že by mohlo být nejlepší,“ říká Václav Kubeček, ředitel Trampoline Investments.

HOP Arena láká na atrakce jako je překážková dráha „Cesta Ninja bojovníka“, „Maxiskok“ – olympijské trampolíny umožňující skoky až do výšky 4,5 metru, basketbal, vybíjená a spousta dalších atrakcí představujících to nejlepší, co lze dnes v trampolínových centrech vyzkoušet. Cílem je zákazníkovi poskytnout tzv. „Disney zážitek“, který ho nadchne a přiláká i pro další návštěvy.

Do výstavby HOP Areny bylo zainvestováno 34 milionů Kč prostřednictvím půjček společníků firmy Trampoline Investments. Mezi investory je mimo jiné také podnikatel a bývalý šéf petrochemického holdingu Unipetrol Belgičan François Vleugels. „K investici do HOP Areny mě dlouho nikdo nemusel přemlouvat. Poté, co jsem si objednal podobné arény ve Velké Británii a Německu, jsem byl přesvědčen o tom, že je to fantastická příležitost. Proto jsem neváhal a do projektu se spolu s Václavem Kubečkem pustil,“ říká Vleugels.

Trampoline Investments krátce po spuštění HOP Areny nyní spustila také investiční crowdfundingovou kampaň na platformě Fundlift. Od investorů chce vybrat celkem pět milionů Kč formou tříletých dluhopisů, za které nabízí zhodnocení sedm procent ročně.

O HOP Areně: Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SZV2A/disney-zazitek-trampoliny-a-7-procent-rocne-na-fundliftu>

lidé

27.8.2018 E15 str. 14 Lidé

JAN KRAMPERA

Dvořák Hager & Partners stal se partnerem významné advokátní kanceláře.

Jan Krampere od svého nástupu do kanceláře v roce 2009 rozvíjel oddělení soudních sporů a arbitráží. Pro oblast vedení soudních sporů je doporučován jako expert prestižní ratingovou publikací Legal 500. Během své praxe úspěšně zastupoval řadu předních českých a mezinárodních společností v právně a technicky komplikovaných sporech, které často zahrnovaly i mezinárodní prvek. Kromě aktivního zastupování v soudních a rozhodčích řízeních také pro studenty právnických fakult organizuje každoroční soutěž ve vedení simulovaného soudního řízení (moot court).

LADISLAV BÁČA

T-Mobile, Slovak Telekom Ladislav Báča stane od prvního září 2018 v čele marketingové komunikace T-Mobile a Slovak Telekom. Báča v letech 2001–2014 působil v Ogilvy Group ČR, nejprve na pozici Managing Director reklamní agentury Ogilvy & Mather a v letech 2006–2014 jako CEO celé skupiny. Poslední čtyři roky se věnoval poradenství v oblasti marketingu a komunikace, kde se kromě jiného specializoval na aplikaci behaviorální vědy v marketingu a komunikaci. Během svého působení v Ogilvy spolupracoval na mnoha projektech, které získaly řadu domácích i zahraničních ocenění – několik zlatých cen EFFIE či ocenění ze soutěží Golden Clio nebo Golden New York Festival. Pod jeho vedením Ogilvy získala v roce 2013 ocenění Agentura roku, které je nejprestižnějším oborovým uznáním pro komunikační agentury. Ladislav Báča se věnuje také pedagogické činnosti na **Fakultě sociálních věd** UK v Praze, kde vyučuje marketingovou komunikaci a behaviorální ekonomii, a zároveň absoluuje Ph. D. studium.

IAIN MACKAY

GSK Farmaceutická společnost GSK vstoupí do příštího roku s novým finančním ředitelem. Funkce se ujme zkušený finanční arbitr Iain Mackay, který se zároveň stane také výkonným členem představenstva společnosti. Iain Mackay přichází z globálního bankovního domu HSBC, kde v posledních osmi letech zastával pozici Group Finance Directora.

V GSK bude mít jako Chief Financial Officer (CFO) prostor zúročit své dlouholeté zkušenosti z evropských, amerických i z asijských trhů. V minulosti působil mimo jiné ve společnostech General Electric, Schlumberger Dowell a PriceWaterhouse. Dále je členem dozorčí rady British Heart Foundation a členem řídicího orgánu Univerzity v Aberdeenu.

ALEŠ NAVRÁTIL MICHAL SKAUNIC

CPI Property Group Realitní skupina rozšířila tým asset managementu spravující obchodní centra. Oddělení se rozrostlo na dvanáct členů a posiluje jej Aleš Navrátil a Michal Skaunic. Oba pánové přicházejí s letitými zkušenostmi s vedením obchodních center. Aleš Navrátil se bude starat o brněnské nákupní centrum Královo Pole a jihlavský Citypark a Michal Skaunic přebírá odpovědnost nad Futurem Hradec Králové, které již v letech 2013 až 2015 řídil z pozice ředitele centra.

Aleš Navrátil je absolventem střední průmyslové školy strojnické a do CPI PG přichází ze společnosti Cushman & Wakefield, kde se od roku 2015 staral z pozice manažera centra o nákupní centrum Citypark Jihlava, jež patří do portfolia CPI PG. Do retailové branže přišel z filmové společnosti Warner Bros. V letech 2000 až 2011 působil ve společnosti Somerston Olympia CZ. V rámci asset managementu CPI PG odpovídá Aleš Navrátil za projekt nákupního centra Královo Pole v Brně se zaměřením na rozsáhlou modernizaci centra včetně jeho budoucí expanze a za Citypark Jihlava, které čeká remodeling interiéru a uvažuje se rovněž o úpravě food courtu.

Michal Skaunic je absolventem Elektrotechnické fakulty ČVUT, kde vystudoval inženýrský obor biokybernetika. Skaunic, který je stále obchodním ředitelem hokejového klubu Mountfield Hradec Králové, sbíral zkušenosti mezi lety 1997 a 2012 ve společnosti PNS, kde byl z pozice ředitele pražské divize a rozvoje odpovědný za

restrukturalizaci společnosti, logistiku a za výstavbu nového distribučního centra společnosti. Mezi lety 2013 a 2015 byl pod hlavičkou CBRE uznávaným ředitelem OC Futurum Hradec Králové, jež letos přešlo do portfolia CPI PG. Mezi lety 2016 a 2017 působil jako ředitel pražského OD Kotva.

ŠTĚPÁN CILKA

ČSOB Nastupuje do útvaru Skupinové komunikace jako nový media manažer. V rámci své nové pozice bude zodpovědný za mediální nákup a plánování mediálních kampaní pro všechny značky finanční skupiny ČSOB. Štěpán Cilká pracuje ve skupině ČSOB od roku 2017. Přestupuje z týmu on-line marketingu Hypoteční banky, ve kterém byl v pozici manažera zodpovědný za oblast digitální komunikace.

Foto popis|

Trump vs. Powell: Rostou sazby příliš rychle?

27.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Jerome Powell

Devizové trhy se v pátek dočkaly vystoupení jednoho z nejmocnějších hybatelů kurzů světových měn. Hlavní hvězdou symposia v americkém horském rezortu Jackson Hole byl šéf Fedu Jerome Powell, který prohlásil, že Fed počítá i do budoucna s pozvolným zvyšováním základní úrokové sazby. Reakce dolaru? Oslabení nad úroveň 1,1600 EURUSD, nad níž je kurz také dnes ráno.

Kritikem aktuálních kroků Fedu není nikdo jiný než prezident Donald Trump, který se obává zpomalení tempa růstu americké ekonomiky. Sazby se podle něj zvyšují příliš rychle. Další „hike“ by přitom mohl podle analytiků přijít už koncem září. Základní sazba se nyní nachází v rozpětí 1,75 až 2,00 procenta.

Šéf Fedu Powell současně pozvolné zvyšování sazeb v Jackson Hole obhajoval. Podle něj je to pro ekonomiku USA nejlepší cesta. Upozornil na to, že nevidí náznaky žádného přehřívání ekonomiky.

V Jackson Hole vystoupil také šéf pobočky Fedu v St. Louis James Bullard, který podotkl, že komentáře Trumpa vůči Fedu nejsou obvyklé. Připomněl, že mandát politiky americké centrální banky je dán zákonem.

„Měnovou politiku můžeme upravit, pokud bude ekonomický růst rychlejší,“ konstatoval Bullard, podle kterého bude dobrou zprávou, pokud s utahováním měnové politiky začnou také ostatní centrální banky. Dodal, že v americké ekonomice nespátřují příliš inflačních tlaků a ekonomika podle něj zpomalí v roce 2019 a 2020. Dlouhodobý růst potenciálu ekonomiky vidím kolem dvou procent.

Z dat dnes bude v Německu zveřejněn IFO index podnikatelského klimatu za srpen. Ve Spojených státech pak indexy národní aktivity dallaského a chicagského Fedu. Hlavní číslem posledního srpnového týdne bude údaj amerického ministerstva práce o počtu nově vytvořených pracovních míst v nezemědělském sektoru (tzv. Non-farm payrolls).

Aktuálně se dolar vůči euru obchoduje na 1,156 EURUSD, dolarový index se nachází na hodnotě 95,35 bodu. Podle predikce Roklen by se kurz během dne měl pohybovat v rozmezí od 1,1522 do 1,1663 EURUSD.*

Koruna se v závěru minulého týdne obchodovala bez výraznějších změn vůči oběma hlavním světovým měnám. Proti euru se držela v úzkém pásmu kolem 25,75 EURCZK. Vůči dolaru zpevnila zhruba o deset haléřů.

Poslední prázdninový týden bude chudý na domácí data. Až v pátek Český statistický úřad zveřejní tvorbu a užití hrubého domácího produktu za 2. čtvrtletí.

Česká měna se dnes ráno obchoduje na 25,x EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,70 až 25,78 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,11 až 22,31 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLL.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SUtnG/trump-vs-powell-rostou-sazby-prilis-rychle>

Babiš na setkání velvyslanců v Černínském paláci 27.8.2018 ČRo Radiožurnál str. 03 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Vladimír KROC, moderátor

A my se vracíme k úvodnímu tématu. Teď už by měla být u telefonu Irah Kučerová z Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Irah KUČEROVÁ, odbornice na mezinárodní ekonomické vztahy a evropskou integraci

Dobrý den.

Vladimír KROC, moderátor

Ptal jsem se, a vy jste mě asi neslyšela, překvapil vás tedy premiérův jednoznačně proevropský postoj a zdůraznění toho pevného zakotvení v Severoatlantické alianci?

Irah KUČEROVÁ, odbornice na mezinárodní ekonomické vztahy a evropskou integraci

No tak to mě ani nepřekvapilo, na druhou stranu jsem ráda, že to řekl naplno, protože různé populistické názory nebo vyvolávání debaty o možném czexitu a o tom, zda teda máme být zakotveni i v NATO, bohužel tady mnoho politických stran rozvíjí tuto debatu, takže je dobře, že premiér se postavil jednoznačně pro naši, směrem k naší prozápadní orientaci.

Vladimír KROC, moderátor

On zároveň prohlásil, že vláda vystupuje k Evropské unii kriticky v situaci, kdy prosazuje české národní zájmy, to ale podle něj neznamená, že by měla protievropský postoj. Lze to takto stavět?

Irah KUČEROVÁ, odbornice na mezinárodní ekonomické vztahy a evropskou integraci

No obávám se, že takhle jednoduché to asi nebude, protože český národní zájem musí být v nějakém kontextu s evropským zájmem a pokud se my tvrdě vymezujeme, a to teda premiér Babiš se tvrdě velmi vymezuje proti jakékoliv spolupráci na migrační krizi, tak bohužel si myslím, že se tím může i ten národní zájem poškodit náš, protože každá akce vyvolává reakci a jestliže my prostě budeme tvrdit, že nepřijmeme jediného uprchlíka, tak si myslím, že si zaděláváme na velké problémy. Je pravda, že je vhodné teda rozdělit, které ilegální migranty, případně ekonomické migranty od těch skutečných uprchlíků před válkou, ale v podstatě česká politická reprezentace to směšuje, ta v podstatě nedělá žádné rozdíly.

Vladimír KROC, moderátor

My si povídáme v souvislosti s dnešní schůzkou velvyslanců České republiky. Jak je velkým problémem, že vláda nemá ministra zahraničí? Že je ve vedení resortu vlastně jakoby zaskakuje ministr vnitra a předseda ČSSD Jan Hamáček?

Irah KUČEROVÁ, odbornice na mezinárodní ekonomické vztahy a evropskou integraci

No, já to vnímám jako velký problém, protože obě tato ministerstva, jak zahraničí, tak vnitra jsou silová ministerstva a právě z hlediska národních bezpečnostních zájmů je velice důležité tam mít skutečně kompetentní tedy osoby a vůbec nepochybuji o kompetentnosti Hamáčka, ale na druhou stranu prostě nelze sedět na třech židlích najednou. Takže já si myslím, že tady velký problém je v tom, protože svět se skutečně mění v tom smyslu, že je potřeba reagovat velmi rychle na různé výzvy současnosti v té zahraničně politické, zahraničně bezpečnostní oblasti a i když samozřejmě ministr je vždycky členem vlády, kterou reprezentuje premiér, bylo by vhodné tedy, abychom měli kompetentní osobu ve smyslu legitimně obsazeného, obsazeného postu.

Vladimír KROC, moderátor

Andrej Babiš se zítra chystá na Maltu a do Itálie. V čem spočívá jeho vize celoevropského řešení migrace, jak o tom mluví?

Irah KUČEROVÁ, odbornice na mezinárodní ekonomické vztahy a evropskou integraci

No já se obávám, že moc velkou vizi nejde. Protože trvá na tom, že nepřijmeme ani jednoho migranta, protože jde o jeho slovy symbol, v podstatě zřejmě chtěl asi naznačit, že pokud bychom někoho přijali, tak z hlediska toho přerozdělování těch uprchlíků od vlastně, já nevím, dejme tomu za poslední dva měsíce, co připlulo na různých lodích do Itálie, tak pokud někoho nepřijmeme, tak si asi myslím, chtěl říct, že by to mohl být precedens, že pokud přijmeme jednoho, dva, pět uprchlíků, tak v tu ránu se staneme součástí toho přerozdělovacího systému. Je pravda, že Babiš je konzistentní v tom, že v podstatě i v rámci Visegrádu říkají, že vlastně my jsme prosadili na Evropské radě vlastně ten princip dobrovolnosti, že budeme přijímat dobrovolně uprchlíky, nicméně my se k tomu vůbec jako nestavíme, takže příliš to nevidím jakožto vizi toho řešení. Jeho představa, že nebudeme navyšovat, nebo nebudeme hlasovat proti navýšení rozpočtu FRONTEXu, protože lépe to udělají teda středomořské státy, jak je Španělsko, Itálie, Řecko nebo Malta, to si myslím, že je nelogické, protože naopak teda ten FRONTEX podle mého názoru by mohl řešit ty problémy, které ty národní státy nejsou schopny a kromě toho on sám mluví o tom, že potřebujeme jakýsi africký Marschallův plán, což už je evergreen poměrně dlouhou dobu, nicméně na tom se samozřejmě musí dohodnout reprezentace politické těch členských států Evropské unie, ale měla by to v podstatě koordinovat Evropská unie jako taková.

Vladimír KROC, moderátor

To byla...

Irah KUČEROVÁ, odbornice na mezinárodní ekonomické vztahy a evropskou integraci

Já tam moc velkou vizi nevidím.

Vladimír KROC, moderátor

Irah Kučerová z katedry mezinárodních vztahů **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkujeme. Na shledanou.

Irah KUČEROVÁ, odbornice na mezinárodní ekonomické vztahy a evropskou integraci

Na slyšenou.

Ozvěny z Jackson Hole: Opět důraz na finanční stabilitu

27.8.2018 roklen24.cz str. 00

Vladimír Tomšík, Jerome Powell

Tagy: Jackson Hole, ČNB, inflace, centrální banka, Jerome Powell, Fed

Předposlední srpnový týden proběhlo v Jackson Hole ve Wyomingu každoroční setkání centrálních bankéřů a ekonomů z celého světa. Protože ČNB dlouhodobě patří k předním centrálním bankám v oblasti cílování inflace,

zejména z pohledu úrovně predikčních technik a transparentnosti komunikace, obdržela i v letošním roce od Fedu v Kansas City pozvání na toto prestižní setkání. ČNB si velmi váží možnosti sdílet zde zkušenosti a názory jiných, a proto se v rámci časových a pracovních možností snaží této příležitosti vždy maximálně využít. Význam tohoto setkání dokumentuje i účast a projev guvernéra Fedu Jeroma Powella.

Zasedání v Jackson Hole umožňuje centrálním bankéřům diskutovat o nastavení měnové politiky a vyjádřit se k výzvám, kterým centrální banky čelí. Kromě toho je zde dán tradičně prostor i prezentaci výzkumných prací akademiků. Ty ne vždy patří k aplikovanému výzkumu a nemusí mít tedy přímé měnověpolitické implikace. Avšak i tak je lze považovat za inspiraci pro centrální banky, protože mohou pomoci pochopit některé trendy v pozorovaných datech anebo ukazují směr, kterým se ubírá akademický výzkum. Na letošním zasedání bylo prezentováno hned několik nových odborných prací, které potvrzují aktuální výzkumné trendy. K těm patří využití velkých souborů mikroekonomických dat (big data) pro panelové regrese a důraz na finanční stabilitu.

Z prezentovaných příspěvků zmíním jen dva okruhy témat diskutovaných v Jackson Hole, které mohou mít implikace pro českou měnovou politiku.

Zlepšuje se transmise měnové politiky?

V posledních letech zaznamenávají vysoký růst internetové prodeje prostřednictvím tzv.

e-shopů. Nejedná se přitom jen o spotřební zboží, ale i o potraviny, a dokonce i některé automobilky začaly zvažovat přechod k e-shopům jako prodejní platformě. Podle

Asociace pro elektronickou komerci (APEK) dosáhl v loňském roce podíl tržeb českých e-shopů na celkových maloobchodních tržbách v České republice 10 procent (Obr. 1). Jedná se přitom pouze o české e-shopy, přičemž pravděpodobně výrazně roste také podíl zahraničních internetových obchodů na tuzemském maloobchodě. Podobný „on-line“ vývoj můžeme sledovat i v bankovních službách, kdy je celá řada služeb nabízena na webu. Tato forma nabídky služeb a produktů nejen zvyšuje dostupnost a přehlednost pro zákazníky, ale umožňuje relativně jednoduché srovnání nabídky různých bank. Ve výsledku tak dochází k růstu konkurence.

Je tedy otázkou, jaké implikace mají e-shopy a on-line nabídka služeb a produktů například pro transmissi úrokových sazeb anebo finanční stabilitu. V této souvislosti byly v Jackson Hole prezentovány dvě studie. Vlivem internetových obchodů, tzv. „Amazon efektem“, se zabývá studie Cavallo (2018). Ta na datech z americké ekonomiky ukazuje, že se v důsledku internetových obchodů mění frekvence cenových změn a tím i dynamika inflace. Studie konstatuje, že on-line podoba maloobchodů zvýšila četnost změn cen a zároveň ceny produktů více sjednotila, zejména teritoriálně. Cavallo (2018) na základě toho odvozuje vyšší citlivost cen na náklady nebo na měnový kurz. Ze zvyšující se pružnosti cen pak samozřejmě vyplývá rychlejší transmissi mechanismus.

Potvrzuje se také rostoucí význam finanční stability a její koordinace s měnovou politikou. Finanční stabilita již dlouho není vnímána jako samozřejmost. Poslední světová finanční krize vyvrátila mýtus, že fungující reálná ekonomika automaticky znamená také zdravý finanční trh. Navíc i zde se projevuje on-line revoluce. Corbae a Levine¹ prezentovali studii, která ukazuje, že rostoucí konkurence mezi bankami zvýšila jejich efektivnost. Avšak v důsledku růstu konkurence zároveň klesá ziskovost bank a tím podle autorů roste i jejich zranitelnost. Tento fenomén nazývají „competition-stability trade-off“. Jak autoři uvedli, správnou odpovědí na tento rozpor není omezování konkurence na trhu, ale takový mix makroobezřetnostní politiky a dohledu, který bude vyvažovat negativní efekty konkurence na stabilitu bankovního sektoru. Dále autoři na amerických datech ukázali, že konkurence mezi bankami zesiluje jejich reakci na pohyb měnověpolitických sazeb a tím zlepšuje transmissi měnové politiky.

Ve výsledku obě prezentované studie naznačují, že on-line revoluce zvýšila citlivost cen a úrokových sazeb na nákladové faktory. On-line revoluce by tak mohla znamenat rychlejší transmissi měnové politiky. ČNB transmissi mechanismus pravidelně zkoumá a vyhodnocuje sílu jeho kanálů. Využívá také existence e-shopů a na webu dostupných cen ke zpřesnění krátkodobé prognózy cen potravin. Jsem tak velmi rád, že na základě letošního setkání v Jackson Hole mohu konstatovat, že pokud jde o způsob tvorby prognóz inflace a dalších ekonomických veličin, drží se ČNB i nadále na špici a používá „state-of-the-art“ – tedy nejmodernější – predikční techniky.

Investice a nehmotný kapitál

Dalším zajímavým tématem diskutovaným na letošním sympoziu v Jackson Hole byly investice a kapitál, a to zejména s důrazem na jejich vývoj po skončení poslední globální finanční krize. Investice tvoří ve vyspělých zemích asi čtvrtinu reálného HDP a jsou jedním z faktorů, které předurčují budoucí dynamiku přidané hodnoty a produktivity. Jestliže jsou investice efektivní, poroste v budoucnu výstup a tržby firem. Investice navíc umožňují substituci jednoho výrobního faktoru druhým. To může mít značný vliv zejména v současnosti, kdy pozorujeme významné tlaky na trhu práce. V souvislosti s napjatým trhem práce v ČR zmínila ČNB ve Zprávě o inflaci II/2018, že lze pozorovat zvýšenou investiční aktivitu firem do automatizace výroby, když právě investice do strojů a zařízení představují jeden ze způsobů, jak nahradit chybějící pracovní sílu (capital-labour switch theory).

Investice do strojů a zařízení patří mezi učebnicové příklady investic. V posledním desetiletí se ale stále častěji mluví i o nehmotném (intangible) kapitálu. Tím se myslí software, intelektuální vlastnictví, značka a inovativní obchodní procesy, které sehrávají stále významnější úlohu v tržním ohodnocení firem. Vedle toho patří do této kategorie také lidský kapitál (vzdělání a odborná příprava), stejně jako veřejné a soukromé investice do výzkumu a vývoje. Literatura tak rozlišuje tři druhy nehmotných investic: (i) inovace a objevy, (ii) organizační strukturu a (iii) lidský kapitál. Charakteristickým znakem nehmotného kapitálu je, že investice do něj jsou spojeny s vysokým rizikem, náklady a nejistotou. Zároveň se může nehmotný kapitál znehodnocovat rychleji než hmotný a vzhledem k charakteru nehmotného kapitálu je problémem i jeho přesná kvantifikace².

Crouzet and Eberly (2018) v Jackson Hole prezentovali vliv nehmotného kapitálu na dynamiku fyzických (hmotných) investic. Jejich výzkumná práce přisuzuje část nízkého růstu fyzických investic po světové finanční krizi tomu, že firmy nahradily investice do hmotného majetku investicemi nehmotnými do výzkumu, softwaru a on-line platform prodeje. Firmy, které takto investovaly, měly v průměru vyšší produktivitu a marže. Zároveň byly schopny výrazně zvýšit svůj tržní podíl. Autoři ukázali, že investice do nehmotného majetku nemusí být tak citlivé na úrokové sazby z důvodu rychlejšího znehodnocování tohoto kapitálu.

A jak je na tom nehmotný kapitál v EU? Zde je vhodné zmínit studii Evropské komise z roku 2017, podle které dosáhl v roce 2017 nehmotný kapitál v 28 zemích EU úrovně kolem 4 procent HDP a 19 procent celkových investic. Přestože tento druh kapitálu roste rychleji než klasické investice do strojů a zařízení, jeho podíl na nehmotných investicích zůstává v EU pod úrovní odhadovanou v USA.

Výše uvedená studie Evropské komise také konstatuje, že po světové finanční krizi vznikla „investiční mezera“. Jinými slovy se tedy zabývá stejnou otázkou jako Crouzet and Eberly (2018), a to proč jsou pozorované hmotné investice po světové hospodářské krizi nižší, než by se dalo očekávat na základě fundamentů. Studie Evropské komise také zmiňuje nízký růst investic v některých zemích EU, a to i přes uvolněné měnové podmínky a rostoucí ceny aktiv, které by měly umožnit snazší financování projektů. Součástí studie je i ČR, kde tempo růstu hrubých fixních investic s výjimkou let 2014, 2015 a 2017 zaostává za tempy pozorovanými před světovou krizí (Obr. 2).

Evropská komise v roce 2017 zveřejnila jednoduchý model pro podíl investic na kapitálu, obsahující základní determinanty investic. Těmi jsou kromě očekávané výnosnosti také institucionální faktory, makroekonomické a mikroekonomické podmínky a efekt akcelérátoru. Model je pak odhadnut na datech zemí EU.

Predikce dle tohoto modelu jsou po světové finanční krizi pro většinu zemí EU vyšší, než je skutečně pozorovaná úroveň investic. To ukazuje na existenci „mezery“ investic po roce 2008, kdy propad poptávky a negativní očekávání budoucího vývoje vedly k jejich pomalému růstu. U některých zemí, včetně ČR, pak studie identifikuje nízké investice i před krizí (Obr. 3).

Místo závěru pozvání na konferenci do Prahy 2019

ČNB si velmi váží možnosti sdílet na tradičním setkání v Jackson Hole zkušenosti a aktuální poznatky s předními centrálními bankéři a ekonomy z celého světa. Pozvání zástupce ČNB na toto výjimečné sympozium opět dokazuje kvalitu a úspěchy dosavadní české měnové politiky. Mimochodem, zavedení kurzového závazku, jeho výsledky a hladce provedené vystoupení z tohoto režimu byly několikrát velmi pochvalně zmíněny v neformálních diskuzích sympozia. Měnová politika však musí být vpředhledicí a musí naslouchat všem tématům a možným problémům, se kterými se může potkat. ČNB tak věnuje pozornost například transmissi měnové politiky, finanční stabilitě, budování kapitálových rezerv, tržní strukturu ekonomiky a jejímu vlivu na celkovou makroekonomickou stabilitu nebo také elasticitě poptávky a nabídky v kontextu rostoucí on-line ekonomiky. Zabývá se ale i růstem vnějších nerovnováh a protekcionismem, otázkami struktury investic, ekonomickým růstem v období, kdy dochází k nahrazování práce kapitálem, a vývojem produktivity. ČNB si je všech těchto aktuálních témat velmi dobře vědoma, přičemž svou pozornost stále zaměřuje na to, aby svými kroky plnila cíl cenové stability a přitom zároveň zajistila i stabilitu finanční.

Závěrem je vhodné zmínit, že příští rok ČNB čekají oslavy 100 let od vzniku česko-slovenské koruny. A je velmi potěšující, že mnohá témata z letošního sympozia v Jackson Hole se budou prolínat s tématy mezinárodní konference o budoucnosti měnové politiky, kterou ČNB právě v rámci oslav 100 let koruny intenzivně připravuje na květen příštího roku. Již dnes je potvrzena účast mnoha světových ekonomů a centrálních bankéřů, se kterými jsem se letos potkal právě v Jackson Hole. Jsem velmi rád za to, že česká škola měnové politiky má ve světě dobré jméno a že jsme jedněmi ze spoluvůrců „state-of-the-art monetary policy“. Na shledanou při oslavách 100 let česko-slovenské koruny!

Vladimír Tomšík se narodil 12. června 1974 v Čeladné. Vystudoval Fakultu národohospodářskou a Fakultu financí a účetnictví na Vysoké škole ekonomické v Praze a **Fakultu sociálních věd** na Univerzitě Karlově v Praze. Doktorát získal v oboru hospodářská politika (VŠE Praha) a v oboru ekonomie (Univerzita Karlova v Praze). V roce 2004 habilitoval v oboru finance na Fakultě financí a účetnictví na Vysoké škole ekonomické v Praze. V roce 2009 byl na návrh Vědecké rady Vysoké školy ekonomické v Praze jmenován profesorem pro obor finance. Od roku 1997 pracoval jako odborný asistent na Vysoké škole ekonomické v Praze. V únoru 2000

nastoupil jako analytik do týmu makroekonomických analýz hlavního ekonomy Komerční banky. Od září 2000 pracoval jako analytik finanční a poradenské skupiny NEWTON Holding a od roku 2004 přednáší a odborně vede Ústav ekonomie na NEWTON College. Od září 2005 do svého jmenování členem bankovní rady ČNB pracoval na pozici zástupce vedoucího týmu analyzujícího pravidla multilaterálních dohod o obchodu a investicích ve Světovém obchodním institutu (World Trade Institute) ve Švýcarsku. Od 1. prosince 2006 byl jmenován členem bankovní rady České národní banky. S platností od 1. července 2010 jej prezident republiky jmenoval viceguvernérem. S účinností od 1. prosince 2012 byl jmenován viceguvernérem ČNB na druhé šestileté funkční období. V ČNB dohlíží na oblast finanční stability a výkon dohledu nad finančním trhem a je členem Evropské rady pro systémová rizika (European Systemic Risk Board, ESRB) a Konzultační skupiny Basilejského výboru pro dohled nad bankami (Basel Consultative Group of the Basel Committee on Banking Supervision).

URL| <https://roklen24.cz/a/SJxWc/ozveny-z-jackson-hole-opet-duraz-na-financni-stabilitu>

Ignacio Ramonet: Tyranie médií

27.8.2018 literarky.cz str. 00

Petr Žantovský

Kniha sama vznikala počátkem nového milénia a zachycovala proměny mediálního světa zejména v období po první „televizní“ válce v Zálivu, o níž se tradovalo, že vůbec poprvé proběhla „online“, čili v přímém televizním přenosu. Ať už to odpovídá do detailu skutečnosti, nebo byla ta válka do značné míry režírovaná ve střížnách světových televizních (potažmo politických) megafirem, fakt je, že impulsy takto vzniklé velmi ovlivnily podobu a smysl mediálního šíření informací. A tyto impulsy platí dodnes, spíše se jen posilují a stávají nebezpečnějšími.

Ignacio Ramonet (narozen 5. května 1943, Redondela) je španělský spisovatel a novinář. Vyrůstal v marockém Tangeru, studia absolvoval v Bordeaux, Rabatu a Paříži. Je specialista na geopolitiku a mezinárodní strategii, doktor sémiologie a historie kultury na **fakultě sociálních věd** v Paříži. V letech 1991-2008 byl šéfredaktorem revue *Le Monde diplomatique*. Je profesorem teorie audiovizuální komunikace na univerzitě Denis-Diderot v Paříži. Mimo jiné publikoval knihy *Géopolitique du Chaos* (Geopolitika chaosu, 1977), *Les propagandes silencieuses* (Tiché propagandy, 2000), *Guerres du XXIe siècle* (Války XXI. století, 2002), *La Post-Télévision* (Post-televíze, 2002), byl také oficiálním životopiscem Fidela Castra (vydal v roce 2006 knihu *Fidel Castro: biografie a dos voces – Fidel Castro: životopis ve dvou hlasech*)

Kniha *Tyranie médií* je členěna ve směru od obecného ke konkrétnímu a zpět k závěrečnému zobecnění. Nejprve se tu deskriptivně zobrazí stav, v němž dnešní média jsou jako celek. Co platí pro všechny, platí i pro jednotlivce. A není divu, že hned v úvodních pasážích najdeme odkaz na autory, v tomto cyklu vzpomínané se železnou pravidelností, kteří literárně zobrazili deformovaný svět lži vydávané za pravdu a nenávisti zaměňované za lásku, svět manipulace a informační totality. Viníka nachází Ramonet ve faktu, že z šíření informací původně za účelem rozšíření názorové svobody se stává byznys s dezinformacemi za účelem zotročení a znesvobození jednotlivců a celých národů.

NOVÁ MYŠLENKOVÁ POLICIETato moderní komunikační stavebnice, kterou provází návrat monopolů, občany právem zneklidňuje. Mají v živé paměti někdejší varování George Orwella a Aldouse Huxleyho před falešným pokrokem světa řízeného myšlenkovou policií. Obávají se možnosti subtilního ovlivňování myšlení v celoplanetárním měřítku.

Každý shledává, že ve velkém industriálním schématu koncipovaném vůdci zábavního průmyslu je informace chápána především jako zboží a že tato její povaha výrazně nabývá vrchu nad základním úkolem médií: osvětlovat a obohacovat demokratickou diskusi.

V médiích vládne čím dál tím zuřivější konkurence. Obchodní tlaky rostou. Četní lidé na vedoucích místech v médiích dnes už nepocházejí z novinářského světa, nýbrž ze světa obchodu. Nejsou tak citliví na věrohodnost informací. News business, trh s informacemi, je v jejich očích především prostředkem k vydělání peněz. „Tlak konkurence je natolik silný,“ tvrdí americký novinář Walter Cronkite, někdejší slavný hlasatel televizních novin na kanálu CBS, „že se stalo nepostradatelným nechat se v některých informacích předběhnout. Stejný tlak média tlačí k tomu, že se snaží nalákat veřejnost neslušnými reportážemi. Ani ten nejtradičnější tisk není imunní proti ideji, že veřejnost může mít zájem sice oplzlý, ale přece jen zájem — na aféře typu Monicagate (míněna kauza Clintonovy stážístky Lewinské, na níž Ramonet opakovaně demonstuje svoje závěry, protože byla v mnohém smyslu průlomová, pozn. pž.). Média pokračují ve sledování aféry ze strachu, aby nepoklesla jejich

míra sledovanosti. (...) A právě takové soustředění na soukromé chování lidí vede veřejné mínění k odsuzování médií.“

Jak víme už od klasiků, tisíckrát opakovaná lež stává se pravdou. V jednodušším mediálním kabátě řečeno, událost se stává událostí teprve tehdy, když ji za událost všechna podstatná média označí. Čili je zde první manipulace: přesycení „událostmi“ bez rozlišení jejich důležitosti.

MEDIÁLNÍ NAPODOBOVÁNÍ Takže jsme dospěli k představě, že v éře virtuální informace je spásou před dorážení médií jedině skutečná válka. V éře, v níž rozhodující vliv na informaci mají dva parametry: mediální napodobování a hyperemoce.

Napodobování, to je ona horečka, která se náhle zmocňuje médií (všeho druhu) a tlačí je s absolutní naléhavostí k tomu, aby se hnala za nějakou událostí (jakoukoli) pod záminkou, že ostatní média a zejména renomovaná média — jí připisují velký význam. Tato ztřeštěná imitace dotažená až k excesu vlastně vytváří sněhovou kouli a funguje jako jakási autointoxikace: čím více média mluví o nějakém tématu, tím více se kolektivně přesvědčují, že toto téma je nepostradatelné, centrální, hlavní, a že je třeba mu dát ještě více prostoru a věnovat mu ještě více času, více prostředků a více novinářů. Média se takto sama stimulují, navzájem se vydražďují, zvyšují přečeňování tématu a nechají se unášet k přeinformovanosti. Jedná se o jakousi závratnou opojnou spirálu, která může vést až k nevolnosti.

Kdo je vinen? Všichni a nikdo. Reálně není za to, když se splaší systém, zodpovědnost připisována nikomu. Média vystavená konkurenci jsou k tomuto přečeňování pužena takřka sobě navzdory. Ale všichni jsou zodpovědní, včetně nás, čtenářů či televizních diváků, protože naši přítomností a ambivalencí naší zvědavosti schvalujeme a volíme tuto programovou popravu. Každý přenáší vinu na druhé, ale nikdo hru neřídí. Tento systém připomíná klece, v nichž běhají krysy a svým během zrychlují rotaci celku.“

A samozřejmě na této multiplikaci „událostí“ není ani tak podstatná její věcná podstata, nýbrž emocionální působivost.

HYPEREMOCE? Hyperemoce, tento druhý charakteristický rys přeinformovanosti, v médiích sice vždycky existoval, ale zůstával specialitou určitého typu demagogického tisku, který si rád pohrával se senzačním, spektakulárním a emočním šokem. Vážená média naopak sázela na striktnost a pojmový chlad. Přísně se držela faktů, dat a aktů, a patos zaháněla co nejdál.

To se pomalu měnilo působením televize jakožto dominantního informačního média. Televizní noviny ve své fascinaci pro „spektákl událostí“ informaci dekonceptualizovaly a pomalu ji vnořily zpátky do bažiny patosu. Záludně vybudovaly jakousi novou informační rovnici, která by se dala formulovat takto: „Jestliže je pravdivá emoce, kterou cítíte při sledování televizních novin, je pravdivá také sama informace.“

To vytvořilo víru v myšlenku, že informace — jakákoli informace — je vždy zjednodušitelná, redukovatelná, převoditelná na masovou podívanou a rozložitelná na určitý počet segmentů - emocí. Což je podloženo velmi módní myšlenkou, že existuje „emocionální inteligence“. Existence této „emocionální inteligence“ by tedy ospravedlňovala fakt, že jakákoli informace — problémy Blízkého východu, ekonomická a sociální krize v jihovýchodní Asii, finanční a měnové problémy spojené se zavedením eura, sociální otřesy, ekologické vztahy atd. — může vždy být kondenzována a schematizována. A to bez ohledu na reálnou analýzu, která je údajně faktorem vyvolávajícím nudu.

I z naší oučasně reality dobře známe situaci, že když média příliš „tlačí na pilu“ tedy prosazují nějaký typ názorů, myšlenek či osobností, vyvolávají velice často efekt právě opačný: příjemcovu nedůvěru.

VĚK PODEZŘENÍ Skepticismus. Nedůvěra. Pochybovačnost. Takové jsou převládající pocity občanů vůči médiím. Každý nejasně, ale zřetelně cítí, že v obecném fungování informačního systému něco přestalo fungovat. Zejména od roku 1991, kdy lidi hluboce šokovaly lži a mystifikace války v Perském zálivu „Irák, čtvrtá největší armáda na světě“, „nejtemnější vlna století“, „nedobytná obranná linie“, „chirurgicky přesné údery“, „účinnost střel Patriot“, „bunkr v Bagdádu“ atd. To potvrdilo silný pocit nevolnosti, který už předtím probudily aféry, jakou byla aféra falešného masového hrobu v Timișoara v Rumunsku z prosince roku 1989, a který se od té chvíle zesiloval ad nauseam s každou další velkou událostí od Somálska v roce 1992 až po aféru Clinton-Lewinská v roce 1998.

Nikdo nepopírá nepostradatelnou roli masových komunikací v demokracii, naopak. Informace je pro správný chod společnosti stále zásadní. Každý ví, že demokracie není možná bez dobré informační sítě a bez maximálního počtu svobodných informací. Každý je naprosto přesvědčen o tom, že právě díky informaci žijí lidé jako svobodné bytosti. A přece na médiích ulpívá podezření.

Nikoli poprvé: během šedesátých a sedmdesátých let bylo zejména televizi vytýkáno, že se stala „mocenským nástrojem“ a že chce „s lidmi manipulovat“ ve prospěch volebního zisku vládnoucí strany. Mělo se za to, že kontrolovat televizi se rovná tomu mít v rukou všeobecné volební právo. „Což znamená zapomenout,“ připomíná Daniel Schneidermann, „že televizní obraz na rozdíl od čepele gilotiny nemá jen jedno, nýbrž dvě, tři či čtyři ostří. Kdo si myslí, že svého protivníka zatlačil do kouta, ho přetváří v oběť, čímž automaticky vyvolává účast s

ním. Televize záhadně přetváří defenzivní postoj v důstojnost, nekompromisnost v agresivitu, přirozenost v nevinnost.“

Druhý typ podezření má jinou povahu. Současný neklid občanů je založen na přesvědčení, že nedůvěryhodný je sám informační systém, že selhává, že prokazuje svou nekompetentnost a že může — někdy nevědomky — vydávat za pravdu ohromné lži. Právě to konstatuje Ryszard Kapuscinski, mezi novináři všeobecně respektovaný polský novinář a spisovatel: „Kdysi,“ říká, „byla největší hodnotou zprávy její pravdivost. Dnes už šéfredaktor nebo ředitel nějakých novin nepožaduje, aby informace byla pravdivá, nýbrž aby byla zajímavá. Usoudí-li, že zajímavá není, nepublikuje ji. Z etického hlediska se jedná o značnou změnu.“

Ramonetova studie vychází, jak bylo řečeno výše, z reality, kdy internet jako podstatné nebo dokonce názorotvorné médium byl ještě víceméně v plenkách. Éře přelomu milénia vévodila po všech stránkách televize, a v některých ohledech to platí dosud.

TELEVIZE, PRVNÍ INFORMAČNÍ MÉDIUM Procházíme mezníkem v dějinách informace. Od války v Perském zálivu nabývá v rámci médií na významu televize. Není už jen prvním médiem zábavy a volného času, nyní je také prvním informačním médiem. V současné době právě ona udává tón, určuje důležitost jednotlivých zpráv, stanovuje aktuální témata. Ještě před nedávnem byly večerní televizní noviny založeny na základě informací, které se přes den objevily v tisku. Stejně je třídily, měly stejnou architekturu, stejnou hierarchii. Dnes je to naopak: televize diktuje normu, to ona prosazuje svůj řád a nutí ostatní média, zejména tisk, aby ji následovaly. Televize se takto vnutila nejenom proto, že nabízí podívanou, nýbrž také proto, že se stala nejrychlejším informačním prostředkem, protože od konce osmdesátých let je technologicky schopná prostřednictvím satelitů přenášet obrazy okamžitě, rychlostí světla.

Když se dostala do čela mediální hierarchie, vnutila televize ostatním informačním prostředkům své vlastní úchytky, v první řadě svou fascinaci obrazem. To je zakládající idea: jedině viditelné si zaslouží být sdělováno; co není viditelné a co nemá obraz, to se nedá vysílat v televizi, a tedy mediálně neexistuje.

V aktuálních zprávách dnes převažují události vytvářející silné obrazy — násilnosti, války, katastrofy, utrpení: prosazují se na úkor jiných témat, i když jejich význam je vlastně sekundární. Emocionální šok, který vytvářejí televizní obrazy zejména obrazy žalu, utrpení a smrti — je nesrovnatelně větší než šok, jaký dokáží vyvolat jiná média.

Tisk nucený následovat televizi tedy má za to, že může znovu stvořit emoci prožívanou televizními diváky tím, že publikuje texty (reportáže, svědectví, vyznání), které stejným způsobem jako obrazy hrají na afektivní a citovou strunu, obracejí se k srdci a k emocím a nikoli k rozumu a inteligenci. Proto dokonce i seriózní a renomovaná média opomíjejí vážné krize, jimž žádný obraz nedal konkrétní existenci.

Má se za to, že obraz kraluje. Vydá za tisíc slov. Tento základní zákon moderní informace není neznám politickým silám, které se jej snaží využít ve svůj prospěch. Proto žárlivě bdí nad tím, aby nebyl v oběhu žádný obraz týkající se delikátních a kompromitujících témat. Nejedná se o nic jiného než o cenzuru. Psané výpovědi či ústní svědectví, ty v nejhorším případě mohou být zveřejněny, protože nikdy nevyvolají takový efekt. Váha slov se nevyrovná šokující síle obrazů. Jak tvrdí experti na komunikaci: obraz, pokud je silný, stírá zvuk a oko vítězí nad uchem. Některé obrazy tedy nyní podléhají velice silnému dozoru, nebo abychom byli přesnější, pro některé skutečnosti existuje přísný zákaz obrazů, což je neúčinnější prostředek, jak je zatemnit. Bez obrazů není skutečnost.

Není náhodou, že právě v kontextu audiovizuálních médií, tedy především televize, přivádí Ramonet na jeviště mediálně-politických dějů aktérku historicky vždy veledůležitou, totiž cenzuru, vlastní sestru manipulace. Chci-li manipulovat něčími postoji a preferencemi, musím se vždy uchýlit k nějaké formě cenzury, tedy limitace toho, co a jak se smí a nesmí zveřejnit. Cenzura samozřejmě mění podoby v čase a technologiích, ale její zájmová podstata a mise je stále táž.

Pojem cenzury byl odjakživa směřován s autoritativními režimy, vlastně představuje jeden z jejich hlavních konstitutivních prvků. Znamená vypouštění, zakazování, prohibici, stříhání a zadržování informací. Úřad, který si myslí, že silný atribut jeho moci spočívá právě v kontrolování vyjadřování a komunikace všech lidí, kteří jsou pod jeho správou. Takto postupují diktátoři, despotové či inkviziční soud.

Žít ve svobodné zemi znamená žít v politickém režimu, který nepraktikuje tuto formu cenzury a naopak respektuje právo na svobodné vyjádření, tisková práva, právo na názor, na sdružování, na rozhovor, na diskusi. Tuto toleranci natolik prožíváme jako nějaký zázrak, že nevidíme, že se záludně ustavila nová forma cenzury, kterou bychom mohli nazvat „demokratickou cenzurou“. Ta se na rozdíl od autokratické cenzury už nezakládá na vypouštění a na vystříhování, na amputaci nebo prohibici údajů, nýbrž na hromadění, nasycenosti, excesu a nadbytku informací.

Novinář je doslova zadušen, hrouť se pod lavinou více či méně zajímavých údajů, zpráva témat, které ho mobilizují, zaneprázdnují, nasycují jeho čas a jako nějaká vnaidla ho odtrhují od toho podstatného. Navíc to povzbuzuje jeho lenost, protože už nemusí informace hledat, přicházejí k němu samy.

A opět, jako bychom listovali v dnešních mediálních rešerších: Každá cenzura o sobě říká (a vždy říkala), že jejím cílem je dosažení a šíření pravdy. Výborně, ale jaké?

MEDIÁLNÍ PRAVDA Proč se vznešená koncepce novinářství zřítla? Jak jsme přešli od svého druhu glorifikace novináře, který byl uprostřed sedmdesátých let hrdinou moderní společnosti, k současné situaci, kdy se stal „novým hlídacím psem“ a zaujal čelní pozici v hierarchii bezcharakternosti?

Od války v Perském zálivu se nám ve stejné míře vnucují ty samé otázky ohledně televize. Kde je pravda? Televizní divák dnes může říct: „Viděl jsem, co se stalo v Kosovu, viděl jsem boj, viděl jsem onu konkrétní oběť zabitou před objektivem kamery, před mýma očima atd.“ Neboť způsob, jakým je dnes informace ztvářována, vytváří zdánlivou uličku mezi vzdálenou událostí a niterným pocitem každého z nás, což vytváří klamavý efekt. Jestliže vidím nějakou scénu, která ve mně probouzí emoci, co ustavuje její pravdivost?

Objektivní okolnosti, které tuto scénu obklopují, jako je událost nebo materiální fakt, anebo soucit, který osobně zakouším?

Spočívá pravda v reálnosti virtuálního těla, které vidím umírat na obrazovce, anebo v slzách, které tento pohled ve mně probouzí? Každopádně je v tom dvojnáčnost: snadno dnes dospíváme k názoru, že jsou-li pravdivé slzy, musí být pravdivá také událost, která je jejich příčinou. A tenhle zmatek způsobený emocí je stejně nekontrolovatelný jako sama emoce.

V našem intelektuálním prostředí je pravdou, na které záleží, mediální pravda. Jaká je tato pravda? Jestliže o nějaké události tisk, rozhlas i televize řeknou, že je to pravda, bude ustaveno, že to pravda je. I když to pravda není. Neboť nyní je pravda to, co uznají za pravdivé média jako celek.

Neboť jediným prostředkem, kterým občan disponuje, aby si ověřil, je-li nějaká informace pravdivá, je srovnání diskursu různých médií. Takže jestli všechny tvrdí totéž, nezbyvá než tento jednotný diskurs připustit...

Propagandistický diskurs se snaží vytvořit nějaký typ falešné pravdy prostřednictvím vytváření nebo zatemňování faktů, což má daleko k záměrům našich vlastních zpravodajských systémů. Cenzura, která v nich přesto existuje, má jinou tvář a nemá takové záměry.

Propagandistický diskurs je vlastně diskurs cenzury. Na druhé straně cenzura není nutně z řádu propagandy. Cenzura spočívá na vynechávání, amputování a zakazování jistého počtu aspektů faktů nebo dokonce celých faktů, v jejich zatemňování a skrývání.

Jak se dnes zatemňuje informace? Přidávkem informací: informace je skrytá nebo zkomolená, protože je toho v ní mnoho na strávení. A ani si nevšimneme toho, co chybí.

Neboť jedním z velkých rozdílů mezi světem, ve kterém posledních několik desetiletí žijeme, a světem, který mu bezprostředně předcházela, je ten, že informace už není vzácná — jako předtím po celá staletí. Před moderní érou se říkalo, že ten, kdo má v rukou informace, má v rukou moc, která byla chápána jako kontrola komunikačního oběhu.

Dnes je informace nadmíru hojná, stejně jako čtyři živly — vzduch, voda, země a oheň — a stává se proto nekontrolovatelnou. Tyto převraty zplodilo nikoli zřízení cenzury, nýbrž její nová povaha.

NOVINÁŘSKÁ CENZURA tomu se přidává ona v mediálním prostředí silně rozšířená praxe, kterou sociolog Patrick Champagne nazval „novinářskou cenzurou“; spočívá v tom, že každý novinář, který si chce ve svém řemesle normálním způsobem budovat kariéru, nesmí kritizovat praktiky svých kolegů hodné kritiky. „Sám rozvoj médií dnes klade specifický problém,“ píše Patrick Champagne, „totiž rostoucí posun mezi objektivní a kolektivní mocí sociální skupiny tvořené novináři na jedné straně (moc říct to, co je důležité a co důležité není, moc vytvořit prostřednictvím efektů obraz skutečnosti, který je často „reálnější“ než skutečnost sama atd.), a její nesnášenlivosti, ne-li její rostoucí neschopnosti snášet kritiku, diskusi, vznášení problémů nutně vznikajících produkcí informace na straně druhé.“ A dodává: „Aby se prodala, musí média podat dobrý obrázek sebe sama a musí přinejmenším vytvářet pocit, že jsou bezúhonná a nestranná.“

NEVIDITELNÁ CENZURA To vše vytváří jakési plátno. Zatemňující, neprůhledné plátno, kvůli němuž je pro občana hledání správné informace možná mnohem obtížnější než kdykoli předtím. V předchozím systému byla mezera vytvořená zákazem viditelná, vědělo se, že existují skryté obrazy, informace.

V šedesátých a sedmdesátých letech, v epoše vojenského režimu v Brazílii stejně jako ve Francii během alžírské války vycházely některé noviny s prázdným místem na místě článků, které cenzura zakázala. Noviny je nepublikovaly, ale ukazovaly, kde měly být tyto články umístěny, což paradoxně činilo cenzuru viditelnou.

V současné době, kdy už tomu tak není, kdy už cenzuru není vidět, musíme vyvinout daleko větší myšlenkové úsilí, abychom pochopili, na jakých nových mechanismech funguje. Nemůžeme se spokojit s vírou v tezi o komplotu, jehož nitkami táhá nějaký tajný výbor. Mediální skutečnost je mnohem komplexnější.

Co přijde zítra? Další vyšití, to je jisté, neboť informační systém není ovládaný, nikdo ho neřídí. Proč? Právě proto, že typ informace zajištěné velkým počtem spokojených novinářů vzbuzuje dojem, že informuje širokou veřejnost, která tuto informaci přijímá s takovou rozkoší, jako by to byla nějaká zábava...

INFORMACE JE MOC Přemíra informací a ultrarychlý oběh informace, to jsou dva nové fakty, které — jsou-li takto pojmenovány — se zdají shodovat s principem svobody a jejích základů: nehájl snad racionalismus v

osmnáctém století názor, že nulová informace nutně odpovídá nulové svobodě? V našich demokratických společnostech odkojených tímto dědictvím převládá víra, že stále rozsáhlejší informovanost bude takřka automaticky garantovat stále bohatší svobodu a stále bohatší demokratičtější systém. Nedosáhli jsme však již hranice? Existuje ještě tato korelace mezi informací a svobodou?

Ramonetův závěr je logický, prostý a s elementární znalostí lidské psychologie velmi pochopitelný: informovat se unavuje

Tisk je v krizi. Ve Francii, Spojených státech i jinde zažil znatelný pokles nákladů a silně trpí ztrátou identity. Proč a jak k tomu došlo? Bez ohledu na div ekonomického kontextu je třeba hledat hlubinné příčiny této krize v proměně, kterou v průběhu posledních let prošly některé základní novinářské koncepty.

Na prvním místě sama idea informace. Ještě nedávno znamenalo informovat nějakým způsobem opatřovat nejen přesný — a ověřený — popis nějakého faktu či události, nýbrž také soubor kontextových parametrů, umožňujících čtenáři chápat její hluboký význam. Znamenalo to odpovědět na základní otázky: Kdo udělal co? Kdy? Kde? Jak? Proč? Jakými prostředky? Za jakých okolností? A jaké to má důsledky?

To se změnilo vlivem televize, která dnes v hierarchii médií zaujímá dominantní místo a nabízí svůj vlastní model. Televizní noviny, zejména díky své ideologii přímého přenosu a reálného času, zvolna nastolily radikálně odlišnou koncepci informace. Informovat dnes znamená „ukazovat příběh za chodu“, jinými slovy učinit z diváka účastníka (pokud možno v přímém přenosu) událostí.

V záležitosti informace se jedná o kopernikánský obrat, jehož důsledky jsme ještě nedohlédli. Neboť to předpokládá, že obraz události (nebo její popis) stačí k tomu, aby jí dal její plný význam. V tomto systému, kdy televizní divák stojí přímo proti příběhu, je nakonec přebytečný i sám novinář. Pro televizního diváka už prioritním cílem jeho uspokojení není pochopit dosah nějaké události, nýbrž jednoduše se dívat na to, jak před jeho očima vzniká. A tato shoda je považovaná za radostnou.

Takto se pozvolna znovu ustavila iluze, že vidět znamená chápat. A že každá událost, ať už jakkoli abstraktní, musí nutně nabídnout nějakou viditelnou tvář, kterou lze ukázat a prezentovat v televizi. Proto pozorujeme čím dál tím častější emblematické události, které mají komplexní povahu. Například celý dosah dohod mezi Izraelem a OSP byl převeden na stisk rukou mezi Rabinem a Arafatem.

Taková koncepce informace kromě toho vede k truchlivé fascinaci obrazy poutavých událostí, násilných scén a různých krvavých zpráviček „natočených v přímém přenosu“. Tato poptávka povzbuzuje nabídku falešných dokumentů, rekonstrukcí, manipulací a podfuků. Důsledky: informace začíná splývat se zábavou, renomované noviny se stále častěji staví po bok plátků.

Změnil se i jiný koncept: koncept aktuality. Co je dnes aktualita? Jaké události je třeba v bujení faktů rodících se po celém světě dávat přednost? Na základě jakých kritérií vybírat? Také zde má podle všeho určující vliv televize. To ona, dopad jejích obrazů, vnucuje svou volbu, prakticky nutí také tisk, aby její volbu následoval. Televize vytváří aktualitu, vyvolává emocionální šok a fakta bez obrazů odsuzuje do říše lhostejnosti a mlčení.

V lidech se pomalu vytváří idea, že důležitost události proporcionálně odpovídá jejímu obrazovému bohatství. Nebo abychom to řekli jinak, nějaká událost, kterou lze ukázat (v přímém přenosu a v reálném čase), se zdá být silnější, významnější než událost, která zůstává neviditelná a jejíž význam je abstraktní. V novém mediálním řádu se slova a texty nevyrovnají obrazům.

Změnil se také čas informace. Internet zkrátil její cyklus. Optimálním časovým úsekem je dnes live, okamžik reálného času, jehož mohou dosáhnout jen televize a rozhlas. Což činí zastaralým každodenní tisk, který nutně za událostí zaostává a zároveň je vůči ní příliš blízko, aby dokázal s dostatečným odstupem vyzískat potřebné poučení o tom, co se právě stalo. Je tak nucen čím dál tím víc se spokojovat s lokálním, odškodňovat se orientací na soukromý život známých lidí a na „aféry“.

Změnil se také čtvrtý koncept. Fundamentální koncept pravdivosti informace. Nyní není nějaký fakt pravdivý proto, že je v souladu s objektivními, přísnými a u zdroje přezkoumanými kritérii, ale prostě proto, že ostatní média opakují ta samá tvrzení a „potvrzují je“. Opakování nahrazuje dokazování. Informace je nahrazena konfirmací, potvrzením. Když televize (na základě nějaké depeše nebo agenturního obrazu) prezentuje nějakou zprávu, k prokázání její pravdivosti stačí, aby ji převzal tisk a rozhlas. Pro média je strukturálně čím dál tím obtížnější rozlišit pravdivé od falešného.

Novináři se opakují, napodobují, kopírují a proplétají natolik, že už tvoří jeden jediný informační systém, v němž je čím dál tím těžší rozlišit specifickou nějakého izolovaného média. A vpád internetu toto propletení ještě zesílil.

Informace začíná splývat s komunikací. Příliš mnoho novinářů si i nadále myslí, že informace by měli produkovat jedině lidé jejich profese, přestože všechny společenské instituce a organizace začaly horečně provádět totéž. Už prakticky neexistuje těleso (administrativní, vojenské, ekonomické, kulturní, sociální...), které by nebylo vybaveno nějakým komunikačním servisem a jež by o sobě a o svých aktivitách nevysílalo pochvalný a mnohomluvný diskurs. V tomto ohledu se celý systém v televizních demokraciích stal lživým a inteligentním, schopným prohnat manipulovat médii, novináři, a moudře odolávat jejich zvědavosti.

Bezuzdná konkurence mezi mediálními skupinami navíc média vede k tomu, aby více či méně cynicky opustila svůj občanský cíl. Na čem záleží, je rentabilita a zisk. Ve chvíli rozvoje nových informačních a komunikačních technologií média válčí jedna proti druhým. A má se za to, že digitální revoluce by mohla zrodit nová média spojující kvalitu televizních obrazů, jednoduchost telefonu, paměť počítače a snadné zacházení s papírovými novinami. A tato média by bylo možno kontaktovat prostřednictvím mobilního telefonu nebo elektronické pošty.

Ke všem těmto převratům se přidává zásadní nedorozumění. Mnoho občanů má za to, že se mohou seriózně informovat tak, že budou pohodlně usazeni na kanapi ve svém salonu a na obrazovce sledovat senzační kaskádu událostí založených často na silných, násilných a spektakulárních obrazech. Což je naprostý omyl.

A to ze tří důvodů: v první řadě proto, že televizní noviny strukturované jako nějaká fikce nejsou udělány k tomu, aby informovaly, nýbrž k tomu, aby bavily. Za druhé proto, že rychlý sled krátkých a roztržitých zpráv (dvacet zpráv v jedné televizní novině) vytváří dvojí negativní účinek, a to přeinformovanost a dezinformovanost (příliš mnoho zpráv a zároveň málo času věnované každé z nich). A za třetí proto, že chtít se informovat bez vynaložení úsilí je iluzí, která povstala spíše z reklamního mýtu než z občanské mobilizace. Informovat se unavuje, a to je cena, kterou občan platí za právo inteligentně se podílet na demokratickém životě.

Informovat se i nadále zůstává produktivní činností, při níž je třeba vynakládat úsilí a vyžaduje skutečnou intelektuální mobilizaci. Je to činnost v demokracii dosti urozená, neboť občan souhlasí s tím, že jí zasvěť část svého času, svých peněz a své pozornosti.

Mít informace není jedním z aspektů moderního rozptýlení, netvoří jednu z planet galaxie zábavy: je to občanská disciplína, jejímž cílem je vytvářet občany.

Ignacio Ramonet: Tyranie médií

Přeložil Michal Pacvoň

Praha: Mladá fronta 2003

URL| <http://literarky.cz/literatura/recenze/26841-ignacio-ramonet-tyranie-medii>

V komunálních volbách kandiduje za velké strany stále méně lidí. Některé strany si ale polepšily. Které?

26.8.2018 instory.cz str. 00

Jitka Jahodová

Zájem o to kandidovat za jednu z parlamentních stran v komunálních volbách klesá. Úbytek uchazečů o křeslo v zastupitelstvu vyplývá z informací Českého statistického úřadu. Většina z devíti parlamentních stran má méně kandidátů v komunálních volbách než minule.

„V České republice je velký počet velmi malých obcí, což vede k tomu, že se často v těch obcích staví kandidátky nezávislých kandidátů, které mají poměrně velký úspěch,“ vysvětluje pro Radiožurnál jeden z důvodů analytik České televize a politolog **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Kamil Švec.

Lidovci přišli ve srovnání s minulými komunálními volbami o 11 procent. „Vždy je to otázka skutečně místní a je to na místních stranických orgánech, aby se dokázalo zajistit to, aby se v daných regionech nebo obcích postavily kandidátky,“ hodnotí situaci předseda strany Pavel Bělobrádek.

Komunisté staví o pětinu méně kandidátů a sociální demokraté o 27 procent. Za TOP 09 kandiduje víc než o polovinu lidí méně.

„Mnoho našich kandidátů, kandiduje buď na speciálních volebních uskupeních, pro konkrétní místo v konkrétním městě či obci, případně naši kandidáti kandidují na kandidátce nám politicky blízké politické strany,“ vysvětluje předseda strany Jiří Pospíšil.

ODS přišla zhruba o šest procent kandidátů. „Celkově začíná být menší zájem o komunální politiku. Je to na základě zákona o střetu zájmů, na základě toho, jak jsou kriminalizováni politici v komunálu, já to visím i kolem sebe, lidem se do toho nechce. A když vezmeme ty menší obce, tak tam to často lidé dělají i zadarmo. Dělají to, protože chtějí, aby ta obec prosperovala. A pak když je někdo napadne a začne je kriminalizovat, tak to opravdu nemají za potřebí,“ informuje místopředsedkyně strany Alexandra Udženija.

Hnutí ANO za čtyři roky posílilo, ale uchazečů v komunálních volbách postaví podobně jako v těch minulých tedy necelých devět tisíc. „Z praktických zkušeností komunální politiky je jasné, že není vůbec jednoduché postavit kvalitní kandidátku s kvalitními kandidáty. Dneska se lidé nehrnou do politiky ani na komunální úrovni,“ vysvětluje místopředseda ANO Richard Brabec. Polepšili si Starostové a nezávislí, celkem o 21 procent. „Máme kandidátní listiny téměř ve všech větších městech, ve všech statutárních městech v České republice, a už

prostě neplatí, že STAN je tím hnutím, jejichž kandidáti se objevují pouze na obcích, že je jakýmsi venkovským hnutím. Ukazuje se, že to naše zastoupení ve městech je čím dál tím větší, a máme mnoho ambiciózních kandidátek, u kterých si skutečně myslíme, že by mohly být úspěšné. A zástupci z těchto kandidátek by se mohli dostat i do větších měst," je s kandidátkami spokojený místopředseda hnutí Vít Rakušan.

Kandidátů za Piráty bude trojnásobek oproti minulým komunálním volbám, a to 3000 lidí. „My jsme se rozhodli, že budeme stavět kandidátky jenom tam, kde máme místní sdružení, nebo kde jsme byli silný a máme tam řadu příznivců, takže kandidujeme ve zhruba stovkách obcí,“ říká předseda Pirátské strany Ivan Bartoš.

URL| <https://zpravy.instory.cz/4996-v-komunalnich-volbach-kandiduje-za-velke-strany-stale-mene-lidi-nektere-strany-si-ale-polepsily-ktere.html>

V komunálních volbách kandiduje za velké strany stále méně lidí. Některé strany si ale polepsily. Které?

26.8.2018 instory.cz str. 00

Jitka Jahodová

Zájem o to kandidovat za jednu z parlamentních stran v komunálních volbách klesá. Úbytek uchazečů o křeslo v zastupitelstvu vyplývá z informací Českého statistického úřadu. Většina z devíti parlamentních stran má méně kandidátů v komunálních volbách než minule.

„V České republice je velký počet velmi malých obcí, což vede k tomu, že se často v těch obcích staví kandidátky nezávislých kandidátů, které mají poměrně velký úspěch,“ vysvětluje pro Radiožurnál jeden z důvodů analytik České televize a politolog **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Kamil Švec.

Lidovci přišli ve srovnání s minulými komunálními volbami o 11 procent. „Vždy je to otázka skutečně místní a je to na místních stranických orgánech, aby se dokázalo zajistit to, aby se v daných regionech nebo obcích postavily kandidátky,“ hodnotí situaci předseda strany Pavel Bělobrádek.

Komunisté staví o pětinu méně kandidátů a sociální demokraté o 27 procent. Za TOP 09 kandiduje víc než o polovinu lidí méně.

„Mnoho našich kandidátů, kandiduje buď na speciálních volebních uskupeních, pro konkrétní místo v konkrétním městě či obci, případně naši kandidáti kandidují na kandidátce nám politicky blízké politické strany,“ vysvětluje předseda strany Jiří Pospíšil.

ODS přišla zhruba o šest procent kandidátů. „Celkově začíná být menší zájem o komunální politiku. Je to na základě zákona o střetu zájmů, na základě toho, jak jsou kriminalizováni politici v komunálu, já to visím i kolem sebe, lidem se do toho nechce. A když vezmeme ty menší obce, tak tam to často lidé dělají i zadarmo. Dělají to, protože chtějí, aby ta obec prosperovala. A pak když je někdo napadne a začne je kriminalizovat, tak to opravdu nemají za potřebí,“ informuje místopředsedkyně strany Alexandra Udženija.

Hnutí ANO za čtyři roky posílilo, ale uchazečů v komunálních volbách postaví podobně jako v těch minulých tedy necelých devět tisíc. „Z praktických zkušeností komunální politiky je jasné, že není vůbec jednoduché postavit kvalitní kandidátku s kvalitními kandidáty. Dneska se lidé nehrnou do politiky ani na komunální úrovni,“ vysvětluje místopředseda ANO Richard Brabec. Polepsili si Starostové a nezávislí, celkem o 21 procent. „Máme kandidátní listiny téměř ve všech větších městech, ve všech statutárních městech v České republice, a už prostě neplatí, že STAN je tím hnutím, jejichž kandidáti se objevují pouze na obcích, že je jakýmsi venkovským hnutím. Ukazuje se, že to naše zastoupení ve městech je čím dál tím větší, a máme mnoho ambiciózních kandidátek, u kterých si skutečně myslíme, že by mohly být úspěšné. A zástupci z těchto kandidátek by se mohli dostat i do větších měst,“ je s kandidátkami spokojený místopředseda hnutí Vít Rakušan.

Kandidátů za Piráty bude trojnásobek oproti minulým komunálním volbám, a to 3000 lidí. „My jsme se rozhodli, že budeme stavět kandidátky jenom tam, kde máme místní sdružení, nebo kde jsme byli silný a máme tam řadu příznivců, takže kandidujeme ve zhruba stovkách obcí,“ říká předseda Pirátské strany Ivan Bartoš.

URL| <http://zpravy.instory.cz/zpravy/4996-v-komunalnich-volbach-kandiduje-za-velke-strany-stale-mene-lidi-nektere-strany-si-ale-polepsily-ktere.html>

Ostravské stopy: Město s jiskrou. Ostrava nebyla ušlápnutá, říká Neff

Spisovatel Ondřej Neff je považován za velkou novinářskou osobnost. Nedávno dopsal knižní novinku Barbora a zlatý robot a vyrazil do Bílovce na Novojičínsku na místní pověstný sraz příznivců sci-fi Parcon.

Bílovecký zámek mu připomenul dobu, kdy na začátku 90. let v Ostravě zakládal redakci Mladé fronty DNES a měl možnost dělat reportáže, například o návštěvě průmyslového magnáta Rothschilda.

„Ostravu mám v sobě silně zapsanou, a to už z toho důvodu, že jsem tady po sametové revoluci zakládal pobočku Mladé fronty. Dával jsem dohromady celý tým obnovené redakce, která byla po revoluci rozpuštěna. Byl to zajímavý úkol. Nabíral jsem nové tváře, z původních redaktorů nakonec nezůstal ani jeden,“ popisuje tehdejší dobu.

Zdůrazňuje, že ho štvála jedna věc – pragoцентризм. „Oblast severní Moravy a Slezska je přece samostatná oblast, specifická svým myšlením, jazykem, kulturou a životem. Je to takový stát ve státě. Pražáci to tehdy pořád nechtěli pochopit,“ vypráví.

Ondřej Neff

Ondřej Neff, spisovatel - „Miloval jsem závodní auta a tohle je mercedes ze třicátých let. Má dokonce zatáčecí volant a diferenciál. Viděl jsem ho u strýčka a hned ho chtěl mít. Jenže strýček mi ho nechtěl půjčit, natož dát. Až jednoho dne mi ho věnoval a půl roku nato zemřel. Od té doby ho přechovávám.“

Český spisovatel science fiction a novinář, vydavatel internetových deníků Neviditelný pes a DigiNeff se narodil 26. června 1945 v Praze. Jeho otcem je spisovatel Vladimír Neff.

V roce 1969 absolvoval **fakultu sociálních věd** a publicistiky Univerzity Karlovy v Praze. Zpočátku působil jako redaktor

Československého rozhlasu a podílel se na vysílání i v osudný den okupace Československa sovětskými vojsky.

V letech 1990–1993 působil jako šéfredaktor časopisu Ikarie a mezi roky 1990 a 1994 byl redaktorem deníku Mladá fronta DNES, zakládal i jeho ostravskou redakci.

„Vzpomněl si při tom i na jednu z významných místních událostí. „Například když se zakládala Slezská univerzita v Opavě, což byla oprávněně obrovská událost, tak jsme měli připravený materiál. Jenže v Praze se ptali: Koho zajímá opavská univerzita? Tak jsem jim říkal: Tady každého. Jenže oni odpověděli, že je to nezajímá. Takže se pak objevil jen jednička na straně osm, zatímco jinde o univerzitě informovali na hlavní stránce. Tehdy jsme se prostě všichni učili od píky,“ konstatuje.

Začátky svobodné porevoluční novinářiny podle Ondřeje Neffa nebyly lehké a provázely je časté zmatky. „Do Mladé fronty jsem nastoupil v březnu 1990, všichni mě vnímali jako zkušeného novináře, ale já byl v podstatě ucho. Nikdy předtím jsem v deníku nedělal. Sice jsem dělal grafiku novin, ale nepsal jsem je. Z tehdejších kolegů si pamatuju na Petra Žižku, Scarlett Wilkovou, Ivanu Leskovou, ale třeba fotografa jsme ještě neměli,“ popisuje chod první porevoluční redakce.

Často se například stávalo, že jeho práce závisela na logickém úsudku. „Například si vzpomínám, jak do kraje přiletěl na návštěvu Rothschild. Byla to velká událost, kdy se očekávalo, jak se přijede podívat do hutí. Přiletěl speciálem do Mošnova, všechno bylo obšancované a my čuměli někde přes plot. Načež nastala chvíle, kdy se kolegové dohadovali, který to ten Rothschild vlastně je. Vylezlo patnáct chlapů. Tak jim říkám: Podívejte, určitě je to ten, co má ten ošoupaný kabát a odřenou aktovku, protože nikdo jiný by si vedle Rothschilda takový šunt nedovolil nosit,“ popisuje Neff.

Ukázalo se, že jeho odhad byl správný. „Za Rothschildem jsme pak jeli do hutí a potěšilo mě, jak jej přijali v rudém koutku, který evidentně ještě před nedávnem byl plný kladiv, srpů a budovatelských úspěchů železáren.“

Kauza topné oleje i spolupráce s televizí

V paměti mu utkvěla i známá soudní kauza s topnými oleji. „Velmi záhy jsem se sblížil s ostravskými veličinami, mimo jiné s hlavním prokurátorem. Tehdy mě zasvěcoval do celého podvodu s topnými oleji. Byl jsem zvědav, kdy na pachatele skočí, když všechno už vědí. Trvalo jim to asi osm let. Pro mě to byla velká škola. Trvala sice jen půl roku, ale stála za to,“ dodává Neff k ostravské etapě.

Ostravu ovšem znal už dříve, vždyť spolupracoval s místním televizním studiem. „Byla tady prima redakce naučných pořadů a já spolupracoval na vědě a technice pro mládež. Jeden scénář napsal Vladimír Železný, pozdější ředitel TV Nova, já pracoval na jiných,“ vzpomíná Neff.

Fotogalerie

Ljuba Krbová s manželem Ondřejem Neffem Ondřej Neff

Zobrazit fotogalerii

Jeden díl byl o jaderné energetice. Jenže najednou se Neff dozvěděl o havárii v Černobyli.

„Šel jsem za dramaturgem a říkám mu, že vzhledem k Černobyli bychom scénář měli předělat a snímek přetočit. Že bychom našemu optimismu měli trochu ubrat. On mi odpověděl, že jsem blbej. Díl se prý vysílá až na podzim, to už se na nějaký Černobyl zapomene. Což byla typická reakce pro tehdejší dobu. Samozřejmě nakonec díl zrušili a šel pod stůl,“ vysvětluje Neff.

Ostravu má rád, bydlí v ní jeho kamarádi. Její proměnu vnímá v kontextu celé doby. „Změnila se nejen Ostrava, primárně se změnila celá naše republika. Vždycky, když někam přijedu, všechno kolem svítí. Třeba teď v Bílovci. Tak si říkám, jak to v něm asi vypadalo před čtyřiceti lety? Ostrava je to, co si dnes zaslouží, tedy živé velkoměsto. Nikdy pro mě nebyla ušlápnutá,“ prozrazuje.

Ostravu pak srovnává s Libercem. „Vždy měl v sobě kulturní jiskru – a Ostrava pro mě byla také takové město s jiskrou. I za minulého režimu. Dnes je jenom v jiné rovině, jako evropské město,“ zakončil známý novinář a spisovatel.

URL| http://regiony.impuls.cz/ostravske-stopy-ondrej-neff-mf-dnes-ostrava-fzb-/moravskoslezsky-kraj.aspx?c=A180826_175605_imp-moravskoslezsky_kov

Šílenství, jako když komunisté slavili VŘSR. Petr Žantovský shrnuje týden, kdy média zcela ztratila soudnost

25.8.2018 politicke-listy.cz str. 00
Hans Štembera

TÝDEN V MÉDIÍCH Lidé, kteří při pietní akci pískají nebo vykřikují, na sebe vyzrazují, že přišli kvůli sobě, a nikoli kvůli věci samé, o které jinak tak rádi hovoří.

To do značné míry platí i pro poslankyni Miroslavu Němcovou, která v diskusi k 21. srpnu nenechala nikoho domluvit a ostatní jen překřikovala. Petr Žantovský si u příležitosti padesátého výročí vpádu vojsk Varšavské smlouvy do Československa nemohl nevšimnout, jak předseda Senátu Milan Štěch opěvoval význam v 68. roce ještě neexistujících veřejnoprávních médií, ale také katastrofy, kterou rukou nerozdílnou předvedli redaktorka i moderátor České televize.

Anketa

Vadilo vám, že dav pískal na Andreje Babiše při pietním aktu před sídlem Českého rozhlasu?

Vadilo, bylo to znevážení pietního aktu 87%

Nevadilo, estébák Babiš si to zasloužil 11%

Je mi to jedno

2% hlasovalo: 16204 lidí

Ničím jiným než 21. srpnem nelze začít týdenní přehled toho nejzajímavějšího, co zachytily sdělovací prostředky. „Je to mediální událost měsíce. Pochopitelně, když jde o padesáté výročí významné události, tak je důvod medializace pochopitelný, což zase skýtá mnoho důvodů to glosovat. Začal bych úterní báječnou diskusi v Událostech, komentářích, kde excelovala paní poslankyně Miroslava Němcová. S ní tam byli pánové Vondráček, Dienstbier a Grospič. Od pana Vondráčka tam zazněla strašně důležitá věta, která by měla zaznívat každý den a při každém zhlédnutí jakéhokoli média a mělo by to být jedno z kritérií, kterým bychom měli média, jejich projevy a produkci hodnotit. A to je slušnost, etičnost a určité vychování, řekněme ‚hezky česky‘ kindestube,“ uvádí pro ParlamentníListy.cz Petr Žantovský.

Za zopakování podle něj stojí slova předsedy Poslanecké sněmovny Radka Vondráčka, že se ukázalo, jak málo jsou mnozí lidé připraveni rozeznávat mezi situačností různých událostí. „Zejména ti, kteří se shromáždili při pietní akci u Českého rozhlasu, aby provozovali dobové tance – pískot a podobně – během projevů politiků. Něco je politický projev ve Sněmovně, něco politický projev na náměstí a něco je pietní akt k uctění památky obětí vpádu vojsk Varšavské smlouvy. To jsou různé situace a dalo by se očekávat, že by na ně měli lidé podle toho adekvátně reagovat. To, že se tak neděje, může být způsobeno několika důvody. Jedním je to, že se tam shromáždil jen určitý typ lidí. Ti, kteří přišli proto, aby tam vykřikovali a prezentovali se tak, jak se prezentovali. Čili to nebyl žádný spontánní Vox populi, vox Dei, ale klaka, která tam dorazila,“ míní mediální analytik.

Němcová nenechala nikoho domluvit, jen všechny překřikovala

Neví, zda se tam shromáždila za peníze, nebo s jinou motivací. „Možná tam byli i ti, kteří opravdu věří tomu, co tam křičeli. To bych jim v žádném případě neupíral. Ale skutečnost, že to dělají způsobem, jakým to dělají, že křičí během pietního aktu, na ně vyzrazuje, že tam jsou kvůli sobě, a ne kvůli věci samé, o které jinak sami tak rádi hovoří. To do značné míry platí i pro paní Němcovou. Ta dokázala diskutovat tak, že nenechala nikoho

domluvit, překřikovala ostatní. I když už byla diskuse ukončena, stále ještě mluvila. Vstávala od stolu a stále ještě vedla monolog. Je zcela zjevné, že některým lidem chybí situační i sociální empatie a inteligence. Druhý poznatek pojmenoval velice dobře předseda Sněmovny, když směrem k paní Němcové položil řečnickou otázku, zda tohle, co jsem teď popsal, není důsledkem způsobu, jakým se některé strany pohybují na politickém kolbišti," připomíná Petr Žantovský.

Jestli to, jak vedou politické komunikace, propagandy, není příčinou zhoršování atmosféry, zhrubnutí mezilidské komunikace, vykopávání příkopů, rostoucí nenávisti a třídního boje. „A jestli to právě nepodněcují některé osobnosti nebo politické strany svou politickou rétorikou. To, že společnost hrubne a vulgarizuje se, není samo od sebe. To není žádný přirozený biologický vývoj, to je důsledek nějakého širšího sociálního jevu. A jak se říká: jaký národ, taková vláda. Možná na tom něco bude a může to platit i opačně, že když nám vládnou – a to, že je někdo v opozici, neznamená, že nám nevládne, samozřejmě že vládne, účastní se tvorby zákonů, takže minimálně tímto se podílí na vládnutí – lidé, kteří se neumí ovládat ani ve chvílích, kdy jde o důstojnost vůči památce obětí, tak jestli to negativně nepůsobí zpětně i na to publikum. To vystihl pan Vondráček velice přesně a tento jeho postřeh považuji za nejpodstatnější v celém tom úterním diskusním balábile,“ oceňuje mediální odborník.

Bylo to přehnané podobně jako Vítězný únor nebo VŘSR

Ze strany veřejnoprávních médií mu však připomínání 21. srpna přišlo předimenzované. „Až mě to přeneslo do časů před třiceti lety, kdy jsme Vítězný únor začali kolektivně slavit někdy po Vánocích a Velkou říjnovou revolucí zhruba tak při návratu z dovolených někdy v srpnu. Ta mediální masáž s tématem 21. srpna připomínala stav, kdy jsou obchoďáky na Vánoce vyzdobené už v září. Média udělala tomuto tématu a všem těm tragickým okolnostem, které s tím souvisejí, medvědí službu, protože to mohlo mnoho lidí otrávit. Předimenzovala to a tím rozměnila pozornost, která se měla tomuto významnému výročí po právu věnovat. Ale když na vás v jakoukoli denní dobu z veřejnoprávního média – víc z televize než z rozhlasu – vykoukla nějaká mluvící hlava s tématem 21. srpna, tak každý normální člověk i s největší vůlí se o tom něco dozvědět to po třech dnech vypínal,“ upozorňuje Petr Žantovský.

Bylo to ke škodě věci, protože samotného 21. srpna i ve dnech těsně před ním se odehrála řada zajímavých diskusí. „V nich se vyjadřovali lidé velmi kompetentní, lidé, kteří pamatovali ty události i se jich účastnili. A to, že Česká televize takhle strašlivě přefoukla celou tu ‚archivní estrádu‘, tak vlastně poškodila i svědectví těchto lidí. Viděl jsem v jednom z diskusních pořadů rozhovor s Ivanem Krausem a Naděždou Munzarovou. To byla neobyčejně zajímavá osobní svědectví lidí, kteří v důsledku okupace opustili republiku. Oba dlouho znám a vím, že jsou to velice milí a slušní lidé a mají co říct. Ale měl jsem pocit, že v té vřavě toho všeobecného jásání zanikaly ty niternější hlasy, a to je strašná škoda. České televizi ‚se povedlo‘to výročí absolutně znehodnotit a devalvovat,“ domnívá se mediální analytik.

Humorné scénky v podání předsedy Senátu i České televize

Ale v souvislosti s připomínáním padesát let starých tragických událostí došlo i na několik opravdu „legračních“ okamžiků. „O jeden se postaral předseda Senátu Milan Štěch, který ve svém projevu u Českého rozhlasu prohlásil, že 21. srpen ukázal význam veřejnoprávních médií. No tak já bych tedy pana Štěcha s dovolením poopravil, že žádná veřejnoprávní média tehdy nebyla. Byla pouze státní média, a jestli tím tedy volá po zestátnění veřejnoprávního rozhlasu a televize, tak budiž, pojďme o tom vést diskusí. Ale to, co řekl, byla hloupost a nepravda a minimálně ten, kdo mu ten projev psal, by se měl vrátit zpátky na základní školu a vrátit všechny diplomy, pokud nějaké má. Druhá podobně ‚humorná‘scénka padá na hlavu České televize, a to v souvislosti s večerním koncertem z Václaváku, na němž nynější interpreti zpívali písně šedesátých let,“ připomíná Petr Žantovský.

Milan Štěch

ČSSD

"Slušně, ale důrazně."

předseda Senátu

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

„Redaktorka Lucie Korcová, která o něm reportovala, řekla něco, co nejen pamětníka, ale každého, kdo někdy v životě zaslechl alespoň něco o populární hudbě nebo o české kultuře posledních padesáti let, muselo naprosto zvednout ze židle. Prohlásila, že písně ‚Nevidomá dívka‘, ‚Bratříčku, zavírej vrátka‘ a ‚Klaunova zpověď‘ jsou všechny z pera Karla Kryla. Michal Kubal, který s ní vedl rozhovor ze studia, ji neopravil. To znamená, že vůbec netušil, že se dopouští této chyby, že to nebyla píseň Karla Kryla, ale Petra Nováka. Ta byla v době kolem osmašedesátého jeho velký hit vedle ‚Náhrobního kamene‘, ‚Pověď‘ a ‚Já budu chodit po špičkách‘. I malé dítě to ví. Ale redaktorka České televize a moderátor zpravodajského pořadu to nevědí. No to je katastrofa. Nad tím by se měl pan ředitel zpravodajství velmi silně pozastavit,“ doporučuje mediální odborník.

Zlí komunisti z Moskvy nepotlačili naši nekomunistickou svobodu

Z průběhu připomínání většinou podprahově a v případě vystoupení Miroslavy Němcové v ČT explicitně vyplývalo, jako kdyby k nám v srpnu osmašedesátého přišli zlí komunisti z Moskvy, z Varšavy či odjinud a potlačili naši krásnou demokratickou nekomunistickou svobodu. „Jenže tak to nebylo. Neslyšel jsem jediný komentář, pokud mi to uteklo, tak se omlouvám, o tom, že šlo o velkou vnitrostranickou bitvu, jak uvnitř české a slovenské komunistické strany, tak uvnitř komunistických stran okolo nás, že existovaly velké zájmy Władysława Gomułky i Waltera Ulbrichta, kteří se báli vlastního lidu a nepřáli si žádné Varšavské nebo Berlínské jaro, a tak tlačili na Brežněva i na tu invazi. Toto všechno byla komunistická aktivita, ale jako reakce na komunistickou aktivitu,“ vysvětluje Petr Žantovský.

Miroslava Němcová

ODS

Vysočina - tady jsem doma poslankyně

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Musíme si uvědomit, že v lednu 1968 se stal prvním tajemníkem ÚV KSČ Alexander Dubček na návrh odstupujícího Antonína Novotného. „Všechno se to odehrálo na půdě komunistické strany. Byly tu nekomunistické organizace KAN, K-231, Junák, možná ještě nějaké další, ale neměly absolutně žádný vliv vůbec na nic. Svaz vysokoškolské mládeže do jisté míry ano, ale nikdo jiný. Čili stavět to jako boj ošklivých varšavsko-paktovních komunistů proti našim hodným demokratům není pravda. Šlo o povahu socialismu v Československu, potažmo v celém východním sektoru. Ani Amerika si nepřála, aby Pražské jaro zvítězilo a ukázalo, že socialismus umí mít lidskou tvář, protože by to znamenalo i prohru pro její propagandu, která mluvila o tom, že socialismus je nereformovatelný. A žádná reforma, třeba třetí ekonomická cesta podle návrhu Oty Šika, mimochodem člena nejvyšších orgánů KSČ, nebyla v zájmu Spojených států, aby se ukázala jako životaschopná,“ zdůrazňuje mediální analytik.

Pustili se do mazání účtů kvůli neautentickému chování

Na tyto historicko-společenské či historicko-geopolitické souvislosti nebylo poukazováno. „Tím se zase ubližuje – dá se říci – těm slušným komunistům z osmašedesátého, mezi nimiž byla spousta slušných lidí. To není o tom, jestli máte tu nebo onu legitimaci, ale o tom, jak se chováte a co děláte. Ale tady se to postavilo černobíle, tady byli komunisti a tady ti ostatní. A paní Němcová to opakuje do omrzení, že komunisti jsou komunisti a všichni ostatní jsou demokrati. Tedy kromě Babiše, to je taky komunist, a Okamury, to je zase xenofob. Ale my ostatní, kteří detekujeme komunismus, jsme demokraté. Ale tak to není. Čára mezi demokracií a nedemokracií vede jinudy. Ne podle stranických legitimací, ale podle lidského chování. A to platilo jak v osmašedesátém, tak dnes v mnohem pestřejší a mnohovrstevnější podobě, než nám ukázaly všechny ty českotelevizní trachtace.“ říká pro ParlamentníListy.cz Petr Žantovský.

Mgr. Radek Vondráček

BPP předseda PS PČR

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Jak uvedly SeznamZprávy s odkazem na informace ČTK, Facebook a Twitter mažou stovky tzv. falešných účtů z Íránu a z Ruska. „Facebook i Instagram, jenž mu patří, údajně smazaly více než 650 stránek účtů kvůli – cituji – ‚koordinovanému neautentickému chování‘. Hned mi naskakují dvě otázky. Za prvé, kde na to Facebook a Instagram berou právo. Facebook ji otevřel jako demokratickou platformu komukoli pro cokoli, co není porušením zákona, takže kde berou právo na to dělat tyhle autoritativní kroky. Oni přece na ty účty nakupují reklamu, jsou z toho živi, takže to není o tom, že dávají někomu něco zadarmo. To je, jako kdybychom tvrdili, že máme zadarmo televizi Nova. Ovšemže ne. Její cena je rozpuštěná v ceně reklamy, která se objevuje ve vysílání televize Nova. To je cena, kterou platíme za vysílání soukromých médií. A úplně stejně to je na facebookovém Instagramu. Tvářit se, že někomu něco poskytují zadarmo, je lež a nepravda. Kde tedy berou právo takto zasahovat do integrity privátního komunikačního toku na sociálních sítích?“ ptá se mediální odborník.

Facebook je prodloužená ruka amerických zpravodajských služeb

Druhou otázkou se pídí po tom, co je to neautentické chování. „Vysvětlují to tím, že není zjevné, kdo za těmi účty nebo skupinami stojí. Ale tady mě výraz ‚neautentické chování‘ trochu mate, protože ‚neautentické‘ je slovo vztažné, které si vynucuje nějaký kontext. Lze být neautentický vůči něčemu, ale ne sám o sobě, to prostě nejde. Sám o sobě může být člověk plešatý, hrbatý, ale nemůže být neautentický. To je psycho-sociální charakteristika, která vyžaduje nutně kontext. Čili to je jenom blábol, kterým se zdůvodňuje direktivní zacházení se sociálními sítěmi. Velmi mě na té zprávě zaujalo, jakým způsobem detekovali ty konkrétní neautentické

stránky, skupiny a účty. Nepokrytě říkají, že napojení těch konkrétních smazaných účtů na ruské tajné služby se podařilo prokázat díky informacím amerických zpravodajských služeb," cituje Petr Žantovský.

Mgr. Jiří Dienstbier, ml.

ČSSD

Senátor za ČSSD senátor

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Překládá to do češtiny tak, že CIA – nebo možná NSA – řekla: „Facebooku, tyto konkrétní neautenticky se chovající stránky, skupiny, účty zablokuješ, smažeš, vypneš, zlikviduješ, protože provozují nějakou neautentickou – neamerickou – činnost.“ „A Facebook poslechl. To znamená, že není svobodná sociální síť, ale že Facebook je prodloužená ruka amerických zpravodajských služeb. Jestliže své kroky motivuje a zdůvodňuje informacemi od amerických zpravodajských služeb, tak to žádnou jinou interpretaci nepřipouští. To je docela jasný důkaz toho, jakým způsobem je vedena informační válka v současné době. Tak jsem rád, že na těch sociálních sítích nefiguruji a nekomunikuji. Jak jsem slyšel ve středu v televizi pana senátora Kuberu, tak je na tom podobně. Zřejmě ví, co činí, protože to je džin ještě ne zcela vypuštěný z lahve. Tyhle sociální sítě nám přinesou ještě mnohem víc starostí, než doteď mnohým přinášely požitku nebo užítku," obává se mediální analytik.

Za jednu zrušenou stránku je už otevřeno dvacet nových

Každopádně nastává cenzura jako hrom. „Ale jestli si někdo, ať už ve zpravodajských službách nebo na Facebooku, představuje, i kdyby byla pravda, že ty konkrétní odpojené neautentické skupiny byly nějakou cestičkou ruských tajných služeb nebo kohokoli jiného, že je tím vygumují, tak bych je odkázal na osmdesátá léta u nás. Tehdy si také soudruzi mysleli, že když někde postaví rušičky a český občan nebude moci poslouchat vysílání mnichovské Svobodné Evropy, tak to vyřeší. Ale to přece nebyla pravda. Kdo chtěl, tak si to poslechl. Kdo chtěl, tak si sehnal informaci jiným způsobem. A v tomhle případě tím spíš, pokud se jednalo o nějaké stránky a účty tajných služeb. Ty disponují takovými technologiemi, že za jednu zrušenou nebo vymazanou stránku je v tuto chvíli už otevřeno dvacet nových. Takže se Facebook docela slušně blamuje a CIA spolu s ním," myslí si Petr Žantovský.

Ing. Miloš Zeman

BPP

První přímo zvolený prezident ČR prezident České republiky

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Této problematice se do jisté míry týká i poslední téma. „Velmi mě zaujal článek Jakuba Jandy věnovaný Miloši Zemanovi, který vyšel v pondělí na serveru Forum24 pod titulkem ‚Čtyři důvody, proč někdo zradí svou vlast. A udělal to i Miloš Zeman?‘ Jsem rád, že pan Janda tuhle poměrně známou zpravodajskou čtverylku předložil, protože tím poskytl příležitost uvažovat i o mnoha jiných lidech – zdaleka nejen tedy o Miloši Zemanovi či Martinovi Nejedlém, kterého si pan Janda v tomto textu také nabírá na vidle – ale i o panu Jandovi a lidech z jeho okolí a jeho názorové komunity. Ty čtyři důvody jsou: peníze, ideologie, kompromitující materiály a ego, tedy osobní charakteristiky, případně mindráky či vlastnosti, kterých lze při rekrutování spolupracovníka z jiné mocnosti využít či zneužít. Je to jednoduché," podotýká mediální odborník.

Financování od Sorose a tomu poplatná ideologie

První důvod je zřejmý, někdo prodává informace. „Takových špiónážních příběhů je z historie i z literatury známo na tisíce. „Prostě někdo je za něco placen. Když se podíváme na stránky některých našich NGO, například Evropských hodnot, tak vidíme mezi subjekty, které tento spolek platí, zajímavé instituce, jako je americká ambasáda nebo Sorosův Open Society Fund. Každý si to může najít, výroční zprávy jsou ze zákona veřejně přístupné. A tam jsou uvedeny i zdroje financování těchto skupin. Čili víme, kdo platí, tedy první důvod pro zradu. Druhý důvod ideologie. Když se podíváme na jakýkoli článek na webu Fórum24, na jakýkoli výstup NGO typu Evropské hodnoty, Kremlin Watch, Prague Security Studies Institute nebo čehokoli, s čím mají tito lidé něco společného, tak vidíme naprosto jednoznačnou ideologii. Vidíme, jaký geopolitický zájem a proč se propaguje, je to naprosto čitelné," konstatuje pro ParlamentníListy.cz Petr Žantovský.

JUDr. Stanislav Grospič

KSČM poslanec

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Pozastavuje se nad Jandovým tvrzením v článku, že když je důvodem přeběhnutí ideologie, tak je daný člověk užitečným idiotem. „To je dost nevhodný citát z Lenina, který na tuhle situaci příliš nesedí. Vždyť ten, kdo pracuje pro ideologii druhé strany, té ideologii může věřit a nemusí být idiotem. Může jí věřit proto, že má k tomu nějaké intelektuální, historické zkušenosti či důvody. K tomu, aby člověk držel nějaký světový názor, nemusí být idiotem nebo vzdělavcem, prostě má nějaký světový názor, který je limitován jeho osobní zkušeností, vzděláním či jinými faktory. Takže to je nejslabší článek toho Jandova textu. Ale co se týče ideologie Evropských hodnot, tak ta je jasná, čitelná, uvedená hned na první stránce jejich webu. A jestli někdo lidi z Evropských hodnot považuje za užitečné, nebo neužitečné či za to druhé slovo, které nebudu opakovat, tak to už je každého věc, co si kdo o tom myslí. Takže pan Janda se popsal docela hezky i ve druhém bodě,“ uznává mediální analytik.

Kvůli pornoherecké minulosti je třeba se prodávat v přítomnosti

Třetím důvodem pro zradu vlasti mohou být kompromitující materiály. „Shodou okolností jsem ve čtvrtek četl přepis rozhovoru, který vedl v Českém rozhlasu pan Rozsypal s europoslancem Kohlíčkem. Týkal se vztahu pana Kohlíčka k různým záležitostem kolem geopolitiky, Krymu, Ruska, Ukrajiny a podobně. Redaktor během něj neustále citoval z různých materiálů pana Jandy, Kremlin Watch a vůbec těchto jandovských struktur. A pan Kohlíček mu tam celkem suše říká: ‚Prosím vás, o pornu tady nemluvme‘. Pan Rozsypal se celkem rozsypan a nevěděl moc, jak na to reagovat. Ale je to zjevné. O panu Jandovi je známo, že se svého času zabýval natáčením videí, které jsou jednoznačně kompromitující, a tudíž i třetí bod, proč někdo zradí, postihl docela hezky,“ připomíná Petr Žantovský známou pornohereckou kariéru ředitele Evropských hodnot Jakuba Jandy.

Ing. Jaromír Kohlíček, CSc.

KSČM europoslanec

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

U čtvrtého bodu, ega, zmiňuje šéf Evropských hodnot mindráky a defekty, kterých lze dobře využít. „Nu, já neznám pana Jandu, takže neznám jeho osobní problémy, mindráky a defekty. Ale dovedu si představit, že má docela slušný problém s tím, že měl studijní trable na **Fakultě sociálních věd**, že si možná myslí, že by měl být mnohem významnější a důležitější, než mu připadá, že ve skutečnosti je, že by měl mnohem více mluvit do světových událostí, protože přece všemu rozumí. To může být – a tady jsem na poli spekulace, protože jak říkám, pana Jandu neznám a nechci znát, nezajímá mě – zhruba typ témat, která by spadala pod tu čtvrtou položku, tedy ego. Takže pan Janda docela pěkně charakterizoval činnost svého vlastního think-tanku a za to by mu bylo asi zapotřebí poděkovat. Mnoha lidem tím může otevřít oči a objasnit základní strukturální věci, které by třeba na první pohled nebyly vidět,“ dodává mediální odborník.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=171381-Silenstvi--jako-kdyz-komuniste-slavili-vRsr.-petr-Zantovsky-shrnuje-tyden--kdy-media-zcela-ztratila-soudnost.html>

Šílenství, jako když komunisté slavili VŘSR. Petr Žantovský shrnuj týden, kdy média zcela ztratila soudnost

25.8.2018 [politicke-listy.cz](http://www.politicke-listy.cz) str. 00

Hans Štembera

TÝDEN V MÉDIÍCH Lidé, kteří při pietní akci pískají nebo vykřikují, na sebe vyzrazují, že přišli kvůli sobě, a nikoli kvůli věci samé, o které jinak tak rádi hovoří.

To do značné míry platí i pro poslankyni Miroslavu Němcovou, která v diskusi k 21. srpnu nenechala nikoho domluvit a ostatní jen překřikovala. Petr Žantovský si u příležitosti padesátého výročí vpádu vojsk Varšavské smlouvy do Československa nemohl nevšimnout, jak předseda Senátu Milan Štěch opěvoval význam v 68. roce ještě neexistujících veřejnoprávních médií, ale také katastrofy, kterou rukou nerozdílnou předvedli redaktorka i moderátor České televize.

Anketa

Vadilo vám, že dav pískal na Andreje Babiše při pietním aktu před sídlem Českého rozhlasu?

Vadilo, bylo to znevážení pietního aktu 87%

Nevadilo, estébák Babiš si to zasloužil 11%

Je mi to jedno

2% hlasovalo: 16037 lidí

Ničím jiným než 21. srpnem nelze začít týdenní přehled toho nejzajímavějšího, co zachytily sdělovací prostředky. „Je to mediální událost měsíce. Pochopitelně, když jde o padesáté výročí významné události, tak je důvod medializace pochopitelný, což zase skýtá mnoho důvodů to glosovat. Začal bych úterní báječnou diskusí v Událostech, komentářích, kde excelovala paní poslankyně Miroslava Němcová. S ní tam byli pánové Vondráček, Dienstbier a Grospič. Od pana Vondráčka tam zazněla strašně důležitá věta, která by měla zaznívat každý den a při každém zhlédnutí jakéhokoli média a mělo by to být jedno z kritérií, kterým bychom měli média, jejich projevy a produkci hodnotit. A to je slušnost, etičnost a určité vychování, řekněme ‚hezky česky‘ kindestube,“ uvádí pro ParlamentníListy.cz Petr Žantovský.

Za zopakování podle něj stojí slova předsedy Poslanecké sněmovny Radka Vondráčka, že se ukázalo, jak málo jsou mnozí lidé připraveni rozeznávat mezi situačností různých událostí. „Zejména ti, kteří se shromáždili při pietní akci u Českého rozhlasu, aby provozovali dobové tance – pískot a podobně – během projevů politiků. Něco je politický projev ve Sněmovně, něco politický projev na náměstí a něco je pietní akt k uctění památky obětí vpádu vojsk Varšavské smlouvy. To jsou různé situace a dalo by se očekávat, že by na ně měli lidé podle toho adekvátně reagovat. To, že se tak neděje, může být způsobeno několika důvody. Jedním je to, že se tam shromáždil jen určitý typ lidí. Ti, kteří přišli proto, aby tam vykřikovali a prezentovali se tak, jak se prezentovali. Čili to nebyl žádný spontánní Vox populi, vox Dei, ale klaka, která tam dorazila,“ míní mediální analytik.

Němcová nenechala nikoho domluvit, jen všechny překřikovala

Neví, zda se tam shromáždila za peníze, nebo s jinou motivací. „Možná tam byli i ti, kteří opravdu věří tomu, co tam křičeli. To bych jim v žádném případě neupíral. Ale skutečnost, že to dělají způsobem, jakým to dělají, že křičí během pietního aktu, na ně vyrazuje, že tam jsou kvůli sobě, a ne kvůli věci samé, o které jinak sami tak rádi hovoří. To do značné míry platí i pro paní Němcovou. Ta dokázala diskutovat tak, že nenechala nikoho domluvit, překřikovala ostatní. I když už byla diskuse ukončena, stále ještě mluvila. Vstávala od stolu a stále ještě vedla monolog. Je zcela zjevné, že některým lidem chybí situační i sociální empatie a inteligence. Druhý poznatek pojmenoval velice dobře předseda Sněmovny, když směrem k paní Němcové položil řečnickou otázku, zda tohle, co jsem teď popsal, není důsledkem způsobu, jakým se některé strany pohybují na politickém kolbišti,“ připomíná Petr Žantovský.

Jestli to, jak vedou politické komunikace, propagandy, není příčinou zhoršování atmosféry, zhrubnutí mezilidské komunikace, vykopávání příkopů, rostoucí nenávisti a třídního boje. „A jestli to právě nepodněcují některé osobnosti nebo politické strany svou politickou rétorikou. To, že společnost hrubne a vulgarizuje se, není samo od sebe. To není žádný přirozený biologický vývoj, to je důsledek nějakého širšího sociálního jevu. A jak se říká: jaký národ, taková vláda. Možná na tom něco bude a může to platit i opačně, že když nám vládou – a to, že je někdo v opozici, neznamená, že nám nevládne, samozřejmě že vládne, účastní se tvorby zákonů, takže minimálně tímto se podílí na vládnutí – lidé, kteří se neumí ovládat ani ve chvílích, kdy jde o důstojnost vůči památce obětí, tak jestli to negativně nepůsobí zpětně i na to publikum. To vystihl pan Vondráček velice přesně a tento jeho postřeh považuji za nejpodstatnější v celém tom úterním diskusním balábile,“ oceňuje mediální odborník.

Bylo to přehnané podobně jako Vítězný únor nebo VŘSR

Ze strany veřejnoprávních médií mu však připomínání 21. srpna přišlo předimenzované. „Až mě to přeneslo do časů před třiceti lety, kdy jsme Vítězný únor začali kolektivně slavit někdy po Vánocích a Velkou říjnovou revoluci zhruba tak při návratu z dovolených někdy v srpnu. Ta mediální masáž s tématem 21. srpna připomínala stav, kdy jsou obchoďáky na Vánoce vyzdobené už v září. Média udělala tomuto tématu a všem těm tragickým okolnostem, které s tím souvisejí, medvědí službu, protože to mohlo mnoho lidí otrávit. Předimenzovala to a tím rozmělnila pozornost, která se měla tomuto významnému výročí po právu věnovat. Ale když na vás v jakoukoli denní dobu z veřejnoprávního média – víc z televize než z rozhlasu – vykoukla nějaká mluvící hlava s tématem 21. srpna, tak každý normální člověk i s největší vůlí se o tom něco dozvědět to po třech dnech vypínal,“ upozorňuje Petr Žantovský.

Bylo to ke škodě věci, protože samotného 21. srpna i ve dnech těsně před ním se odehrála řada zajímavých diskusí. „V nich se vyjadřovali lidé velmi kompetentní, lidé, kteří pamatovali ty události i se jich účastnili. A to, že Česká televize takhle strašlivě přefoukla celou tu ‚archivní estrádu‘, tak vlastně poškodila i svědectví těchto lidí. Viděl jsem v jednom z diskusních pořadů rozhovor s Ivanem Krausem a Naděždou Munzarovou. To byla neobyčejně zajímavá osobní svědectví lidí, kteří v důsledku okupace opustili republiku. Oba dlouho znám a vím, že jsou to velice milí a slušní lidé a mají co říct. Ale měl jsem pocit, že v té věřavě toho všeobecného jásání zanikaly ty niternější hlasy, a to je strašná škoda. České televizi ‚se povedlo‘ to výročí absolutně znehodnotit a devalvovat,“ domnívá se mediální analytik.

Humorné scénky v podání předsedy Senátu i České televize

Ale v souvislosti s připomínáním padesát let starých tragických událostí došlo i na několik opravdu „legračních“ okamžiků. „O jeden se postaral předseda Senátu Milan Štěch, který ve svém projevu u Českého rozhlasu prohlásil, že 21. srpen ukázal význam veřejnoprávních médií. No tak já bych tedy pana Štěcha s dovolením poopravil, že žádná veřejnoprávní média tehdy nebyla. Byla pouze státní média, a jestli tím tedy volá po zestátnění veřejnoprávního rozhlasu a televize, tak budiž, pojďme o tom vést diskusi. Ale to, co řekl, byla hloupost a nepravda a minimálně ten, kdo mu ten projev psal, by se měl vrátit zpátky na základní školu a vrátit všechny diplomy, pokud nějaké má. Druhá podobně ‚humorná‘ scénka padá na hlavu České televize, a to v souvislosti s večerním koncertem z Václaváku, na němž nynější interpreti zpívali písně šedesátých let,“ připomíná Petr Žantovský.

Milan Štěch

ČSSD

"Slušně, ale důrazně."

předseda Senátu

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

„Redaktorka Lucie Korcová, která o něm reportovala, řekla něco, co nejen pamětníka, ale každého, kdo někdy v životě zaslechl alespoň něco o populární hudbě nebo o české kultuře posledních padesáti let, muselo naprosto zvednout ze židle. Prohlásila, že písně ‚Nevidomá dívka‘, ‚Bratříčku, zavírej vrátka‘ a ‚Klaunova zpověď‘ jsou všechny z pera Karla Kryla. Michal Kubal, který s ní vedl rozhovor ze studia, ji neopravil. To znamená, že vůbec netušil, že se dopouští této chyby, že to nebyla píseň Karla Kryla, ale Petra Nováka. Ta byla v době kolem osmašedesátého jeho velký hit vedle ‚Náhrobního kamene‘, ‚Povídej‘ a ‚Já budu chodit po špičkách‘. I malé dítě to ví. Ale redaktorka České televize a moderátor zpravodajského pořadu to nevědí. No to je katastrofa. Nad tím by se měl pan ředitel zpravodajství velmi silně pozastavit,“ doporučuje mediální odborník.

Zlí komunisti z Moskvy nepotlačili naši nekomunistickou svobodu

Z průběhu připomínání většinou podprahově a v případě vystoupení Miroslavy Němcové v ČT explicitně vyplývalo, jako kdyby k nám v srpnu osmašedesátého přišli zlí komunisti z Moskvy, z Varšavy či odjinud a potlačili naši krásnou demokratickou nekomunistickou svobodu. „Jenže tak to nebylo. Neslyšel jsem jediný komentář, pokud mi to uteklo, tak se omlouvám, o tom, že šlo o velkou vnitrostranickou bitvu, jak uvnitř české a slovenské komunistické strany, tak uvnitř komunistických stran okolo nás, že existovaly velké zájmy Władysława Gomułky i Waltera Ulbrichta, kteří se báli vlastního lidu a nepřáli si žádné Varšavské nebo Berlínské jaro, a tak tlačili na Brežněva i na tu invazi. Toto všechno byla komunistická aktivita, ale jako reakce na komunistickou aktivitu,“ vysvětluje Petr Žantovský.

Miroslava Němcová

ODS

Vysočina - tady jsem doma poslankyně

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Musíme si uvědomit, že v lednu 1968 se stal prvním tajemníkem ÚV KSČ Alexander Dubček na návrh odstoupícího Antonína Novotného. „Všechno se to odehrálo na půdě komunistické strany. Byly tu nekomunistické organizace KAN, K-231, Junák, možná ještě nějaké další, ale neměly absolutně žádný vliv vůbec na nic. Svaz vysokoškolské mládeže do jisté míry ano, ale nikdo jiný. Čili stavět to jako boj ošklivých varšavsko-paktovních komunistů proti našim hodným demokratům není pravda. Šlo o povahu socialismu v Československu, potažmo v celém východním sektoru. Ani Amerika si nepřála, aby Pražské jaro zvítězilo a ukázalo, že socialismus umí mít lidskou tvář, protože by to znamenalo i prohru pro její propagandu, která mluvila o tom, že socialismus je nereformovatelný. A žádná reforma, třeba třetí ekonomická cesta podle návrhu Oty Šika, mimochodem člena nejvyšších orgánů KSČ, nebyla v zájmu Spojených států, aby se ukázala jako životaschopná,“ zdůrazňuje mediální analytik.

Pustili se do mazání účtů kvůli neautentickému chování

Na tyto historicko-společenské či historicko-geopolitické souvislosti nebylo poukazováno. „Tím se zase ubližuje – dá se říci – těm slušným komunistům z osmašedesátého, mezi nimiž byla spousta slušných lidí. To není o tom, jestli máte tu nebo onu legitimaci, ale o tom, jak se chováte a co děláte. Ale tady se to postavilo černobíle, tady byli komunisti a tady ti ostatní. A paní Němcová to opakuje do omrzení, že komunisti jsou komunisti a všichni ostatní jsou demokrati. Tedy kromě Babiše, to je taky komunist, a Okamury, to je zase xenofob. Ale my ostatní, kteří detekujeme komunismus, jsme demokraté. Ale tak to není. Čára mezi demokracií a nedemokracií vede jinudy. Ne podle stranických legitimací, ale podle lidského chování. A to platilo jak v osmašedesátém, tak

dnes v mnohem pestřejší a mnohovrstevnější podobě, než nám ukázaly všechny ty českotelevizní trachtace.“ říká pro ParlamentníListy.cz Petr Žantovský.

Mgr. Radek Vondráček
BPP předseda PS PČR

Sympatizovat Profil
Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Jak uvedly SeznamZprávy s odkazem na informace ČTK, Facebook a Twitter mažou stovky tzv. falešných účtů z Íránu a z Ruska. „Facebook i Instagram, jenž mu patří, údajně smazaly více než 650 stránek účtů kvůli – cituji – ‚koordinovanému neautentickému chování‘. Hned mi naskakují dvě otázky. Za prvé, kde na to Facebook a Instagram berou právo. Facebook ji otevřel jako demokratickou platformu komukoli pro cokoli, co není porušením zákona, takže kde berou právo na to dělat tyhle autoritativní kroky. Oni přece na ty účty nakupují reklamu, jsou z toho živi, takže to není o tom, že dávají někomu něco zadarmo. To je, jako kdybychom tvrdili, že máme zadarmo televizi Nova. Ovšemže ne. Její cena je rozpuštěná v ceně reklamy, která se objevuje ve vysílání televize Nova. To je cena, kterou platíme za vysílání soukromých médií. A úplně stejně to je na facebookovém Instagramu. Tvářit se, že někomu něco poskytují zadarmo, je lež a nepravda. Kde tedy berou právo takto zasahovat do integrity privátního komunikačního toku na sociálních sítích?“ ptá se mediální odborník.

Facebook je prodloužená ruka amerických zpravodajských služeb

Druhou otázkou se pídí po tom, co je to neautentické chování. „Vysvětlují to tím, že není zjevné, kdo za těmi účty nebo skupinami stojí. Ale tady mě výraz ‚neautentické chování‘ trochu mate, protože ‚neautentické‘ je slovo vztažné, které si vynucuje nějaký kontext. Lze být neautentický vůči něčemu, ale ne sám o sobě, to prostě nejde. Sám o sobě může být člověk plešatý, hrbatý, ale nemůže být neautentický. To je psycho-sociální charakteristika, která vyžaduje nutně kontext. Čili to je jenom blábol, kterým se zdůvodňuje direktivní zacházení se sociálními sítěmi. Velmi mě na té zprávě zaujalo, jakým způsobem detekovali ty konkrétní neautentické stránky, skupiny a účty. Nepokrytě říkají, že napojení těch konkrétních smazaných účtů na ruské tajné služby se podařilo prokázat díky informacím amerických zpravodajských služeb,“ cituje Petr Žantovský.

Mgr. Jiří Dienstbier, ml.

ČSSD

Senátor za ČSSD senátor

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Překládá to do češtiny tak, že CIA – nebo možná NSA – řekla: „Facebooku, tyto konkrétní neautenticky se chovající stránky, skupiny, účty zablokuješ, smažeš, vypneš, zlikviduješ, protože provozují nějakou neautentickou – neamerickou – činnost.“ „A Facebook poslechl. To znamená, že není svobodná sociální síť, ale že Facebook je prodloužená ruka amerických zpravodajských služeb. Jestliže své kroky motivuje a zdůvodňuje informacemi od amerických zpravodajských služeb, tak to žádnou jinou interpretaci nepřipouští. To je docela jasný důkaz toho, jakým způsobem je vedena informační válka v současné době. Tak jsem rád, že na těch sociálních sítích nefiguruji a nekomunikuji. Jak jsem slyšel ve středu v televizi pana senátora Kuberu, tak je na tom podobně. Zřejmě ví, co činí, protože to je džin ještě ne zcela vypuštěný z lahve. Tyhle sociální sítě nám přinesou ještě mnohem víc starostí, než doteď mnohým přinášely požitku nebo užitku,“ obává se mediální analytik.

Za jednu zrušenou stránku je už otevřeno dvacet nových

Každopádně nastává cenzura jako hrom. „Ale jestli si někdo, ať už ve zpravodajských službách nebo na Facebooku, představuje, i kdyby byla pravda, že ty konkrétní odpojené neautentické skupiny byly nějakou cestičkou ruských tajných služeb nebo kohokoli jiného, že je tím vygumují, tak bych je odkázal na osmdesátá léta u nás. Tehdy si také soudruzi mysleli, že když někde postaví rušičky a český občan nebude moci poslouchat vysílání mnichovské Svobodné Evropy, tak to vyřeší. Ale to přece nebyla pravda. Kdo chtěl, tak si to poslechl. Kdo chtěl, tak si sehnal informaci jiným způsobem. A v tomhle případě tím spíš, pokud se jednalo o nějaké stránky a účty tajných služeb. Ty disponují takovými technologiemi, že za jednu zrušenou nebo vymazanou stránku je v tuto chvíli už otevřeno dvacet nových. Takže se Facebook docela slušně blamuje a CIA spolu s ním,“ myslí si Petr Žantovský.

Ing. Miloš Zeman

BPP

První přímo zvolený prezident ČR prezident České republiky

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Této problematiky se do jisté míry týká i poslední téma. „Velmi mě zaujal článek Jakuba Jandy věnovaný Miloši Zemanovi, který vyšel v pondělí na serveru Forum24 pod titulkem ‚Čtyři důvody, proč někdo zradí svou vlast. A udělal to i Miloš Zeman?‘ Jsem rád, že pan Janda tuhle poměrně známou zpravodajskou čtverylku předložil, protože tím poskytl příležitost uvažovat i o mnoha jiných lidech – zdaleka nejen tedy o Miloši Zemanovi či Martinovi Nejedlém, kterého si pan Janda v tomto textu také nabírá na vidle – ale i o panu Jandovi a lidech z jeho okolí a jeho názorové komunity. Ty čtyři důvody jsou: peníze, ideologie, kompromitující materiály a ego, tedy osobní charakteristiky, případně mindráky či vlastnosti, kterých lze při rekrutování spolupracovníka z jiné mocnosti využít či zneužít. Je to jednoduché,“ podotýká mediální odborník.

Financování od Sorose a tomu poplatná ideologie

První důvod je zřejmý, někdo prodává informace. „Takových špionážních příběhů je z historie i z literatury známo na tisíc. „Prostě někdo je za něco placen. Když se podíváme na stránky některých našich NGO, například Evropských hodnot, tak vidíme mezi subjekty, které tento spolek platí, zajímavé instituce, jako je americká ambasáda nebo Sorosův Open Society Fund. Každý si to může najít, výroční zprávy jsou ze zákona veřejně přístupné. A tam jsou uvedeny i zdroje financování těchto skupin. Čili víme, kdo platí, tedy první důvod pro zradu. Druhý důvod ideologie. Když se podíváme na jakýkoli článek na webu Fórum24, na jakýkoli výstup NGO typu Evropské hodnoty, Kremlin Watch, Prague Security Studies Institute nebo Čehokoli, s čím mají tito lidé něco společného, tak vidíme naprosto jednoznačnou ideologii. Vidíme, jaký geopolitický zájem a proč se propaguje, je to naprosto čitelné,“ konstatuje pro ParlamentníListy.cz Petr Žantovský.

JUDr. Stanislav Grospič

KSČM poslanec

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

Pozastavuje se nad Jandovým tvrzením v článku, že když je důvodem přeběhnutí ideologie, tak je daný člověk užitečným idiotem. „To je dost nevhodný citát z Lenina, který na tuhle situaci příliš nesedí. Vždyť ten, kdo pracuje pro ideologii druhé strany, té ideologii může věřit a nemusí být idiotem. Může jí věřit proto, že má k tomu nějaké intelektuální, historické zkušenosti či důvody. K tomu, aby člověk držel nějaký světový názor, nemusí být idiotem nebo vzdělavcem, prostě má nějaký světový názor, který je limitován jeho osobní zkušeností, vzděláním či jinými faktory. Takže to je nejslabší článek toho Jandova textu. Ale co se týče ideologie Evropských hodnot, tak ta je jasná, čitelná, uvedená hned na první stránce jejich webu. A jestli někdo lidi z Evropských hodnot považuje za užitečné, nebo neužitečné či za to druhé slovo, které nebudu opakovat, tak to už je každého věc, co si kdo o tom myslí. Takže pan Janda se popsal docela hezky i ve druhém bodě,“ uznává mediální analytik.

Kvůli pornoherecké minulosti je třeba se prodávat v přítomnosti

Třetím důvodem pro zradu vlasti mohou být kompromitující materiály. „Shodou okolností jsem ve čtvrtek četl přepis rozhovoru, který vedl v Českém rozhlase pan Rozsypal s europoslancem Kohlíčkem. Týkal se vztahu pana Kohlíčka k různým záležitostem kolem geopolitiky, Krymu, Ruska, Ukrajiny a podobně. Redaktor během něj neustále citoval z různých materiálů pana Jandy, Kremlin Watch a vůbec těchto jandovských struktur. A pan Kohlíček mu tam celkem suše říká: ‚Prosím vás, o pornu tady nemluvme‘. Pan Rozsypal se celkem rozsypan a nevěděl moc, jak na to reagovat. Ale je to zjevné. O panu Jandovi je známo, že se svého času zabýval natáčením videí, které jsou jednoznačně kompromitující, a tudíž i třetí bod, proč někdo zradí, postihl docela hezky,“ připomíná Petr Žantovský známou pornohereckou kariéru ředitele Evropských hodnot Jakuba Jandy.

Ing. Jaromír Kohlíček, CSc.

KSČM europoslanec

Sympatizovat Profil

Položit dotaz Odpovědi

Hodnotit Štítky

U čtvrtého bodu, ega, zmiňuje šéf Evropských hodnot mindráky a defekty, kterých lze dobře využít. „Nu, já neznám pana Jandu, takže neznám jeho osobní problémy, mindráky a defekty. Ale dovedu si představit, že má docela slušný problém s tím, že měl studijní trable na **Fakultě sociálních věd**, že si možná myslí, že by měl být mnohem významnější a důležitější, než mu připadá, že ve skutečnosti je, že by měl mnohem více mluvit do světových událostí, protože přece všemu rozumí. To může být – a tady jsem na poli spekulace, protože jak říkám, pana Jandu neznám a nechci znát, nezajímá mě – zhruba typ témat, která by spadala pod tu čtvrtou položku, tedy ego. Takže pan Janda docela pěkně charakterizoval činnost svého vlastního think-tanku a za to by mu bylo asi zapotřebí poděkovat. Mnoha lidem tím může otevřít oči a objasnit základní strukturální věci, které by třeba na první pohled nebyly vidět,“ dodává mediální odborník.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=171376-Silenstvi--jako-kdyz-komuniste-slavili-vRsr.-petr-Zantovsky-shrnuj-tyden--kdy-media-zcela-ztratila-soudnost.html>

Šílenství, jako když komunisté slavili VŘSR. Petr Žantovský shrnuj týden, kdy média zcela ztratila soudnost

25.8.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Hans Štembera

TÝDEN V MÉDIÍCH Lidé, kteří při pietní akci pískají nebo vykřikují, na sebe vyzrazují, že přišli kvůli sobě, a nikoli kvůli věci samé, o které jinak tak rádi hovoří. To do značné míry platí i pro poslankyni Miroslavu Němcovou, která v diskusi k 21. srpnu nenechala nikoho domluvit a ostatní jen překřikovala. Petr Žantovský si u příležitosti padesátého výročí vpádu vojsk Varšavské smlouvy do Československa nemohl nevšimnout, jak předseda Senátu Milan Štěch opěvoval význam v 68. roce ještě neexistujících veřejnoprávních médií, ale také katastrofy, kterou rukou nerozdílnou předvedli redaktorka i moderátor České televize.

Ničím jiným než 21. srpnem nelze začít týdenní přehled toho nejzajímavějšího, co zachytily sdělovací prostředky. „Je to mediální událost měsíce. Pochopitelně, když jde o padesáté výročí významné události, tak je důvod medializace pochopitelný, což zase skýtá mnoho důvodů to glosovat. Začal bych úterní báječnou diskusi v Událostech, komentářích, kde excelovala paní poslankyně Miroslava Němcová. S ní tam byli pánové Vondráček, Dienstbier a Grospič. Od pana Vondráčka tam zazněla strašně důležitá věta, která by měla zaznívat každý den a při každém zhlédnutí jakéhokoli média a mělo by to být jedno z kritérií, kterým bychom měli média, jejich projevy a produkci hodnotit. A to je slušnost, etičnost a určité vychování, řekněme ‚hezky český kindestube,‘“ uvádí pro ParlamentníListy.cz Petr Žantovský.

Za zopakování podle něj stojí slova předsedy Poslanecké sněmovny Radka Vondráčka, že se ukázalo, jak málo jsou mnozí lidé připraveni rozeznávat mezi situacemi různých událostí. „Zejména ti, kteří se shromáždili při pietní akci u Českého rozhlasu, aby provozovali dobové tance – pískot a podobně – během projevů politiků. Něco je politický projev ve Sněmovně, něco politický projev na náměstí a něco je pietní akt k uctění památky obětí vpádu vojsk Varšavské smlouvy. To jsou různé situace a dalo by se očekávat, že by na ně měli lidé podle toho adekvátně reagovat. To, že se tak neděje, může být způsobeno několika důvody. Jedním je to, že se tam shromáždil jen určitý typ lidí. Ti, kteří přišli proto, aby tam vykřikovali a prezentovali se tak, jak se prezentovali. Čili to nebyl žádný spontánní Vox populi, vox Dei, ale klaka, která tam dorazila,“ míní mediální analytik.

Němcová nenechala nikoho domluvit, jen všechny překřikovala

Neví, zda se tam shromáždila za peníze, nebo s jinou motivací. „Možná tam byli i ti, kteří opravdu věří tomu, co tam křičeli. To bych jim v žádném případě neupíral. Ale skutečnost, že to dělají způsobem, jakým to dělají, že křičí během pietního aktu, na ně vyzrazuje, že tam jsou kvůli sobě, a ne kvůli věci samé, o které jinak sami tak rádi hovoří. To do značné míry platí i pro paní Němcovou. Ta dokázala diskutovat tak, že nenechala nikoho domluvit, překřikovala ostatní. I když už byla diskuse ukončena, stále ještě mluvila. Vstávala od stolu a stále ještě vedla monolog. Je zcela zjevné, že některým lidem chybí situační i sociální empatie a inteligence. Druhý poznatek pojmenoval velice dobře předseda Sněmovny, když směrem k paní Němcové položil řečnickou otázku, zda tohle, co jsem teď popsal, není důsledkem způsobu, jakým se některé strany pohybují na politickém kolbišti,“ připomíná Petr Žantovský.

Jestli to, jak vedou politické komunikace, propagandy, není příčinou zhoršování atmosféry, zhrubnutí mezilidské komunikace, vykopávání příkopů, rostoucí nenávisti a třídního boje. „A jestli to právě nepodněcují některé osobnosti nebo politické strany svou politickou rétorikou. To, že společnost hrubne a vulgarizuje se, není samo od sebe. To není žádný přirozený biologický vývoj, to je důsledek nějakého širšího sociálního jevu. A jak se říká: jaký národ, taková vláda. Možná na tom něco bude a může to platit i opačně, že když nám vládnu – a to, že je někdo v opozici, neznamená, že nám nevládne, samozřejmě že vládne, účastní se tvorby zákonů, takže minimálně tímto se podílí na vládnutí – lidé, kteří se neumí ovládat ani ve chvílích, kdy jde o důstojnost vůči památce obětí, tak jestli to negativně nepůsobí zpětně i na to publikum. To vystihl pan Vondráček velice přesně a tento jeho postřeh považuji za nejpodstatnější v celém tom úterním diskusním balábile,“ oceňuje mediální odborník.

Bylo to přehnané podobně jako Vítězný únor nebo VŘSR

Ze strany veřejnoprávních médií mu však připomínání 21. srpna přišlo předimenzované. „Až mě to přeneslo do časů před třiceti lety, kdy jsme Vítězný únor začali kolektivně slavit někdy po Vánocích a Velkou říjnovou

revoluci zhruba tak při návratu z dovolených někdy v srpnu. Ta mediální masáž s tématem 21. srpna připomínala stav, kdy jsou obchoďáky na Vánoce vyzdobené už v září. Média udělala tomuto tématu a všem těm tragickým okolnostem, které s tím souvisejí, medvědí službu, protože to mohlo mnoho lidí otrávit. Předimenzovala to a tím rozmělnila pozornost, která se měla tomuto významnému výročí po právu věnovat. Ale když na vás v jakoukoli denní dobu z veřejnoprávního média – víc z televize než z rozhlasu – vykoukla nějaká mluvící hlava s tématem 21. srpna, tak každý normální člověk i s největší vůlí se o tom něco dozvědět to po třech dnech vypínal,“ upozorňuje Petr Žantovský.

Bylo to ke škodě věci, protože samotného 21. srpna i ve dnech těsně před ním se odehrála řada zajímavých diskusí. „V nich se vyjadřovali lidé velmi kompetentní, lidé, kteří pamatovali ty události i se jich účastnili. A to, že Česká televize takhle strašlivě přefoukla celou tu ‚archivní estrádu‘, tak vlastně poškodila i svědectví těchto lidí. Viděl jsem v jednom z diskusních pořadů rozhovor s Ivanem Krausem a Naděždou Munzarovou. To byla neobyčejně zajímavá osobní svědectví lidí, kteří v důsledku okupace opustili republiku. Oba dlouho znám a vím, že jsou to velice milí a slušní lidé a mají co říct. Ale měl jsem pocit, že v té věřavě toho všeobecného jásání zanikaly ty niternější hlasy, a to je strašná škoda. České televizi ‚se povedlo‘ to výročí absolutně znehodnotit a devalvovat,“ domnívá se mediální analytik.

Ale v souvislosti s připomínáním padesát let starých tragických událostí došlo i na několik opravdu „legračních“ okamžiků. „O jeden se postaral předseda Senátu Milan Štěch, který ve svém projevu u Českého rozhlasu prohlásil, že 21. srpen ukázal význam veřejnoprávních médií. No tak já bych tedy pana Štěcha s dovolením poopravil, že žádná veřejnoprávní média tehdy nebyla. Byla pouze státní média, a jestli tím tedy volá po zestátnění veřejnoprávního rozhlasu a televize, tak budiž, pojďme o tom vést diskusi. Ale to, co řekl, byla hloupost a nepravda a minimálně ten, kdo mu ten projev psal, by se měl vrátit zpátky na základní školu a vrátit všechny diplomy, pokud nějaké má. Druhá podobně ‚humorná‘ scénka padá na hlavu České televize, a to v souvislosti s večerním koncertem z Václaváku, na němž nynější interpreti zpívali písně šedesátých let,“ připomíná Petr Žantovský.

„Redaktorka Lucie Korcová, která o něm reportovala, řekla něco, co nejen pamětníka, ale každého, kdo někdy v životě zaslechl alespoň něco o populární hudbě nebo o české kultuře posledních padesáti let, muselo naprosto zvednout ze židle. Prohlásila, že písně ‚Nevidomá dívka‘, ‚Bratříčku, zavírej vrátka‘ a ‚Klaunova zpověď‘ jsou všechny z pera Karla Kryla. Michal Kubal, který s ní vedl rozhovor ze studia, ji neopravil. To znamená, že vůbec netušil, že se dopouští této chyby, že to nebyla píseň Karla Kryla, ale Petra Nováka. Ta byla v době kolem osmašedesátého jeho velký hit vedle ‚Náhrobního kamene‘, ‚Povídej‘ a ‚Já budu chodit po špičkách‘. I malé dítě to ví. Ale redaktorka České televize a moderátor zpravodajského pořadu to nevědí. No to je katastrofa. Nad tím by se měl pan ředitel zpravodajství velmi silně pozastavit,“ doporučuje mediální odborník.

Z průběhu připomínání většinou podprahově a v případě vystoupení Miroslavy Němcové v ČT explicitně vyplývalo, jako kdyby k nám v srpnu osmašedesátého přišli zlí komunisti z Moskvy, z Varšavy či odjinud a potlačili naši krásnou demokratickou nekomunistickou svobodu. „Jenže tak to nebylo. Neslyšel jsem jediný komentář, pokud mi to uteklo, tak se omlouvám, o tom, že šlo o velkou vnitrostranickou bitvu, jak uvnitř české a slovenské komunistické strany, tak uvnitř komunistických stran okolo nás, že existovaly velké zájmy Władysława Gomułky i Waltera Ulbrichta, kteří se báli vlastního lidu a nepřáli si žádné Varšavské nebo Berlínské jaro, a tak tlačili na Brežněva i na tu invazi. Toto všechno byla komunistická aktivita, ale jako reakce na komunistickou aktivitu,“ vysvětluje Petr Žantovský.

Musíme si uvědomit, že v lednu 1968 se stal prvním tajemníkem ÚV KSČ Alexander Dubček na návrh odstoupivšího Antonína Novotného. „Všechno se to odehrálo na půdě komunistické strany. Byly tu nekomunistické organizace KAN, K-231, Junák, možná ještě nějaké další, ale neměly absolutně žádný vliv vůbec na nic. Svaz vysokoškolské mládeže do jisté míry ano, ale nikdo jiný. Čili stavět to jako boj ošklivých varšavsko-paktovních komunistů proti našim hodným demokratům není pravda. Šlo o povahu socialismu v Československu, potažmo v celém východním sektoru. Ani Amerika si nepřála, aby Pražské jaro zvítězilo a ukázalo, že socialismus umí mít lidskou tvář, protože by to znamenalo i prohru pro její propagandu, která mluvila o tom, že socialismus je nereformovatelný. A žádná reforma, třeba třetí ekonomická cesta podle návrhu Oty Šika, mimochodem člena nejvyšších orgánů KSČ, nebyla v zájmu Spojených států, aby se ukázala jako životaschopná,“ zdůrazňuje mediální analytik.

Na tyto historicko-společenské či historicko-geopolitické souvislosti nebylo poukazováno. „Tím se zase ubližuje – dá se říci – těm slušným komunistům z osmašedesátého, mezi nimiž byla spousta slušných lidí. To není o tom, jestli máte tu nebo onu legitimaci, ale o tom, jak se chováte a co děláte. Ale tady se to postavilo černobíle, tady byli komunisti a tady ti ostatní. A paní Němcová to opakuje do omrzení, že komunisti jsou komunisti a všichni ostatní jsou demokrati. Tedy kromě Babiše, to je taky komunist, a Okamury, to je zase xenofob. Ale my ostatní, kteří detekujeme komunismus, jsme demokraté. Ale tak to není. Čára mezi demokracií a nedemokracií vede jinudy. Ne podle stranických legitimací, ale podle lidského chování. A to platilo jak v osmašedesátém, tak

dnes v mnohem pestřejší a mnohvrstevnější podobě, než nám ukázaly všechny ty českotelevizní trachtace.“ říká pro ParlamentníListy.cz Petr Žantovský.

Jak uvedly SeznamZprávy s odkazem na informace ČTK, Facebook a Twitter mažou stovky tzv. falešných účtů z Íránu a z Ruska. „Facebook i Instagram, jenž mu patří, údajně smazaly více než 650 stránek účtů kvůli – cituji – ‚koordinovanému neautentickému chování‘. Hned mi naskakují dvě otázky. Za prvé, kde na to Facebook a Instagram berou právo. Facebook ji otevřel jako demokratickou platformu komukoli pro cokoli, co není porušením zákona, takže kde berou právo na to dělat tyhle autoritativní kroky. Oni přece na ty účty nakupují reklamu, jsou z toho živi, takže to není o tom, že dávají někomu něco zadarmo. To je, jako kdybychom tvrdili, že máme zadarmo televizi Nova. Ovšemže ne. Její cena je rozpuštěná v ceně reklamy, která se objevuje ve vysílání televize Nova. To je cena, kterou platíme za vysílání soukromých médií. A úplně stejně to je na facebookovém Instagramu. Tvářit se, že někomu něco poskytují zadarmo, je lež a nepravda. Kde tedy berou právo takto zasahovat do integrity privátního komunikačního toku na sociálních sítích?“ ptá se mediální odborník.

Druhou otázkou se pídí po tom, co je to neautentické chování. „Vysvětlují to tím, že není zjevné, kdo za těmi účty nebo skupinami stojí. Ale tady mě výraz ‚neautentické chování‘ trochu mate, protože ‚neautentické‘ je slovo vztažné, které si vynucuje nějaký kontext. Lze být neautentický vůči něčemu, ale ne sám o sobě, to prostě nejde. Sám o sobě může být člověk plešatý, hrbatý, ale nemůže být neautentický. To je psycho-sociální charakteristika, která vyžaduje nutně kontext. Čili to je jenom blábol, kterým se zdůvodňuje direktivní zacházení se sociálními sítěmi. Velmi mě na té zprávě zaujalo, jakým způsobem detekovali ty konkrétní neautentické stránky, skupiny a účty. Nepokrytě říkají, že napojení těch konkrétních smazaných účtů na ruské tajné služby se podařilo prokázat díky informacím amerických zpravodajských služeb,“ cituje Petr Žantovský.

Překládá to do češtiny tak, že CIA – nebo možná NSA – řekla: „Facebooku, tyto konkrétní neautenticky se chovající stránky, skupiny, účty zablokuj, smaž, vypneš, zlikviduj, protože provozují nějakou neautentickou – neamerickou – činnost.“ „A Facebook poslechl. To znamená, že není svobodná sociální síť, ale že Facebook je prodloužená ruka amerických zpravodajských služeb. Jestliže své kroky motivuje a zdůvodňuje informacemi od amerických zpravodajských služeb, tak to žádnou jinou interpretaci nepřipouští. To je docela jasný důkaz toho, jakým způsobem je vedena informační válka v současné době. Tak jsem rád, že na těch sociálních sítích nefigurují a nekomunikují. Jak jsem slyšel ve středu v televizi pana senátora Kuberu, tak je na tom podobně. Zřejmě ví, co činí, protože to je džin ještě ne zcela vypuštěný z lahve. Tyhle sociální sítě nám přinesou ještě mnohem víc starostí, než doteď mnohým přinášely požitku nebo užitku,“ obává se mediální analytik.

Každopádně nastává cenzura jako hrom. „Ale jestli si někdo, ať už ve zpravodajských službách nebo na Facebooku, představuje, i kdyby byla pravda, že ty konkrétní odpojené neautentické skupiny byly nějakou cestičkou ruských tajných služeb nebo kohokoli jiného, že je tím vygumují, tak bych je odkázal na osmdesátá léta u nás. Tehdy si také soudruzi mysleli, že když někde postaví rušičky a český občan nebude moci poslouchat vysílání mnichovské Svobodné Evropy, tak to vyřeší. Ale to přece nebyla pravda. Kdo chtěl, tak si to poslechl. Kdo chtěl, tak si sehnal informaci jiným způsobem. A v tomhle případě tím spíš, pokud se jednalo o nějaké stránky a účty tajných služeb. Ty disponují takovými technologiemi, že za jednu zrušenou nebo vymazanou stránku je v tuto chvíli už otevřeno dvacet nových. Takže se Facebook docela slušně blamuje a CIA spolu s ním,“ myslí si Petr Žantovský.

Této problematice se do jisté míry týká i poslední téma. „Velmi mě zaujal článek Jakuba Jandy věnovaný Miloši Zemanovi, který vyšel v pondělí na serveru Forum24 pod titulkem ‚Čtyři důvody, proč někdo zradí svou vlast. A udělal to i Miloš Zeman?‘ Jsem rád, že pan Janda tuhle poměrně známou zpravodajskou čtverylku předložil, protože tím poskytl příležitost uvažovat i o mnoha jiných lidech – zdaleka nejen tedy o Miloši Zemanovi či Martinovi Nejedlém, kterého si pan Janda v tomto textu také nabírá na vidle – ale i o panu Jandovi a lidech z jeho okolí a jeho názorové komunity. Ty čtyři důvody jsou: peníze, ideologie, kompromitující materiály a ego, tedy osobní charakteristiky, případně mindráky či vlastnosti, kterých lze při rekrutování spolupracovníka z jiné mocnosti využít či zneužít. Je to jednoduché,“ podotýká mediální odborník.

První důvod je zřejmý, někdo prodává informace. „Takových špiónážních příběhů je z historie i z literatury známo na tisíce. „Prostě někdo je za něco placen. Když se podíváme na stránky některých našich NGO, například Evropských hodnot, tak vidíme mezi subjekty, které tento spolek platí, zajímavé instituce, jako je americká ambasáda nebo Sorosův Open Society Fund. Každý si to může najít, výroční zprávy jsou ze zákona veřejně přístupné. A tam jsou uvedeny i zdroje financování těchto skupin. Čili víme, kdo platí, tedy první důvod pro zradu. Druhý důvod ideologie. Když se podíváme na jakýkoli článek na webu Fórum24, na jakýkoli výstup NGO typu Evropské hodnoty, Kremlin Watch, Prague Security Studies Institute nebo čehokoli, s čím mají tito lidé něco společného, tak vidíme naprosto jednoznačnou ideologii. Vidíme, jaký geopolitický zájem a proč se propaguje, je to naprosto čitelné,“ konstatuje pro ParlamentníListy.cz Petr Žantovský.

Pozastavuje se nad Jandovým tvrzením v článku, že když je důvodem přeběhnutí ideologie, tak je daný člověk užitečným idiotem. „To je dost nevhodný citát z Lenina, který na tuhle situaci příliš nesedí. Vždyť ten, kdo pracuje pro ideologii druhé strany, té ideologii může věřit a nemusí být idiotem. Může jí věřit proto, že má k tomu nějaké intelektuální, historické zkušenosti či důvody. K tomu, aby člověk držel nějaký světový názor, nemusí být idiotem nebo vzdělavcem, prostě má nějaký světový názor, který je limitován jeho osobní zkušeností, vzděláním či jinými faktory. Takže to je nejslabší článek toho Jandova textu. Ale co se týče ideologie Evropských hodnot, tak ta je jasná, čitelná, uvedená hned na první stránce jejich webu. A jestli někdo lidi z Evropských hodnot považuje za užitečné, nebo neužitečné či za to druhé slovo, které nebudu opakovat, tak to už je každého věc, co si kdo o tom myslí. Takže pan Janda se popsal docela hezky i ve druhém bodě,“ uznává mediální analytik.

Třetím důvodem pro zradu vlasti mohou být kompromitující materiály. „Shodou okolností jsem ve čtvrtek četl přepis rozhovoru, který vedl v Českém rozhlase pan Rozsypal s europoslancem Kohlíčkem. Týkal se vztahu pana Kohlíčka k různým záležitostem kolem geopolitiky, Krymu, Ruska, Ukrajiny a podobně. Redaktor během něj neustále citoval z různých materiálů pana Jandy, Kremlin Watch a vůbec těchto jandovských struktur. A pan Kohlíček mu tam celkem suše říká: ‚Prosím vás, o pornu tady nemluvme‘. Pan Rozsypal se celkem rozsypl a nevěděl moc, jak na to reagovat. Ale je to zjevné. O panu Jandovi je známo, že se svého času zabýval natáčením videí, které jsou jednoznačně kompromitující, a tudíž i třetí bod, proč někdo zradí, postihl docela hezky,“ připomíná Petr Žantovský známou pornohereckou kariéru ředitele Evropských hodnot Jakuba Jandy.

U čtvrtého bodu, ega, zmiňuje šéf Evropských hodnot mindráky a defekty, kterých lze dobře využít. „Nu, já neznám pana Jandu, takže neznám jeho osobní problémy, mindráky a defekty. Ale dovedu si představit, že má docela slušný problém s tím, že měl studijní trable na **Fakultě sociálních věd**, že si možná myslí, že by měl být mnohem významnější a důležitější, než mu připadá, že ve skutečnosti je, že by měl mnohem více mluvit do světových událostí, protože přece všemu rozumí. To může být – a tady jsem na poli spekulace, protože jak říkám, pana Jandu neznám a nechci znát, nezajímá mě – zhruba typ témat, která by spadala pod tu čtvrtou položku, tedy ego. Takže pan Janda docela pěkně charakterizoval činnost svého vlastního think-tanku a za to by mu bylo asi zapotřebí poděkovat. Mnoha lidem tím může otevřít oči a objasnit základní strukturální věci, které by třeba na první pohled nebyly vidět,“ dodává mediální odborník.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Silenstvi-jako-kdyz-komuniste-slavili-VRSR-Petr-Zantovskyy-shrnuj-tyden-kdy-media-zcela-ztratila-soudnost-548962>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

parlamentnilisty.cz

Univerzita Karlova: Na FSV proběhla simulace jednání Rady bezpečnosti OSN ze srpna 1968

24.8.2018 politicke-listy.cz str. 00

Pražský studentský summit ve spolupráci s **Fakultou sociálních věd** připravil u příležitosti 50. výročí okupace Československa vojsky zemí Varšavské smlouvy přesnou simulaci jednání Rady bezpečnosti OSN, které proběhlo 21. srpna 1968 jen pár hodin po vpádu vojsk na území tehdejší ČSSR. Akce se zúčastnili studenti středních a vysokých škol.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?clanek=171285-univerzita-karlova--na-fsv-probehla-simulace-jednani-rady-bezpecnosti-osn-ze-srpna-1968.html>

Ukrajina: 27 let nezávislosti

24.8.2018 ČT 24 str. 09 22:00 Události, komentáře

Jakub ŽELEZNÝ, moderátor

Ukrajina podle svého prezidenta přerušila veškeré vazby na Rusko. Při vojenské přehlídce v Kyjevě padaly ty nejsilnější salvy slovně. 27. výročí nezávislosti využil Petro Porošenko ke kritice východního souseda, tamní armády a také církve. Ukrajina podle něj už směřuje opačným směrem. Příklon k Západu hodlá pan Porošenko prosadit přímo v ústavě. Návrh chce parlamentu předložit už za pár dní.

Petro POROŠENKO, ukrajinský prezident

Začlenění do evropského i euroamerického osudu je spolehlivou cestou k zajištění bezpečnosti, rozvoji Ukrajiny i slušného životy. Ani Evropská unie bez nás nebude dokončeným projektem. Civilizační hranice moderní Evropy koneckonců leží na severovýchodní hranici Ukrajiny.

Martin ŘEZNIČEK, moderátor

Ve studiu je teď s námi Jan Šír, odborník na Ukrajinu a Rusku z **Fakulty sociálních věd**. Dobrý večer.

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Dobrý večer.

Martin ŘEZNIČEK, moderátor

Ukrajina si dnes tedy velkolepě připomněla výročí nezávislosti, ale v jaké je kondici, jaký je její zdravotní stav?

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Tak o tom bych asi mohli povídat velmi dlouho, samozřejmě to klíčové, co Ukrajinu momentálně trápí, je stále tlející doutnající pokračující konflikt na východě Ukrajiny. A část ukrajinského území se nachází, mimo jiné se jedná tedy o tu zónu konfliktu pod ruskou okupací, což vytváří dodatečné tlaky a představuje pro Ukrajinu a zejména jí avizované proevropské prozápadní směřování mimořádnou zátěží.

Martin ŘEZNIČEK, moderátor

A když už jste zmínil právě ten konflikt na východě Ukrajiny, přišla vlastně v předvečer téhle té výročí nezávislosti, přišla zpráva, že tam bylo zabito 5 vojáků, podle ukrajinského ministerstva obrany kvůli separatistickému, tedy z palby separatistických sil, z porušení příměří se, jak už tomu bývá obvykle v tomhle tom konfliktu, obviní obě dvě strany, to znamená, v jakém stavu je tehle ten konflikt, který možná na první pohled může být trochu zapomenutý, ale zprávy jako tyhle hovoří o opaku.

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Tak v příměří porušují obě dvě strany, ale jedna se brání a druhá útočí, to si myslím, že je alfa omega jakékoliv interpretace toho, co se na východě Ukrajiny děje. Jedná se o konflikt nízké intenzity, to znamená, je to svým způsobem omezená válka, kdy nejsou použity všechny prostředky, které být použity být mohly, nicméně jak slyšíme a jak přiznávají ukrajinské úřady, tak přestřelky, včetně těch, kdy jsou do těch ozbrojených střetů zapojeny těžké zbraně jsou prakticky na denním pořádku bez ohledu na snahy o dosažení nějakého příměří, kterých už od vlastně podzimu roku 2014 bylo projevováno také docela dost.

Martin ŘEZNIČEK, moderátor

Když s podíváme dál, v inventuře řekněme úkolů, které Ukrajina má ve vztahu k Evropské unii a k NATO, já, když jsem hovořil několikrát s odborníky americkými na Ukrajinu, některými diplomat, kteří tam byli, lidmi, kteří spolu formulovali americkou politiku vůči Ukrajině, tak oni říkali, navenek budeme podporovat samozřejmě Ukrajinu, ale zároveň všem nám je jasné, že peníze, které tam dáváme na reformy, na boj s korupcí a tak dále, končí v nějaké velké černé díře a nikdy je pravděpodobně nevidíme. To znamená, jak je na tom právě Ukrajina ve vztahu k Unii, ve vztahu k NATO?

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Ukrajina je do velké míry odkázána na pomoc západního společenství, to se týká nejenom těch protiruských sankcí tak, aby byl vytvořen na Rusko dodatečný tlak, který zvýší náklady, které Rusko ponese za to svoje chování vůči Ukrajině, což je určitá šance, která k Ukrajině má pomoci k nějaké větší stabilizaci, ale samozřejmě Ukrajina čelí velkým problémům, co se týče zejména fungování státu, v nastavení institucí a těch úkolů, které před ní stojí a v tomto ohledu samozřejmě má co dohánět a před právě západními strukturami stojí úkol, kterak Ukrajinu hodně stimulovat a zároveň nedopustit, aby to vypadalo tak, jak to vypadá velmi často, takže peníze, které stále na Ukrajinu proudí, jsou využívány mírně řečeno ne hospodárně nebo ne zcela v souladu s tím deklarovaným určením.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

A co ten tlak Moskvy z druhé strany na to právě, aby Ukrajina se nepřibližovala k Evropské unii a k NATO. Petro Porošenko mluvil o tom, že jeho země zpřetrhala vazbu s ruskou říší a se Sovětským svazem a tak dále, což může v den nezávislosti znít možná velkolepě, ale ta pravda je trochu složitější.

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Tak Ukrajina minimálně k tomu směřuje, když se podíváte dneska na třeba strukturu vnějších vztahů zahraničního obchodu, tak Ukrajina skutečně zvládla do velké míry pod tlakem toho ozbrojeného konfliktu s Ruskem přeorientovat toky spojené s exportem a importem, to znamená, dneska už největším obchodním partnerem Ukrajiny velice výrazně je Evropská unie, včetně jejich členských států, došel tady skutečně k přetrhání vazeb v některých klíčových odvětvích typu obranného průmyslu a tak dále, což je vynuceno tou situací, že když s někým jste v ozbrojeném konfliktu, tak asi nedává moc smysl s ním obchodovat, nicméně ta reorientace stále není dokončena a probíhá pomalu a na Ukrajině momentálně se vedou debaty o tom, jestli třeba přerušit železniční spojení s Ruskem pro osobní dopravu nebo ne, samozřejmě máme tady poměrně nestandardní kuriózní situaci, že dva státy jsou spolu ve válečném stavu a nadále udržují diplomatické styky, nadále udržují bezvízový režim, byť tedy došel k některým restrikcím. A to jsou samozřejmě úkoly, které v dohledné době v rámci toho komplexu, úkolů, které před Ukrajinou stojí, bude muset Ukrajina řešit.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

Jan Šír, děkujeme za váš čas, za vaše postřehy.

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Děkuju za pozvání.

Kam může vést tvrdý postoj Itálie vůči migrantům ze Středomoří?

24.8.2018 ČRo Radiožurnál str. 03 18:10 Ozvěny dne - publicistika

Vladimír KROC, moderátor

Italská vláda dál trvá na svém tvrdém přístupu vůči imigrantům. Nic na tom nezměnila ani dnešní bruselská schůzka zástupců 12 zemí Evropské unie. Italský vicepremiér Luigi Di Maio pohrozil zastavením italských příspěvků do unijního rozpočtu, pokud Brusel nepomůže Itálii s migranty z lodi Diciotti. Ta už čtvrtým dnem kotví na Sicílii. Úřady dovolily vylodit se jen třem desítkám nezletilým a předtím asi 13 vážně nemocným z celkového počtu více než 150 migrantů. Itálie dlouhodobě žádá pomoc ostatních zemí Evropské unie. U telefonu je politolog z Katedry evropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Martin Mejstřík, dobrý den.

Martin MEJSTŘÍK, politolog, Katedra evropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Vladimír KROC, moderátor

Je to zkrátka tak, že pohár trpělivosti italské vlády přetekl?

Martin MEJSTŘÍK, politolog, Katedra evropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd**
Univerzity Karlovy

Ono, oni takto vyhrožují nebo respektive ta nová vláda, to není poprvé, kdy by takto, kdy by takto vyhrožovala. Poprvé tedy mluví o tom, že by pozastavili, zastavili tedy to financování, nicméně ta nespokojenost Itálie s reakcí ostatních evropských zemí byla patrná už, už od, od vlastně dob, kdy tam byl Matteo Renzi před několika lety. Prostě Italům se dlouhodobě nelíbí, že tedy mají největší starosti jak finanční, tak bezpečnostní vlastně s těmi migranty, kteří přicházejí přes Středozemní moře, a že ostatní státy Evropy jim v tom příliš nepomáhají.

Vladimír KROC, moderátor

Itálie už v červnu oznámila, že nebude dál přijímat lodě zahraničních nevládních organizací, protože nahrávají pašerákům migrantů z Afriky. Není na tom něco pravdy?

Martin MEJSTŘÍK, politolog, Katedra evropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd**
Univerzity Karlovy

To je samozřejmě taková trošku zkratka, jakoby pomáhají ne pašerákům ...

Vladimír KROC, moderátor

Nahrávají, řekněme.

Martin MEJSTŘÍK, politolog, Katedra evropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd**
Univerzity Karlovy

Ty případy jsou, ty případy jsou takové, řekněme, hraniční, nicméně faktem je to, že, že prostě díky tomu, že tyto organizace tam působí, tak díky tomu přichází prostě více migrantů do Itálie, takže pro toho běžného italského obyvatele potom ta zkratka obviňovat vlastně tyto organizace z toho, z celého toho problému, tak je, je logická, aby ty dvě strany, které jsou v Itálii současně ve vládě, toho samozřejmě využívají.

Vladimír KROC, moderátor

Italský ministr vnitra Salvini tento týden obvinil pětici zemí Evropské unie - Irsko, Německo, Maltu, Portugalsko a Španělsko, že nesplnily svůj slib a nepřevzaly část těch 450 migrantů, kteří se vylodili 16. července na Sicílii a které slíbily převzít. Celkově to vypovídá o liknavém přístupu ostatních zemí sedmadvacítky. Proč podle vás Brusel nepostupuje aktivněji?

Martin MEJSTŘÍK, politolog, Katedra evropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd**
Univerzity Karlovy

Tak, ono je to, ono je to složité, protože když si vezmete, když si tehdá, kdysi dávno, že jo, Brusel chtěl /nesrozumitelné/ zavést kvóty, jaký poprask to v Evropské unii spustilo a jakákoliv akce, která teď míří ze strany Bruselu, tak prostě je celkem jasné, že cokoliv, s čím Itálie přijde, tak narazí na odpor zemí zejména Visegrádské čtyřky, protože prostě ty země ty migranty, ty migranty nechtějí. A Itálii prostě v tomhle už došla trpělivost i díky tomu, že tam tedy mají v čele strany, které se nebojí tedy být, řekněme, takovými spíše bourajícími než, než konsensus nabízejícími, tak vlastně oni teď tvrdí, že vy se chováte prostě tak, že nechcete přijmout nějaký kompromis, tak my se tak budeme vlastně chovat, chovat úplně, úplně stejně.

Vladimír KROC, moderátor

A jaké je řešení? Jak by měla postupovat Evropská unie, aby pokud možno omezila příliv uprchlíků a zároveň řešila situaci těch, kteří tady už jsou?

Martin MEJSTŘÍK, politolog, Katedra evropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, ono, prostě musí dojít ke konsensu, ono to má mnohem větší přesah než, než, než samotné uprchlíky, protože vlastně to, k čemu teď dochází, jasně nabourávání celé spolupráce Evropské unie jaksi, už jste to sám říkal, Italové teď obviňují jiné vlády z toho, že nepřijímají uprchlíky, další, že mají velmi špatné vztahy se zeměmi Visegrádské čtyřky včetně České republiky, které, které, který, Itálii vadí, že vlastně my vůbec vlastně nereflktujeme ty jejich požadavky, ty jejich prosby na nějakou solidaritu, takže i tenhle ten, celá ta krize může vlastně výrazně nabourávat vlastně celé, celý ten evropský projekt jako spolupráci vlastně těch, těch, těch sedmadvá..., osmadvaceti zemí za nějakým společným, společným cílem, takže pouze, pouze skutečně nějaká domluva a nějaký kompromis, prostě ty země budou muset přijímat ty, nějakým způsobem ty migranty, které, kteří v současné situaci v Itálii jsou, a zároveň pomoci Itálii s tím, aby tam žádní další nepřicházeli, protože jinak, jinak skutečně Itálie bude postupovat sama, ale to rozhodně nebude, nebude ku prospěchu těch ostatních zemí.

Vladimír KROC, moderátor

Tolik politolog Martin Mejstřík z Katedry evropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuju vám, na shledanou.

Martin MEJSTŘÍK, politolog, Katedra evropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na slyšenou.

Vladimír KROC, moderátor

To byla publicistika hlavních zpráv. Příjemný poslech dalších pořadů vám přeje Vladimír Kroc.

Nežádoucího novináře Vladimíra Junka, šéfa Krkonošské pravdy, komunisté odstavili

24.8.2018 trutnovinky.cz str. 00

Neblahé události v srpnu roku 1968 se staly osudnými pro trutnovského novináře, vedoucího redaktora tehdejšího týdeníku Krkonošská pravda. Jako pro mnoho jiných, se jeho postavení čelem k okupaci a novinářské aktivity staly pro komunistickou nomenklaturu nežádoucí a Junka budoucí normalizátoři odstavili od jeho profese. V souvislosti s touto osobností letos vyšla životopisní studie Vladimír Junek, nežádoucí novinář od jeho vnučky Vladimíry Junkové.

„Tato studie vychází z mé diplomové práce obhájené roku 2016 na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze,“ řekla Junková. Autorka ve své publikaci mapuje změnu uspořádání krajů a okresů v Československu po roce 1960, periodika z téže doby nebo novinářskou obec v období Pražského jara a po něm. Pro trutnovského čtenáře budou především zajímavé osudy jejího dědečka Vladimíra Junka (horní snímek z roku 1981) a mapování okupace na stránkách Krkonošské pravdy.

Obálka knihy Vladimíry Junkové.

„Okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968 byla pro naprostou většinu Čechů ranou, ze které se dodnes vzpomínají. Invaze vojsk nejenže lidem sebrala naděje na lepší zítřky, ale řada obyvatel kvůli ní přišla o rodinu přátele nebo zaměstnání. A právě to byl případ Vladimíra Junka. Z postu šéfredaktora okresního týdeníku Krkonošská pravda, z povolání, které tolik miloval, se ocitl až téměř na samém dně společnosti,“ stojí v úvodu útlé knížky.

Krkonošská pravda z 1. února 1968 s úvodním článkem šéfredaktora Junka.

Junek se stal šéfredaktorem Krkonošské pravdy 8. prosince 1962. Zásadní zlom v jeho kariéře a životě přišel právě 21. srpna 1968, kdy do země včetně Trutnova vtrhla okupační vojska. Krkonošská pravda se pod Junkovým vedením rozhodla detailně zmapovat celé dění invaze vojsk na Trutnovsku. „Ve dnech okupace jsme jen s několika nadšenci vydávali denně a zdarma. Spalo se málo na kancelářských stolech, ráno jsme na

novinách pracovali, odpoledne se vytiskly a večer jsme je rozdávali na nádraží a veřejných místech,“ píše se v dopise Klubu novinářů Pražského jara.

Čtenáři prvního mimořádného vydání Krkonošské pravdy v srpnu 1968 v Trutnově.

Redakce se v prvních okupačních dnech přemístila do budovy muzea v Trutnově, protože se obávala případného útoku vojsk na sídlo redakce v budově trutnovského okresního národního výboru. Srpnové Junkovy aktivity v Krkonošské pravdě mu zpočátku v roce 1969 přinesly napomenutí. Kvůli silnému tlaku z řad KSČ však Junek 1. července z vedení redakce odstoupil.

Rodný dům Vladimíra Junka v Dolní Kalné.

„Přes všechnu snahu dělat dobré, přitažlivé, účelné a čtivé noviny je redakce a redakční rada při různých příležitostech terčem soustavné kritiky stranických orgánů, aktivů i jednotlivých funkcionářů. To je patrně důvodem k tomu, že dnes rada ONV přijímá usnesení rozpustit stávající redakční radu. Po pečlivém uvážení jsem se rozhodl požádat vás o zproštění funkce vedoucího redaktora Krkonošské pravdy ku dni 1. července 1969...“ napsal ve své žádosti Junek.

Novomanželé Věra a Vladimír Junkovi, 18. srpna 1945.

Ze svého postu vedoucího redaktora Junek sice odešel sám, je ale pravděpodobné, že by o tuto pozici přišel, i kdyby ji dobrovolně neopustil. I když pak v rámci okresního národního výboru pracoval na méně viditelné pozici, z odboru vnitřních věcí dostal výpověď a byl vyloučen z KSČ. „Do konce života se živil jako prodavač nebo skladník. Ačkoliv se snažil k novinářině vrátit, umožněno mu to bylo až po roce 1989. Plné občanské a morální rehabilitace se mu dostalo až rok před jeho smrtí,“ uvádí se v závěru knihy. Novinář Vladimír Junek zemřel 11. listopadu 1992 ve věku 71 let.

URL| <https://trutnovinky.cz/zpravy/aktuality/2018/srpen/nezadouciho-novinare-vladimira-junka-sefa-krkonoske-pravdy-komuniste-odstavili/>

Nežádoucího novináře Junka, šéfa Krkonošské pravdy, komunisté odstavili

24.8.2018 trutnovinky.cz str. 00

Neblahé události v srpnu roku 1968 se staly osudnými pro trutnovského novináře, vedoucího redaktora tehdejšího týdeníku Krkonošská pravda. Jako pro mnoho jiných, se jeho postavení čelem k okupaci a novinářské aktivity staly pro komunistickou nomenklaturu nežádoucí a Junka budoucí normalizátoři odstavili od jeho profese. V souvislosti s touto osobností letos vyšla životopisní studie Vladimír Junek, nežádoucí novinář od jeho vnučky Vladimíry Junkové.

„Tato studie vychází z mé diplomové práce obhájené roku 2016 na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze,“ řekla Junková. Autorka ve své publikaci mapuje změnu uspořádání krajů a okresů v Československu po roce 1960, periodika z téže doby nebo novinářskou obec v období Pražského jara a po něm. Pro trutnovského čtenáře budou především zajímavé osudy jejího dědečka Vladimíra Junka (horní snímek z roku 1981) a mapování okupace na stránkách Krkonošské pravdy.

Obálka knihy Vladimíry Junkové.

„Okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968 byla pro naprostou většinu Čechů ranou, ze které se dodnes vzpamatovávají. Invaze vojsk nejenže lidem sebrala naděje na lepší zítřky, ale řada obyvatel kvůli ní přišla o rodinu přátele nebo zaměstnání. A právě to byl případ Vladimíra Junka. Z postu šéfredaktora okresního týdeníku Krkonošská pravda, z povolání, které tolik miloval, se ocitl až téměř na samém dně společnosti,“ stojí v úvodu útlé knížky.

Krkonošská pravda z 1. února 1968 s úvodním článkem šéfredaktora Junka.

Junek se stal šéfredaktorem Krkonošské pravdy 8. prosince 1962. Zásadní zlom v jeho kariéře a životě přišel právě 21. srpna 1968, kdy do země včetně Trutnova vtrhla okupační vojska. Krkonošská pravda se pod Junkovým vedením rozhodla detailně zmapovat celé dění invaze vojsk na Trutnovsku. „Ve dnech okupace jsme jen s několika nadšenci vydávali denně a zdarma. Spalo se málo na kancelářských stolech, ráno jsme na novinách pracovali, odpoledne se vytiskly a večer jsme je rozdávali na nádraží a veřejných místech,“ píše se v dopise Klubu novinářů Pražského jara.

Čtenáři prvního mimořádného vydání Krkonošské pravdy v srpnu 1968 v Trutnově.

Redakce se v prvních okupačních dnech přemístila do budovy muzea v Trutnově, protože se obávala případného útoku vojsk na sídlo redakce v budově trutnovského okresního národního výboru. Srpnové Junkovy aktivity v Krkonošské pravdě mu zpočátku v roce 1969 přinesly napomenutí. Kvůli silnému tlaku z řad KSČ však Junek 1. července z vedení redakce odstoupil.

Rodný dům Vladimíra Junka v Dolní Kalné.

„Přes všechnu snahu dělat dobré, přitažlivé, účelné a čtivé noviny je redakce a redakční rada při různých příležitostech terčem soustavné kritiky stranických orgánů, aktivů i jednotlivých funkcionářů. To je patrně důvodem k tomu, že dnes rada ONV přijímá usnesení rozpustit stávající redakční radu. Po pečlivém uvážení jsem se rozhodl požádat vás o zproštění funkce vedoucího redaktora Krkonošské pravdy ku dni 1. července 1969...“ napsal ve své žádosti Junek.

Novomanželé Věra a Vladimír Junkovi, 18. srpna 1945.

Ze svého postu vedoucího redaktora Junek sice odešel sám, je ale pravděpodobné, že by o tuto pozici přišel, i kdyby ji dobrovolně neopustil. I když pak v rámci okresního národního výboru pracoval na méně viditelné pozici, z odboru vnitřních věcí dostal výpověď a byl vyloučen z KSČ. „Do konce života se živil jako prodavač nebo skladník. Ačkoliv se snažil k novinářině vrátit, umožněno mu to bylo až po roce 1989. Plné občanské a morální rehabilitace se mu dostalo až rok před jeho smrtí,“ uvádí se v závěru knihy. Novinář Vladimír Junek zemřel 11. listopadu 1992 ve věku 71 let.

URL| <https://trutnovinky.cz/zpravy/aktuality/2018/srpen/nezadouciho-novinare-junka-sefa-krkonosske-pravdy-komuniste-odstavili/>

V komunálních volbách kandiduje za velké strany stále méně lidí. Polepšili si jen Piráti, STAN a SPD

24.8.2018 irozhlas.cz str. 00 Zprávy z domova

Lenka Jansová, Dominika Perlínová

Zájem o to kandidovat za jednu z parlamentních stran v komunálních volbách klesá. Úbytek uchazečů o křeslo v zastupitelstvu potvrdili datoví žurnalisté Českého rozhlasu na základě informací Českého statistického úřadu.

Většina z devíti parlamentních stran má méně kandidátů v komunálních volbách než minule. A také víc než polovina uchazečů nastoupí za lokální politická uskupení.

„V České republice je velký počet velmi malých obcí, což vede k tomu, že se často v těch obcích staví kandidátky nezávislých kandidátů, které mají poměrně velký úspěch,“ vysvětluje pro Radiožurnál jeden z důvodů analytik České televize a politolog **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Kamil Švec.

Lidovci přišli ve srovnání s minulými komunálními volbami o 11 procent. „Vždy je to otázka skutečně místní a je to na místních stranických orgánech, aby se dokázalo zajistit to, aby se v daných regionech nebo obcích postavily kandidátky,“ hodnotí situaci předseda strany Pavel Bělobrádek.

Komunisté staví o pětinu méně kandidátů a sociální demokraté o 27 procent. Za TOP 09 kandiduje víc než o polovinu lidí méně.

„Mnoho našich kandidátů, kandiduje buď na speciálních volebních uskupeních, pro konkrétní místo v konkrétním městě či obci, případně naši kandidáti kandidují na kandidátce nám politicky blízké politické strany,“ vysvětluje předseda strany Jiří Pospíšil.

ODS přišla zhruba o šest procent kandidátů.

„Celkově začíná být menší zájem o komunální politiku. Je to na základě zákona o střetu zájmů, na základě toho, jak jsou kriminalizováni politici v komunálu, já to visím i kolem sebe, lidem se do toho nechce. A když vezmeme ty menší obce, tak tam to často lidé dělají i zadarmo. Dělají to, protože chtějí, aby ta obec prosperovala. A pak když je někdo napadne a začne je kriminalizovat, tak to opravdu nemají za potřebí,“ informuje místopředsedkyně strany Alexandra Udženija.

Hnutí ANO za čtyři roky posílilo, ale uchazečů v komunálních volbách postaví podobně jako v těch minulých tedy necelých devět tisíc.

„Z praktických zkušeností komunální politiky je jasné, že není vůbec jednoduché postavit kvalitní kandidátku s kvalitními kandidáty. Dneska se lidé nehrnou do politiky ani na komunální úrovni,“ vysvětluje místopředseda ANO Richard Brabec.

Polepšili si Starostové a nezávislí, celkem o 21 procent.

„Máme kandidátní listiny téměř ve všech větších městech, ve všech statutárních městech v České republice, a už prostě neplatí, že STAN je tím hnutím, jejichž kandidáti se objevují pouze na obcích, že je jakýmsi venkovským hnutím. Ukazuje se, že to naše zastoupení ve městech je čím dál tím větší, a máme mnoho ambiciózních kandidátek, u kterých si skutečně myslíme, že by mohly být úspěšné. A zástupci z těchto kandidátek by se mohli dostat i do větších měst,“ je s kandidátkami spokojený místopředseda hnutí Vít Rakušan.

Kandidátů za Piráty bude trojnásobek oproti minulým komunálním volbám, a to 3000 lidí.

„My jsme se rozhodli, že budeme stavět kandidátky jenom tam, kde máme místní sdružení, nebo kde jsme byli silný a máme tam řadu příznivců, takže kandidujeme ve zhruba stovkách obcí,“ říká předseda Pirátské strany Ivan Bartoš.

Hnutí SPD v minulých komunálních volbách nekandidovalo. Letos postaví 4500 kandidátů.

URL| https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/komunalni-volby-2018-ceska-politika-politicke-strany_1808241912_per

Stejná zpráva vyšla také v dalších 2 titulech:

irozhlas.cz, irozhlas.cz (*Zprávy z domova*)

Univerzita Karlova: Na FSV proběhla simulace jednání Rady bezpečnosti OSN ze srpna 1968

24.8.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Jan Rychetský

Pražský studentský summit ve spolupráci s **Fakultou sociálních věd** připravil u příležitosti 50. výročí okupace Československa vojsky zemí Varšavské smlouvy přesnou simulaci jednání Rady bezpečnosti OSN, které proběhlo 21. srpna 1968 jen pár hodin po vpádu vojsk na území tehdejší ČSSR. Akce se zúčastnili studenti středních a vysokých škol.

Program zahájila prezentace historického záznamu prvního vysílání Československého rozhlasu včetně prohlášení Ústředního výboru komunistické strany Československa k invazi vojsk. Následovala stručná přednáška mapující tehdejší politickou situaci, a to jak na tuzemské úrovni, tak v globálním měřítku.

Simulovaná Rada bezpečnosti OSN sestávala ze studentů, z nichž každý, kromě předsedy Rady, reprezentoval jednu její členskou zemi. Na základě dobových mezinárodně-politických souvislostí, se kterými se studenti podrobně seznámili, pak v rámci jednání prezentovali reálné postoje a argumenty jednotlivých členských zemí Rady. Program doplňovala produkce dobových záznamů československého rozhlasu.

Pražský studentský summit je celoroční vzdělávací projekt s dvacetiletou tradicí pro více než 300 studentů středních i vysokých škol z celé České republiky, který pořádá Asociace pro mezinárodní otázky. Dává mladým lidem možnost rozšiřovat si znalosti v oblasti mezinárodní problematiky, tříbit své kritické myšlení a zároveň prohlubovat rétorické, prezentační a argumentační dovednosti. Hlavní vzdělávací metodou Pražského studentského summitu je simulace činnosti mezinárodních organizací (OSN, EU a NATO). Akci připravuje tým téměř 70 dobrovolníků, kteří pracují ve svém volném čase a bez nároku na honorář. Více informací naleznete na stránkách projektu <https://www.studentsummit.cz/>.

Univerzita Karlova byla založena v roce 1348 a patří mezi nejstarší světové univerzity. V současnosti má 17 fakult (14 v Praze, 2 v Hradci Králové a 1 v Plzni), 4 vysokoškolské ústavy, 5 dalších pracovišť pro vzdělávací, vědeckou, výzkumnou, vývojovou a další tvůrčí činnost a pracoviště pro poskytování informačních služeb, 5 celouniverzitních účelových zařízení a rektorát jako výkonné pracoviště řízení UK. Univerzita je nejvýkonnější vědeckou institucí v ČR, jak ukazuje např. hodnocení vědeckých výstupů Radou pro výzkum, vývoj a inovace. Univerzita má přes 8000 zaměstnanců, z toho více než 4600 akademických a vědeckých pracovníků. Na UK studuje více než 48 000 studentů, což je zhruba jedna šestina všech studentů v ČR, kteří studují ve více než 300 akreditovaných studijních programech s více než 600 studijními obory. Univerzitu ročně absolvuje zhruba 8000 studentů. Univerzita Karlova patří mezi pět evropských univerzit, které se těší největšímu zájmu zahraničních studentů v rámci programu Erasmus. Podle průzkumu Reflex 2013–2014 Pedagogické fakulty UK vykazují absolventi UK dlouhodobě nejnižší míru nezaměstnanosti mezi veřejnými vysokými školami. Finanční ohodnocení absolventů UK na trhu práce patří k nejvyšším.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.
Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/zpravy/tiskovezpravy/Univerzita-Karlova-Na-FSV-probehla-simulace-jednani-Rady-bezpecnosti-OSN-ze-srpna-1968-548860>

Univerzita Karlova: Na FSV proběhla simulace jednání Rady bezpečnosti OSN ze srpna 1968

24.8.2018 politicke-listy.cz str. 00

Jan Rychetský

Pražský studentský summit ve spolupráci s **Fakultou sociálních věd** připravil u příležitosti 50. výročí okupace Československa vojsky zemí Varšavské

smlouvy přesnou simulaci jednání Rady bezpečnosti OSN, které proběhlo 21. srpna 1968 jen pár hodin po vpádu vojsk na území tehdejší ČSSR. Akce se zúčastnili studenti středních a vysokých škol.

Program zahájila prezentace historického záznamu prvního vysílání Československého rozhlasu včetně prohlášení Ústředního výboru komunistické strany Československa k invazi vojsk. Následovala stručná přednáška mapující tehdejší politickou situaci, a to jak na tuzemské úrovni, tak v globálním měřítku.

Simulovaná Rada bezpečnosti OSN sestávala ze studentů, z nichž každý, kromě předsedy Rady, reprezentoval jednu její členskou zemi. Na základě dobových mezinárodně-politických souvislostí, se kterými se studenti podrobně seznámili, pak v rámci jednání prezentovali reálné postoje a argumenty jednotlivých členských zemí Rady. Program doplňovala produkce dobových záznamů československého rozhlasu.

Pražský studentský summit je celoroční vzdělávací projekt s dvacetiletou tradicí pro více než 300 studentů středních i vysokých škol z celé České republiky, který pořádá Asociace pro mezinárodní otázky. Dává mladým lidem možnost rozšiřovat si znalosti v oblasti mezinárodní problematiky, tříbit své kritické myšlení a zároveň prohlubovat rétorické, prezentační a argumentační dovednosti. Hlavní vzdělávací metodou Pražského studentského summitu je simulace činnosti mezinárodních organizací (OSN, EU a NATO). Akci připravuje tým téměř 70 dobrovolníků, kteří pracují ve svém volném čase a bez nároku na honorář. Více informací naleznete na stránkách projektu <https://www.studentsummit.cz/>.

Univerzita Karlova byla založena v roce 1348 a patří mezi nejstarší světové univerzity. V současnosti má 17 fakult (14 v Praze, 2 v Hradci Králové a 1 v Plzni), 4 vysokoškolské ústavy, 5 dalších pracovišť pro vzdělávací, vědeckou, výzkumnou, vývojovou a další tvůrčí činnost a pracoviště pro poskytování informačních služeb, 5 celouniverzitních účelových zařízení a rektorát jako výkonné pracoviště řízení UK. Univerzita je nejvýkonnější vědeckou institucí v ČR, jak ukazuje např. hodnocení vědeckých výstupů Radou pro výzkum, vývoj a inovace. Univerzita má přes 8000 zaměstnanců, z toho více než 4600 akademických a vědeckých pracovníků. Na UK studuje více než 48 000 studentů, což je zhruba jedna šestina všech studentů v ČR, kteří studují ve více než 300 akreditovaných studijních programech s více než 600 studijními obory. Univerzitu ročně absolvuje zhruba 8000 studentů. Univerzita Karlova patří mezi pět evropských univerzit, které se těší největšímu zájmu zahraničních studentů v rámci programu Erasmus. Podle průzkumu Reflex 2013–2014 Pedagogické fakulty UK vykazují absolventi UK dlouhodobě nejnižší míru nezaměstnanosti mezi veřejnými vysokými školami. Finanční ohodnocení absolventů UK na trhu práce patří k nejvyšším.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <http://www.politicke-listy.cz/?goto=171285-univerzita-karlova--na-fsv-probehla-simulace-jednani-rady-bezpecnosti-osn-ze-srpna-1968.html>

Nežádoucího novináře Junka, šéfa Krkonošské pravdy, komunisté odstavili

24.8.2018 trutnovinky.cz str. 00

Neblahé události v srpnu roku 1968 se staly osudnými pro trutnovského novináře, vedoucího redaktora tehdejšího týdeníku Krkonošská pravda. Jako pro mnoho jiných, se jeho postavení čelem k okupaci a novinářské aktivity staly pro komunistickou nomenklaturu nežádoucí a Junka budoucí normalizátoři odstavili od jeho profese. V souvislosti s touto osobností letos vyšla životopisní studie Vladimír Junek, nežádoucí novinář od jeho vnučky Vladimíry Junkové.

„Tato studie vychází z mé diplomové práce obhájené roku 2016 na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze,“ řekla Junková. Autorka ve své publikaci mapuje změnu uspořádání krajů a okresů v Československu po roce 1960, periodika z téže doby nebo novinářskou obec v období Pražského jara a po něm. Pro trutnovského čtenáře budou především zajímavé osudy jejího dědečka Vladimíra Junka (horní snímek z roku 1981) a mapování okupace na stránkách Krkonošské pravdy.

Obálka knihy Vladimíry Junkové.

„Okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968 byla pro naprostou většinu Čechů ranou, ze které se dodnes vzpomínají. Invaze vojsk nejenže lidem sebrala naději na lepší zítřky, ale řada obyvatel kvůli ní přišla o rodinu přátele nebo zaměstnání. A právě to byl případ Vladimíra Junka. Z postu šéfredaktora okresního týdeníku Krkonošská pravda, z povolání, které tolik miloval, se ocitl až téměř na samém dně společnosti,“ stojí v úvodu útlé knížky.

Krkonošská pravda z 1. února 1968 s úvodním článkem šéfredaktora Junka.

Junek se stal šéfredaktorem Krkonošské pravdy 8. prosince 1962. Zásadní zlom v jeho kariéře a životě přišel právě 21. srpna 1968, kdy do země včetně Trutnova vtrhla okupační vojska. Krkonošská pravda se pod Junkovým vedením rozhodla detailně zmapovat celé dění invaze vojsk na Trutnovsku. „Ve dnech okupace jsme jen s několika nadšenci vydávali denně a zdarma. Spalo se málo na kancelářských stolech, ráno jsme na novinách pracovali, odpoledne se vytiskly a večer jsme je rozdávali na nádraží a veřejných místech,“ píše se v dopise Klubu novinářů Pražského jara.

Čtenáři prvního mimořádného vydání Krkonošské pravdy v srpnu 1968 v Trutnově.

Redakce se v prvních okupačních dnech přemístila do budovy muzea v Trutnově, protože se obávala případného útoku vojsk na sídlo redakce v budově trutnovského okresního národního výboru. Srpnové Junkovy aktivity v Krkonošské pravdě mu zpočátku v roce 1969 přinesly napomenutí. Kvůli silnému tlaku z řad KSČ však Junek 1. července z vedení redakce odstoupil.

Rodný dům Vladimíra Junka v Dolní Kalné.

„Přes všechnu snahu dělat dobré, přitažlivé, účelné a čtivé noviny je redakce a redakční rada při různých příležitostech terčem soustavné kritiky stranických orgánů, aktivů i jednotlivých funkcionářů. To je patrně důvodem k tomu, že dnes rada ONV přijímá usnesení rozpustit stávající redakční radu. Po pečlivém uvážení jsem se rozhodl požádat vás o zproštění funkce vedoucího redaktora Krkonošské pravdy ku dni 1. července 1969...“, napsal ve své žádosti Junek.

Novomanželé Věra a Vladimír Junkovi, 18. srpna 1945.

Ze svého postu vedoucího redaktora Junek sice odešel sám, je ale pravděpodobné, že by o tuto pozici přišel, i kdyby ji dobrovolně neopustil. I když pak v rámci okresního národního výboru pracoval na méně viditelné pozici, z odboru vnitřních věcí dostal výpověď a byl vyloučen z KSČ. „Do konce života se živil jako prodáváč nebo skladník. Ačkoliv se snažil k novinářině vrátit, umožněno mu to bylo až po roce 1989. Plné občanské a morální rehabilitace se mu dostalo až rok před jeho smrtí,“ uvádí se v závěru knihy. Novinář Vladimír Junek zemřel 11. listopadu 1992 ve věku 71 let.

URL| <https://www.trutnovinky.cz/zpravy/aktuality/2018/srpen/nezadouciho-novinare-junka-sefa-krkonosske-pravdy-komuniste-odstavili/>

Čekání na šéfa Fedu
24.8.2018 roklen24.cz str. 00
Dominik Stroukal

Tagy: RoklenFx, forex, fx, dolar, euro, koruna, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Fed, Jerome Powell

Dolaru se během čtvrtka dařilo, aniž by měl konkrétnější důvod ke zpevnění. Středeční Fed Minutes nepřinesly žádné velké překvapení – americká centrální banka bude, pravděpodobně již v září, zvyšovat sazby. Podobně na tom bylo další obchodní jednání Číny a USA, které vy výsledku, ostatně jak už dříve avizoval sám prezident

Trump, v podstatě nic nepřineslo. Dnes ráno již americká měna slábne. Dost možná proto, že trh vyčkává na vystoupení šéfa Fedu Jerome Powella na symposiu centrálních bankéřů v Jackson Hole.

Zaměříme-li se na jednání mezi Spojenými státy a Čínou, ta nepřinesla žádné nové zásadní informace. V platnost včera ale přišla cla ve výši 25 procent na 279 čínských výrobků v celkové dovozní hodnotě 16 miliard dolarů. Čína se proti nim ohradila vlastními cly, což je tak nějak v souladu s trendem odvet, který v rámci americko-čínské roztržky pozorujeme již delší dobu. Vedle toho představitelé ekonomiky rudého draka prý navíc uvedli, že veškerá další jednání pozdrží do listopadu, kdy se v USA konají volby do Kongresu.

Dolaru mohl částečně pomoci šéf dallaského Fedu Robert Kaplan, který během setkání centrálních bankéřů v Jackson Hole v rozhovoru pro CNBC striktně odmítl jakýkoliv vliv politiků na rozhodování centrální banky. Dnes budeme bedlivě sledovat, zda se na to samé téma vyjádří i guvernér Fedu Powell (promluvit by měl v 16 hodin našeho času).

Trhy, s nadsázkou řečeno, doufají, že se i on, jakožto nejvyšší představitel jedné z nejdůležitějších centrálních bank, ohradí proti dosavadnímu jednání amerického prezidenta. Jakýkoli „ostřejší“ výstup proti Trumpovým výroky budou trhy považovat za ujištění nezávislosti Fedu, což by bylo pro dolar ve výsledku pozitivní.

Vedle toho budeme samozřejmě sledovat komentáře k dopadům obchodního napětí ve světě, stejně tak i pohled na vývoj amerických úrokových sazeb, obzvláště v souvislosti s odhadovanou neutrální úrokovou sazbou, které by mělo být dosaženo v příštím roce a následně, jak uvádí prognóza Fedu, by měla být přestřelena.

Aktuálně se vůči euru obchoduje na 1,157 EURUSD, dolarový index se nachází na hodnotě 95,48 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,152 do 1,166 EURUSD.*

Na koruně se toho včera moc neodehrálo a i dnešek je poměrně chudý na očekávané události. S kurzem pravděpodobně nezahýbe ani konjunkturální průzkum Českého statistického úřadu, který zjišťuje očekávání podnikatelů a spotřebitelů do budoucna.

Aktuálně se CZK obchoduje na 25,73 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,66 až 25,75 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,07 až 22,33 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/S9JbS/cekani-na-sefa-fedu>

Daniel Prokop

24.8.2018 Hospodářské noviny str. 12 Rozhovor

Petr Honzejek, Tomáš Pergler

Úspěch populistů typu Miloše Zemana či Andreje Babiše stojí na tom, že umí vytvářet obraz nepřítele. Do doby předpopulistické nás vrátí asi jen ekonomická krize. Teze sociologa Prokopa jsou provokativní, ale zároveň jednou z nejpronikavějších analýz současné politiky.

* HN: Když premiér Andrej Babiš četl projev k uctění památky 21. srpna 1968 před budovou Českého rozhlasu a musel se při tom potýkat s protestujícím davem, vymezil se proti elitám, kterým se prý nelíbí, jak volí „obyčejní lidé“. Je Babiš ryzi populista?

Populismus má více definic. A ta myslím nejlepší říká, že hlavním aspektem populismu nejsou nějaké nepromyšlené sliby, ale vytváření distance, propasti mezi elitami a „běžným lidem“. Je to snaha politicky spojovat a mobilizovat lidi tím, že je postavím do opozice vůči škodícím „elitám“. Nedá se sice říci, že ANO je klasická populistická strana, která by čerpala jen z tohoto, ale Babišův argument s „elitami“ populistický je. Snaží

se spojit lidi, kteří jsou k němu často i v něčem kritičtí, proti někomu jinému, tedy proti elitám. A dát lidem pocit, že on může v tomhle kulturním střetu kvalitně hájit jejich zájmy, které ale už nejsou dále rozebírány. Je to účinná strategie, používá ji úspěšně třeba také prezident Zeman.

* HN: Proč to v dnešní politice funguje?

Jde o to, jak spojit lidi, kteří mají dost odlišné názory. Se Zemanem například souhlasí ve všem jenom minimum lidí. Někteří jeho voliči se s ním neshodnou třeba v názoru na Rusko a Čínu, další v sociálních otázkách, jiní ve způsobu vykonávání úřadu. On je ale dokáže spojovat právě skrze odpor vůči „elitám“. Proto například zkonstruoval pojem „pražská kavárna“. Politici jako Trump nebo Zeman na této polarizaci vydělávají a stabilizují svou podporu. Trumpovi věří jen sedm procent demokratů, ale celých 84 procent republikánů. Zároveň má Trump se svými 40–44 procenty historicky nejstabilnější podporu. I Zeman z českých prezidentů nejvíce polarizuje vzdělanostní a politické skupiny a má vysokou stabilitu důvěry. Když udělá nějakou chybu, jako byl způsob přijetí bývalého premiéra Sobotky na Hradě, důvěra k němu trochu klesne, ale pak znovu stoupne. Podle mě je to dáno tím, že je symbolem, který spojuje proti něčemu „jinému“ ve společnosti. Proti oněm elitám či skupinám, které „ohrožují“ běžný lid zespodu – minority, cizinci, nepřizpůsobiví. Když svou podporu založíte na opozici vůči něčemu vnějšímu a jste symbolem, izolujete ji tím od vlastní agendy a činů.

* HN: Kdo vlastně tvoří ten „obecný lid“, ke kterému se Zeman nebo Trump obracejí?

Nic takového neexistuje, je to konstrukce. Zeman, Trump a další hrají na to, že stačí, když definují, co je mimo skupinu onoho „obecného lidu“. A pak už se nemusí zabývat tím, co je uvnitř té skupiny.

* HN: Tak to zkusme obráceně. Kdo ve skupině, kterou oslovují Trump, Zeman nebo Babiš, není?

Nejsou v ní kulturní elity. Nejsou v ní také outgroups pod běžným lidem – tedy v podstatě jakékoli minority, o kterých se dá říci, že se nepřizpůsobují, že je stát a elity zvýhodňují. Podle výzkumu CVVM třeba v Česku převažuje názor, že Romové mají snazší postavení při hledání bydlení. Je to nesmysl. Experiment CERGE ukázal, že když pronajímatelům rozešlete stejný životopis úspěšného středoškoláka s romským jménem místo českého, klesá vaše šance být pozván na prohlídku. Tenhle stereotyp je ale důsledek právě populistického apelu proti skupině, která podle jejich interpretace nějak tyje na úkor běžných lidí.

* HN: To je také důvod, proč ani v Americe, ani u nás nefunguje, když se proti populistům vymezí nějaký významný herec nebo skupina umělců?

Aby to zbožilo ten populistický příběh, musel by to udělat někdo, kdo není tak úplně vnímán jako součást kulturní elity. Možná takový Zdeněk Troška nebo Karel Gott, když to vezmeme s nadsázkou. Když ale proti Babišovi vystoupí Tomáš Klus, sice přesvědčí nějaké lidi, kteří s ním sympatizují, ale zároveň možná posílí narativ populismu, totiž že existuje kulturní elita, která nerespektuje, co chce „běžný lid“.

* HN: Proč se společnost takhle polarizuje, když máme za sebou léta konjunktury? Vždyť k tomu vlastně nejsou žádné ekonomické a sociální důvody.

Řada autorů připisovala velký nástup populismu ekonomické krizi. Pak jsme ale viděli, že nejvíce začal posilovat až po ní. Na první pohled to vypadá paradoxně. Podle výzkumů ale během krize klesla důvěra v instituce a jejich schopnost něco řešit. S ekonomickou konjunkturou se pak vytratilo v Česku i dalších zemích levopravé štěpení a poklesla důležitost čistě ekonomických témat. Tenhle stav využila populistická vlna, která proti institucím a elitám mobilizuje hlavně kulturně. Obecně je ale důvodem i únava z velkých politických příběhů. Tím myslím ty velké globální – o spásnosti trhu, emancipace pracujících socialismem a pokroku ve vědě. Ale i ty malé národní příběhy. Všimněte si, že Babiš má největší podporu ve věkové skupině 55 až 69 let. Jsou to lidé, kteří zažili pražské jaro, listopad 1989, privatizaci a přísliby rychlého přiblížení k Německu po vstupu do EU. Ve všech těch příbězích odešli trochu zklamání. A často si myslí, že se už má jenom efektivizovat vládnutí a zbytek jsou bláboly. Což je hlavní zpráva Andreje Babiše.

* HN: Odpovídají populisté na nějakou reálnou poptávku, nebo to jsou spíš oni, kdo poptávku po populismu vytvořili?

Populismus je jeden z mála narativů, které fungují pro spojování voličských skupin. Společnost je obrovsky fragmentovaná. Nemáme už tři klasické společenské třídy – vyšší, střední a řekněme dělnickou –, je jich mnohem víc. V Británii třeba studie určily sedm společenských tříd, v Česku by to bylo asi podobně. Tím, jak se liší vzdělání, ekonomický status a společenské konexe různých částí společnosti, se společnost více štěpí do malých celků. A k politickému úspěchu je potřeba nějaký příběh, který by ji spojil. Přes konkrétní věcnou politiku to nejde, to pak dopadnete jako Hillary Clintonová, která měla velmi detailní program pro hodně skupin společnosti a prohrála. Na rozdíl od Donalda Trumpa i Baracka Obamy jí chyběl sjednocující příběh. V českém kontextu se něco podobného stalo třeba ČSSD. Když si přečtete její program, není v podstatě špatný, je tam pro každého něco, ale nikdo si moc nevzpomene, co je tou hlavní zprávou. Chybí příběh. Zálohované výživné se jako opatření týká zlomku společnosti, který o něm ani neví. Jako symbol starání se o slabší, kteří si to zaslouhují a vychovávají další generace, ho ale strana nedokázala prodat.

* HN: Je tedy politika odsouzena k populismu? Nikdo jiný nemá šanci na úspěch?

Strany, které budou zastupovat jen jednotlivé části fragmentizované společnosti, budou na pěti až deseti procentech. Pokud chtějí výš, musí přijít s nějakým silnějším, sjednocujícím příběhem, který překryje rozdílné zájmy. Kdysi to býval příběh o zlepšení pozice pracujících, u nás po roce 1989 o návratu liberálního kapitalismu, pak o dohánění vyspělého Západu. Teď ale v liberální části společnosti žádný takový příběh nevidím. Asi by mohl být třeba o tom, kam jako Česko směřujeme. To chce ale velkou osobnost, která to zbaví obecnosti. Nebo by mohlo jít o silný apel na zkvalitnění veřejných služeb, jako je školství, které kulhají za růstem životní úrovně. Dlouhodobě bych nepodceňoval ani změnu klimatu. Dočasně jsme ji shodili ze stolu, ale tím, že ji začneme pociťovat – ať už klimaticky, nebo v podobě migrace –, se na stůl může vrátit.

* HN: Jak dlouho budou Babiš a ANO v Česku dominovat? Druhou nejsilnější stranou je ODS, ale má velký odstup a od jejího předsedy Fialy nějaký velký příběh neslyšíme...

ANO personálně oslabuje, což mu může postupně ubližovat. Důvěra v něj je ale dána tím, že je vnímáno jako kompetentní – což je do velké míry způsobeno nedůvěrou v kompetenci ostatních stran. Pokud jde o Fialu a ODS, mohli by těžit z toho, že Babiš ztratil podporu řady malých podnikatelů. Nekritizovat ho za to, zda byl estébák, ale že je to, čemu Američané říkají „the man“, zástupce silného státu a oligarchií, které jdou proti samostatnému člověku. Fiala se snaží, ale není to úplně čitelné. Asi by potřeboval lídry z malého byznysu, kteří to reprezentují. Václav Klaus mladší to navíc Fialovi ničí tím, že diskusi stále převádí do kulturní roviny a toho populistického dělení kulturních elit a lidu, v němž stojí symbolicky na straně Andreje Babiše.

* HN: Jak důležitá je dnes osoba lídra?

Když jsme se loni ptali lidí, podle čeho volili, převažovalo s velkým náskokem poukazování na osobnost a důvěryhodnost lídrů. V uplynulých letech nastalo velké sblížení programů stran. Právce ustoupila z pravicových řešení, levice z levicových. TOP 09 a ČSSD už nejsou příliš rozdílné. A tohle programové sblížení vede k tomu, že voliči chtějí vlastně to samé – efektivní správu státu, bezpečnost. Mají pár základních hodnot a pak už jde jenom o to, komu uvěří, že je dokáže naplnit. Důležitou roli hraje také kulturní identifikace. Hezký příklad je z USA: to, že například Donald Trump nosí ne zrovna padnoucí saka a kravaty, není náhoda. Má to vyvolat větší identifikaci s lidmi, pro které jsou tyto věci důležité.

* HN: To je důvod, proč se u nás Andrej Babiš stylizuje do pozice „obyčejného člověka“?

Když si srovnáte jeho kampaň v letech 2013 a 2017, v posledních volbách vypadal o dost starší. Zestárnul, ale řekl bych, že to bylo i stylizací, cílil na starší voliče. V roce 2013 vystupoval jako čtyřicátník, kampaň byla „modernější“. Babiš se také schválně nefotí s ničím luxusním. Důvod je v tom, aby se s ním mohli jeho voliči identifikovat. Vnějšíkově a symbolické záležitosti jsou v době fragmentované společnosti stále důležitější. Protože ujasnit si vlastní zájmy a vyhodnotit, jak jim odpovídají programy, není jednoduché.

* HN: Proč má vlastně Babiš „jen“ 30 procent, a ne skoro 50 jako Viktor Orbán?

Zřejmě mu přece jen ubližuje jeho minulost a trestní stíhání. Roli hraje ale i to, že česká společnost je pořád liberálnější než maďarská nebo polská. Kulturním konzervatismem tady neoslovíte tak velkou část lidí. A Babiš sám není úplně čítankový populist. Občas populistický standard narušuje. Někdy se postaví na stranu manželství homosexuálů a tak dále. A taky tady chybí „příběh návratu do zlatých časů“, který řada populistů ve

světě využívá. V případě Orbána je to návrat k „velkému Maďarsku“, v případě Donalda Trumpa příběh návratu k Americe 50. let, u Kotleby ľudový stát. U nás není vlastně nic, na čem by se dal sjednocující populistický příběh „obyčejného lidu“, který byl něčím zklamaný a podvedený, postavit. Takže se dá říci, že nás před skutečnou explozí populismu chrání to, že v naší historii není období, které by bylo velmi úspěšné a zároveň národovecky konzervativní.

* HN: Andrej Babiš to zkouší přes první republiku.

Jenže to nemůže úplně fungovat, protože první republika byla zároveň obdobím, které bylo relativně liberální. Žili jsme v mnohonárodnostním srdci Evropy. To populistům moc nenahrává. Nakonec skončí maximálně u baťovské mytologie, která má sílu pro ten elektorát bez ideologie požadující efektivitu, ale nemobilizuje nacionalisticky a populisticky proti vnějšímu. Což je tedy štěstí.

* HN: Pokud by Babiš získal absolutní většinu, začal by se chovat vůči menšině represivně?

Myslím, že to není jeho priorita. Na druhou stranu z dat vyplývá, že Babiš soustavně ztrácí voliče, kteří se definují jako pravíci a liberální. A naopak nabírá z nevoličů a lidí, kteří volili Tomia Okamuru. Takže se posouvá stále víc k voličům, kteří na příběh elit a běžného lidu slyší. Je to vidět třeba na jeho útocích na neziskové organizace. Nedává to ekonomický smysl, je to čistě jen práce na vytváření obrazu nepřítele. Pořád ho ale opravdu není možné srovnávat s Tomiem Okamurou a podobnými politiky. Jeho podpora je myslím mnohem více dána tou aureolou efektivity než typicky populistickým apelem.

* HN: Nyní si užíváme ekonomickou konjunkturu. Co udělá s politickou scénou recese, která jednou nutně přijde? Posílí se populistické tendence?

Myslím, že se spíš vrátí levoprávní dělení. Začne se zmiňovat, že jsme investičně promarnili konjunkturu, obnoví se diskuse o výši daní, která nyní v Česku prakticky neexistuje, debata o důchodové reformě, která se nyní nejeví jako naléhavá. Do politiky by se mohla vrátit věčná témata, která zmizela. Jinak řečeno: možná by zmizela „kulturní válka“ a lidé by se začali dívat realisticky na vlastní kapsu.

* HN: Takže do doby předpopulistické nás může vrátit jen ekonomická krize?

Buď krize, nebo to, že se objeví nějaký nový velký příběh. Velké téma, o kterém bude nutné vést věcnou debatu. Nebo dílčí konfliktní příběhy, které budou tematizovat i liberálové a které populistické štěpení nabourají. Taky by mohlo hrát roli, kdyby strany jako ČSSD, která byla v době Rusnoka a dalších považována za kompetentního správce, obnovily tento pocit díky novému typu státních úředníků, jako je Maláčová či Chmelař. Rozhodně ale nebude stačit, že tradiční strany budou vyžadovat společný postoj k liberální demokracii a z jasně formulované kritiky Andreje Babiše v oblasti oligarchizace, střetu zájmů a ovládnutí médií se stane unavující konstantní atak. To je jen jejich iluze.

DANIEL PROKOP (34) Český sociolog, ředitel výzkumu agentury Median. Vystudoval sociologii na Univerzitě Karlově a na Univerzitě v Roskilde. Věnuje se mimo jiné výzkumům chování voličů, analýzám volebních výsledků, vývoji nerovností a chudoby a proměnám hodnotových postojů české společnosti. Vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

V Česku chybí ‚příběh návratu do zlatých časů‘, který řada populistů ve světě využívá.

O autorovi | Petr Honzejek, Tomáš Pergler, autori@economia.cz
Foto autor | Foto: Zbyněk Pecák

Zeman a Babiš jsou úspěšní, protože umí vytvářet obraz nepřítele. Vítězné tažení populismu může ukončit ekonomická krize

24.8.2018 iHNed.cz str. 00

Petr Honzejek, Tomáš Pergler

HN: Když premiér Andrej Babiš četl projev k uctění památky 21. srpna 1968 před budovou Českého rozhlasu a musel se při tom potýkat s protestujícím davem, vymezil se proti elitám, kterým se prý nelíbí, jak volí "obyčejní lidé". Je Babiš ryzí populist?

Populismus má více definic. A ta myslím nejlepší říká, že hlavním aspektem populismu nejsou nějaké nepromyšlené sliby, ale vytváření distance, propasti mezi elitami a "běžným lidem". Je to snaha politicky spojovat a mobilizovat lidi tím, že je postavím do opozice vůči škodícím "elitám". Nedá se sice říci, že ANO je klasická populistická strana, která by čerpala jen z tohoto, ale Babišův argument s "elitami" populistický je. Snaží se spojit lidi, kteří jsou k němu často i v něčem kritičtí, proti někomu jinému, tedy proti elitám. A dát lidem pocit, že on může v tomhle kulturním střetu kvalitně hájit jejich zájmy, které ale už nejsou dále rozebírány. Je to účinná strategie, používá ji úspěšně třeba také prezident Zeman.

HN: Proč to v dnešní politice funguje?

Jde o to, jak spojit lidi, kteří mají dost odlišné názory. Se Zemanem například souhlasí ve všem jenom minimum lidí. Někteří jeho voliči se s ním neshodnou třeba v názoru na Rusko a Čínu, další v sociálních otázkách, jiní ve způsobu vykonávání úřadu. On je ale dokáže spojovat právě skrze odpor vůči "elitám". Proto například zkonstruoval pojem "pražská kavárna". Politici jako Trump nebo Zeman na této polarizaci vydělávají a stabilizují svou podporu. Trumpovi věří jen sedm procent demokratů, ale celých 84 procent republikánů. Zároveň má Trump se svými 40-44 procenty historicky nejstabilnější podporu. I Zeman z českých prezidentů nejvíce polarizuje vzdělanostní a politické skupiny a má vysokou stabilitu důvěry. Když udělá nějakou chybu, jako byl způsob přijetí bývalého premiéra Sobotky na Hradě, důvěra k němu trochu klesne, ale pak znovu stoupne. Podle mě je to dáno tím, že je symbolem, který spojuje proti něčemu "jinému" ve společnosti. Proti oněm elitám či skupinám, které "ohrožují" běžný lid zespodu - minority, cizinci, nepřizpůsobiví. Když svou podporu založíte na opozici vůči něčemu vnějšmu a jste symbolem, izolujete ji tím od vlastní agendy a činů.

HN: Kdo vlastně tvoří ten "obecný lid", ke kterému se Zeman nebo Trump obracejí?

Nic takového neexistuje, je to konstrukce. Zeman, Trump a další hrají na to, že stačí, když definují, co je mimo skupinu onoho "obecného lidu". A pak už se nemusí zabývat tím, co je uvnitř té skupiny.

HN: Tak to zkusme obráceně. Kdo ve skupině, kterou oslovují Trump, Zeman nebo Babiš, není?

Nejsou v ní kulturní elity. Nejsou v ní také outgroups pod běžným lidem - tedy v podstatě jakékoli minority, o kterých se dá říci, že se nepřizpůsobují, že je stát a elity zvýhodňují. Podle výzkumu CVVM třeba v Česku převažuje názor, že Romové mají snazší postavení při hledání bydlení. Je to nesmysl. Experiment CERGE ukázal, že když pronajímatelům rozešlete stejný životopis úspěšného středoškoláka s romským jménem místo českého, klesá vaše šance být pozván na prohlídku. Tenhle stereotyp je ale důsledek právě populistického apelu proti skupině, která podle jejich interpretace nějak tyje na úkor běžných lidí.

HN: To je také důvod, proč ani v Americe, ani u nás nefunguje, když se proti populistům vymezí nějaký významný herec nebo skupina umělců?

Aby to zbořilo ten populistický příběh, musel by to udělat někdo, kdo není tak úplně vnímán jako součást kulturní elity. Možná takový Zdeněk Troška nebo Karel Gott, když to vezmeme s nadsázkou. Když ale proti Babišovi vystoupí Tomáš Klus, sice přesvědčí nějaké lidi, kteří s ním sympatizují, ale zároveň možná posílí narativ populismu, totiž že existuje kulturní elita, která nerespektuje, co chce "běžný lid". Myslím ale, že záleží i na typu kritiky. Když je kulturní - a kritizujete Babiše za komunistickou minulost a Trumpa za vulgárnost apod. -, tak tím stereotyp nadřazenosti potvrzujete více, než když upozorňujete na elitnost a prolobbovanost populistů. Na to, že Trumpova administrativa se skládá z lidí od Goldman Sachs po uhelný průmysl, kteří si v ní prosazují svoje zájmy. Že Babiš s ministrem zemědělství Tomanem zastupují velkozemědělství destruuující českou půdu a Zemanovi spolupracovníci měli vždy blízko k exekučnímu byznysu. To jejich svatozář zastánců lidu trochu boří.

HN: Proč se společnost takhle polarizuje, když máme za sebou léta konjunktury? Vždyť k tomu vlastně nejsou žádné ekonomické a sociální důvody.

Řada autorů připisovala velký nástup populismu ekonomické krizi. Pak jsme ale viděli, že nejvíce začal posilovat až po ní. Na první pohled to vypadá paradoxně. Podle výzkumů ale během krize klesla důvěra v instituce a jejich schopnost něco řešit. S ekonomickou konjunkturou se pak vytratilo v Česku i dalších zemích levopravé štěpení a poklesla důležitost čistě ekonomických témat. Tenhle stav využila populistická vlna, která proti institucím a elitám mobilizuje hlavně kulturně. Obecně je ale důvodem i únava z velkých politických příběhů. Tím myslím ty velké globální - o spásnosti trhu, emancipace pracujících socialismem a pokroku ve vědě. Ale i ty malé národní příběhy. Všimněte si, že Babiš má největší podporu ve věkové skupině 55 až 69 let. Jsou to lidé, kteří zažili pražské jaro, listopad 1989, privatizaci a přísliby rychlého přiblížení k Německu po vstupu do EU. Ve všech těch příbězích odešli trochu zklamáni. A často si myslí, že se už má jenom efektivizovat vládnutí a zbytek jsou blábole. Což je hlavní zpráva Andreje Babiše.

HN: Odpovídají populisté na nějakou reálnou poptávku, nebo to jsou spíš oni, kdo poptávku po populismu vytvořili?

Populismus je jeden z mála narativů, které fungují pro spojování voličských skupin. Společnost je obrovsky fragmentovaná. Nemáme už tři klasické společenské třídy - vyšší, střední a řekněme dělnickou -, je jich mnohem víc. V Británii třeba studie určily sedm společenských tříd, v Česku by to bylo asi podobně. Tím, jak se liší vzdělání, ekonomický status a společenské konexe různých částí společnosti, se společnost více štěpí do malých celků. A k politickému úspěchu je potřeba nějaký příběh, který by ji spojil. Přes konkrétní věcnou politiku to nejde, to pak dopadnete jako Hillary Clintonová, která měla velmi detailní program pro hodně skupin společnosti a prohrála. Na rozdíl od Donalda Trumpa i Baracka Obamy jí chyběl sjednocující příběh. V českém kontextu se něco podobného stalo třeba ČSSD. Když si přečtete její program, není v podstatě špatný, je tam pro každého něco, ale nikdo si moc nevzpomene, co je tou hlavní zprávou. Chybí příběh. Zálohované výživné se jako opatření týká zlomku společnosti, který o něm ani neví. Jako symbol starání se o slabší, kteří si to zaslouhují a vychovávají další generace, ho ale strana nedokázala prodat.

HN: Je tedy politika odsouzena k populismu? Nikdo jiný nemá šanci na úspěch?

Strany, které budou zastupovat jen jednotlivé části fragmentované společnosti, budou na pěti až deseti procentech. Pokud chtějí výš, musí přijít s nějakým silnějším, sjednocujícím příběhem, který překryje rozdílné zájmy. Kdysi to býval příběh o zlepšení pozice pracujících, u nás po roce 1989 o návratu liberálního kapitalismu, pak o dohánění vyspělého Západu. Teď ale v liberální části společnosti žádný takový příběh nevidím. Asi by mohl být třeba o tom, kam jako Česko směřujeme. To chce ale velkou osobnost, která to zbaví obecnosti. Nebo by mohlo jít o silný apel na zkvalitnění veřejných služeb, jako je školství, které kulhají za růstem životní úrovně. Dlouhodobě bych nepodceňoval ani změnu klimatu. Dočasně jsme ji shodili ze stolu, ale tím, že ji začneme pocítovat - ať už klimaticky, nebo v podobě migrace -, se na stůl může vrátit.

HN: Jak dlouho budou Babiš a ANO v Česku dominovat? Druhou nejsilnější stranou je ODS, ale má velký odstup a od jejího předsedy Fialy nějaký velký příběh neslyšíme...

ANO personálně oslabuje, což mu může postupně ubližovat. Důvěra v něj je ale dána tím, že je vnímáno jako kompetentní - což je do velké míry způsobeno nedůvěrou v kompetenci ostatních stran. Pokud jde o Fialu a ODS, mohli by těžit z toho, že Babiš ztratil podporu řady malých podnikatelů. Nekritizovat ho za to, zda byl estébák, ale že je to, čemu Američané říkají "the man", zástupce silného státu a oligarchií, které jdou proti samostatnému člověku. Fiala se snaží, ale není to úplně čitelné. Asi by potřeboval lídry z malého byznysu, kteří to reprezentují. Václav Klaus mladší to navíc Fialovi ničí tím, že diskusi stále převádí do kulturní roviny a toho populistického dělení kulturních elit a lidu, v němž stojí symbolicky na straně Andreje Babiše.

HN: Jak důležitá je dnes osoba lídra?

Když jsme se loni ptali lidí, podle čeho volili, převažovalo s velkým náskokem poukazování na osobnost a důvěryhodnost lídrů. V uplynulých letech nastalo velké sblížení programů stran. Právě ustoupila z pravicových řešení, levice z levicových. TOP 09 a ČSSD už nejsou příliš rozdílné. A tohle programové sblížení vede k tomu, že voliči chtějí vlastně to samé - efektivní správu státu, bezpečnost. Mají pár základních hodnot a pak už jde jenom o to, komu uvěří, že je dokáže naplnit. Důležitou roli hraje také kulturní identifikace. Hezký příklad je z USA: to, že například Donald Trump nosí ne zrovna padnoucí saka a kravaty, není náhoda. Má to vyvolat větší identifikaci s lidmi, pro které jsou tyto věci důležité.

Daniel Prokop (34)

Český sociolog, ředitel výzkumu agentury Median. Vystudoval sociologii na Univerzitě Karlově a na Univerzitě v Roskilde.

Věnuje se mimo jiné výzkumům chování voličů, analýzám volebních výsledků, vývoji nerovností a chudoby a proměnám hodnotových postojů české společnosti.

Vyučuje na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

HN: To je důvod, proč se u nás Andrej Babiš stylizuje do pozice "obyčejného člověka"?

Když si srovnáte jeho kampaň v letech 2013 a 2017, v posledních volbách vypadal o dost starší. Zestárnul, ale řekl bych, že to bylo i stylizací, cílil na starší voliče. V roce 2013 vystupoval jako čtyřicátník, kampaň byla "modernější". Babiš se také schválně nefotí s ničím luxusním. Důvod je v tom, aby se s ním mohli jeho voliči identifikovat. Vnějšíkové a symbolické záležitosti jsou v době fragmentované společnosti stále důležitější. Protože ujasnit si vlastní zájmy a vyhodnotit, jak jim odpovídají programy, není jednoduché.

HN: Mluvíte často o fragmentaci společnosti. Jak se dnes dají skupiny s různými zájmy spojit?

Hlavně negativním vymezením proti někomu. Hezky je to vidět na amerických volbách. Heslo Hillary Clintonové "Stronger Together" se snažilo lidi spojovat v pozitivním smyslu. Naopak Trumpovo "Make America Great Again" v sobě má negativní vymezení vůči někomu, kdo "nám tu velikost vzal". Fungovalo to daleko lépe. Je možné, že bez negativního vymezení to vlastně dnes nejde a že liberální politici dělají chybu, že si to neuvědomují. A nejsou schopni zkonstruovat uvěřitelný příběh, přes který by mohli větší množství voličů spojit a dostat na svou stranu.

HN: Jak by to mělo vypadat v našich poměrech?

Je možné, že by fungovalo, kdyby liberální politici začali upozorňovat na nepřátele společnosti, kteří jsou ale někde jinde, než je vidí třeba Andrej Babiš nebo Miloš Zeman. Například na mafie exekutorů propojených s poskytovateli půjček, velké daňové úniky a tak dále. Zkrátka identifikovat reálné nebezpečí, pojmenovat ho a snažit se lidi spojit proti němu.

HN: Nedá se ale přece jen dělat politika jinak než skrze "obraz nepřítele"?

Musel by existovat nějaký pozitivní narativ, pozitivní příběh, kterému by lidé dokázali věřit. A ten já v Česku nevidím. Posledním velkým pozitivním příběhem byla konvergence k bohatým zemím Evropské unie. Jenže zaprvé ke sblížení životní úrovně nedochází tak rychle, jak si lidé mysleli. A za druhé sama Evropská unie ztratila přitažlivost a částečně i důvěryhodnost v době kolem finanční krize. Takže tento pozitivní spojující příběh přestal fungovat. Od té doby funguje jen politika postavená na budování "obrazu nepřítele". Kdo to chápe, vyhrává. Kdo ne, prohrává.

HN: Takže když dokážete vytvořit přesvědčivý obraz nepřítele, lidé vám všechno odpustí? Tak jako "odpouštějí" Andreji Babišovi, který se snaží tvářit málem jako sociální demokrat, že je multimiliardář?

Všechno Babišovi asi neodpustí. Ty věci od trestního stíhání po minulost za komunismu a vlastnictví médií jeho podporu možná srážejí právě z těch 40-45 procent, která by ho přiblížila k většině v parlamentu, na současných 30 procent. Je ale fakt, že v posledních letech prostě působil nekompetentněji. A že umí voliče mobilizovat. Jeho voličské jádro je kolem dvaceti procent a nakonec dokáže na svou stranu dostat značnou část nerozhodnutých. To, že umí vytvářet obraz nepřítele, v tom hraje velkou roli.

HN: Jsou tu ještě další důvody, proč má Babiš "jen" 30 procent, a ne skoro 50 jako Viktor Orbán?

Zřejmě mu přece jen ubližuje jeho minulost a trestní stíhání. Roli hraje ale i to, že česká společnost je pořád liberálnější než maďarská nebo polská. Kulturním konzervatismem tady neoslovíte tak velkou část lidí. A Babiš sám není úplně čítankový populist. Občas populistický standard narušuje. Někdy se postaví na stranu manželství homosexuálů a tak dále. A taky tady chybí "příběh návratu do zlatých časů", který řada populistů ve světě využívá. V případě Orbána je to návrat k "velkému Maďarsku", v případě Donalda Trumpa příběh návratu k Americe 50. let, u Kotleby ľudový stát. U nás není vlastně nic, na čem by se dal sjednocující populistický příběh "obyčejného lidu", který byl něčím zklamaný a podvedený, postavit. Takže se dá říci, že nás před skutečnou explozí populismu chrání to, že v naší historii není období, které by bylo velmi úspěšné a zároveň národovecky konzervativní.

HN: Andrej Babiš to zkouší přes první republiku.

Jenže to nemůže úplně fungovat, protože první republika byla zároveň obdobím, které bylo relativně liberální. Žili jsme v mnohonárodnostním srdci Evropy. To populistům moc nenahrává. Nakonec skončí maximálně u baťovské mytologie, která má sílu pro ten elektorát bez ideologie požadující efektivitu, ale nemobilizuje nacionalisticky a populisticky proti vnějšimu. Což je tedy štěstí.

HN: Pokud by Babiš získal absolutní většinu, začal by se chovat vůči menšině represivně?

Myslím, že to není jeho priorita. Na druhou stranu z dat vyplývá, že Babiš soustavně ztrácí voliče, kteří se definují jako pravíci a liberální. A naopak nabírá z nevoličů a lidí, kteří volili Tomia Okamuru. Takže se posouvá stále víc k voličům, kteří na příběh elit a běžného lidu slyší. Je to vidět třeba na jeho útocích na neziskové organizace. Nedává to ekonomický smysl, je to čistě jen práce na vytváření obrazu nepřítele. Pořád ho ale opravdu není možné srovnávat s Tomiem Okamurou a podobnými politiky. Jeho podpora je myslím mnohem více dána tou aureolou efektivitativy než typicky populistickým apelem.

HN: Nyní si užíváme ekonomickou konjunkturu. Co udělá s politickou scénou recese, která jednou nutně přijde? Posílí se populistické tendence?

Myslím, že se spíše vrátí levoprávé dělení. Začne se zmiňovat, že jsme investičně promarnili konjunkturu, obnoví se diskuse o výši daní, která nyní v Česku prakticky neexistuje, debata o důchodové reformě, která se nyní nejvíce jako naléhavá. Do politiky by se mohla vrátit věčná témata, která zmizela. Jinak řečeno: možná by zmizela "kulturní válka" a lidé by se začali dívat realisticky na vlastní kapsu.

HN: Takže do doby předpopulistické nás může vrátit jen ekonomická krize?

Buď krize, nebo to, že se objeví nějaký nový velký příběh. Velké téma, o kterém bude nutné vést věcnou debatu. Nebo dílčí konfliktní příběhy, které budou tematizovat i liberálové a které populistické štěpení nabourají. Taky by mohlo hrát roli, kdyby strany jako ČSSD, která byla v době Rusnoka a dalších považována za kompetentního správce, obnovily tento pocit díky novému typu státních úředníků, jako je Maláčová či Chmelař. Rozhodně ale nebude stačit, že tradiční strany budou vyžadovat společný postoj k liberální demokracii a z jasně

formulované kritiky Andreje Babiše v oblasti oligarchizace, střetu zájmů a ovládnání médií se stane unavující konstantní atak. To je jen jejich iluze.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66224280-babis-se-schvalne-nefoti-s-nicim-luxusnim-aby-se-s-nim-mohli-jeho-volici-identifikovat-rika-sociolog-daniel-prokop>

Sandra Kvasnicová posílila marketingové oddělení advokátní kanceláře bpv BRAUN PARTNERS

23.8.2018 personalista.com str. 00 zprávy
personalista.com

Advokátní kancelář bpv BRAUN PARTNERS sáhla po nové posile z tuzemských vod. Sandra Kvasnicová se marketingu v oblasti práva věnuje od roku 2011. V bpv bude zodpovídat právě za marketing a komunikaci celé kanceláře.

Sandra v rámci svého kariérního života působila jak v mezinárodních, tak ryze českých advokátních kancelářích, jakými jsou například DLA Piper LLP nebo Kocián Šolc Balaščík. Sandra studovala Marketingovou komunikaci a PR a Mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze a v současné době dokončuje studium práva na Právnické fakultě téže univerzity.

URL| <http://www.personalista.com/zpravy/sandra-kvasnicova-posilila-marketingove-oddeleni-advokatni-kancelare-bpv-braun-partners.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
personalista.com

Celní válka mezi USA a Čínou nabírá na síle

23.8.2018 ČT 24 str. 08 22:00 Události, komentáře

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Od půlnoci platí nová cla, která uvalily Spojené státy na čínský dovoz. 25% taxa dopadá na zboží za 16 miliard dolarů. Peking odpověděl stejně. Na postup USA si chce stěžovat u Světové obchodní organizace. Celkově už si obě země vzájemně proclívají výrobky za 50 miliard dolarů. A prezident Donald Trump hrozí, že poplatkem zatíží vše, co z Číny pochází. Ve Washingtonu je zpravodaj České televize David Miřejovský. Davide, jakého typu výrobků se cla týkají?

David MIŘEJOVSKÝ, redaktor

Seznam je poměrně dlouhý, má téměř 280 položek. Tentokrát se Spojené státy zaměřily především na moderní technologie, technologie s vysokou přidanou hodnotou, různá speciální zařízení, například pro provoz železnic, potom jsou tam polovodiče a obecně výrobky chemického průmyslu. Jde o to, že Spojené státy jsou přesvědčeny, že právě tato odvětví Peking nedovolně subvencuje a čínští podnikatelé potom získávají obrovskou konkurenční výhodu a mohou exportovat za nižší ceny, než například podnikatelé američtí. Čína ovšem nezůstala pozadu, přišla s vlastním seznamem, ten má dokonce 333 položek, no, a tam jsou například paliva, je tam uhlí, šrot a podobně a potom jsou tam třeba i autobusy nebo zdravotnické vybavení.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Já už jsem zmiňovala, že Donald Trump prohlásil, že cla možná dopadnou na všechny čínské produkty. Můžeš nám říct, jak to zdůvodňuje?

David MIŘEJOVSKÝ, redaktor

On dlouho mluví o tom, že je tady velký dysbalance mezi tím, kolik Čína dováží do Spojených států a kolik naopak Spojené státy zboží prodávají nebo dovážejí do Číny, on chce tato čísla podstatně vyrovnat. No, a potom jsou tady ještě další věci, už jsem o jedné mluvil, o tom konkurenčním prostředí, které podle něj v Číně nefunguje tak, jak má, no, a potom také podle něj Čína například manipuluje se svojí měnou tak, aby to bylo výhodné právě pro její exportéry. A velkým tématem, a tom nemluví jen Donald Trump, je ochrana duševního vlastnictví. On mnohokrát řekl, že čínští podnikatelé kopírují zahraniční zboží a tedy získávají další nepovolenou výhodu nad svými, řekněme, konkurenty, třeba ze Spojených států, kteří platí vývoj nějakého výrobku, nějaké technologie a podle Donalda Trumpa jim je potom Čínou nebo čínskými podnikateli ukradena.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Jak už jsme slyšeli, Čína v odvětvě zavedla cla ve srovnatelném rozsahu na americké zboží, jejich seznam je dokonce ještě delší, má 333 položek, najdou se mezi nimi výrobky z oceli, paliva, autobusy i zdravotnické vybavení. Peking už u Světové obchodní organizace podal na USA novou stížnost. Zároveň ale nabízí jednání o smíru.

Lu KCHANG, mluvčí čínského ministerstva zahraničí

S cílem ochránit čínská práva a zájmy, naše země podnikla nutná protopatření. Doufáme, že se Spojené státy s Čínou sejdou na půl cesty, kde racionálně, pragmaticky a svědomitě zapracují na dobrém výsledku.

Daniela PÍSAŘOVICOVÁ, moderátorka

Řešení se hledá v současné době ve Washingtonu, kde se koná další kolo obchodních jednání mezi dvěma zeměmi na nižší úrovni. Šéf Bílého domu Donald Trump ale řekl, že od nich žádný průlom neočekává.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

A tady ve studiu je s námi Michal Mejstřík, profesor ekonomie z **Fakulty sociálních věd**, také honorární konzul Jižní Koreje tady v České republice. Dobrý večer.

Michal MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, **Fakulta sociálních věd** UK

Dobrý večer.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

Dvě největší ekonomika světa jdou tedy proti sobě, jak už jsme řekli, ve Washingtonu se teď vyjednávají, možná těch trochu nižších úrovní, pokoušejí vyhnout obchodní válce. Je to stále ještě možné vůbec?

Michal MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, **Fakulta sociálních věd** UK

Tak já si myslím, že v tuto chvíli si ta americká administrativa v té sestavě, jak se nám prezentuje v čele s prezidentem Trumpem, vlastně opírá o ten zásadní fakt, kterým je silná vlastně ekonomika tak, jak jí v té americké ekonomice v tuto chvíli vidíme. Na druhé straně čínská ekonomika trochu pokulhává, tak já, mně to připomíná takovou tu situaci, kdy se snažil prezident Reagan trochu uzbrojit například tehdy Sovětský svaz, jo, takže je to taková, jako okénko příležitosti na jedné straně. Na straně druhé tím, že Spojené státy vlastně dovážejí 500, zhruba trojnásobný obrat než vyvážejí, tak to je taková situace, která vlastně také trochu přináší nějaké výhody, takže pan Trump se domnívá, že teď je ta správná chvíle zaútočit. A zbavit Čínu de facto některých výhod, které ona v minulosti získala, protože to byla země, která tím, že nebyla plně rozvinutá, tak měla takový ten, jak se tomu říká, infant industry charakter, to znamená, měla určité výhody, tolerovaly se jí určité praktiky a ty už tolerovat nechce.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

Ted' už je to příliš. Snaha prezidenta Trumpa chránit americké zboží může být, jak už jste zmínil, chvályhodná nebo pochopitelná, lépe řečeno, navenek, ale dokáže americké výrobce skutečně tenhle ten postup chránit, nedopadne to nakonec přesně naopak, tak jak už někteří američtí výrobci se nechávají slyšet.

Michal MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, **Fakulta sociálních věd** UK

No, nejenom výrobci, ono obecně vzato, řada exportérů, kteří přišli například z oblasti zemědělských oblastí o vývoz, tak se dostali do obtížné situace, protože řada těch odvetných kroků je právě namířena proti voličům pana Trumpa, tudíž útočí na ty exportéry, kteří jsou vlastně citliví a z tohoto hlediska už pan Trump musel vyhlásit vlastně poměrně rozsáhlé kompenzační dotace těm, kteří jsou postiženi, což tedy je otázka, jestli před volbami bude vnímáno jak pomoc nebo spíš jako selhání té exportní politiky.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

Pokud by se nepodařilo oběma stranám dojít k nějakému kompromisu, jako že vy jste na začátku zmínil, že je možné, že k něčemu dojdou, že tohle je prostě vyjednávací taktika, byť tvrdá, může tohle být spolu spouštěč nějaké globální recese nebo přijde tak či onak za nějakou dobu a tohle...

Michal MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, **Fakulta sociálních věd** UK

Samozřejmě jako každý ekonom asi ví, že určité recese jsou přirozenou součástí toho ekonomického prostředí a Čína tím, že vlastně roste už vlastně tři desítky let, tak určitě ji také potkávají nějaké komplikace a tato komplikace, protože čínský export je významnou součástí vlastně toho rozvojového trendu Číny, tak ten nepochybně pro Čínu může být nepříjemný, protože ta domácí poptávka zatím zdaleka tak nezesílila, aby dokázala udržet tu ekonomiku v těch vysokých tempech růstu jako jsme to viděli doposud. Na straně druhé, na straně druhé ani pro Spojené státy, jak už jsem zmiňoval, to nemusí být příjemná situace, protože už v tuto chvíli celá řada těch výrobců, kteří vyváželi a vlastně vyváželi za poměrně dobrých cenových podmínek, tak tím, že musí dovážet a používat dražší vstupy, tak se dostává do komplikací a pokud by to došlo ještě tak daleko, že například iPhony a iPody, které jsou montovány společností Apple v Číně, budou zatíženy nějakými dalšími tarify, tak to může vyvolat docela složitou situaci, na straně druhé i zatížení expertu automobilů vlastně ze Spojených států může postihnout vlastně docela nečekaně celou řadu těch dodavatelských řetězců a já si myslím, že toto asi nikdo moc zase nepřeje, takže já si umím představit, že v určitou chvíli ta jaksi rozvinutá taková ta rétorika obou stran bude zmírněna a že se najednou nějaké přijatelnější řešení, které samozřejmě bude spojené s ústupky na obou stranách.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

A to jsme se ještě nebavili o potenciálních clech na evropská auta do Spojených států či další...

Michal MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, **Fakulta sociálních věd** UK

Která samozřejmě se otevírají. Ale já bych jenom připomněl, prosím vás,...

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

Jenom prosím velmi stručně, protože máme málo času.

Michal MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, **Fakulta sociálních věd** UK

Jedna věta. Pan Trump jako celkem zneužívá toho, že se nerozděluje obchod s výrobky, /nesrozumitelné/, od obchodu se službami. V případě obchodu se službami, tak tam Spojené státy mají celou řadu výhod, jak třeba sousední, se sousední Kanadou, tak s Evropou. A toto bychom nikdy neměli zapomínat jako ekonomové.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

Michal Mejstřík, děkujeme za váš čas.

Michal MEJSTŘÍK, profesor ekonomie, **Fakulta sociálních věd** UK

Prosím.

Zkrotit technologie? Chce to kreativitu a řemeslné dovednosti

23.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: Algotech, ČR, firmy, IT

Technologie mají hlavně pomáhat a nemají být uživatelům na obtíž. K tomu, abyste technologie správně ovládli, potřebujete kreativitu a řemeslné dovednosti. V rozhovoru pro server Roklen24 to řekl František Zeman, šéf firmy Algotech, která je součástí nadnárodní korporace Algotech.

Algotech vznikl v roce 1997 pod názvem Tservis97 jako maličká společnost zabývající se opravou telekomunikačního hardware. Jak na tyto začátky vzpomínáte?

Tenkrát jsem ještě stál mimo firmu, ale dodnes obdivuji dovednost pánů, kteří uměli opravovat koncová zařízení s pájkou v ruce. Jeden z nich je stále ještě u nás, ale už se zabývá spíše komunikačními protokoly.

Jaký byl Váš první počítač?

X86 XT s 1MB RAM a nezvykle velkým HDD – 40MB. Operační systém MS-DOS 3.0 a hra Prince of the Persia – to byl leden 1990.

Kdo byli první klienti Algotech? Co jste pro ně zajišťovali?

Algotech v počátcích pracoval jako servisní organizace společnosti Avaya. Prvním velkým přímým zákazníkem byla společnost Czech Online, které jsme dodali veškeré technologie pro call centrum včetně integrace jejich zákaznické databáze.

Dají se nějak specifikovat či roztrždit současní klienti Algotech?

Jsou to hlavně banky, další finanční instituce, výrobní podniky, nebo poskytovatelé energií. V této oblasti už nemůžeme v ČR růst do výšky (lepší zákazníci už u nás nejsou), ale pouze do šířky, a to se nám daří. Zároveň službami okolo cloudu a GDPR získáváme do našeho portfolia nové zákazníky z různorodých oborů, a to nás také nesmírně baví. Konkrétně v cloudových řešeních se objevují pořád nové problémy, díky kterým se vlastně z podnětu zákazníka stále učíme nové věci.

Na webových stránkách uvádíte, že druhým důležitým milníkem společnosti byl rok 2010. Můžete přiblížit proč?

V roce 2010 jsme koupili ERP (plánování podnikových zdrojů) divizi společnosti BSC Praha a tato akvizice z nás udělala dostatečně velkého hráče, abychom byli schopni pomáhat velkým zákazníkům napřímo. Do té doby jsme museli mít mezi sebou vždy nějakého silného partnera. Je to ten stejný problém, co má většina začínajících firem dnes a my jsme otevření jakékoliv pomoci v této oblasti.

Další věc, kterou jsem našel na vašem firemním webu, jsou čtyři poselství, které považujete za klíčové. Které to jsou a proč právě tato čtveřice?

Jsme technologická firma a věříme, že technologie mají hlavně pomáhat a nemají být uživatelům na obtíž. Tudiž první z poselství je, že technologie jsou Pomoc. K tomu, abyste technologie správně ovládli, potřebujete Kreativitu a Řemeslné dovednosti, ale hlavně věříme, že technologie jsou o Lidech, kteří je instalují a udržují, a kteří je používají. Právě proto je pro nás velmi důležitá péče o lidi a jejich vzdělávání, a to jak interně, tak externě. Vztahy stavíme na dlouhodobé spolupráci a klademe důraz na každého jednotlivého zaměstnance na jakékoliv pozici. Tato sada poselství nám následně pomáhá se orientovat ve složitějších situacích a je pro nás také dobrým každodenním vodítkem. Nezapomínáme ani na ostatní, kterým prostřednictvím vlastního nadačního fondu pomáháme. (www.algonadace.cz)

Jaká je dnes majetková struktura firmy?

Dnes je firma vlastněna fyzickými osobami, z nichž většina je v Algotechu zaměstnána. Já sám držím nadpoloviční většinu.

Můžete vyjmenovat hlavní oblasti vašeho podnikání?

Stojíme na čtyřech silných nohách. Podniková telekomunikace a kontaktní centra s podporou Avaya technologie, ERP systémy s podporou Oracle aplikací, Cloudové služby z vlastního datového centra a CRM na technologii Sugar CRM. Tyto čtyři oblasti jsou obaleny profesionální podporou, která je dostupná 24 hodin denně, a která zajišťuje trvalé monitoringy a správu systémů, které podporujeme.

V roce 2012 jste spustili vlastní datové centrum? Jak vypadá nyní? Jakou má kapacitu?

Tím, že se technologie fyzicky zmenšují, se zvyšuje kapacita centra. Z tohoto důvodu máme místo na velký růst. Cloudová řešení jsou pro nás zkrátka jednou z priorit. Zároveň rozkládáme rizika provozu a prostřednictvím partnerů provozujeme klíčové aplikace na třech lokalitách. Tím jsme jedineční. Důležité také je, že náš provoz je profitabilní a máme tudíž prostředky na rozvoj. To je v našem prostředí také docela unikátní.

V květnu jste oznámili akvizici firmy Sugar Factory. Co si od ní slibujete?

Je to logické doplnění našeho portfolia o CRM systém (Sugar CRM) a zároveň dvacítká mladých, energických a nesmírně šikovných lidí. My se můžeme učit od nich a oni od nás. Funguje to naprosto skvěle.

V posledních měsících, a v květnu to eskalovalo, se řeší GDPR. Jak se implementace GDPR promítla ve vašem podnikání?

Pozitivně a skoro rok jsme v této oblasti velmi aktivní. Od 1. července máme oddělení, které se přímo zabývá implementací nařízení ve firmách a také poskytováním DPO pracovníka jako služby. Tato nabídka zapadla do našeho podnikání úplně přirozeně a jsme na trhu bráni jako leader. Naší ambicí je, aby to byl další silný pilíř našeho podnikání.

Vaši technici jsou „available“ 24 hodin denně. Do dvou a půl hodiny při problémech garantujete provozuschopný stav. Jak těžké je toto zajistit?

Je. Není to jen o dostatku odborníků na každou oblast, ale také o správné organizaci. Na prvním místě ale musíte mít pro tyto věci srdce a uvědomovat si, jak je to důležité. Věřím, že tuto atmosféru se nám daří i díky našim poselstvím vytvářet, a proto se na nás mohou naši zákazníci spolehnout.

Dočkáme se podle Vás blackoutů? Jak jste na možná dlouhodobý výpadek připraveni? Lze se na velký blackout vůbec připravit?

Nejsem odborník na energetiku, ale podle laických diskuzí, které občas vedu s lidmi, co se v tom orientují, nabývám dojmu, že se to i u nás stát musí. Nároky na rozvodnou infrastrukturu jsou rok od roku vyšší (klimatizace, elektromobily atp.) a síť na to není připravena, ani připravována. Představte si, že by někde v hustší zástavbě nabíjela půlka lidí elektromobil. To by prostě nefungovalo. Datová centra mají svoje nezávislé napájení a dieselové agregáty. K čemu to ale bude dobré, když elektřina nebude u spotřebitelů? Vaše otázka mě navedla k tomu, že si na chalupu už konečně koupím malou elektrocentrálu a aspoň si během blackoutů nabiju mobil...který mi pak bude k ničemu, protože nepojede síť :)

Jak vnímáte hrozbu různých kyberútoků, hackerů apod.?

Za Algotech vnímáme tyto hrozby velmi výrazně a staráme se podle toho o naše procesy a technologie. Pracujeme s daty našich zákazníků a jejich bezpečí je pro nás nejvyšší prioritou. Soukromě si pořád říkám, že k získávání dat někoho jiného musím mít nějaký důvod, a to opravdu dobrý. A když se budu chovat tak, aby nikdo ten důvod neměl, tak bych měl být v klidu.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLL.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/S5CvH/zkrotit-technologie-chce-to-kreativitu-a-remeslnedovednosti>

Prezident Trump v nesnázích

22.8.2018 ČT 24 str. 07 22:00 Události, komentáře

Marcela AUGUSTOVÁ, moderátorka

Je to poprvé od aféry Watergate z roku 1972, co americký soud slyšel takové přiznání. Bývalý právník Donalda Trumpa Michael Cohen doznal, že porušil federální zákony ve prospěch dnešního prezidenta. Konkrétně pravidla financování volební kampaně. Navíc naznačil, že to udělal s jeho vědomím a pod jeho vedením. Shodou okolností právě v době jeho svědectví uznala porota ve Virginii vinným bývalého šéfa Trumpovy kampaně Paula Manafortta, a to v 8 z 18 bodů. Dopustil se bankovních i daňových podvodů. Prezident se brání, že s těmito kriminálními delikty nemá nic společného. A na souvislost obou případů už se teď ptám Davida Miřejovského do Washingtonu. Posloucháme tvé vysvětlení?

David MIŘEJOVSKÝ, redaktor

V obou dvou kauzách, jak v kauze Cohena, tak v té Manafortově kauze, včera zaznělo u soudu, že se oba dva bývalí blízcí spolupracovníci Donalda Trumpa dopustili velmi závažných finančních a daňových deliktů, pro Donalda je to velmi nepříjemné, staví ho to do špatného světla, protože on si vždy zakládal na tom, že do jeho týmu patří jen ti nejlepší z nejlepších, no, a teď dva konkrétní lidi, kteří mu byli velmi blízko, čelí tomu, že stráví zbytek života za mřížemi kvůli svým vlastním kriminálním deliktům. Daleko nepříjemnější nebo nebezpečnější pro prezidenta než to, co zaznělo včera, ale může být další vývoj v kauze Michaela Cohena, který se rozhodl spolupracovat s vyšetřovateli a chce údajně vypovídat o tom, co ví ohledně ruského vměšování do amerických prezidentských voleb. To může velmi zásadně, diplomaticky řečeno, znepríjemnit Donaldu Trumpovi zbytek jeho funkčního období.

Marcela AUGUSTOVÁ, moderátorka

Ano. A nějaké bezprostřední politické dopady už jsi zaznamenal?

David MĚŘEJOVSKÝ, redaktor

Ano, samozřejmě, Donald Trump na ten aktuální vývoj dnes musel reagovat, je evidentní, že nejen dnes, ale i do budoucna mu ty kauzy, které se zrodily v jeho okolí, budou zabírat velmi mnoho času a sil. On se to dnes pokusil využít k tomu, že opět zaútočil na vyšetřovatele té hlavní kauzy, která hýbe Spojenými státy už více než rok a to je tedy ruské vměšování do amerických prezidentských voleb. Řekl, že na základě toho, co zaznělo včera u soudu, na něj nic neukazuje, že tady nejsou žádné důkazy o tom, že by byl on nebo jeho okolí nějakým způsobem propojen s Moskvou. Samozřejmě tyto informace, které se včera objevily, využívá opozice k tomu, aby aktivizovala své příznivce a zároveň odradila voliče republikánů od toho, aby na podzim přišli a dali hlas Republikánské straně v kongresových volbách.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

A ve studiu teď vítám Kryštofa Kozáka, amerikanistu z **Fakulty sociálních věd**, Univerzity Karlovy doplním. Dobrý večer.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Dobrý večer.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

Já, když jsem sledoval ten včerejší velmi divoký vývoj na americké politické, lomítko, soudní scéně, tak mě, a dnešní reakce samozřejmě, tak mě napadl název jedné knížky, která teda pojednává o nástupu Baracka Obamy, která se jmenuje Game change, také podle toho vznikl film, nikoliv kvůli vnitřku, ale kvůli tomu názvu, skutečně něco nového, průlomového, zásadní změna, možná pravidel, nová hra se dostává na novou úroveň a tak dále, nejbližší, bývalý nejbližší právník Donalda Trumpa, který pro něj pracoval dávno před tím, než se Trump rozhodl stát se tedy kandidátem na prezidenta, obviní prezidenta současného, že ho nutil porušovat federální zákony, aby uspěl ve volbách, nebo aby si zvýšil šanci uspět ve volbách. Jak průlomové, průlomové je tohle to pro vás?

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Tak já si myslím, že jako z toho právního hlediska to určitě průlom je, protože tím, že on vlastně přiznal svoji vinu a vyjádřil ochotu spolupracovat s vyšetřovateli, tak to dává celému tomu vyšetřování vlastně jako nový, nový náboj. Donald Trump pořád tvrdí, že se jedná o jakýsi hon na čarodějnice, on mluví, jakoby vyvolává určité duchy toho "Mccarthismus" z 50. let, což je prostě naprosto falešná paralela, a teď se ukazuje, že opravdu jako ti vyšetřovatelé jako dokázali shromáždit jako relevantní v podstatě nezvratné důkazy o tom, že Donald Trump je obklopen velmi problematickými, velmi problematickými lidmi, což samo o sobě je významné, nicméně jako ten průlom přijde až tehdy, pokud se objeví nějaké jasné důkazy o tom jako ruském, ruském vlivu ve zvolení Donalda Trumpa.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

Nicméně porušování federálních zákonů, které se týkají financování kampaně také není nic malého, otázka je, zda to samotné může k něčemu stačit, nebo zda by bylo potřeba právě nějaký zásadních důkazů o potenciální tajné dohodě s Ruskem, ale ve Spojených státech panuje všeobecné právní přesvědčení, že není jen tak možné obžalovat prezidenta Spojených států. Lanny Davis, což je teď jeho právník, Michaela Cohena, který dřív pracoval tedy pro Billa Clintona během impeachment, říká, že když může být obviněn, nebo když je to trestný čin pro Michaela Cohena, tak to může být také trestný čin pro prezidenta Spojených států. Váš názor?

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Tak tam je vlastně takový historický precedent, že vlastně prezident jako nemůže být obviněn z trestných činů, je tam ten institut impeachmentu, odvolání, které, který ovšem musí započít Sněmovna reprezentantů, to nemůže udělat standardně, standardně policie. A proto je vlastně důležité, že jako v Americe se pořád jakoby ta pozornost upírá k těm příštím volbám, to znamená, že to, o čem se bavíme, tak je velmi důležité z hlediska toho, co se vlastně stane v listopadu. A pokud se demokratům podaří získat kontrolu minimálně ve Sněmovně reprezentantů, tak to vlastně bude ten, když se bavíme o tom Game change, tak to by byl opravdu průlom v tom Trumpově prezidentství, protože nezapomínejme na to, že jako v současné době republikáni kontrolují obě komory Kongresu, i prezidentství, což je vlastně jako výjimečná situace v americké, v americké politice. A pokud by se demokratům podařilo alespoň jednu komoru Kongresu ovládnout, tak najednou opravdu budeme v nové politické situaci.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

Ono by to bylo obtížnější pro prezidenta schvalovat jakékoliv zákony, pokud by Sněmovna reprezentantů patřila tedy pod demokratická křídla. Zároveň, pokud se vrátíme k tomu impeachmentu jako takovému, tady by museli demokrati vyhrát v obou komorách a nebo přesvědčit, anebo obojí, dostatek republikánů, aby pro ten jejich návrh impeachmentu zvedli ruku, a v víme z případů Billa Clintona, že nestačí jedné komoře, protože pokud Senát bude mít jiný názor, tak prezident zůstává ve funkci. Nicméně tady je řetězec událostí, tohle může ovlivnit volby a volby jako takové můžou ovlivnit budoucnost Donalda Trumpa. Jak si myslíte, že to, o čem se bavíme teď, i kdyby nepřišla nová zjištění ohledně toho potenciálního vměšování Ruska a spolupráce zejména tedy se štábem Donalda Trumpa, jak to ovlivní ty podzimní volby?

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Jako to je takové jako věštění z křišťálové koule. Zajímavé je, že máme určité statistiky a ukazuje se, že Donald Trump má svoji solidní podporu cca 40 % Američanů a je vlastně úplně jedno, co se stane. A ta jeho podpora prostě neklesá, takže tam je určitý jako velmi solidní, velmi solidní základ lidí, kteří jsou informováni, třeba Fox News, jsem si přesně dneska, dneska našel, co byla hlavní zpráva, no, tak hlavní zpráva Fox News nebyla o Michaelu Cohenovi, ale byla o tom, že nějaký ilegální imigrant zavraždil nějakou studentku. To znamená, že tito lidé jsou vlastně určitým způsobem imunní vůči tomu, jaké další odhalení, odhalení nás čeká, nicméně se hodně hraje o ty umírněné, o ty umírněné středové voliče, kteří ty volby rozhodují a ti mohou dojít k názoru, že opravdu některé ty věci už jsou jako přes čáru a opravdu bude záležet, bude záležet na tom, jakým způsobem vlastně tito středoví, středoví voliči se k tomu, k těm všem odhalením postaví.

Martin ŘEZNÍČEK, moderátor

Kryštof Kozák. I vám děkujeme za rozhovor, hezký večer.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry severoamerických studií, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Děkuju za pozvání, hezký večer.

Multikulturní život a vzdělávání dětských prosumerů

22.8.2018 ČRo Plus str. 04 21:10 Den v 60 minutach

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Plné znění zpráv

Na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy vzniknou nové didaktické metody pro zlepšení mediálního a multikulturního vzdělávání ve školách. Při jejich tvorbě má vědcům pomoci projekt, ve kterém se budou zjišťovat mediální zkušenosti českých dětí a jejich postoje k multikulturnímu soužití. Projekt nese název multikulturní život a vzdělávání dětských prosumerů. Prosumer neboli samospotřebitel je někdo, kdo vyrábí zboží pro vlastní potřebu a jeho přebytky může prodávat. A ještě dodám že projekt financuje technologická agentura a jeho hlavním partnerem je Český rozhlas. Spolu s Českou televizí chceme zjištěné poznatky využít k přípravě pořadů pro nejmenší a ve spojení jsme teď už s vedoucí zmiňovaného projektu Markétou Zezulkovou z **Fakulty sociálních věd**. Dobrý večer, přeji.

Markéta ZEZULKOVÁ, vedoucí projektu, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Dobrý večer.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Paní Zezulková, povězte na úvod, proč vůbec vzniká tento projekt, co je v současné době na mediálním vzdělávání na školách špatně nebo co považujete za nedostatečné?

Markéta ZEZULKOVÁ, vedoucí projektu, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Nevycházejme, ze současné situace mediální výchovy v České republice, ale mnohem více se díváme a odrážíme se a chceme studovat mediální zkušenost dětí a to nejen ve školách, ale i mimo školu a zároveň jejich zkušenost s jinými kulturami, jejich postoje a názory k nim a zajímáme se o děti nejen majoritní, ale samozřejmě i z minoritní společnosti.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Čili ten projekt nemá reagovat na nějaký neuspokojivý stav v mediálním vzdělávání na základních a středních školách. Takhle jsem to pochopila.

Markéta ZEZULKOVÁ, vedoucí projektu, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Ano, projekt spíše reaguje na současný život dnešních dětí a na to, jak používají média, jak konzumují, jak tvoří média a zároveň na měnící se situaci neboli globální situaci v republice a v Evropě na otázky, jako máme například migrační krize nebo otázky menšin, takže spíše opravdu se odráží od současného života dnešních dětí, které chceme studovat.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Vy se sami, jestli tomu dobře rozumím, chcete zabývat tím, co děti konzumují, jaké informace a jakým způsobem s tím zarábějí, čili chcete se učit od nich?

Markéta ZEZULKOVÁ, vedoucí projektu, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Ano, přesně, také se chceme učit od nich je opravdu zásadní v našem výzkumu, abychom vytvořili inovativní přístupy k vytváření mediálních obsahů v této oblasti, ale zároveň ta vzdělávací část, na té pracujeme s multikulturním centrem Praha a zde půjde o vytvoření didaktické metody, která bude pracovat s žáky prvního stupně základních škol jako tvůrčí mediálních obsahů, my vidíme děti i jako aktivně přispívající k vytváření médií, k vytváření textů a chceme pomoci právě ze vzdělávání v této oblasti, protože děti mají schopnost aktivně se zapojit do zkvalitňování života sebe i druhých a dokážou vyjadřovat své názory a my bychom rádi použili právě média a digitální technologie, abychom jim to více umožňovali.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Z mého pohledu to téma není vůbec jednoduché proto, že se týká důvěry. Důvěry v text informace, ale samozřejmě potažmo také důvěry v lidi, v authority, v učitele nebo rodiče. Řekla byste, že tento moment či tento faktor patří k těm nejobtížnějším?

Markéta ZEZULKOVÁ, vedoucí projektu, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Ten výzkum teprve začíná, a my se opravdu budeme ptát, zjišťovat, jak oni to vnímají, co oni by chtěli. Oni se mohou i aktivně zapojit do vytváření didaktické metody, takže já vám teď nedokážu říct, co bude to nejtěžší a nejzajímavější, ale zjevně se to právě dozvíme od dětí.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Jak tedy s dětmi budete pracovat, jak by se ty děti samy měly kromě konzumentů stát i spolutvárci těch zpráv?

Markéta ZEZULKOVÁ, vedoucí projektu, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Budeme mít vytvořené ohniskové skupiny neboli skupinové rozhovory s dětmi, které budou probíhat v několika fázích, první fázi se s dětmi budeme bavit o jejich mediálních zkušenostech, v druhé fázi se budeme bavit o jejich multikulturních zkušenostech. A z těchto dvou fází potom se budeme snažit najít propojenost například toho je právě ta multikulturní a mediální zkušenost s tím souvisejí, budeme se snažit pochopit, jak se vzdělávat, jaké jsou jejich názory, které věci konzumují, které věci je baví, jak je baví vytvářet. Jsou možné mezery, kde jsou příležitosti a na základě toho vytvoříme didaktickou metodu nebo nějaké workshopy s multikulturním centrem Praha a ve třetí fázi výzkumu budeme didaktické metody testovat s těmito dětmi. A pak to všechno v těchto třech fázích dáme dohromady a nám dá závěrečné doporučení a závěrečné pochopení, které právě použijeme na vybudování těchto didaktických strategií.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Jinak kdy podle vás je ideální vůbec s mediální výukou začít, když jste mluvila o mladším školním věku, tak zhruba v této době?

Markéta ZEZULKOVÁ, vedoucí projektu, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Ano, pokud vnímáme mediální výchovu jakoby učebnicí o praktickém myšlení o informacích o tom, jaké jsou mediální agendy, kdo stojí za sdělením, tak si myslím, že je opravdu hodné se spíše ke konci prvního stupně a druhý stupeň. Ale já osobně v mém výzkumu nebo v mé práci vnímám mediální výchovu i pochopení například toho, jak se cítím, když konzumují média a jak se například rozhodnu na tomto pocitu, pokud se mi to líbí, budu se na to dívat dál, pokud se toho bojím, rozhodnu se to dále poslouchat, až takovouto základní mediální výchovu, jen pochopení sama sebe a co pro mě média znamenají v mém životě, se dá začít i v předškolním věku. V podstatě kdykoliv se s dětmi dokážeme bavit o tom, co cítí a co chtějí, tak ve stejnou chvíli můžeme vnést do debaty média, knihy, texty, cokoliv co je důležité v jejich životě.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Někteří skeptici by mohly za obdobnými projekty vidět propagandu nebo snahu ovlivňovat děti v tom, co si mají myslet třeba o cizincích. Vy byste nějaký ideový náboj v tomto směru tomu projektu přiznala nebo naopak to odmítáte?

Markéta ZEZULKOVÁ, vedoucí projektu, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

To je právě to, co přesně my odmítáme, protože jedna z největších úskalí, jak už jsem řekla, u dětí je vtiskovat jim naše názory, které už jsou často stereotypní nebo nějak ovlivněné a zcela zbytečné. Náš projekt se opravdu snaží spíše pracovat na jejich znalostech a dovednostech, které jsou transparentní, které mohou použít i v jiných oblastech. Takže opravdu například mnohem více, než je učit o tom, která je etnická menšina, tak s ním mluvit o respektu, o empatii, o pochopení, o vnímání těch informací, které získávají a utváření si vlastního názoru.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Tolik Markéta Zezulková, vedoucí projektu Multikulturní život a vzdělávání dětských prosumerů z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuji vám za váš čas a za rozhovor. Mějte se moc hezky, na slyšenou.

Markéta ZEZULKOVÁ, vedoucí projektu, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Hezký večer.

Soudní případ Cohena a Manaforta

22.8.2018 ČRo Plus str. 02 21:10 Den v 60 minutach

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Americký prezident Donald Trump údajně navedl svého někdejšího právníka Michaela Cohena ke spáchání trestného činu. Na Twitteru to uvedl Cohenův právník Lenny Davis. Podle Davise tím jeho klient myslel tehdy budoucího prezidenta Trumpa. Prezidentův advokát Rudi Giuliani řekl, že Cohen se dlouhodobě chová nečestně a lže. 51letý Cohen dnes pod přísahou řekl soudu, že kandidát na federální úřad zařídil platby, jejichž cílem bylo ovlivnit volby. Krátce před vysláním jsem se zeptala Kryštofa Kozáka, vedoucího katedry severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, zda se tím Michael Cohen vlastně doznal, že jednal Trumpovým jménem?

Kryštof KOZÁK, vedoucí Katedry severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Určitě se to z toho dá vyvozovat. On prezidenta Trumpa přímo nejmenoval. Nicméně každému je jasné, kdo to byl, kdo vlastně mu nařídil ty inkriminované platby, které ve výsledku ovlivnily volby poslat.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

On se k tomu v podstatě přiznal, ale připomeňte, prosím, proč je vůbec Trumpův exprávník Michael Cohen před soudem?

Kryštof KOZÁK, vedoucí Katedry severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Michael Cohen je před soudem z řady důvodů. Nicméně ta klíčová věc toho ovlivňování voleb, tak to je proto, že vlastně sehrál důležitou roli při tom nebo respektive ty peníze byly použité na to, aby umlčely vlastně Stormy Daniels, což je tedy i jméno spíše umělecké, aby umlčely tuto herečku, aby nezveřejnila před volbami svoji aféru s Donaldem Trumpem.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A ty ženy byly, pardon, že vám skáču do řeči, ty ženy byly dvě. Nicméně k osobě Michaela Cohena on se vydal FBI a spolupracuje. To můžete potvrdit, je to tak?

Kryštof KOZÁK, vedoucí Katedry severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Částečně s FBI spolupracuje. Nicméně ta jeho spolupráce jako není úplně ta jeho spolupráce není úplně bezvýrazná, ale tím, že se vlastně přiznal, tak je jasné, že došlo k určité, určité dohodě vlastně se státním zastupitelstvím.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Paul Manafort ten už vlastně porotou, nikoliv tedy soudcem, ale porotou už v uvozovkách odsouzen byl v osmi z osmnácti činů, kdyby mohl padnout rozsudek v případě Michaela Cohena?

Kryštof KOZÁK, vedoucí Katedry severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak vzhledem k tomu, že se v podstatě přiznal, tak se jako neočekávají velké průtahy. To znamená, že výsledek můžeme očekávat v řádu dnů. Ale právě tam si myslím, že vlastně vzhledem k povaze té věci, tak tam jsou poměrně jasné důkazy kromě této inkriminované platby, která ovlivnila volby. Tak jsou to bankovní zejména bankovní podvody, respektive vlastně lhaní několika bankám při získávání úvěrů. Takže to není nic vlastně politicky tak citlivého. Nicméně to ukazuje, že Michael Cohen, vlastně pravá ruka Donalda Trumpa, tak jaký je to vlastně charakter člověka.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Jestliže dnes na Twitteru Cohenův právník Lenny Davis uvedl, že to byl americký prezident Donald Trump, kdo navedl jeho klienta ke spáchání trestného činu, tak mne zajímá, jak vůbec může celý tento případ Cohenova spolupráce s prokuraturou zkomplikovat život americkému prezidentu Trumpovi?

Kryštof KOZÁK, vedoucí Katedry severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak určitě to je pro Donalda Trumpa velmi nepříjemné, protože Michael Cohen jakoby pracoval pro Donalda Trumpa přes deset let, to znamená a byl jeho vlastně pravou rukou pro hašení celé řady záležitostí. To znamená, že mohou vyplavat na povrch i některé další problematické momenty. Nicméně pro Donalda Trumpa je jako důležité pouze to, zda se vlastně podaří shromáždit dostatek důkazů pro impeachment, který ten proces impeachmentu musí iniciovat Kongres. A v tomhle tom je klíčové, jak dopadnou listopadové volby do Kongresu. Lze předpokládat, že pokud kontrolu nad sněmovnou reprezentantů převezmou demokraté, tak všechny tyto informace využijí, aby mohly Donalda Trumpa případně odvolat.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Tomu rozumím, to je ta politická linie, ale co se týče vyšetřování, tak když spojíme tedy případ Michaela Cohena, případ Paula Manaforty bývalého šéfa Trumpovy kampaně, který už byl tedy uznán vinným z daňových podvodů, a pak je tu ta linka vyšetřovatele Roberta Mallery, tak po téhle linii, myslíte si, že se stahuje i nad Donaldem Trumpem nějaká pomyslná smyčka?

Kryštof KOZÁK, vedoucí Katedry severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Jak říkám tak ta pomyslná smyčka jakoby vede pouze přes impeachment, to znamená, formální odvolání, jako nic jiného Donaldu Trumpovi zatím nehrozí. Nicméně je to pro něj velmi nepříjemné, protože se vlastně to vyšetřování týká jeho jako nejbližších spolupracovníků a vlastně potenciálně to poškozuje i republikánskou stranu před klíčovými volbami.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A to je třeba důvod, proč republikánští zákonodárci Trumpa s Cohenem a Manafortem nespojují nebo nechtějí to spojovat? Je to tak?

Kryštof KOZÁK, vedoucí Katedry severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak zase ta republikánská strana je v tomto trochu rozdělená, ale zatím se dá říct, že většinově stojí při Donaldu Trumpovi, nicméně každé takovéto odhalení, každé takovéto přiznání, tak nějakým způsobem trochu jako zviklává ty méně přesvědčené republikány a je to otázka, jestli i po těchto odhaleních je vlastně to přihlášení se k Donaldu Trumpovi v těch předvolebních debatách na kolik to bude ještě cenné.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Říká Kryštof Kozák, vedoucí Katedry severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Moc vám děkuji za vysvětlení a za rozhovor. Mějte se hezky, na slyšenou.

Kryštof KOZÁK, vedoucí Katedry severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Děkuji za pozvání, hezký večer.

O výši důchodů

22.8.2018 ČRo Plus str. 01 12:30 Radioforum

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Naším hostem je Martin Potůček, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a bývalý předseda vládní důchodové komise, dobrý den ještě jednou.

Martin POTŮČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pane Potůčku už jsme o tom trošku mluvili před chvílí, ale jak to vidíte, zajišťují ty současné důchody řekněme přijatelný příjem pro české penzisty?

Martin POTŮČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

No, já tady mám před sebou výsledky výzkumu reprezentativního z předloňského roku a 83 % dospělých občanů si nemyslí, že by naše starobní důchody byly přiměřené, to je poměrně vysoké procento.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A nejsou to zjevně jenom důchodci, jsou to i aktivně činní lidé.

Martin POTŮČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ano, jsou to lidé dospělý, to znamená, ptali se všech dospělých osob. A podle téměř tří čtvrtin občanů 74% průměrné důchody nepostačují starým lidem na zajištění základních potřeb, takže zase 81% si na základě tohoto hodnocení myslí, že současný systém neumožňuje lidem strávit důstojné stáří a takže prostě ta čísla jsou hodně znepokojivá.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Jak vysoký by měl být důchod, aby zajistil to stáří bez nějakých stresů, bez čeho by se měl vypočítávat a jak to je třeba v okolních zemích?

Martin POTŮČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

To je otázka, na kterou naše důchodová komise přiznám se nedokázala nalézt jednoznačnou odpověď. Odpovědi se mohou samozřejmě lišit i podle životní situace těch důchodců, ale mám-li říci svůj názor, já myslím, že naše země má na to, aby důstojný důchod v současných podmínkách kolem 15 tisíc korun měsíčně.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

My jsme třeba včera měli debatu o tom, že minimální mzda by se podle představ ministerstva sociální práce měla odvozovat od průměrných platů a měla by to být 50 % průměrného platu, tak lze něco takového říct i u důchodů, kolik by to třeba mělo být procent průměrného platu?

Martin POTUČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ano, tak to se dokonce i sleduje, to je takzvaný náhradový poměr a tady ta čísla jsou bohužel také ne příliš lichotivá pro vývoj u nás po listopadu 89, zatímco v roce 1989 to bylo přes 50% ten vztah plat versus průměrný plat, versus průměrný důchod, tak dnes už se to pohybuje jenom něco málo nad 40 %.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Teď mě napadá ještě jedno srovnání, průměrný důchod je u nás zhruba 12,5 tisíce korun a to vlastně odpovídá té minimální mzdě, která je dnes u nás, tak měl by být průměrný důchod stejný jako minimální mzda?

Martin POTUČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Myslím si, že by to asi nebylo rozumné, tak jednoznačně vázat na sebe, každá ten ukazatel má trochu jinou funkci, jak ve vztahu k ekonomické aktivitě, tak ve vztahu potom k tomu důchodu, ale mohu tady uvést příklad Slovenska, které už se podle mého názoru s problémem těch velmi nízkých důchodů, že některé důchody mohou být i nižší než 4 tisíce korun a převyšují životní minimum jenom o pár desítek korun, tak tam na to šli tak, že zavedli už před lety minimální důchod, který ještě není důstojným důchodem, ale pohybuje se už nad těmi 7 tisíci korunami měsíčně.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

No to mě vlastně teď nahráváte k otázce, je u nás určený minimální důchod, když máme minimální mzdu, tak máme určený minimální důchod nebo ne?

Martin POTUČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Minimální důchod se vypočítává podle platného zákona a dnes je necelých 4 tisíce korun a každý rok se to může měnit podle vývoje situace, ale ten minimální důchod je skutečně skládá se jako i ostatní důchody z té základní části a z té pohyblivé části a ten minimální důchod, to je vlastně jenom ta základní částka plus nějaké minimum v současné době je to 770 korun, takže ten minimální důchod dnes je kolem 3,5 tisíce.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Teď jste se dostal k tomu, že ten důchod je rozdělený tedy na dvě části, na ten základ a pak na tu zásluhovou část, ta novela by to chtěla částečně změnit, vypočítávalo by se to trochu jinak, jestli jsem to dobře pochopila, tak by se zvýšila ten základ a ta zásluhová část by tedy zůstala stejná, je podle vás ten výpočet nastavený dobře, je to tak jak to je, nebo by se to mělo změnit?

Martin POTUČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Není nastaven dobře, už jsme o tom před chvílí mluvili na Radiožurnálu. Český důchodový systém má v sobě zaklíčováno jedno velké napětí, když vám ten důchod vypočítávají, tak ho vypočítávají rovnostářsky, to znamená lidé, kteří sociální odvody měli nižší, tak ve srovnání s nimi dostanou ten důchod vyšší, tedy relativně vyšší část, než ti, kteří odváděli vyšší příspěvky a nakonec ten důchod tak vysoký ve vztahu toho, co odvedli nemají. To je mimo jiné důsledek první důchodové reformy první vlády Václava Klause v roce 95, poněvadž Václav Klaus se nikdy netajil tím, že byl pro ten rovný důchod, všichni by měli dostat rovný důchod v nějaké výši a všechno ostatní na to by si měli zásluhově uspořít a to se nestalo, nicméně ten náš důchodový systém nese výrazné rysy toho Klausova rukopisu, takže je rovnostářštější ve srovnání s Němci, s Rakušany, se západní Evropou obecně, nicméně ta valorizace, o které mluvíme, ta je naopak nepřiměřeně zásluhová, tam vlastně když v okamžiku, kdy odcházíte do důchodu s nějakým nadprůměrným důchodem, tak díky té valorizaci, které bere v potaz minulou výši vašeho důchodu v tom roce, který předchází té valorizaci a odečítá z něj tu základní částku, tak pak ta pohyblivá částka je vyšší a vlastně vás neustále každým rokem bonifikuje, když to ti, kteří odešli do důchodu s tím nízkým důchodem, tak každým rokem o pár desítek korun nebo třeba i o sto korun penalizuje.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

My jsme teď ve spojení s Ladislavem Harvánkem, naším posluchačem, dobrý den.

Ladislav HARVÁNEK, posluchač

Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pane Harvánku, my jsme teď mluvili o tom, že 83 % lidí si podle průzkumu myslí, že z důchodem se příliš nedá vyjít, že není jaksi přiměřený, tak jak vy vyjdete se svým důchodem?

Ladislav HARVÁNEK, posluchač

Podívejte se, já jsem v důchodě 14 let, musím říct, že s tím důchodem dokáži vyjít, prostě si nemůžu dovolit věci, které si dovolit nemůžu.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A je pro vás podstatné to zvyšování důchodu, byť třeba o několik stovek korun, pocítíte to, je to pro vás důležité?

Ladislav HARVÁNEK, posluchač

Tak důležité to, protože podívejte se, vy myslím jste tam naznačovali, prostě se počítá podle inflace, čili to je z loňského roku a to znamená, když ten důchod mám zvýšený, tak vlastně ty ceny už jsou o dva roky vpředu, takže trošku je to jinak že.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A ještě se tam přidává k té inflaci další částka tedy.

Ladislav HARVÁNEK, posluchač

No tak to je sice pravda, ovšem zase ten spotřební koš toho důchodce je trošku na jiné úrovni, než spotřební koš toho průměrného občana.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A pane Harvánku, máte takovou představu svojí, třeba podle čeho by se ta výše důchodu měla posuzovat, teď je to tedy podle počtu odpracovaných let, podle toho, kolik člověk vydělával, je tam ještě něco, co vy byste zohlednil, nebo co by jste naopak upřednostnil?

Ladislav HARVÁNEK, posluchač

Tak já bych tyhle kritéria ponechal, mě celkem vyhovují a myslím si, že je to spravedlivé, protože podle toho, kdo tedy celý život poctivě pracuje, tak aby potom měl i nějaký důchod, měl z toho nějakou odměnu že jo, ale ono já vidím v dnešní době ta vědecko-technická revoluce a robotizace vlastně snižuje počet pracujících lidí, sice se ti lidé najdou uplatnění někde jinde v sociálních službách a tak, ale tam to skutečně tu reálnou hodnotu nevytváří, takže zdanit třeba tu práci robotu, ale několika procenty pěti, deseti procenty a ono by najednou těch peněz bylo tam v tom důchodovém účtu více a další věc je tedy nedostatek dětí, protože nízká porodnost, oni ti, co nechtějí mít děti, chtějí cestovat, chtějí si užívat života a najednou tedy, když ten odchod do důchodu to je prostě tak nějak za hranicí jejich chápání, ono se to najednou přiblíží a najednou ono se zjistí, že nemá kdo na ně vydělávat, takže ono potřeba přemýšlet i trošku takhle a měla by i společnost trošku celý ten faktor jako zdůrazňovat.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pane Harváňku děkujeme za to, že jste byl s námi ve vysílání, na slyšenou. Martin Potůček, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy je s námi stále ve studiu, pan Harvánek mluvil o tom, že by se mohla možná zdaňovat práce robotů a přispívat do důchodového systému, je tohle reálný pohled, uvažovalo se o něčem takovém?

Martin POTŮČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak tahle ta myšlenka už padla a jako principiálně by proti tomu vlastně nemohl nikdo moc namítat si myslím, ale je to taková docela radikální myšlenka, problém je v tom, že zase ten náš systém vlastně neví čím je, jestli je systémem pojišťovacím, pak by i těch pět, deset procent od robotů stálo za to zvažovat, nebo zabezpečovacím a on fakticky zabezpečovacím je, poněvadž jenom z těch peněz, které se vyberou se dost často ty důchody nepokryjí, takže tam si myslím, že je třeba se na ten problém podívat s takového širšího hlediska a já s panem Harváňkem naprosto souhlasím, že teď a zejména v budoucnu doplatíme na to, že jsme velmi zanedbali rodinou politiku. Že prostě bez robustní podpory rodin samozřejmě mám na mysli především rodiny s dětmi, pak ať chceme nebo nechceme, tak budeme na ty důchody, pokud budeme chtít, aby důchodci žili relativně v důstojných podmínkách, dávat více, než dáváme dnes.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

My se teď podíváme na vaše názory ze sociálních sítí, sleduje je Marián Vojtek, editor Plusu, dobrý den Mariáne.

Marián VOJTEK, moderátor

Dobré odpoledne, jsem rád, že dostávám slovo po panu Harváňkovi, našemu stálému přispěvovateli na sociálních sítích, tedy zdravím a teď k těm názorům. Standa Kunc nám napsal na Facebook „Proč dělat věci jednoduše, když to jde i složitě že, každý ať si prostě během produktivního věku střádá penízky a když jednoho dne už nebude chtít pracovat, tak z těchto úspor začne žít, netýká se samozřejmě už dnešních penzistů, těm zvyšovat o inflaci a adekvátně k tomu snížit daně samozřejmě.“, na to reaguje Gabriel Svoboda „A pak stačí, když se vám přes takové úspory přežene hyperinflace, měnová reforma, vytunelování, či znárodnění, což se u nás ve dvacátém století dělo pravidelně.“, podobný názor jako pan Kunc nám napsal také Martin Dankovský před malou chvílí na Facebook „Aby mohli mít vyšší penze, musí si našetřit, jako například na dovolenou, není možné to platit z erárů, je nutné, aby si už dnes všichni padesát minus šetřili na svůj hezký důchod z vlastního nad rámec životního minima, stávající systém je cestou do pekla a nikdo z našich politických elit nemá vůli s tím něco dělat nebo říct pravdu, váš důchod je vaše věc, šetřete.“. Z naší mobilní aplikace jeden krátký názor od uživatele PF „Zvyšování důchodů, populistický návrh chtějí hlasy, jako vždy můžete hlasovat na Twitteru, co myslíte, zajišťují současné důchody solidní příjem pro penzisty v České republice? Hlasujte.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Mariane díky, hned tě vystřídá pan Libor Pernický, který se dovolal, dobrý den.

Libor PERNICKÝ, posluchač

Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Tak jak vy to máte s důchodem, je podle vás dostatečný?

Libor PERNICKÝ, posluchač

Já vám to řeknu paní redaktorko, moje manželka, protože nechtěla chodit na pracák, tak šla o dva roky dříve do důchodu. Vychovala čtyři děti a pokud mohla, vždycky pracovala a teď už má představte si přidali jí 90 % jak šla do důchodu, takže teď už má 3 800 jo, šla do důchodu matka 4 dětí s 2 080 Kč, tak si představte, že ten, co má 30 tisíc, když už xkrát přidali, tak už má teď 60.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

To asi ne, šedesát, ale má samozřejmě mnohem více, než vaše paní.

Libor PERNICKÝ, posluchač

No dívejte se, čili má více než většina lidí, kteří teď normálně chodí do práce a dřou, a potom bych ještě, ten kdo říká, že tento stávající systém je spravedlivý, tak v žádném případě není. Potom bych chtěl ještě k těm robotům, jestli můžu, o tom by jste také měli udělat pořad, na ty roboty by měla být daň, ta by měla nahradit aspoň částečně ten výpadek a potom ty nezaměstnané, které bude stát muset platit, protože fabriky budou plné robotů a kolem se budou posuzovat lidé, kteří nebudou mít do čeho strčit prostě a potom ještě k tomu homopoliticus, to je člověk, kterého zvolíte, tak se snaží udržet a kdo chce něco dokázat, tak musí riskovat a musí do toho jít a to politik už nikdy není schopný, málokterý je to schopný, třeba v té Evropské unii, jak oni tam mají astronomické platy, proč oni by byli proti Evropské unii, když jim to dovoluje krásný život.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Tak oni ale zase také pracují, pane Pernický děkujeme za váš názor, to už jsme od důchodu trochu daleko. Děkujeme, na shledanou a já se hned zeptám pana Potůčka, tak teď jsme slyšeli docela opravdu ořesný případ paní se 4 dětmi s důchodem 3 800 korun, ta novela, kterou dnes projednávají poslanci, dokáže s tímhle něco udělat?

Martin POTŮČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Je to jenom taková jako drobná záplata na to, co skutečně vnímáme asi všichni jako nespravedlivé, jako těch 350 korun navíc od ledna příštího roku samozřejmě i určitým způsobem pomůže, ale je to jenom záplata na velmi špatně fungující systém a aby se zlepšil, tak to vyžaduje velmi koncentrované úsilí nejenom politiků, tam je pravda, že mnozí politikové mají skutečně jenom tu perspektivu do příštího zvolení a ten důchodový systém je složitá záležitost, ne příliš motorná, spíše nemotorná, která vyžaduje velké soustředění mozku a dobré vůle a snahy se dorozumět i když se na mnoho věcí můžeme a vlastně je to i přirozené, díváme různě.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A ještě pro pana Pernického, nejvyšší důvody jsou v současné době jak vysoké?

Martin POTŮČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Pokud vím, je pár důchodů i nad sto tisíc, ano, ale to jsou skutečně jenom výjimky, my máme, jak už jsme o tom mluvili ty důchodové vypočítávány rovnostářčej, takže skutečně naprostá většina našich důchodců se pohybuje někde v tom pásmu mezi těmi 7 a 14-15 tisíci korunami měsíčně.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Paní Buzková se dovolala, dobrý den.

paní BUZKOVÁ, posluchačka

Dobrý den, prosím vás, není to vůbec spravedlivě nastavené, lidi, kteří poctivě pracují i v těch nejobyčejnějších zaměstnáních, kteří třeba jsou třeba v technických službách a v obchodech a všude, mají nízké důchody a mělo by to být, všichni by měli dostat stejně základ a kdo má vysoký příjem, právníci a všichni takový, kteří mají abnormálně, ty ať si naspoří, to už je ale chvílí, já jsem poslouchala nějaký právník odešel na důchod a jak má nízký důchod, jak z toho může vyžít, dyť si mohl naspořit za ten život, aby si mohl užívat dovolených a všechno, ale i ti nejobyčejnější lidé by měli mít důstojný důchod, aby mohli zaplatit bydlení, aby mohli slušně dožít, nebyli na někom závislí na nějakých dávkách, kdo poctivě pracoval, ten by měl slušně nárok na slušný život.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Dobře paní Buzková, děkujeme, prosím už jenom krátce.

paní BUZKOVÁ, posluchačka

Prosím vás, ty ženy, které vychovaly děti byly omezené a mají nízké důchody a ti, kteří se vyhýbají dětem by měli více platit do toho pojištění, protože ty jejich děti od těch budou platit jejich důchody.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Rozumím, já se na to hned zeptám, na slyšenou. Ještě doplním jeden názor k tomuhle právě z Facebooku.

Marián VOJTEK, moderátor

Karel Čermák napsal „Ženy mají malé důchody a vůbec stát nezohledňuje výchovu dětí a studium. Žena vysokoškolačka, která vychovává tři děti nemá nárok odpracovat 35 roků na vznik na důchodu a co o OSVČ, který se klepou od výplaty k výplatě, jakýé budou mít důchody.“

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Děkuji Mariáne, pane Potůčku, ještě jednou tedy zohledňuje ten výpočet toho důchodu mateřství matky s dětmi, to, kdo měl kolik dětí?

Martin POTŮČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Velmi málo zohledňuje, ale jenom prostřednictvím na takzvaných náhradních a vyloučených dob, to znamená, pokud máte jedno dítě, tak můžete s ním 4 roky zůstat doma, pečovat o něj a ty 4 roky se vám započítají do těch, příštího roku už 35 potřebných let pojištění, ale to je skutečně jenom minimum a zejména pro ty ženy, které těch dětí měly více, je to rozhodně nespravedlivé a říká se, že vlastně pokud jde o důchody, tak ta chudoba je rodu především ženského, to má několik důvodů.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Paní Buzková chtěla, aby všichni měli stejný základ a bohatí si naspořili, tak to jsme u toho, ale co tu zhruba tak máme, jak jste to popisoval z Klausovi reformy?

Martin POTŮČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Až na to, že právě ten základ je mizerný.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Kdyby byl celý základ vyšší, bylo by to to, co chce paní Buzková.

Martin POTŮČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já souhlasím s tím a byl bych velmi pro, kdyby se naše země dopracovala k situaci, kdy budeme mít slušný minimální důchod, ale je to cesta, je to běh skutečně za tím ne na rok, na dva, ale bohužel na několik a jestli mám ještě chvíli, já bych se rád vyjádřil k tomu, co říkal pan Kunc na začátku, každý ať si stírá sám, to by bylo nejlepší ne, všichni vlastně víme, že tedy nakonec přestaneme pracovat, pokud se toho dožijeme, tak budeme mít ty peníze nějakým způsobem uloženy.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

No já na to jen namítnu, ale na co spořit dříve? Na byt svůj? Na byt dětí? Na vzdělání nebo na své důchody?

Martin POTŮČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Přesně tak a proto je povinné sociální pojištění, to já považuji za skutečně dobrý vynález moderní doby, poněvadž o ten důchod se většinou začínáme zajímat až po padesátce a to už by mohlo být pozdě.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká Martin Potůček, sociolog z Univerzity Karlovy a také bývalý předseda vládní důchodové komise, děkuji, že jste přišel, na slyšenou.

Martin POTŮČEK, sociolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Děkuji za váš zájem.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Mariáne, pojďme se ještě podívat, jak naši posluchači odpovídali na Twitteru?

Marián VOJTEK, moderátor

Současné důchody nezajišťují solidní příjem pro penzisty u nás, myslí si to 78 % hlasujících na Twitteru.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

To bylo dnešní Radiofórum na téma důchody, zůstaňte s námi i dále, Český rozhlas Plus má pro vás samozřejmě další důležité i zajímavé informace.

Hub Ventures v akci. Největší coworking pod jednou značkou

22.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: HUB Ventures, Coworking, Praha, Impact Hub, K10 Coworking, Startup, START

Skupina Hub Ventures, která vlastní síť coworkingových center Impact Hub, získala většinový podíl v pražském centru K10 Coworking. Dalšími spolujednateli zůstávají původní zakladatelé Piero Šesták, Šimon Vodrážka a Jan Čísař. Díky spojení vznikne největší coworkingový prostor pod jednou značkou, který jen v Praze bude mít celkovou rozlohu 2750 metrů čtverečních. V rámci České republiky zvýší Hub Ventures dle červnových údajů BNP Paribas svůj tržní podíl z 35 na 40 procent. Díky akvizici K10 Coworking získá skupina firmu s obratem 13 milionů korun.

Podpis dohody uzavírá několikaměsíční vyjednávání o akvizici, kvůli kterému bylo odloženo červnové IPO skupiny Hub Ventures na trhu START pražské burzy. V současnosti probíhají přípravy na nový termín IPO, akcie Hub Ventures by tak měly být přijaty k obchodování na burze ještě letos.

„Přestože nebyla kniha objednávek v červnu zveřejněna, zaznamenali jsme u našich investorů i u klientů vybraných členů burzy poměrně silný zájem o sektor coworkingu. Tento zájem nám potvrzuje i současná poptávka z řad strategických a kvalifikovaných investorů. Vybraným jednotlivcům jsme tak zpřístupnili investici do Hub Ventures ještě před samotným IPO, které je nyní v plánu na listopad tohoto roku. Na burzu se tím pádem půjde především pro zalistování společnosti a pro řádově nižší sumu peněz, než tomu bylo v červnu. Do konce září totiž očekáváme, že velká část potřebného kapitálu bude skrze Starteepo zajištěna mimoburzovně. Zájem o private placement akcií je v současné době značný, sdělil serveru Roklen24 František Bostl, ředitel poradenské společnosti STARTEEPO, která je IPO manažerem a analytikem IPO Hub Ventures.

„Oznámená akvizice společnosti Hub Ventures představuje potenciální růst původního obratu společnosti o 20 procent, což se může odrazit i na realizované marži za předpokladu efektivního využití synergických efektů. Profilem přesto stále vnímáme Hub Ventures spíše v rovině správců nemovitostí s inovativním přístupem,“ uvedl Jakub Burda, Managing Director Roklen Corporate Finance.

Nově získaný prostor K10 Coworking se v průběhu podzimu tohoto roku začne ladit do barev sítě Impact Hub a zároveň dojde k propojování služeb pro členskou komunitu a eventové týmy. Začátkem nového roku by již měl fungovat nově jako Impact Hub Praha K10.

WeWork větší než AirBnB nebo SpaceX. Coworking táhne

„K10 Coworking nabízí podobně hezké zázemí jako ostatní huby. Ale má unikátní lokaci a Genius loci. Takže K10 vyhledávají lidé, kteří chtějí pracovat v klidnějším prostředí, krásné vile se zahradou a kuchařem, který připravuje denně teplá jídla. V tom jsme určitě unikátní, a to nejen v Čechách, ale i na světě. Co se týče

osazenstva K10, máme zde hodně technologickou komunitu, která je navíc i hodně mezinárodní. Zázemí u nás našla technologická společnost iFlix či američtí digitální nomádi Remote Year," sdělil serveru Roklen24 jeden z majitelů K10 Coworking Šimon Vodrážka.

„Máme obrovskou radost ze spojení s K10 Coworking, které nám přináší krásný prostor neobarokní vily v lukrativní čtvrti pražských Vinohrad, a jsme moc rádi, že se nám povedlo uzavřít dohodu s majiteli K10 Coworking v rekordním čase necelých tří měsíců. Chceme, aby byl celý proces spojování co nejvíce přínosný na obou stranách. Rádi bychom maximálně využili synergie a zkušenosti z fungování již existujících coworků,“ uvedl výkonný ředitel společnosti Hub Ventures Zdeněk Rudolský.

Šéf HUB Ventures: Investujte do nás a můžete růst s námi

V Praze tak bude mít síť Impact Hub coworkingový prostor o rozloze 2750 metrů čtverečních, plocha v celé ČR bude pak 7700 metrů čtverečních. Členská základna v Praze se rozroste na téměř 900 členů, v České republice bude komunitu tvořit více než 1700 členů. V síti Impact Hub ČR se ročně uspořádá cca 1000 velkých akcí a také zde probíhá osm akceleračních programů, v nichž své podnikání ročně posune blíže udržitelnosti více jak 100 projektů.

Impact Hub Brno: Největší hub v Evropě i akcelerační mašina

„K10 Coworking vznikla jako prostor pro rozvoj a práci lidí na zajímavých projektech v inspirativním prostředí neobarokní vily v roce 2016. Za dva roky fungování jsme kolem sebe vybudovali komunitu lidí, která rozvíjí své startupové projekty, a začali jsme hledat kvalitního partnera, který nám pomůže v dalším rozvoji našeho centra. Síť Impact Hub se pro nás stala tím pravým partnerem s globálním přesahem a celorepublikovým působením,“ uvedl Šimon Vodrážka.

„Prvních šest měsíců budeme věnovat tomu, abychom se navzájem naučili maximum toho, co kdo umí ve skupině nejlíp. Příští rok budeme cílit na co nejlepší využití prostor K10 Coworking tak, abychom mohli všem členům ve skupině nabídnout co nejzajímavější možnosti. Myslíme, že na zahradě v K10 se budou dít neuvěřitelné akce, které zatím jinde nešly udělat,“ dodal Vodrážka.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHL.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SJWRW/hub-ventures-v-akci-nejvetsi-coworking-pod-jednou-znackou>

Dolar dál pod tlakem. Pohne s kurzem zápis Fedu?

22.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURUSD, EURCZK, USDCZK

Dolar včera dál zůstával pod tlakem a oslaboval vůči euru nad úroveň 1,1500 EURUSD. Za poklesem americké měny byla kritika Fedu od prezidenta Donalda Trumpa. Do Fedu se Trump pustil již v pondělí, když v rozhovoru pro Reuters poznamenal, že není zrovna nadšen z politiky zdražování peněz současného šéfa Fedu Jeroma Powella. Fed by podle Trumpa měl dělat víc, aby mu pomohl povzbudit americkou ekonomiku.

A právě na Fed se dnes investoři soustředí. Ve 20:00 bude zveřejněn zápis z jednání FOMC, které se konalo na počátku srpna. Fed tehdy dle očekávání ponechal základní úrokovou sazbu v pásmu 1,75 až 2,00 procenta.

Do hledáčku investorů se dnes také dostanou obchodní jednání Číny a USA, které se konají ve Washingtonu, byť to nebude setkání představitelů na nejvyšší úrovni. Jednání by mohlo tlumit ostrou „celní přestřelku“ mezi USA a Čínou. Trump ale již v pondělí agentuře Reuters řekl, že z těchto obchodních rozhovorů žádný značný pokrok nečeká. A ještě jednou Trump a jeho nečekané výroky – blondatý státník včera řekl, že při vyjednávání se zástupci EU pohrozil uvalením 25procentního cla na každé auto mířící z evropského bloku do USA.

Dnešek je opět velmi chudý na světová makrodata. V USA budou zveřejněny pouze prodeje existujících domů za červenec a týdenní změna žádostí o hypotéku. V Evropě je kalendář de facto prázdný. Za zmínku stojí snad jen červencové maloobchodní tržby v Polsku.

Dolar se dnes ráno obchoduje na 1,156 EURUSD. Podle naší predikce by se měl dnes kurz EURUSD pohybovat v rozmezí od 1,144 do 1,156 EURUSD.* Dolarový index se aktuálně nachází na hodnotě 95,29 bodu, když včera klesl až na úroveň 95,07 bodu a byl tak nejnižší od 9. srpna.

Na středoevropské měny stále částečně doléhají problémy Turecka. Koruna neposiluje ani navzdory tomu, že rostou výnosy českých státních dluhopisů. Koruna tak včera oslabovala k euru, v odoledních hodinách se kurz přiblížil až k úrovni 25,80 EURCZK. Proti dolaru pak oslabila až nad 22,40 USDCZK.

Domácí měnu dnes opět nečekají žádná domácí data. Dnes ráno se stabilizovala a zpevnila vůči oběma hlavním světovým měnám. Aktuálně se obchoduje na 25,74 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,68 až 25,78 EURCZK. Ve dvojici s dolarem zase od 22,26 až 22,47 USDCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SUtdh/dolar-dal-pod-tlakem-pohne-s-kurzem-zapis-fedu>

Vládní verze novelizace důchodů byla schválena

22.8.2018 ČRo Plus str. 01 21:10 Den v 60 minutach

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Sněmovna jednomyslně schválila vládní verzi novelizace důchodů. Jaké jsou výhrady senátní opozice? Jaký dopad na Donalda Trumpa mohou mít probíhající soudní řízení s Paulem Manafortem a Michaellem Cohenem? Budou vědci umět v dohledné době měnit krevní skupiny A, B a AB na nulu? A v čem spočívá nový projekt **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, který chce napomoci lepší výuce mediálního vzdělávání. Lucie Vopálenská přeje příjemný poslech publicistiky. Penze se v Česku od příštího roku zvýší. Poslanci přehlasovali Senát a schválili vládní novelu zákona o důchodovém pojištění. Normu ještě musí podepsat prezident. Průměrně by si senioři měli polepšit o více než 900 korun. Důchodci nad 85 let navíc dostanou ještě tisícovku měsíčně. S rozhodnutím sněmovny byl spokojený vicepremiér Jan Hamáček z ČSSD.

Jan HAMÁČEK, 1. místopředseda vlády /ČSSD/

Já jsem rád, že POSlanecká sněmovna rozhodla tak, jak rozhodla, protože jsem žádal pana předsedu sněmovny, aby svolal tuto schůzi, aby bylo jasné, že od 1.1. Masivně vzrostou důchody, takže ten signál z dneška je jasný signál pro naše důchodce, že mohou počítat s tímto razantním navýšením a není tam žádná nejistota.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Hostem Českého rozhlasu Plus je Miloš Vystrčil, předseda senátorského klubu ODS, dobrý večer, přeji.

Miloš VYSTRČIL, předseda senátorského klubu /ODS/

Pane Vystrčíle, jak vy hodnotíte nové parametry důchodového systému a proč si myslíte, že váš návrh na zvýšení důchodů je spravedlivější než ten vládní?

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Pane Vystrčil, jak vy hodnotíte nové parametry důchodového systému a proč si myslíte, že váš návrh na zvýšení důchodů je spravedlivější než ten vládní?

Miloš VYSTRČIL, předseda senátorského klubu /ODS/

Já jsem zklamaný z přístupu vládní koalice ve sněmovně, protože to, co navrhovala ta senátní verze, bylo pouze narovnání nespravedlnosti, která ta vládní verze obsahuje a to je, že se vykašlala nebo zapomněla na zhruba 135 tisíc důchodkyň matek, které jsou na tom stejně nebo hůře z hlediska důchodu jako ti důchodci nad 85 let a ten vládní návrh jim žádnou tisícikorunu měsíčně nepřidával. A my jsme navrhovali jediné a to je to, aby i těmto matkám důchodkyním, které šly do důchodu v 55 letech, a proto jim teď není 85, ale pouze 80, rovněž ta tisícikoruna měsíčně byla přidána, neboť to považujeme za spravedlivé, to znamená, myslím zatím, že ten senátní návrh zákona byl spravedlivější než to, co bohužel ve sněmovně nyní prošlo.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Čili vy ten návrh považujete za diskriminační pro ženy kvůli té hranici 85 let, chápu to správně?

Miloš VYSTRČIL, předseda senátorského klubu /ODS/

Já nevím, co vedlo vládu k tomu, že se na těch 140 tisíc nebo 135 tisíc ty odhady se různí, matek důchodkyň, vykašlala, protože ona deklaruje nebo já si myslím, že zájmem nás všech by mělo být, abychom zvyšovaly důchody těm, co mají ty důchody nejnižší a tam určitě patří ta skupina důchodců nad 85 let. Ten důvod je jednoduchý, oni mají ten důchod vypočítaný podle starého zákona a promítá se do výše důchodů i ta doba, kdy oni vydělávali za socialismu a tudíž ty důchody jsou velmi nízké. Úplně do stejné skupiny a ve stejné situaci jsou právě ty matky důchodkyně s dětmi, které šly do důchodu v 55, 56, 54 letech a mají stejně nízké nebo dokonce nižší důchody než ti důchodci, kterým je dneska nad 85 let, ale vláda z důvodů mně neznámých a ani dneska ve sněmovně nevysvětlených, je do této množiny nezahrnula to zvýšení těch důchodů a my jsme to chtěli napravit.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Na druhou stranu předseda ČSSD Jan Hamáček, který byl proti vašemu návrhu, argumentoval tím, že nevýhodu by zase měli senioři, kteří šli do důchodu později. Vy v tom problém nevidíte?

Miloš VYSTRČIL, předseda senátorského klubu /ODS/

Senioři, kteří šli do důchodu později v tom smyslu, že jak asi pan Hamáček myslí, si takzvaně vydělali důchod, samozřejmě by v jisté nevýhodě byli, ale v té nevýhodě jsou i ti senioři, kteří si vydělali na důchod dneska a potom jim ještě není 85, také. A co já k tomu chci ale říct, je, že my pokud chceme být, řekněme, sociální, a pomoci té nejslabší skupině, tak pokud vezmeme ty seniory, kteří si vydělali na důchod, tak ty nejsou v té nejslabší skupině, tím já neříkám, že by jim také nemělo být přidáno, pokud si zaslouží. Ale pokud jsme se chtěli postarat o ty, co to nejvíce potřebují, tak jsme to měli udělat tak, že nebudeme tu jednu skupinu, jak vy jste správně řekla, diskriminovat a žádný zákon není dokonalý, ale já trvám na tom, že ten zákon nebo ta změna, kterou navrhoval Senát, byla spravedlivější a dokonalejší než to, co navrhovala vláda a následně schvalovala sněmovna a ten důvod je velmi jednoduchý. Pokud pan Hamáček říká, že tady existuje nespravedlnost, řekněme, ve stovkách důchodců, o kterých vy jste mluvila, tak to co my jsme narovnávali, je nespravedlnost, která se vyskytuje v desítkách tisíc, respektive ve 130 tisících případech a to je sakra rozdíl.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Pokud by Poslanecká sněmovna přijala návrh Senátu na růst důchodů o 1 tisíc korun po 25 letech na odpočinku, systém by zkolaboval, řekla ministryně práce Jana Maláčová za ČSSD. Z vašeho pohledu, když budeme právě u ekonomiky této věci, může systém ohrozit to, co dnes schválili poslanci, tedy průměrné zvýšení penzí, řekněme, o 900 korun. Jak to vidíte?

Miloš VYSTRČIL, předseda senátorského klubu /ODS/

Paní Maláčová říkala, že by ten systém zkolaboval ne proto, že by nebyly peníze, nakonec paní ministryně financí paradoxně říkala, že jí na ten senátní návrh peníze byly neboť to navýšení bylo 1,7 miliardy korun a my

jsme jí říkali, kde by se ty peníze daly případně vzít. Ale paní Maláčová, paní ministryně práce sociálních věcí Maláčová, říkala, že by ten systém zkolaboval proto, že to technicky není proveditelné. Já tedy musím říci, že jestliže v roce 2018 není informační systém ministerstva práce a sociálních věcí schopen vyhledat, v který den a kdy dostal první důchod, tak je to tedy situace tristní nebo situace na pováženou. Na druhé straně jsem přesvědčen, že by to dohledatelné muselo být, byť třeba s nějakými obtížemi a rozhodně by nemohlo dojít k tomu, že by ten systém zkolaboval. Možná, že by došlo v nějakém okamžiku k nějakému zpoždění, ale mluvit o kolapsu mi připadá, já jsem to dneska říkal i ve sněmovně, jako šíření poplašné zprávy.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Ještě jedna věc, zajímá mne otázka zásluhovosti. Základní výměr, tedy pevná část důchodů, která je pro všechny hodná, má nově odpovídat 10% průměrné mzdy na místo dosavadních 9 %. Ten podíl zásluhovosti, zásluhové části se tak vlastně o něco zmenší. Je to problematické pro vás nebo ne?

Miloš VYSTRČIL, předseda senátorského klubu /ODS/

Ne, ten podíl zásluhové části se, když se zvyšuje z 9 a 10 %, tak se trošku zvětší asi nějakých 20 % toho celkového, té celkové důchodové výměry. Já musím říct, že mně osobně to nějak zvlášť nevádí, protože skutečně existují důchodci, kteří z hlediska té procentní části, to je ta druhá část důchodu, se na tom velmi špatně třeba i z těch důvodů, které jsem říkal, že jim byla vypočítávána i z těch příjmů, které měli za socialismu. A je to krok, který bych řekl, že pokud nemáme novou důchodovou reformu, tak má svoji logiku nakonec i občanští demokraté pro ten vládní návrh hlasovali, když neprošel ten senátní, takže hlasovali pro to navýšení té části, řekněme, stálé části, která je odvozena vlastně od průměrné mzdy. Takže pro to není věc, která by byla nepřijatelná. Na druhé straně si myslím, že bychom se spíše měli zamyslet nad důchodovou reformou a nad tím, jakým způsobem to celé vyřešíme, protože všechny ty návrhy jsou jenom dočasné.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

To už bude na další povídání v jiném pořadu. Tolik Miloš Vystrčil, předseda senátorského klubu ODS. Děkuji vám za rozhovor, na slyšenou.

Miloš VYSTRČIL, předseda senátorského klubu /ODS/

Děkuji také, dobrou noc, na slyšenou.

„Další budeme my?“ Tisíce Finů vyšly do ulic kvůli invazi do Československa, své „finlandizované“ vládě navzdory

21.8.2018 ct24.cz str. 00 Svět
fabianovap

Vpád vojsk Varšavské smlouvy do Československa vzbudil rozhořčení po celém světě. Dokonce i jindy opatrní Finové organizovali masové protesty, které u tamní vlády vyvolaly obavy. Finsko sousedící se Sovětským svazem balancovalo na hraně mezi Východem a Západem po celou dobu studené války. Jeho specifická zahraniční politika si vysloužila přezdívku finlandizace, a tak se tehdejší vláda obávala, jak se zachová „velký medvěd“ na východní hranici. Sovětská okupace Československa měla dopad i na vnitřní politiku Finska: rozštěpila se komunistická strana.

Pražské jaro vzbudilo u mnoha finských politiků velké naděje. „Jakmile byl Dubček zvolen do čela KSČ, tak jsme sledovali jeho a Otu Šika,“ říká organizátor protestů proti okupaci Československa a současný finský europoslanec Nils Torvalds s tím, že v té době ve skutečnosti příliš nerozuměl on ani ostatní problematice střední Evropy.

„Pražské jaro pro nás bylo důležité. Ve finské historii je patrný nestabilní vztah s Ruskem a později se Sovětským svazem,“ říká Torvalds. Když Prahu obsadily tanky, Seveřané cítili, že Československo a Finsko jsou vůči Sovětskému svazu v podobné pozici.

„Když se podíváte na reakce pravicových stran, sociálních demokratů nebo levicových stran. Řekl bych, že skoro všechny měly hluboké emocionální pochopení pro politiku Alexandra Dubčeka a Oty Šika,“ dodal Torvalds. Finská vláda se lekla nečekaně silných demonstrací na podporu Československa

Finové vyrazili do ulic Helsinek demonstrovat v nezvykle velkém počtu. Do té doby se různých demonstrací účastnilo maximálně několik stovek lidí. Nestávalo se, že by protesty měly větší sílu než pět set účastníků. Tentokrát jich však do ulic vyrazily tisíce, a to už 21. srpna 1968. „Mohlo jich být přes tři tisíce,“ konstatuje Alpo Collanus, který v té době studoval a zajímal se o střední Evropu.

Jak připomíná historička **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Barbora Skálová, z finských oken vlály československé vlajky a nápisy na podporu Dubčeka a Pražského jara. Finové se ptali: „Další budeme my?“ Na demonstracích zněla hesla jako: „Socialismus ano, tanky ne! Sovětské tanky do Vietnamu! Viva Dubček! Brežněv = Hitler“ nebo se obraceli na svého prezidenta: „Udělej něco, Urho!“

Informace o invazi do Československa se šířily velice rychle. Nils Torvalds věděl o napadení velmi záhy a rozhodl se co nejdříve zorganizovat demonstraci.

Video of Prahan kevät – Nuorisomellakat 1968

Byl tehdy předsedou studentské organizace OSN ve Finsku, která podle jeho slov pořádala demonstrace z různých důvodů skoro každý týden. Tedy hlavně kvůli válce ve Vietnamu.

„Neexistovala sociální média, měli jsme pracovní síť svých lidí. Stačilo zavolat, že pořádáme demonstraci, a oni tu informaci šířili dál mezi svými přáteli. Tenkrát opravdu předávání zpráv ‚z úst do úst‘ fungovalo velice dobře,“ říká Nils Torvalds. Ovšem k demonstraci proti okupaci Československa v malé kanceláři natiskli i informační letáky.

Většinou do ulic vyrazili mladí lidé a studenti z Helsinek nebo z jejich blízkého okolí. Protesty byly mimořádně silné. „Demonstrace se dokonce zvrhla v boj s policií. Rozbíljala se auta i okna tramvají a finské noviny popisovaly události jako zcela mimořádné,“ doplňuje Skálová. Tisíce demonstrantů se spontánně sešly i druhý den. Protesty trvaly tři až čtyři dny.

„Vláda byla velice zaskočená a snažila se protesty usměrňovat. Třeba i tím, že vydala doporučení médiím, jak by se mělo informovat o dění v Československu,“ vysvětluje Collanus, který byl v té době na cestě z okupovaného Československa, kde natočil první hodiny invaze. Ovšem žádný ze záběrů, fotografií nebo zvukových nahrávek mu ve Finsku nepovolili zveřejnit. Podle Collana panovaly obavy, že by protesty ještě zesílily.

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Trasa pochodu demonstrace proti invazi do ČSSR v Helsinkách

Zdroj: openstreetmap.org, ČT24

Demonstrovat před sovětskou ambasádou zakázal sám ministr vnitra

První demonstraci svolala Akademická sociálně demokratická asociace, a to před sovětskou ambasádou. To se však ukázalo jako největší problém, úředníci si netroufli rozhodnout a vydat povolení. Poslali Nilse Torvaldse za ministrem vnitra. Tím byl tehdy Onni Antero Väyrynen z Finské sociálně demokratické strany.

„Dal nám povolení protestovat na malém náměstíčku (Henrikově náměstí) nedaleko sovětské ambasády a mohli jsme přejít přes toto náměstí, odkud demonstrující mohli vidět trochu sovětskou ambasádu,“ vzpomíná Torvalds s tím, že odtud demonstrace vedla k československé ambasádě, která leží ve stejné čtvrti.

Demonstranti došli k velvyslanectví Československa, před které se v poklidu posadili. Vítal je sám tehdejší ambasador Zdeněk Urban. „Poděkoval nám za podporu,“ vzpomíná Torvalds.

„Politický establishment byl velice opatrný, aby neurazil a nezhoršil vztahy s Ruskem.“

Nils Torvalds
organizátor protestního pochodu v Helsinkách

Ovšem spontánní protesty pokračovaly večer, kdy se lidé sešli před sovětskou ambasádou – bez povolení z oficiálních míst. Tam už ovšem došlo i na střety s policejními jednotkami, které se snažily demonstraci zabránit. Přesto na stejné místo zamířili protestující spontánně i druhý den.

Zvětšit obrázek
Zmenšit obrázek
Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Erkki Tuomioja, Jukka Parkkari a Nils Torvalds se postavili proti okupaci Československa

Zdroj: Nils Torvalds

Autor: Pekka Haraste Lehtikuva

Bezprostřední odpor se ozval ze studentských řad i na dalekém severu

Finské studentské organizace odsoudily invazi takřka okamžitě. „Nejvýznamnějšími studentskými organizacemi byl Finský univerzitní svaz, Svaz středoškolských studentů a Socialistický svaz studentů (SOL). Všechny nejpozději do dvou dnů od okupace vydaly odsuzující rezoluce,“ říká Skálová.

Ovšem SOL o tři roky později své rozhodnutí odvolal a vydal novou rezoluci s úplně opačným vyjádřením – v něm zásah vojsk Varšavské smlouvy schvaloval.

Vláda se silných studentských protestů zalekla podle Collana mimo jiné kvůli tomu, že je často vedli silní názoroví lídři. Mnoho z předsedů studentských organizací tehdy začínalo svou politickou kariéru.

Zvětšit obrázek
Zmenšit obrázek
Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Další města, kde se demonstrovalo

Zdroj: ČT24

Velkou vlnu emocí vyvolala okupace i v dalších částech Finska, nejen v metropoli. V Truku protestovalo zhruba 800 lidí. „Demonstrující dokonce házeli kameny do oken sovětského konzulátu. Ještě večer 22. srpna vznikla Turkusko-československá společnost. Ta za pět dní nabrala 400 členů,“ popisuje Skálová.

Podle Skálové byly protesty, emoce a vlna solidarity skutečně velké. Například v Tampere 1500 lidí drželo minutu ticha za svobodu Československa. Invaze nenechala chladné ani studenty na dalekém severu v městě Oulu. Do protestu se zapojili lidé v nevelkém městě ve vnitru Finska – Jyväskylä.

Zvětšit obrázek
Zmenšit obrázek
Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Kopie výstřižku z novin Helsingin Sanomat 22. srpna 1968

Zdroj: Barbora Skálová

Finská komunistická strana se rozštěpila

Pro Komunistickou stranu Finska (SKP) se stala okupace fatální. Tamní komunisté, kteří se po parlamentních volbách v roce 1966 dokonce dostali do vlády, se nedokázali shodnout na svém postoji k invazi.

Část z nich se s rázným koncem pražského jara nesmířila. Tato umírněná většina sledovala vývoj pražského jara s neskrývanými sympatiemi, a dokonce se chtěli od Prahy učit pro ně přijatelné verzi socialismu. Nevěřili, že existoval zvací dopis. Nevěřili ani vysvětlení o přátelské pomoci, s nímž argumentovali Sověti na ambasádě v Helsinkách.

Druhá polovina komunistů se k výkladu Moskvy přikláněla a s invazí vlastně souhlasila. Mnozí z nich se radikalizovali a pod vedením Taista Sinisala vzniklo takzvané taistovecké hnutí, což byla původně radikální prosovětská komunistická frakce.

Okupace Československa znamenala stigma i pro finské komunisty – od té doby zažívali politický pád. Alpo Collanus zdůrazňuje, že už nedosáhli takového volebního úspěchu jako dříve. Část z nich se přidala k sociálním demokratům.

Fakta
Co to je finlandizace

Co to je finlandizace

Pojem odvozený od postavení Finska vůči Sovětskému svazu po druhé světové válce, definitivně formulovaný v Pařížské smlouvě z roku 1947. Finsko pro udržení své suverenity podřizovalo svou zahraniční politiku SSSR. Obecně označuje finlandizace vliv velmoci na politiku sousedního malého státu.

(Zdroj: Wikipedia.org)

Finlandizace: nadávka nebo chytré lavírování

Protesty proti okupaci Československa vyvolávaly u finské vlády obavy, jak zareaguje Sovětský svaz. Proto se je snažila mírnit; vždyť se SSSR si Finsko potřebovalo zachovat dobré sousedské vztahy. V době studené války se pro Finsko stala jeho zahraniční politika důležitější než domácí. Téměř všechno bylo činěno s ohledem na „velkého medvěda“ za východní hranicí, což bylo Finsku často jinými státy vyčítáno a termín finlandizace se používal spíše v negativních souvislostech.

Hlavní představitel finlandizace a dlouholetý prezident Finska Urho Kaleva Kekkonen se proslavil mimo jiné saunovou diplomacií – tedy tím, že bral vůdce SSSR do sauny, kde s nimi řešil politiku tváří v tvář. Na finlandizaci měl jiný pohled a teorie nebral příliš vážně. Finsko jen podle něj nezapadalo „do černo-bílého vidění světa studené války“. Kekkonen usiloval o mírové soužití se Sověty, přál si, aby další generace nepoznala válku a zapomněla na staré křivdy.

„Čerstvý sociálně demokratický premiér Mauno Koivisto prý plakal tak, že ani neviděl na cestu.“

Barbora Skálová
historička **FSV UK**

A tak i některá oficiální stanoviska směrem k okupaci Československa byla opatrná. Podle Skálové se tehdejší premiér Mauno Koivisto snažil vyvarovat tvrdým prohlášením směrem k Sovětům. „Podle něj se nestalo nic, co by nemohlo být napraveno,“ uvádí Skálová.

Ovšem rozhodný ostrý nesouhlas přišel od prezidenta Urho Kalevy Kekkonena. Byl invazí velice rozhořčen a dal Sovětům jasně na srozuměnou, že nevěří informacím o pozvání vojsk československou vládou.

Avšak o rok později Kekkonen pochopil, že vojska Varšavské smlouvy z Československa jen tak nezmizí a jako první politik ze zemí mimo východní blok přijel do Československa na oficiální návštěvu. „Jeho gesto mnozí interpretovali jako tichý souhlas či smíření se s československou okupací,“ říká Skálová. Ticho po pěšině. Finové nakračovali opatrně vůči Sovětům od konce druhé světové války

S „politikou ticha“ začal už Kekkonenův předchůdce Juha Kusti Paasikivi. Po dlouhém váhání přijal výsledky z Jalty. Přistoupil na placení reparací navzdory tomu, že agresorem byl Sovětský svaz. Toto jeho rozhodnutí mimo jiné znamenalo bolestný odsun pro tisíce Finů žijících ve východní Karélii, kteří museli přenechat své statky a mnohdy i zvířata novým ruským majitelům. Ti často neměli ani tušení, jak na statku hospodařit.

Podepsání Varšavského paktu Paasikivi odvrátil. Tím dal západním spojencům jasně najevo, že Finsko do východního bloku nepatří. Ale v roce 1948 stvrdil svým podpisem dohodu se SSSR o přátelském spojení. Což mimo jiné pro Finsko znamenalo, že v případě ohrožení přijede rudá armáda Finsku na pomoc a připojí se k finské armádě.

Odkaz

Finové velkolepě slaví sto let samostatnosti. O svobodu museli bojovat opakovaně, mnohé rány stále bolí

Paasikivi si však vymínil přesnou definici, co ohrožení bezpečnosti znamená, a dosáhl i vyjmenování, o jaký případný stát by mělo jít. Dokonce se mu povedlo, že s poskytnutím případné vojenské pomoci Sovětským svazem musí Finsko souhlasit.

Přesto se někteří Finové báli, že by Sovětský svaz po okupaci Československa mohl vyrazit Finsku „na pomoc“ a poslat tam armádu. Například Collanův tchán v 60. letech ze strachu ze Sovětů emigroval do USA.

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Kliment Vorošilov, Nikita Chruščov a finský prezident Urho Kaleva Kekkonen

Zdroj: Wikimedia Commons / He Sa

Autor: Kalle Kultala

Co bude, až Kekkonen nebude?

Prezident Kekkonen stál v čele země tisíců jezer od roku 1956 do roku 1982, tedy více než pět volebních období za sebou. Vládl tak dlouho, že si mnozí Finové nedokázali představit, co by se stalo, kdyby nebyl. On byl pro finskou společnost osobností, která si dokázala poradit i s Brežněvem. Panoval strach, že on jediný dokáže uchránit finskou nezávislost.

Dohodu o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci se SSSR z roku 1948 Kekkonen využil ve prospěch Finska. Stavěl na ní prakticky kdykoliv, když chtěl prohloubit finskou spolupráci se Západem. Dohodu považoval za stvrzení finské nezávislosti a sovětské důvěry v mírovou politiku Finska.

Hlavně díky Kekkonenovi se Finsko účastnilo mírotvorných misí, a dokonce stálo po boku západních států v Suezské krizi a v roce 1961 se stalo součástí EFTA. Jen rok po velkých protestech proti okupaci Československa hostily Helsinky jednání SALT – rozhovory o omezení strategických zbraní mezi USA a SSSR.

Profil

Nils Torvalds: Radikálem celý život

(nar. 7. srpna 1945)

Organizoval protesty proti okupaci Československa, nicméně poté se přidal k radikálním komunistům k taitoistickému hnutí a stal se redaktorem časopisu Arbetartidningen Enhet. V komunistické straně byl od roku 1969 do 1982, sám se později od tohoto období distancoval s tím, že šlo o rebelství.

Od roku 1995 do 2004 pracoval jako zahraniční zpravodaj v Moskvě a Washingtonu pro finskou veřejnoprávní televizi Yle.

V roce 2006 se přidal k liberální Švédské lidové straně a od roku 2012 ji reprezentuje v Evropském parlamentu. Do křesla byl dosazen poté, co ho opustil Carl Haglund, který se stal ministrem obrany.

Torvalds také mimo jiné kandidoval na prezidenta v roce 2017. Ve volbách neuspěl. Jako jediný hlásal, že by Finsko mělo vstoupit do NATO, přičemž proti vstupu do NATO je 70 až 75 procent finské veřejnosti. S oblibou říká, že někdo musí ukázat, co je správné, i když to znamená, že prohraje.

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2570908-klidne-finy-nastvala-v-srpnu-1968-invaze-do-ceskoslovenska-a-vysli-do-ulic-tamni>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[ceskatelevize.cz](https://www.ceskatelevize.cz)

Inspiraci a národní hrdost hledejme v době před 21. srpnem 1968. Já to zažila, říká Rakušanová

21.8.2018 rozhlas.cz str. 00

Podle průzkumů CVVM vnímají Češi srpnovou invazi vojsk Varšavské smlouvy jako horší událost než obě světové války nebo politické procesy v 50. letech. Myslí si to 76% Čechů a 61% Slováků.

Stali jsme se jen hříčkou v rukou cizích mocností, jak o tom mluví novinářka Lída Rakušanová ve svém komentáři Národní vyprávěnka o pražském jaru? „To, že se dnes rozpoutalo 50leté, jubilejní skoro až šílenství, vlastně jen kontrastuje s osmiměsíční dobou před 21. srpnem, o které se ale vlastně vůbec nemluví,“ tvrdí Rakušanová.

Přitom je to prý mnohem důležitější než samotná invaze vojsk Varšavské smlouvy. „Z té doby bychom dodnes mohli čerpat inspiraci, a taky bychom na tu dobu měli být hrdí. Na první pohled to vypadalo, že se pár komunistických reformátorů snažilo systém vylepšit. Já to ale tehdy zažila. Tato společnost tehdy začala stavět na úplně nových, morálně čistých základech. My byli konečně schopni mluvit o zločinech z 50. let a otvírat procesy i někomu jiného než pouze komunistických odsouzených.“

Proto tehdy vznikl klub K231, do kterého patřili političtí vězni a ti, kteří byli v 50. letech taky pronásledováni. „Otevřením této kapitoly, o které se v době pražského jara hodně mluvilo, by se vyčistil prostor pro nový začátek. Stavět by se tak začínalo na opravdu autentických základech,“ myslí si komentátorka Rakušanová.

Čtete také

Speciální stránky Českého rozhlasu Znovu 68

To se ale už nestalo, protože přišel 21. srpen 1968. „Masám a nám studentům ale rozhodně nešlo o nějakou opravu komunistického systému. My jsme chtěli žít ve svobodě a nepodléhat nějakému poručnickovému partaje, která si osobovala právo na rozum, přitom lidi utlačovala,“ vzpomíná komentátorka.

Hostem je novinář a spisovatel Ondřej Neff, který byl v srpnu 1968 redaktorem Československého rozhlasu. A pokračuje i zpravodajská rekonstrukce 21. srpna 1968: z ulic u rozhlasu je slyšet střelba, v Jaroměři se shromažďují vojska.

Podle politického geografa a publicisty Michaela Romancova z **Fakulty sociálních věd** UK byla invaze signál i pro další země Varšavské smlouvy. „A to jak politickému vedení zemí, tak jejich obyvatelstvu, protože bylo jasné, že se Moskva pevně chopila kormidla. Z Brežněvovy doktríny, kterou přednesl na sjezdu polských komunistů na podzim 1968, se to dalo vyčíst mezi řádky. To byl signál směřovaný všem zemím socialistického bloku,“ vysvětluje Romancov.

Sovětští komunisté prý sami sebe vnímali jako „jediné správné vykladače doktríny marxismu-leninismu, kterou považovali za svou. S jediným cílem, což byla světovláda... To, že to nakonec udělali silou, je možno vnímat silou. Ale bolševická praxe byla vlastně vždy násilná. Dá se tak v jistém slova smyslu mluvit o návratu k jejich revolučním tradicím,“ přidává svůj názor publicista Romancov.

Hosty jsou Vladimír Příkazský a Ladislav Snopko. Pokračuje i zpravodajská rekonstrukce 21. srpna 1968: Sověti se do rozhlasu snaží dostat bočními vraty, ve studiu v Měšřanské besedě sedí Kamila Moučková.

Dá se rok 1968 nějak srovnat s další revoluční dobou našich novodobých dějin, tedy s dnem po roce 1989? „Určitě se máme k čemu obracet, ale co se po roce 89 totálně zanedbalo, bylo vypořádání se s dobou normalizace. Nepostavili jsme se k ní čelem, přestože tady bylo za komunistů utlačováno mnoho normálních lidí,“ tvrdí komentátorka Rakušanová.

Naráží tak na dobu, kdy se každý musel ponížit a popřít to, co předtím osm měsíců dělal, co si myslel. „Řada lidí přešla do vnitřní emigrace. Společnost byla celoplošně ponížena lámáním páteře. Nebáli jsme přitom o život, ale o živobytí, a to i svých dětí. Museli se občansky ponížit a zlomit, a to si pak dál předávali ve vlastních rodinách. Dokud se toho nezbavíme a neotevřeme tuto kapitolu našich dějin, tak se nedostaneme nikam dál,“ dodává Lída Rakušanová.

Hosté Speciálu:

Lída Rakušanová, novinářka a komentátorka

Michael Romancov, politický geograf a publicista Katedry politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Martin Mejstřík, politolog Katedry evropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK

Libor Dvořák, komentátor Českého rozhlasu

Víc si poslechněte v audiozáznamu pořadu.

URL| <https://plus.rozhlas.cz/inspiraci-a-narodni-hrdost-hledejme-v-dobe-pred-21-srpnem-1968-ja-zazila-rika-7594090>

T-Mobile: Ladislav Báča ředitelem značky a marketingové komunikace

21.8.2018 rml.cz str. 00

František Doupal

Ladislav Báča střídá Jana Stanka na pozici ředitele značky a marketingové komunikace T-Mobile a Slovak Telekomu. Ladislav Báča (1968) v letech 2001 – 2014 působil v Ogilvy Group ČR, nejprve na pozici managing director reklamní agentury Ogilvy&Mather a v letech 2006 – 2014 jako CEO celé skupiny.

Poslední čtyři roky se Ladislav Báča věnoval poradenství v oblasti marketingu a komunikace, kde se kromě jiného specializoval na aplikaci behaviorální vědy v marketingu a komunikaci. Během svého působení v Ogilvy spolupracoval na mnoha projektech, které získaly řadu domácích i zahraničních ocenění - několik zlatých cen EFFIE (pro klienty eBanka, Amundsen, Air Bank a Český olympijský tým), či ocenění ze soutěží Golden Clio nebo Golden New York Festival. Pod jeho vedením Ogilvy získala v roce 2013 ocenění Agentura roku, které je nejprestižnějším oborovým uznáním pro komunikační agentury.

Ladislav Báča se věnuje také pedagogické činnosti na **Fakultě sociálních věd** UK v Praze, kde vyučuje marketingovou komunikaci a behaviorální ekonomii, a zároveň absoluuje PhD studium.

Ve volném čase se Ladislav věnuje rodině a sportu, především cyklistice, plážovému volejbalu a běhu. K jeho dalším koníčkům patří literatura a cestování, ideálně s batohem na zádech. Ladislav Báča hovoří anglicky, německy, rusky a polsky.

Dušan Švalek, výkonný ředitel segmentu domácností v T-Mobilu, uvedl: „Honzovi chci popřát mnoho štěstí v jeho dalším osobním i profesním životě a samozřejmě poděkovat za jeho dlouholetý přínos a neutuchající kreativitu. „Jeho“ reklamní kampaně se vyznačovaly nezaměnitelným rukopisem, který dokázal značku T-Mobile umístit na pozici dlouhodobé komunikační jedničky na českém trhu. Také jeho působení na trhu slovenském přineslo svěží vítr do komunikace Slovak Telekomu.“

„Velmi si vážím toho, že náš tým posílí právě Ladislav Báča, který patří k nejuznávanějším osobnostem českého komunikačního byznysu,“ doplnil Švalek a uzavřel: „Telekomunikace patří k nejrychleji se vyvíjícím odvětvím, a já si jsem jist, že nový pohled na možnosti marketingové komunikace mohou obě naše společnosti posunout zase kupředu.“

URL| <https://www.rml.cz/personalie/t-mobile-ladislav-baca-reditelem-znacky-marketingove-komunikace>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rmol.cz

DEZINFORMACE O INVAZI V RUSKU ŽIJÍ DODNES

21.8.2018 Hospodářské noviny str. 10 Téma

Jan Wirnitzer

Kontrarevolucionáři v Československu zabíjejí sovětské vojáky! Mají americké samopaly a do země se chystá vtrhnout NATO. Sovětští tankisté tu navíc zahynuli, když uhýbali dětem a sjeli při tom z mostu.

Zatímco Československý rozhlas vysílal během invaze vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968 svobodné zprávy, okupanti a jejich tuzemští přívrženci šířili dezinformace. Nijak si nezapadly s falešnými informacemi současné doby, například těmi, které Rusko používalo během nedávné války na Ukrajině. Vzorec byl stejný, nabídnout úhel pohledu, který ukáže vojenský vpád jako přijatelnou, či dokonce obhajitelnou akci.

Okupanty polidšťoval například příběh s tankem na mostu, který loni zmapoval server iDnes.cz. Odehrál se 21. srpna před úsvitem v Horní Polici na Českolipsku.

„Skupina zločinců nastrčila do cesty sovětskému tanku skupinu dětí, chovanců místního internátu. Tankisté, aby nerozdrtili naše děti, se spustili se svým tankem z vysokého srázu a zahynuli. Tři sovětské chlápky bez rozmyšlení obětovali svoje životy kvůli životům našich dětí,“ sděloval špatnou češtinou ženský hlas na vlnách rozhlasové stanice Vltava. Ta začala po invazi vysílat z východního Německa a stranila okupantům.

Ve skutečnosti ve čtyři hodiny ráno na mostě přes Ploučnici žádné děti nebyly a tank havaroval kvůli zaseklému pásu nebo chybě řidiče. Propaganda ale po nehodě sáhla, a když loni navštívil Moskvu český prezident Miloš Zeman, web ruské televize Zvezda půl století starou verzi znovu vydal. Zeman článek, podle kterého mají být Češi za invazi vděční, obratem zkritizoval.

Úmrtí vojáků budí emoce a pomáhá obvinít protivníka. Odborník na dějiny médií Jan Cebe proto upozorňuje na smyšlené zprávy o zabíjení vojáků okupačních armád československými kontrarevolucionáři. „Objevovaly se v prookupačních tiskovinách či ve vysílání, díky sovětské agentuře TASS pronikaly i do zahraničí. Vytvářelo to obraz o krvavé kontrarevoluci,“ říká Cebe, který působí na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

V dnešní době sociálních sítí bývají dezinformace časté, před 50 lety to v Československu měly těžší. Nešlo najít lidi, kteří jim budou naslouchat, společnost nebyla příliš polarizovaná a většina lidí reformy pražského jara podporovala. Okupantům se podle Cebeho nedařilo s propagandou uspět ani mezi československými dělníky.

„Zcela klíčová a nejmíc propracovaná byla komunikace vůči zemím Varšavské smlouvy a dalším státům hlásícím se k socialismu. Události v Maďarsku nebyly ještě zdaleka zapomenuty,“ připomíná Cebe maďarské protikomunistické povstání z roku 1956.

Z pohledu dnešních debat, jak nakládat s dezinformacemi, je pozoruhodné, že otázku řešili českoslovenští politici už před 50 lety. Tři dny po okupaci padl v Národním shromáždění návrh na vznik služby, která by lživé zprávy šířené okupanty vyvracela. To ostatně dělal i rozhlas, který se těšil obrovské důvěře. Pomohl vyvrátit například zvěst o svolání masové demonstrace na čtvrtek 22. srpna na pražské Václavské náměstí. Nejspíš to byla provokace, která měla v době zákazu shromažďování umožnit okupantům tvrdě zasáhnout.

Československo také pozastavilo rušení stanice Rádio Svobodná Evropa, které se rovněž podílelo na vyvracení dezinformací. Rušičky naopak zacílily na prosovětskou stanici Vltava.

Některé fámy z roku 1968 žijí dodnes. Sledovaná ruská televize Rossija 1 v roce 2015 odvysílala dokument, který invazi hájil. „Stříleli po nás shora z kulometů,“ ukazuje v něm na střechu budovy Národního muzea v Praze Jurij Siněščíkov, v roce 1968 četař spojovacího praporu, později komunistický poslanec Státní dumy. Nechybí zmínka o nalezeném skladu zbraní kontrarevolucionářů, které ve skutečnosti patřily Lidovým milicím, ani informace, že se NATO v roce 1968 chystalo Československu na pomoc.

To přitom nebyla pravda, sovětské agenti na Západě hlásili, že Západ zůstává pasivní. Jenže k rozhodujícím činitelům se dostával opačný výklad. „Šéf tajné služby KGB Jurij Andropov potlačoval zprávy vlastních rozvědčků ze Západu, že se nic neděje, že Američané nic nechystají. KGB systematicky lhala,“ říká historik Daniel Povolný.

Důležitou cílovou skupinou byli i místní komunisté – bylo třeba „zpracovat“ alespoň část z nich. „Bez jejich loajality by budoucí normalizace neměla šanci na úspěch,“ připomíná novinářka Alexandra Alvarová. „Člověk není schopen přežít bez vědomí vlastní hodnoty, tak se chytá i nesmyslů, jen aby si před sebou

nemusel odplivnout. A k tomu je i hloupý příběh lepší než skutečnost, že podpořit invazi je zrada,“ soudí publicistka, která se systematicky věnuje soudobým dezinformacím a propagandě.

Zcela klíčová a nejvíc propracovaná byla komunikace vůči zemím Varšavské smlouvy a dalším státům hlásícím se k socialismu. Jan Cebe **Fakulta sociálních věd** UK

O autorovi| Jan Wirnitzer, jan.wirnitzer@economia.cz

Foto autor| Foto: Archiv HN

Foto autor| Foto: Věra Petráková

Foto popis| Lži na papíře Letáky, které podporovaly okupaci, mluvily o provokacích.

Foto popis| Informace z rozhlasu Svobodné zprávy o invazi vysílal Československý rozhlas.

Komunisté prý vždy lžou

21.8.2018 halonoviny.cz str. 00

Jaroslav Kojzar

Pan bývalý předseda ÚSTRu Žáček, dnes poslanec za ODS, se pustil do Vojtěcha Filipa za jeho výrok týkající se národností v sovětském politbyru, jež

v roce 1968 rozhodovalo o vstupu vojsk Varšavské smlouvy do Československa. Přitom Filip se zmínil především o tom, že v onom politbyru převažovali lidé různých sovětských národů, a proč tedy vše házet na Rusy, když Rus rodem Petrohradčan Alexej Kosigyn pro vstup vojsk do Československa tehdy nehlasoval, a byl dokonce proti. Nebyl sám. I další se připojili. Údajně Brežněv se zásahem váhal. Většina členů politbyra se však přiklonila k zásahu. Zvláště vstup údajně podporovali Ukrajinci Podgornyj, rodák z ukrajinské Kalinovky, a ministr obrany Grečko, rodák z ukrajinské Goladajovky. Byli ovšem i další, které československé předsednictvo v čele s Alexejem Dubčekem zřejmě rozčlilo svými neustálými sliby a nicneděláním. Nechci obhajovat ani jednu z obou tehdejších stran. Nebýt jejich nepochopení situace, nemuselo by k tragédii dvacátého prvního srpna dojít.

Skutečně největší vliv měli tehdy v sovětském politbyru Ukrajinci, včetně samotného Brežněva, rodáka z Kamenského na Ukrajině. Žáček nekonkrétně se vyjadřující ke slovům Vojtěcha Filipa vyslovil jediný svůj argument: Prý vždy, když komunisté vystoupí v Poslanecké sněmovně, ví, že budou lhát, tedy zvláště mluví-li o historii. »Historik«Pavel Žáček se za historika pokládá, ač je jen absolventem **fakulty sociálních věd**, tedy jakési Sorbonny antikomunismu. Historie je tam podružnou disciplínou, hlavní je ideologie a umění vysvětlit všechno všem, i když o věci pozdější diskutér neví vůbec nic, anebo málo. Je přece třeba překrucovat fakta a dát jim jistý odborný ráz. Ale lhát se skutečně nemá. Jenže to by nesměl existovat ÚSTR se svými vybíranými třešničkami vytrženými ze souvislostí a s dodanou patřičnou ideologickou polevou.

Ale nejde o polemiku s »historikem«Žáčkem. V komentáři k Filipovým slovům nesplnil zadání. Nevyvrátil nic z jeho slov. Jen ho obvinil ze lži, neměl odvahu – a snad to ani neví – říci, že nástupnickými státy po Sovětském svazu není jen Rusko, ale i další, postupně v devadesátých letech minulého století vznikající národní státy, často vedené nacionalisty. A vůbec mi nejde o 21. srpen, ale o cokoli, co často neprávem přičítáme jen Rusku.

A jeho slova o lžích každého komunistického poslance je třeba nebrat vážně, protože jde jen o to obvinít komunisty z toho, co sám dělá. Myslím, že Česká televize pozváním právě tohoto »historika«si moc nepomohla, protože argument, že komunisté vždycky lžou, použitý proti Filipovi, už dávno není působivý. Je totiž lží, kterou lidé, jako je pan Žáček, používají vždycky, když nejsou argumenty.

Jaroslav KOJZAR

URL| <http://www.halonoviny.cz/articles/view/48215005>

21. srpen 1968 v České Kamenici

21.8.2018 ceska-kamenice.cz str. 00

"Sovětská okupace Československa nás zastihla na chalupě v Kunraticích. Ráno, 21.srpna, přišel malý Vládiček z krámu, kde byl pro mléko a housky, se zprávou o nočním přepadu republiky. Utrhli jsme se na něj, aby nedělal paniku. Zapnuli rádio.

Ihned jsme s Ritou a Vaškem jeli do Kamenice, kam již přijížděly tanky. Na Národním výboru jsme se dali k dispozici. Rita a Vašek začali obcházet okupační vojáky a vysvětlovali jim, jak jsou zneužíváni. Že jsou to lži o západních armádách, které se chtěly zmocnit Československa a likvidovat socialismus. Po této nahodilé iniciativě naše pomoc odporu proti okupaci dostala organizovaný charakter.

V domě na rohu Náměstí Míru a Smetanovy ulice byl mladík, který se svojí krátkovlnnou vysílačkou se zapojil do celostátní informační sítě. Zprávy jsem ihned zpracovával, rozmnožovaly se cyklostylem a několikrát denně se vyvěšovaly a rozdávaly. Rita napsala na blány provolání v ruštině, které se rozšiřovalo mezi ruské vojáky v Kamenici.

Na večer byl svolán na náměstí tábor lidu. Chtěli jsme, aby na něm vystoupil Horníček, který byl na své chalupě v Kytlici. Bohužel, nepřišel. Dohodli jsme, že vystoupím já a budu uveden jako ředitel Institutu ekonomických věd Univerzity Karlovy.

Tábor začal asi v 18 hodin. Náměstí bylo na prasknutí. Lidé stáli i v přilehlých ulicích. Vylezl jsem na kašnu a začal svojí řeč. Byla dobrá a dosti emotivní. Lidé reagovali v průběhu proslovu, spontánními výkřiky souhlasu, potleskem. Musel jsem řeč nějak ukončit. Na kašně jsem stál sám a tedy i hymnu jsem musel začít zpívat první. Můj falešný zpěv zanikl v bouřlivém Kde domov můj celého náměstí.

V následujících dnech jsem musel jezdit po továrnách na meetingy v Kamenici, Boru, Šenově. Vyzýval jsem lidi, aby nebyli lhostejní k tomu, když budou z rozhlasu, novin aj. mizet redaktori, herci a jiní, kteří jsou jejich mluvčími. Tato výzva mi vynesla několik nabídek úkrytů. Z národního výboru v Kamenici následující den po meetingu na náměstí přivezli k nám na chalupu kytici, snad padesát růží. Bylo to dojemné. Ještě velmi dlouho mě v Kamenici zdravili neznámí lidé a v obchodech jsem měl protekci."

O kus dále se však již dočítáme o čistkách v celé společnosti, B.Urbana se dotkly osobně čistky na Karlově univerzitě:

"Byla to i obyčejná lhostejnost k veřejným věcem, která umožnila lidem souhlasit a myslet si své.

Každopádně probíhal proces lámání charakterů, odpolitizování lidí. Proces, který měl obnovit diktátorskou disciplínu totalitní moci rozdělením obyvatelstva na všech stupních a ve všech činnostech na prověřené a neproověřené. Další osud neproověřených musel být takový, aby odstrašoval prověřené od jakýchkoliv nápadů mít jiný názor, než je žádoucí pro vedení.

V dané souvislosti jsem si tehdy uvědomoval historický význam XX. sjezdu KSSS, Chruščovovo odhalení zločinů Stalinské éry. Být v maringotce a měřit vodu bylo nesrovnatelně lepší, než hynout v uranových dolech o chlebě a vodě v naší verzi sovětských gulagů."

Profesor Bohumil Urban zemřel 22. února 2007 ve svých 84 letech. Ekonom, který od šedesátých let minulého století usiloval o založení vědeckých a pedagogických podmínek pro vznik Ekonomické fakulty UK. Po roce 1989 založil Institut ekonomických věd Univerzity Karlovy, který se stal jedním ze základních součástí dnešní **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

URL| <https://ceska-kamenice.cz/21%2Dsrlen%2D1968%2Dv%2Dnbsp%2Dceske%2Dkamenici/d-6298>

Komunisté prý vždy lžou

21.8.2018 Haló noviny str. 05 Názory - Polemika

Jaroslav KOJZAR

Pan bývalý předseda ÚSTRU Žáček, dnes poslanec za ODS, se pustil do Vojtěcha Filipa za jeho výrok týkající se národnosti v sovětském politbyru, jež v roce 1968 rozhodlo o vstupu vojsk Varšavské smlouvy do Československa. Přitom Filip se zmínil především o tom, že v onom politbyru převažovali lidé různých sovětských národů, a proč tedy vše házet na Rusy, když Rus rodem Petrohradčan, Alexej Kosigyn, pro vstup vojsk do Československa tehdy nehlasoval, a byl dokonce proti. Nebyl sám. I další se připojili. Údajně Brežněv se zásahem váhal. Většina členů politbyra se však přiklonila k zásahu. Zvláště vstup údajně podporovali Ukrajinci Podgornýj, rodák z ukrajinské Kalinovky, a ministr obrany Grečko, rodák z ukrajinské Goladajovky. Byli ovšem i další, které československé předsednictvo v čele s Alexejem Dubčekem zřejmě rozčlilo svými neustálými sliby a nicneděláním. Nechci obhajovat ani jednu z obou tehdejších stran. Nebýt jejich nepochopení situace, nemuselo by k tragédii dvacátého prvního srpna dojít. Skutečně největší vliv měli tehdy v sovětském politbyru Ukrajinci, včetně samotného Brežněva, rodáka z Kamenského na Ukrajině. Žáček nekonkrétně se

vyjadřující ke slovům Vojtěch Filipa vyslovil jediný svůj argument: Prý vždy, když komunisté vystoupí v Poslanecké sněmovně, ví, že budou lhát, tedy zvláště mluvili o historii. »Historik« Pavel Žáček se za historika pokládá, ač je jen absolventem **fakulty sociálních věd**, tedy jakési Sorbonny antikomunismu. Historie je tam podružnou disciplínou, hlavní je ideologie a umění vysvětlit všechno všem, i když o věci pozdější diskutér neví vůbec nic, anebo málo. Je přece třeba překrucovat fakta a dát jim jistý odborný ráz. Ale lhát se skutečně nemá. Jenže to by nesměl existovat ÚSTR se svými vybranými třešničkami vytrženými ze souvislostí a s dodanou patřičnou ideologickou polevou.

Ale nejde o polemiku s »historikem« Žáčkem. V komentáři k Filipovým slovům nesplnil zadání. Nevyvrátil nic z jeho slov. Jen ho obvinil ze lži, neměl odvalu – a snad to ani neví – říci, že nástupnickými státy po Sovětském svazu není jen Rusko, ale i další, postupně v devadesátých letech minulého století vznikající národní státy, často vedené nacionalisty. A vůbec mi nejde o 21. srpen, ale o cokoli, co, často neprávem, přičítáme jen Rusku.

A jeho slova o lžích každého komunistického poslance je třeba nebrat vážně, protože jde jen o to obvinít komunisty z toho, co sám dělá. Myslím, že Česká televize pozváním právě tohoto »historika« si moc nepomohla, protože argument, že komunisté vždycky lžou, použitý proti Filipovi, už dávno není působivý. Je totiž lží, kterou lidé jako je pan Žáček používají vždycky, když nejsou argumenty.

Lhát se skutečně nemá. Jenže to by nesměl existovat ÚSTR se svými vybranými třešničkami vytrženými ze a s dodanou patřičnou ideologickou polevou.

Foto popis|

Dezinformace o invazi v Rusku žijí dodnes. Kontrarevolucionáři stříleli z kulometů a do země se chystalo vtrhnout NATO, hlásá současný dokument

21.8.2018 iHNed.cz str. 00

Jan Winitzer

Kontrarevolucionáři v Československu zabíjejí sovětské vojáky! Mají americké samopaly a do země se chystá vtrhnout NATO. Sovětští tankisté tu navíc zahynuli, když uhýbali dětem a sjeli při tom z mostu.

Zatímco Československý rozhlas vysílal během invaze vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968 svobodné zprávy, okupanti a jejich tuzemští přívrženci šířili dezinformace. Nijak si nezapadly s falešnými informacemi současné doby, například těmi, které Rusko používalo během nedávné války na Ukrajině.

Vzorec byl stejný, nabídnout úhel pohledu, který ukáže vojenský vpád jako přijatelnou, či dokonce obhajitelnou akci.

Okupanty polidšťoval například příběh s tankem na mostu, který loni zmapoval server iDnes.cz. Odehrál se 21. srpna před úsvitem v Horní Polici na Českolipsku.

"Skupina zločinců nastrčila do cesty sovětskému tanku skupinu dětí, chovanců místního internátu. Tankisté, aby nerozdrtili naše děti, se spustili se svým tankem z vysokého srázu a zahynuli. Tři sovětské děti bez rozmyšlení obětovali svoje životy kvůli životům našich dětí," sděloval špatnou češtinou ženský hlas na vlnách rozhlasové stanice Vltava. Ta začala po invazi vysílat z východního Německa a stranila okupantům.

Ve skutečnosti ve čtyři hodiny ráno na mostě přes Ploučnici žádné děti nebyly a tank havaroval kvůli zaseklému pásu nebo chybě řidiče. Propaganda ale po nehodě sáhla, a když loni navštívil Moskvu český prezident Miloš Zeman, web ruské televize Zvezda půl století starou verzi znovu vydal. Zeman článek, podle kterého mají být Češi za invazi vděční, obratem zkritizoval.

Úmrtí vojáků budí emoce a pomáhá obvinít protivníka. Odborník na dějiny médií Jan Cebe proto upozorňuje na smyšlené zprávy o zabíjení vojáků okupačních armád československými kontrarevolucionáři.

"Objevovaly se v prookupačních tiskovinách či ve vysílání, díky sovětské agentuře TASS pronikaly i do zahraničí. Vytvářelo to obraz o krvavé kontrarevoluci," říká Cebe, který působí na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

V dnešní době sociálních sítí bývají dezinformace časté, před 50 lety to v Československu měly těžší. Nešlo najít lidi, kteří jim budou naslouchat, společnost nebyla příliš polarizovaná a většina lidí reformy pražského jara podporovala.

Okupantům se podle Cebeho nedařilo s propagandou uspět ani mezi československými dělníky.

"Zcela klíčová a nejmocně zpracovaná byla komunikace vůči zemím Varšavské smlouvy a dalším státům hlásícím se k socialismu. Události v Maďarsku nebyly ještě zdaleka zapomenuty," připomíná Cebe maďarské protikomunistické povstání z roku 1956.

Z pohledu dnešních debat, jak nakládat s dezinformacemi, je pozoruhodné, že otázku řešili českoslovenští politici už před 50 lety. Tři dny po okupaci padl v Národním shromáždění návrh na vznik služby, která by živě zprávy šířené okupanty vyvracela. To ostatně dělal i rozhlas, který se těšil obrovské důvěře. Pomohl vyvrátit například zvěst o svolání masové demonstrace na čtvrtek 22. srpna na pražské Václavské náměstí. Nejspíš to byla provokace, která měla v době zákazu shromažďování umožnit okupantům tvrdě zasáhnout.

Československo také pozastavilo rušení stanice Rádio Svobodná Evropa, které se rovněž podílelo na vyvracení dezinformací. Rušičky naopak zacílily na prosovětskou stanici Vltava.

Některé fámy z roku 1968 žijí dodnes. Sledovaná ruská televize Rossiya 1 v roce 2015 odvysílala dokument, který invazi hájil.

"Stříleli po nás shora z kulometů," ukazuje v něm na střechu budovy Národního muzea v Praze Jurij Siněščikov, v roce 1968 četař spojovacího praporu, později komunistický poslanec Státní dumy. Nechybí zmínka o nalezeném skladu zbraní kontrarevolucionářů, které ve skutečnosti patřily Lidovým milicím, ani informace, že se NATO v roce 1968 chystalo Československu na pomoc.

To přitom nebyla pravda, sovětští agenti na Západě hlásili, že Západ zůstává pasivní. Jenže k rozhodujícím činům se dostával opačný výklad.

"Šéf tajné služby KGB Jurij Andropov potlačoval zprávy vlastních rozvědčků ze Západu, že se nic neděje, že Američané nic nechystají. KGB systematicky lhala," říká historik Daniel Povolný.

Důležitou cílovou skupinou byli i místní komunisté - bylo třeba "zpracovat" alespoň část z nich. "Bez jejich loajality by budoucí normalizace neměla šanci na úspěch," připomíná novinářka Alexandra Alvarová. "Člověk není schopen přežít bez vědomí vlastní hodnoty, tak se chytá i nesmyslů, jen aby si před sebou nemusel odplivnout. A k tomu je i hloupý příběh lepší než skutečnost, že podpořit invazi je zrada," soudí publicistka, která se systematicky věnuje soudobým dezinformacím a propagandě.

Lži na papíře: Letáky, které podporovaly okupaci, mluvily o provokacích.

Foto: Archiv HN

Propaganda v tisku: Stranické noviny držely prosovětskou linii.

Foto: Archiv HN

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66221240-dezinformace-o-invazi-v-rusku-ziji-dodnes-kontrarevolucionari-strileli-z-kulometu-a-do-zeme-se-chystalo-vtrhnout-nato-hlasa-soucasny-dokument>

Přesně před 50 lety měli Češi a Slováci před sebou poslední relativně uvolněný večer

20.8.2018 ČRo Plus str. 01 17:10 Den podle...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

V tuto chvíli před 50 lety měli Češi a Slováci před sebou poslední relativně uvolněný večer. A poté 21 let okupace. Řecko končí se záchranným programem, ale evropský komisař pro hospodářské a měnové záležitosti Moscovici vzkazuje: "Evropa bude při Řecku stát i nadále." Papež František zveřejnil otevřený dopis, který je adresován více než miliardě křesťanů po celém světě. A který se týká sexuálního zneužívání v církvi. Cituju: "Je důležité, abychom jako církev byli schopni přiznat a odsoudit hrůzy spáchané konsekrovanými lidmi a duchovními." Stojí v dopise, který v plném znění otiskl například server Vatican News. Je pondělí 20. srpna, zdravím vás od mikrofonu Českého rozhlasu Plus.

Karel SEDLÁČEK, redaktor /archiv, 21. 8. 1968/

Vážení přátelé, právě se dovídáme, že pražské studio, které ještě vysílalo, dostalo příkaz vypnout všechny vysílače na území naší vlasti. Budeme se snažit vysílat až do poslední chvíle, pokud nám to bude možné. Stále

ještě nasloucháte vysílání Československého rozhlasu Plzeň, stále ještě posloucháte svobodné vysílání legální vysílání Československého rozhlasu v Plzni.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Ten hlas patří v té době mladému hlasateli plzeňského rozhlasu Karlu Sedláčkovi. Bylo 21. srpna roku 1968. Plzeňský rozhlas hrál v té době důležitou roli, protože nahradil rozhlas pražský. Poté, co ho obsadili Rusové. Československý rozhlas Plzeň byl zároveň jediný, který nebyl 21. srpna obsazen. A Karla Sedláčka, jehož hlas jste 21. srpna roku 68 mohli slyšet, zdravím teď ve vysílání Českého rozhlasu Plus. Dobrý den, pane Sedláčku.

Karel SEDLÁČEK, redaktor

Dobrý den.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Vy jste do práce nastoupil 21. srpna ráno. Ptám se, v jaké náladě?

Karel SEDLÁČEK, redaktor

No, byl jsem zděšen samozřejmě. Protože jsem už viděl cestou do práce ty fronty lidí, fronty u benzínových pump. Jel jsem tramvají. A pak jsem dokonce potkával někde v ulicích první kolony okupačních vojsk. Takže ten pocit byl opravdu velmi smutný. Velmi neradostný.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

A cítil jste alespoň trochu strachu, když jste v téhle už okupované zemi usedal do rozhlasového studia?

Karel SEDLÁČEK, redaktor

Ale víte, že, že ne? Tak jednak jsem byl profesionál a jednak, my jsme vlastně žili v domnění, že my neděláme nic špatného. Protože nejvyšší státní a vlastně i orgány KSČ odsoudily okupaci. A my jsme byli legální vysílání Československého rozhlasu.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Hm. Ale když jste věděli, nebo slyšeli to, co se děje ve studiu pražském, tak to vás bezpochyby nalilo trochu jinou vidinou. Není to tak?

Karel SEDLÁČEK, redaktor

No, máte, máte samozřejmě pravdu. Ale taky jsem byl mladej a vlastně to vypětí, my jsme byli takový, bych řekl, soustředěný, co bude dál. Čili na nějaký pocit strachu, no, vlastně nebylo místo. Nebyl čas, no.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Vy jste tam ale zažil ve studiu jednu opravdu dramatickou situaci. Prosím režíi.

redaktor /archiv, 21. 8. 1968/

Vážení přátelé, uslyšíte nás do poslední chvíle. Přesto, že před naší budovou stojí sovětský tank. My znovu opakujeme prohlášení předsednictva Národního shromáždění.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Tak, to byla další ukázka z vašeho dramatického vysílání 21. srpna. Takže na vás mířil tank a co vy na to?

Karel SEDLÁČEK, redaktor

Ale tohle to nebyl můj hlas. Ale máte pravdu, že těch situací bylo během toho dne v různých stanicích víc. Je teda pravda, to bylo ten první den asi k 11. hodině, že někdo přišel a přinesl nám pásek s československou hymnou. A říkal, Praha, když končila vysílání, když byli okupovaný, tak na závěr dali hymnu a přesunuli se do těch náhradních pracovišť, která začali hledat po Praze. Bylo jich asi 5 nebo 6. A takže my tady máme také hymnu. A kdyby nás obsadili, tak zahrajeme hymnu. No, a my jsme vysílali dál, četli jsme rezoluce odsuzující okupaci a tak dále. A najednou vidím oknem proskleným sklem, tím proskleným oknem do režie, tam někdo přišel a slyším, jak mává a volá, Rusové jsou tady, dáváme hymnu. Řekni něco, rozluč se, končíme. No ...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

A jak jste se s tím vypořádal, to teď máme taky shodou okolností.

Karel SEDLÁČEK, redaktor /archiv, 21. 8. 1968/

Vážený přítelé, Československý rozhlas končí své vysílání. V naší vrátnici jsou cizí vojáci. Loučíme se s vámi. Držte nám palce. Československý rozhlas končí své vysílání. Ode dneška další prohlášení nebudou z úst nás, Československý rozhlas končí bohužel své vysílání. Ať žije Československá socialistická republika, ať žije svoboda, ať žije přátelství. /Hymna/.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Tak, hymně předcházel, doufám, že teď už jsme se trefili, opravdu autentický hlas Karla Sedláčka. Byl jste to vy?

Karel SEDLÁČEK, redaktor

Ano, ano. Byl jsem to já. To je pravda, to byl asi teda nejhorší okamžik toho týdenního vysílání. Protože já jsem se podíval z té hlasatelny, která měla okna, jsem se podíval ven a skutečně tam stál tank. A tím dělem vlastně takhle mířil, jakoby tak se trošku pohyboval z jedné strany na druhou, jako by hledal to správné okno, do kterého to napálí. Tak přiznám se, že to byl teda opravdu okamžik, kdy mně začal stýkat pot tedy po zádech. Já jsem se vypořádal z té hlasatelny. A šel jsem kousek dál chodbou, abych viděl, kde jsou ty Rusáci a co se vlastně teda bude dít. A von tam nikdo nebyl. A najednou vidím pár kolegů, jak takovej hlouček lidí, mezi nimi moje žena, já říkám, prosím tě, co se děje, kde jste byli? A ona mně říká, prosím tě, ty to nevíš? Vždyť my jsme byli evakuovaní. Nás celý rozhlas odstěhovali tedy do vojenské nemocnice, která je blízko plzeňského teda rozhlasu. Já jsem říkal, mně nikdo nic neřekl.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

No, vždyť jste vysílal. /Smích/.

Karel SEDLÁČEK, redaktor

No, právě. A pak jsem potkal ředitele a říkám, prosím vás, vy jste nás tady ty dva techniky s tou hymnou a mě jste tady nechali? A on říká, že, no, to víš, no, když je válka, když jsou takové mimořádné události, no, tak se musí počítat i s nějakým ztrátami.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

No, a to se vám podlomila kolena. /Smích/.

Karel SEDLÁČEK, redaktor

/Smích/. No, trošku jo. Ale von se zasmál, protože ty tanky vodjely, ale co bylo nejdůležitější, my jsme vysílali dál. Nás neobsadili. Takže já než jsem se trošku tedy vzpamatoval, to je pravda, tak šla kolegyně k tomu mikrofonu a vysílali jsme dál.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

A kolik hodin celkem vy jste toho 21. srpna, pane Sedláčku, vysílal?

Karel SEDLÁČEK, redaktor

Já asi 24 hodin. Protože my jsme tam spali. My už jsme vůbec tedy jednou nebo dvakrát jsem se šel podívat na svou rodinu, měl jsem tehdy prvního kluka ročního, takže jsem se jel na něho podívat. Oni nám doporučovali, abychom nespali doma, protože jsme nevěděli, co vlastně StB s námi udělá. Ale jinak jsme spali přímo v tom rozhlase. A snad je pikantní, že já jsem spal v kanceláři, kde do té doby sídlila cenzura ASTD, hlavní správa tiskového dohledu. A je tedy zajímavý, že ty soudruzi mně tam vařili kafe.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Řekl jste, že jste od počátku, alespoň to jsem od vás četla, že jste od počátku tedy nikdy nevěřil, že může tady fungovat něco jako socialismus s lidskou tváří. Jinými ...

Karel SEDLÁČEK, redaktor

Tak to opravdu ne.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

No, jinými slovy, to nadšení z uvolnění, dočasného uvolnění poměrů před invazí, to jste nesdílel?

Karel SEDLÁČEK, redaktor

No, byl jsem rád, samozřejmě já jsem nikdy nebyl komunist, ani v tom mládí. A celá naše rodina jsme byli vychováni historickou zkušeností zcela jinak. A tak jsem věděl, jak komunisti, kteří tady způsobili tu tragédii v únoru 48., a na 20 let uvrhli vlastně tuhle tu zemi do katastrofálního stavu, tak jak najednou tihle ti soudruzi to tady chtějí zlepšit. No, určité uvolnění tady bylo. Ale už jenom to, že se začalo hovořit o demokratizaci, nikoliv o demokracii. Copak může být lidová demokracie, vždyť jedny noviny se jmenovaly Lidová demokracie.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Ale jenom si říkám, jenom si říkám, jestli jste byl obklopen v plzeňském rádiu prostě lidmi stejně starými, nebo podobně starými jako vy a teď jste viděl to všeobecné nadšení z Dubčeka a z toho všeho, co se děje, tak vy jste mezi nimi byl takový ten jeden škarohlíd, který měl nakonec pravdu, ne?

Karel SEDLÁČEK, redaktor

No, ale tak jednak jsem to zase nemohl tak dávat najevo. Protože bych tam asi dlouho nevydržel. A zase teda musím říci na rovinu, tak velké nadšení v tom plzeňském rozhlase nebylo. My jsme vysílali sérii reportáží a rozhovorů o těch hrůzách, které se odehrávaly v Plzni na Borech. V plzeňské věznici. A to teda bylo teda opravdu hrozné. Je teda pravda, že v Plzni vznikl dokonce takzvaný Dubček klub, však také jeho členové potom byli perzekuováni. Ale já jsem k tomu, k této organizaci neměl teda vůbec žádnou důvěru.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

No, možná jen připomeňme, že byli i tací, kteří právě na podporu Dubčeka do té partaje vstoupili. Tak myslím si, že k takovým lidem patřil i náš současný prezident. Vstoupil do strany v roce 68 na podporu toho demokratizačního procesu. V každém případě děkuju moc. Karel Sedláček, bývalý hlasatel plzeňského rozhlasu, který tam zažil srpnové dny, byl mým hostem. Mimochodem také muž, který doprovázel poprvé Václava Havla v roce 89 na balkón Melantrichu. Je to tak?

Karel SEDLÁČEK, redaktor

Ano, ano. Ale to už by byla asi ...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

To by byla jiná story, jak říkáme.

Karel SEDLÁČEK, redaktor

To už je jiný příběh. A k tomu se můžeme vrátit někdy jindy, až budeme hovořit o 17. listopadu 1989.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Což uděláme. Pane Sedláčku, pro tuto chvíli děkuju mnohokrát.

Karel SEDLÁČEK, redaktor

Děkuji také. Na shledanou.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Na slyšenou. A mým druhým hostem je Michael Romancov, politický geograf z katedry politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Uf. Zdravím vás.

Michael ROMANCOV, politický geograf, katedra politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Dobrý den.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Dobrý den, dobrý den. Já s vámi chci mluvit o tom, jakou historii má vlastně Rusko, pokud jde o zásahy do jiných států. Patřila ta sovětská intervence z roku 68, Operace Dunaj pro zasvěcené, k těm nejvýznamnějším nebo nejrozsáhlejšími intervencím, které Sovětský svaz v té době vedly?

Michael ROMANCOV, politický geograf, katedra politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Já bych řekl, ano i ne. Ona byla výjimečná tím, kde se to stalo a v jakém kontextu se to stalo. To znamená, tehdejší československý režim zejména proto, že lidé, kteří tehdy byli u moci u nás, věděli velice dobře, co se v roce 56 stalo v Maďarsku. Tak oni horem dolem ujišťovali Moskvu o tom, že jaksi Československo i nadále bude budovat socialismus, nerozborné přátelství se Sovětským svazem a tak dále a tak podobně. A přesto ten zásah přišel. V tomto ohledu to bylo jaksi mimořádné. Stejně potom jako ten bezprostřední důsledek pro celý východní blok, to znamená formulace takzvané Brežněvovy doktríny. Ale jinak pochopitelně ten sovětský režim jaksi těch intervencí, záborů a tak dál měl na svém jaksi účtu celou řadu, ať už jaksi situace z 20., 30. let, kdy řada z nich proběhla i mimo Evropu, nebo potom už zmíněné Maďarsko a potom samozřejmě Vietnam, teda pardon, Vietnam, Afghánistán. Některé africké země.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

No, a Krym z roku 2014 je takzvaný totální upgrade, že. Pojmu intervence.

Michael ROMANCOV, politický geograf, katedra politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK

Bezesporu. Bezesporu je tomu tak. A bohužel, když se podíváme na to, jakým způsobem vlastně byl proveden ten zásah na Krymu a jakým způsobem byl proveden ten zásah v Československu, tak je tady samozřejmě ten obrovský rozdíl, že z Československa tehdy nebylo jaksi odtrženo nebo vyrváno žádné další území. Ale to zdůvodnění, ten prapodivný mix vojensko-strategických, bezpečnostních a politických důvodů pro ten zásah, tak tam ty paralely jsou naprosto jednoznačné.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Hm. Co mají sovětsko - ruské, řekněme, sovětsko - ruské intervence v historii, já nevím, posledních 150 let, co mají společného?

Michael ROMANCOV, politický geograf, katedra politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd UK**

Společného mají zejména to, jakým způsobem je to zdůvodněno domácímu publiku. To znamená, Rusové jsou přesvědčováni, a dlužno podotknout, že úspěšně přesvědčováni těmi, kdo jim vládnou, že Rusové nikdy nezabírají cizí území kvůli svému prospěchu nebo kvůli svým zájmům, ale jenom proto, aby tam přinášeli svobodu, bezpečí, víru nebo ideologii, podle toho, jakým způsobem ten režim sám sebe definuje. Vždycky, když ten zásah je proveden, tak je podán tímto tedy přijatelným kulturním způsobem. A vzápětí se potom jaksi ten zásah jaksi postupně vytrácí z učebnic, řekněme, historie. Aby potom bylo možné vlastně to území, které bylo tímto způsobem "zachráněno", aby ho potom bylo možné včlenit přímo do rámce toho sovětského či ruského státu.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Jasně. No, vaše slova shodou okolností potvrzuje ten úplně nový průzkum nezávislé ruské agentury Levada. A sice, že polovina Rusů neví nic o invazi do Československa v roce 68. Víc než třetina dotázaných ji schvaluje. Mimochodem plné výsledky budou zveřejněny až zítra. Tohle je jen jedna z těch informací, která byla puštěna. Tak to vlastně odpovídá tomu, co jste řekl. Je to tak?

Michael ROMANCOV, politický geograf, katedra politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd UK**

Bohužel si myslím, že ano. A opětně, nemůžeme se tomu příliš divit. Protože v jaksi tom sovětském období se vlastně tahle ta věc jaksi nevyučovala běžně třeba ve školách. Samozřejmě to věděli třeba příbuzní těch lidí, kteří tady tenkrát zasahovali. A tak dál. Navíc ono to potom bylo úplně překryto Afghánistánem, to byl jaksi ten velký průšvih. A v 90. letech potom vlastně ta výuka dějin nebo moderních dějin v Rusku, ostatně stejně to vidíme i u nás jaksi v tom porevolučním Československu, nebo České republice, prostě byla zásadním způsobem podceněna a zanedbána.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Ano, ano. Mimochodem, podle sociologa Lva Gutkova to svědčí o tom, že, myslím celé to pojetí, jak o těch intervencích vyprávět a jak je předávat ty zkušenosti, tak že to svědčí o tom, že se Rusko vrací k propagandě brežněvovské éry. Případá vám to taky tak?

Michael ROMANCOV, politický geograf, katedra politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd UK**

Já jaksi nejsem sociolog. A nevím přesně, co měl Gutkov na mysli. Ale faktem je, že některé atributy Brežněvovy éry zase lze vidět v tom, jakým způsobem se chová současný Putinův režim. To období Brežněvismu je vnímáno tou sovětskou optikou jako optikou relativního blahobytu, relativního bezpečí, stability. To je něco podobného, o co usiluje Putin. A co celkem dobře a úspěšně prodal jaksi veřejnému mínění. Čili minimálně v tomto rozsahu, možná i v některém dalším to dává smysl.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Hm, hm, hm. Vy jste napsal před několika lety takové hezké srovnání Ruska v roce 68 a tak dále. A tam mě zaujalo to, jak jste napsal, že Rusové se v podstatě nikdy nezmění. Jakoby v tom smyslu, že mentalita sovětská, přestože Sovětský svaz už neexistuje, tak sovětská mentalita v nich je stále. Trváte na tom?

Michael ROMANCOV, politický geograf, katedra politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd UK**

Naprosto. A ono zase je zapotřebí si totiž uvědomit, že ta sovětská mentalita zejména potom od 70., 80. let minulého století, ona byla strašně podobná vlastně té mentalitě toho imperiálního Ruska. To znamená, tam se jedná o skutečně jaksi dlouhodobé kontinuum pohledu na vlastní dějiny, vlastní národ, vlastní kulturu, jako něco výjimečného, jako něco, co má, nebo ti nositelé mají prostě právo to šířit, hájit. Libovolnými prostředky včetně té fyzické síly.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Takže ti, co si sní o demokratickém otevřeném Rusku, nebo říkají, že se ho dočkáme, tak mohou zapomenout podle vás?

Michael ROMANCOV, politický geograf, katedra politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd UK**

Já jsem přesvědčen, že v tento okamžik je to naprosto nereálné. Samozřejmě se nedá vyloučit, protože nikdo z nás neumí jaksi předpovídat budoucnost, že v Rusku může dojít, podobně jako když se rozpadnul Sovětský svaz, k nějakému zásadnímu radikálnímu obratu. A pokud by se otevřela, otevřel prostor pro prostě diskusi o smyslu těch dějin, o chybách, které byly jaksi napáchány a tak dál. Pak to představitelné je. Ale i tak by to bylo minimálně několikagenerační jaksi zápas. Takže v krátkodobém horizontu je to naprosto vyloučeno.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

No, žádný krásný výhled. To znamená, ta historie násilí, ať proti vlastním lidem, nebo proti sousedům se může kdykoli opakovat?

Michael ROMANCOV, politický geograf, katedra politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd UK**

Samozřejmě. Prostě, a vono je důležité si uvědomit, že třeba i jaksi turisté, kteří třeba do Ruska jedou, tak si můžou povšimnout, že veřejný prostor v Rusku je vyhrazen striktně vlastně tomu, aby se demonstrovala jednota obyvatelstva a jeho vládců. Tam veřejný prostor není vyhrazen pro to, aby se tam protestovalo. Ten veřejný prostor není vyhrazen pro to, aby se tam připomínaly křivdy, chyby, omyly, ale jenom, aby se tam prostě oslavoval stát a jeho vůdci.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Říká Michael Romancov, politický geograf z katedry politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, který byl mým hostem. Já vám za to děkuju.

Michael ROMANCOV, politický geograf, katedra politologie Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd UK**

Já děkuji za pozvání. Na shledanou.

Orbána rovnoprávnost nezajímá

20.8.2018 halonoviny.cz str. 00

Maďarská vláda přestane financovat genderová studia na univerzitách, oznámil šéf úřadu vlády Gergely Gulyás. Kabinet pravicového nacionalisty Viktora Orbána tak podle agentury Reuters naznačil první z konkrétních kroků ke změnám v kulturní politice, ohlášené minulý měsíc.

Debatu o kulturní politice oživil sám Orbán, když koncem července avizoval velké změny v této oblasti. Své třetí vítězství v parlamentních volbách za sebou označil za nic menšího než za mandát vybudovat novou éru.

Gulyás tvrdí, že již nízký počet studentů v oboru genderových studií, zkoumajícím kulturně vzniklé rozdíly mezi muži a ženami, by postačoval k jejich ukončení. Na tiskové konferenci nicméně uvedl i vládní ideologické stanovisko.

»Maďarská vláda je jasně přesvědčena, že lidé se rodí buď jako muži, nebo jako ženy. V životě si pak vedou podle svého uvážení co nejlépe, ale kromě toho maďarský stát nechce utrácet veřejné prostředky na vzdělávání v tomto oboru,«řekl.

Orbánovi příznivci a provládní novináři tvrdí, že po získání dalšího silného mandátu od voličů nastal čas na posun ke konzervativním hodnotám i v kultuře, aby skončilo to, co nazývají levicovou a liberální dominancí v umění, vědě a vzdělávání.

»Liberálové oddaní genderu způsobili nenapravitelné škody v duších generací, které vyrůstaly v posledních desetiletích. Musíme s nimi nekompromisně bojovat a dosáhnout úplného vítězství, jinak nás nakonec zničí,«napsal v provládním listu Magyar Idök sociolog Bálint Botond.

Krok proti genderovým studiím je ve vládní politice jednou z prvních konkrétních věcí v tomto směru. Další se týkaly omezení nezávislosti Maďarské akademie věd při rozdělování peněz na výzkum.

Genderová studia se vyučují na státní univerzitě ELTE a na Středoevropské univerzitě, která patří mezi nejvyhlášenější univerzity v Maďarsku.

Gulyás uvedl, že již zapsaní studenti mohou studium dokončit, vláda ale tato studia od příštího akademického roku přestane financovat.

Vládní záměr prosákl do médií minulý týden a vyvolal nesouhlasnou reakci **fakulty sociálních věd** ELTE.

»Považujeme za znepokojující, že cílem návrhu je ukončit kurz zaměřený na sociální vztahy mezi muži a ženami, genderové nerovnosti a na otázky rodinné a demografické povahy,«uvedl děkan Gábor Juhász.

Středoevropská univerzita v dřívějším prohlášení zdůraznila svou oddanost akademickým svobodám a odmítla »jakoukoli snahu cenzurovat studijní plány«. Na škole, kterou založil americký finančník maďarského původu George Soros, se genderovým studiím věnuje 44 posluchačů. Není jasné, kolik posluchačů navštěvuje genderová studia na ELTE; loni se chystalo zapsat 18 studentů, ale nakonec jich podle agentury MTI bylo jen deset.

(čtk)

URL| <http://www.halonoviny.cz/articles/view/48207463>

Orbána rovnoprávnost nezajímá

20.8.2018 Haló noviny str. 08 Ze zahraničí

(čtk)

Maďarská vláda přestane financovat genderová studia na univerzitách, oznámil šéf úřadu vlády Gergely Gulyás. Kabinet pravicového nacionalisty Viktora Orbána tak podle agentury Reuters naznačil první z konkrétních kroků ke změnám v kulturní politice, ohlášené minulý měsíc.

Debatu o kulturní politice oživil sám Orbán, když koncem července avizoval velké změny v této oblasti. Svě třetí vítězství v parlamentních volbách za sebou označil za nic menšího než za mandát vybudovat novou éru.

Gulyás tvrdí, že již nízký počet studentů v oboru genderových studií, zkoumajícím kulturně vzniklé rozdíly mezi muži a ženami, by postačoval k jejich ukončení. Na tiskové konferenci nicméně uvedl i vládní ideologické stanovisko.

»Maďarská vláda je jasně přesvědčena, že lidé se rodí buď jako muži, nebo jako ženy.

V životě si pak vedou podle svého uvážení co nejlépe, ale kromě toho maďarský stát nechce utrácet veřejné prostředky na vzdělávání

v tomto oboru,«řekl.

Orbánovi příznivci a provládní novináři tvrdí, že po získání dalšího silného mandátu od voličů nastal čas na posun ke konzervativním hodnotám i v kultuře, aby skončilo to, co nazývají levicovou a liberální dominancí v umění, vědě a vzdělávání.

»Liberálové oddaní genderu způsobili nenapravitelné škody v duších generací, které vyrůstaly v posledních desetiletích.

Musíme s nimi nekompromisně bojovat a dosáhnout úplného vítězství, jinak nás nakonec zničí,«napsal v provládním listu Magyar Idök sociolog Bálint Botond.

Krok proti genderovým studiím je ve vládní politice jednou z prvních konkrétních věcí v tomto směru. Další se týkaly omezení nezávislosti Maďarské akademie věd při rozdělování peněz na výzkum.

Genderová studia se vyučují na státní univerzitě ELTE a na Středoevropské univerzitě, která patří mezi nejvyhlášenější univerzity v Maďarsku.

Gulyás uvedl, že již zapsaní studenti mohou studium dokončit, vláda ale tato studia od příštího akademického roku přestane financovat.

Vládní záměr prosákl do médií minulý týden a vyvolal nesouhlasnou reakci **fakulty sociálních věd** ELTE. »Považujeme za znepokojující,

že cílem návrhu je ukončit kurz zaměřený na sociální vztahy mezi muži a ženami, genderové nerovnosti a na otázky rodinné a demografické povahy,« uvedl děkan Gábor Juhász.

Středoevropská univerzita v dřívějším prohlášení zdůraznila svou oddanost akademickým svobodám a odmítla »jakoukoli snahu cenzurovat studijní plány«. Na škole, kterou založil americký finančník maďarského původu George Soros, se genderovým studiím věnuje 44 posluchačů. Není jasné, kolik posluchačů navštěvuje genderová studia na ELTE; loni se chystalo zapsat 18 studentů, ale nakonec jich podle agentury MTI bylo jen deset.

Týden bez dat. Ale se setkáním v Jackson Hole

20.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, centrální banka

Nadcházející týden chudý na makrodata. Pozornost se tak zaměří na horský resort Jackson Hole v americkém státě Wyoming. Od 80. let se zde totiž koná jedna z nejprestižnějších událostí finančního světa. Setkání centrálních bankéřů z celého světa se uskuteční od čtvrtka do soboty. Zlatým hřebem bude vystoupení šéfa Fedu Jeroma Powella. Na trzích zřejmě bude dál cítit geopolitické napětí. Ať už kvůli situaci v Turecku nebo obchodním vztahům USA s Čínou.

Ve středu budou zveřejněny Fed Minutes. Fed na počátku srpna dle očekávání sazby neměnil, základní úrokovou sazbu ponechal v pásnu 1,75 až 2,00 procenta. Rozhodnutí bylo jednomyslné. Fed očekává, že letos zvýší sazby ještě dvakrát. Letos bychom se tak od šéfa Fedu Jeroma Powella a spol. dočkali celkem čtyř „hiků“, původně měly sazby letos růst jen třikrát.

Měnový pár EURUSD se minulý týden dostal se až na 1,1301. Nový týden zahajuje euro nad úrovní 1,1400 EURUSD, aktuálně je kurz na 1,1418 EURUSD. Dolarový index se nachází na hodnotě 96,27 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl dle naší predikce pohybovat v rozmezí od 1,1338 do 1,1452 EURUSD.*

Podle Moniky Junicke z Komerční banky dnes budou trhy sledovat, jak se nadále vyvíjí geopolitické události. Řecko právě po osmi letech opouští záchranný program a podle premiéra Tsiprase by mělo během příštích dvou let začít prodávat své dluhopisy. „Rovněž uklidnění situace kolem turecké liry euru pomáhá. Lira oproti dolaru posílila během posledního týdne téměř o sedm procent, čímž umazala část svých ztrát z minulých měsíců. Přesto napětí mezi USA a Tureckem stále přetrvává a je těžké předvídat, kterým směrem se turecká měna vydá a není tak jasné, jak velký dopad tento konflikt bude mít na evropské banky,“ uvedla Junicke.

Korunu tento týden nečekají téměř žádná makrodata. Až v pátek Český statistický úřad zveřejní konjunkturální průzkum za srpen. Česká měna se minulý stala „obětí“ zahraničního dění. Podobně tomu bylo i u ostatních měn regionu střední a východní Evropy. Oslaboval polský zlotý i maďarský forint – obě měny o něco více než koruna. „Události letních měsíců náš přinutily přehodnotit výhled na způsob utahování měnových podmínek. I nadále platí, že se měnové podmínky s tím, jak se česká ekonomika pohybuje v okolí vrcholu hospodářského cyklu, budou utahovat. Nicméně oproti výhledu ze začátku léta, kdy panovalo přesvědčení, že hlavním kanálem bude posilující kurz české koruny a úrokový kanál bude pouze stínovat, jsme snížili roční výhled na kurz koruny, která by se tak na začátku příštího léta mohla stále držet nad 25 EURCZK. Zároveň jsme zvýšili odhad na počet zvýšení základní úrokové sazby. Základní úroková sazba by se tak v ročním horizontu měla dostat na dvě procenta,“ uvedl ekonom skupiny Roklen Michal Šoltés.

Česká měna se dnes ráno obchoduje na 25,74 EURCZK a 22,54 USDCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,67 až 25,79 EURCZK.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SWQXm/tyden-bez-dat-ale-se-setkanim-v-jackson-hole>

Dezinformace o invazi v Rusku žijí dodnes. Kontrarevolucionáři stříleli z kulometů a do země se chystalo vtrhnout NATO, hlásá současný dokument

20.8.2018 ihned.cz str. 00

Kontrarevolucionáři v Československu zabíjejí sovětské vojáky! Mají americké samopaly a do země se chystá vtrhnout NATO. Sovětští tankisté tu navíc zahynuli, když uhýbali dětem a sjeli při tom z mostu.

Zatímco Československý rozhlas vysílal během invaze vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968 svobodné zprávy, okupanti a jejich tuzemští přívrženci šířili dezinformace. Nijak si nezapadly s falešnými informacemi současné doby, například těmi, které Rusko používalo během nedávné války na Ukrajině.

Vzorec byl stejný, nabídnout úhel pohledu, který ukáže vojenský vpád jako přijatelnou, či dokonce obhajitelnou akci.

Okupanty polidšťoval například příběh s tankem na mostu, který loni zmapoval server iDnes.cz. Odehrál se 21. srpna před úsvitem v Horní Polici na Českolipsku.

"Skupina zločinců nastrčila do cesty sovětskému tanku skupinu dětí, chovanců místního internátu. Tankisté, aby nerozdrtili naše děti, se spustili se svým tankem z vysokého srázu a zahynuli. Tři sovětské děti bez rozmyšlení obětovali svoje životy kvůli životům našich dětí," sděloval špatnou češtinou ženský hlas na vlnách rozhlasové stanice Vltava. Ta začala po invazi vysílat z východního Německa a stranila okupantům.

Ve skutečnosti ve čtyři hodiny ráno na mostě přes Ploučnici žádné děti nebyly a tank havaroval kvůli zaseklému pásu nebo chybě řidiče. Propaganda ale po nehodě sáhla, a když loni navštívil Moskvu český prezident Miloš Zeman, web ruské televize Zvezda půl století starou verzi znovu vydal. Zeman článek, podle kterého mají být Češi za invazi vděční, obratem zkritizoval.

Úmrtí vojáků budí emoce a pomáhá obvinit protivníka. Odborník na dějiny médií Jan Cebe proto upozorňuje na smyšlené zprávy o zabíjení vojáků okupačních armád československými kontrarevolucionáři.

"Objevovaly se v prookupačních tiskovinách či ve vysílání, díky sovětské agentuře TASS pronikaly i do zahraničí. Vytvářelo to obraz o krvavé kontrarevoluci," říká Cebe, který působí na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

V dnešní době sociálních sítí bývají dezinformace časté, před 50 lety to v Československu měly těžší. Nešlo najít lidi, kteří jim budou naslouchat, společnost nebyla příliš polarizovaná a většina lidí reformy pražského jara podporovala.

Okupantům se podle Cebeho nedařilo s propagandou uspět ani mezi československými dělníky.

"Zcela klíčová a nejvíc propracovaná byla komunikace vůči zemím Varšavské smlouvy a dalším státům hlásícím se k socialismu. Události v Maďarsku nebyly ještě zdaleka zapomenuty," připomíná Cebe maďarské protikomunistické povstání z roku 1956.

Z pohledu dnešních debat, jak nakládat s dezinformacemi, je pozoruhodné, že otázku řešili českoslovenští politici už před 50 lety. Tři dny po okupaci padl v Národním shromáždění návrh na vznik služby, která by lživé zprávy šířené okupanty vyvracela. To ostatně dělal i rozhlas, který se těšil obrovské důvěře. Pomohl vyvrátit například zvěst o svolání masové demonstrace na čtvrtek 22. srpna na pražské Václavské náměstí. Nejspíš to byla provokace, která měla v době zákazu shromažďování umožnit okupantům tvrdě zasáhnout.

Československo také pozastavilo rušení stanice Rádio Svobodná Evropa, které se rovněž podílelo na vyvracení dezinformací. Rušičky naopak zacílily na prosovětskou stanici Vltava.

Některé fámy z roku 1968 žijí dodnes. Sledovaná ruská televize Rossija 1 v roce 2015 odvysílala dokument, který invazi hájil.

"Stříleli po nás shora z kulometů," ukazuje v něm na střechu budovy Národního muzea v Praze Jurij Sinělščikov, v roce 1968 četař spojovacího praporu, později komunistický poslanec Státní dumy. Nechybí zmínka o nalezeném skladu zbraní kontrarevolucionářů, které ve skutečnosti patřily Lidovým milicím, ani informace, že se NATO v roce 1968 chystalo Československu na pomoc.

To přitom nebyla pravda, sovětsí agenti na Západě hlásili, že Západ zůstává pasivní. Jenže k rozhodujícím činitelům se dostával opačný výklad.

"Šéf tajné služby KGB Jurij Andropov potlačoval zprávy vlastních rozvědčků ze Západu, že se nic neděje, že Američané nic nechystají. KGB systematicky lhala," říká historik Daniel Povolný.

Důležitou cílovou skupinou byli i místní komunisté - bylo třeba "zpracovat" alespoň část z nich. "Bez jejich loajality by budoucí normalizace neměla šanci na úspěch," připomíná novinářka Alexandra Alvarová. "Člověk není schopen přežít bez vědomí vlastní hodnoty, tak se chytá i nesmyslů, jen aby si před sebou nemusel odplivnout. A k tomu je i hloupý příběh lepší než skutečnost, že podpořit invazi je zrada," soudí publicistka, která se systematicky věnuje soudobým dezinformacím a propagandě.

Lži na papíře: Letáky, které podporovaly okupaci, mluvily o provokacích.

Foto: Archiv HN

Propaganda v tisku: Stranické noviny držely prosovětskou linii.

Foto: Archiv HN

URL| <http://archiv.ihned.cz/c1-66221240-dezinformace-o-invazi-v-rusku-ziji-dodnes-kontrarevolucionari-strileli-z-kulometu-a-do-zeme-se-chystalo-vtrhnout-nato-hlasa-soucasny-dokument>

RECENZE – Profesionálka a jiné povídky

19.8.2018 mujknizniraj.blogspot.cz str. 00

Autor: Vladimír Pohorecký Nakladatelství: KriglRok vydání: 2018 Počet stran: 96 ISBN: 978-80-88104-32-2 Anotace:

Profesionálka je souborem patnácti kratších povídek se silnými až překvapivými pointami, které ve čtenářích zanechají působivou dohru. Hlavními aktéry jsou zpravidla antihrdinové, zachycení v různých životních etapách. Postavy originálních příběhů o mezilidských vztazích bývají často vystaveny mezním situacím, které obnažují i jejich zranitelnost a nevyrovnanost. Přesto, byť i s pomocí ironie, nerezignují.

Povídky nejsou právě mým nejoblíbenějším žánrem, vlastně je téměř nevyhledávám, ale protože tyto napsal český autor, rozhodla jsem se je zkusit. Myslím, že napsat kvalitní povídku je možná těžší, než napsat kratší román. Musíte toho tolik „vecpat“ do omezeného prostoru, abyste oslovili čtenáře.

Ve svých povídkách autor popisuje různé typy mezilidských vztahů v rozličných životních etapách a situacích. Ne vždy je hlavní postavou muž, někdy píše své postřehy také z pohledu ženy. Určitě nebudu rozepisovat děj všech patnácti povídek, to bychom zde byli týden. Celkově na mě působí knížka průměrně. Ale začnu od začátku. První povídka mě nadchla. Musím říct, že se mi líbila opravdu hodně a říkala jsem si, pokud se i ostatní ponesou v podobném duchu, bude to skvělé. Také další povídka mě zaujala, ale potom už to šlo trochu s mým nadšením dolů, s výjimkou poslední povídky, která se dotýká tématu stárí a oslovila mě také. A například povídka Mazlíčci mě velice překvapila svou pointou. Můžete si tak pro sebe říkat, jak to ten hlavní hrdina doopravdy myslel. Mě totiž napadlo až hororové pokračování, pokud jsem to pochopila správně. Ale to už je na každém čtenáři, pokud je konec jen malinko naznačený jako otevřený, co si bude představovat dál. Naopak třeba povídka Sedm měsíců, která svou délkou zabírá dvě stránky a půl, mi přišla naprosto zbytečná. Na tak malém prostoru nemůže vzniknout nic převratného.

Jak jsem zmínila, knihu beru jako průměrné dílo. Jedná se však o prvotinu, musím zdůraznit. Doufám tedy, že bude autor v psaní pokračovat, protože několika povídkami dokázal, že to vážně umí dobře.

Anděl z metra

František se mačkal v přeplněném vagonu metra cestou do práce a nebylo mu nejlíp. Snídani nestihl, v metru bylo nedýchateľno a hlavou se mu honily myšlenky na to, co ho nevyhnutelně čeká v práci. Měl pocit, že omdlí a záhy se tak stalo. Když se probрал, skláněla se nad ním krásná žena. Pomohl mu nejspíš anděl.

„Ve stavech sníženého vědomí se vám věci mohou jevit lépe, než reálně jsou,“ podotkl anděl skromně.

František by rád jednou andělovi poděkoval a vymámí z něj telefonní kontakt. Teď už bude jen čekat, zda anděl na zprávu odpoví a s Františkem se sejde.

Toto není úryvek z knihy, pouze malý nástin děje první povídky. Jen věta kurzívou je citovaná z textu. Pointa je naprosto skvělá a povídka se tak pro mě stala tou nejlepší z celého souboru..

O autorovi:

Vladimír Pohorecký se narodil v roce 1981 v Praze. Baví ho budovat příběhy, v nichž se střetává mužský a ženský svět. Vystudoval obor mediální studia na **fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Od roku 2009 se věnuje novinářské profesi. Povídková kniha Profesionálka je jeho prvotinou.

Hodnocení: 70%

Za poskytnutí recenzního výtisku velmi děkuji autorovi Vladimírovi Pohoreckému. Knihu můžete zakoupit zde.

URL| <http://mujknizniraj.blogspot.cz/2018/08/recenze-profesionalka-jine-povidky.html>

Zdravé talíře

18.8.2018 knihcentrum.cz str. 00

Jitka Soukupová Pevná bez přebalu lesklá EAN: 9788087938430 Značka: Machart Kniha 224 Kč

Zboží máme skladem. Expedujeme nejpozději druhý pracovní den. Dostupnost:

IHNED odesíláme zobrazit dostupný počet ks

ProductQuality

Běžná cena: 299 Kč

Ušetříte: 75 Kč (25%)

Vaše cena:

224 Kč

Hlídat pokles ceny Přidat do seznamu přání

Koupit levněji již od 156 Kč.

Množství:

„A co je vlastně zdravé? Ví to někdo? Tony razil heslo, že jídlo, po kterém je mu lehký, zasytí ho, lahodí oku, nosu i jazyku, je prostě OK. Tečka. Můj kuchařský guru zcela ovlivnil můj pohled na stravování. Již dávno vím, že zdravé jídlo není o kalorických tabulkách. Naše strava musí být pestrá, rozmanitá, správně kombinovaná a hlavně konzumovaná s chutí. I psychika totiž hraje v našem stravování nezanedbatelnou roli a s odporem snědená brokolice může být pro naše tělo větším zlem než smažený řízek. Takže vybírejte, zkoušejte, ale hlavně jezte jídla připravená tak, aby vám působila potěšení a ne stres. Tato kuchařka nechť je pro vás inspirací...“ uvádí autorka nové originální kuchařky Jitka Soukupová.

Nová originální kuchařská kniha Jitky Soukupové přináší více než 100 receptů, tipů a rad pro vegetariány, vegany, „bezlepkáče“ i „masožrouty“ – zkrátka pro všechny, kdo chtějí jíst zdravě. Kniha zahrnuje obsáhlé úvody k jednotlivým kapitolám. Recepty přinášejí podrobnou informaci o použitých ingrediencích, podrobný postup, informaci o době přípravy i o tom, pro kterou skupinu strávníků je daný pokrm určen.

O autorce: Jitka Soukupová vystudovala žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a v mediálním oboru pracuje dodnes. Před šesti lety se vedle své práce začala věnovat i oblasti zdravé výživy a založila vlastní společnost zaměřující se na alternativní způsoby stravování. O mnohaleté zkušenosti z práce se svými klienty a praktické kuchařské dovednosti se rozhodla podělit ve své kuchařce určené všem, kteří chtějí jíst zdravě, chutně a nebojí se změny.

URL| <https://www.knihcentrum.cz/Kniha/zdrave-talire>

„Ostrava je město s jiskrou. Nebyla ušlápnutá“

18.8.2018 Mladá fronta DNES str. 18 Kraj Moravskoslezský

Martin Jiroušek

V seriálu Ostravské stopy vzpomíná spisovatel Ondřej Neff i na vznik redakce

Spisovatel Ondřej Neff je považován za velkou novinářskou osobnost. Nedávno dopsal knižní novinku Barbora a zlatý robot a vyrazil do Bílovce na Novojičínsku na místní pověstný sraz příznivců sci-fiParcon. Bílovecký zámek mu připomenul dobu, kdy na začátku 90. let v Ostravě zakládal redakci Mladé fronty DNES a měl možnost dělat reportáže, například o návštěvě průmyslového magnáta Rothschilda.

„Ostravu mám v sobě silně zapsanou, a to už z toho důvodu, že jsem tady po sametové revoluci zakládal pobočku Mladé fronty. Dával jsem dohromady celý tým obnovené redakce, která byla po revoluci rozpuštěna. Byl to zajímavý úkol. Nabíral jsem nové tváře, z původních redaktorů nakonec nezůstal ani jeden,“ popisuje tehdejší dobu.

Zdůrazňuje, že ho štvála jedna věc – pragocentrismus. „Oblast severní Moravy a Slezska je přece samostatná oblast, specifická svým myšlením, jazykem, kulturou a životem. Je to takový stát ve státě. Pražáci to tehdy pořád nechtěli pochopit,“ vypráví.

„Vnímali mne jako zkušeného, ale já byl ucho“

Vzpomněl si při tom i na jednu z významných místních událostí. „Například když se zakládala Slezská univerzita v Opavě, což byla oprávněně obrovská událost, tak jsme měli připravený materiál. Jenže v Praze se ptali: Koho zajímá opavská univerzita? Tak jsem jim říkal: Tady každého. Jenže oni odpověděli, že je to nezajímá. Takže se pak objevil jen jednička na straně osm, zatímco jinde o univerzitě informovali na hlavní stránce. Tehdy jsme se prostě všichni učili od píky,“ konstatuje. Začátky svobodné porevoluční novinařiny podle Ondřeje Neffa nebyly lehké a provázely je časté zmatky. „Do Mladé fronty jsem nastoupil v březnu 1990, všichni mě vnímali jako zkušeného novináře, ale já byl v podstatě ucho. Nikdy předtím jsem v deníku nedělal. Sice jsem dělal grafiku novin, ale nepsal jsem je. Z tehdejších kolegů si pamatuju na Petra Žižku, Scarlett Wilkovou, Ivanu Leskovou, ale třeba fotografa jsme ještě neměli,“ popisuje chod první porevoluční redakce.

Často se například stávalo, že jeho práce závisela na logickém úsudku.

„Například si vzpomínám, jak do kraje přiletěl na návštěvu Rothschild. Byla to velká událost, kdy se očekávalo, jak se přijede podívat do hutí. Přiletěl speciálem do Mošnova, všechno bylo obšancované a my čuměli někde přes plot. Načež nastala chvíle, kdy se kolegové dohadovali, který to ten Rothschild vlastně je. Vylezlo patnáct chlapů. Tak jim říkám: Podívejte, určitě je to ten, co má ten ošoupaný kabát a odřenou aktovku, protože nikdo jiný by si vedle Rothschilda takový šunt nedovolil nosit,“ popisuje Neff.

Ukázalo se, že jeho odhad byl správný. „Za Rothschildem jsme pak jeli do hutí a potěšilo mě, jak jej přijali v rudém koutku, který evidentně ještě před nedávnem byl plný kladiv, srpů a budovatelských úspěchů železáren.“

Kauza topné oleje i spolupráce s televizí

V paměti mu utkvěla i známá soudní kauza s topnými oleji. „Velmi záhy jsem se sblížil s ostravskými veličinami, mimo jiné s hlavním prokurátorem. Tehdy mě zasvěcoval do celého podvodu s topnými oleji. Byl jsem zvědav, kdy na pachatele skočí, když všechno už vědí. Trvalo jim to asi osm let. Pro mě to byla velká škola. Trvala sice jen půl roku, ale stála za to,“ dodává Neff k ostravské etapě.

Ostravu ovšem znal už dříve, vždyť spolupracoval s místním televizním studiem.

„Byla tady prima redakce naučných pořadů a já spolupracoval na vědě a technice pro mládež. Jeden scénář napsal Vladimír Železný, pozdější ředitel TV Nova, já pracoval na jiných.“

Jeden díl byl o jaderné energetice. Jenže najednou se Neff dozvěděl o havárii v Černobylu.

„Šel jsem za dramaturgem a říkám mu, že vzhledem k Černobylu bychom scénář měli předělat a snímek přetočit. Že bychom našemu optimismu měli trochu ubrat. On mi odpověděl, že jsem blbej. Díl se prý vysílá až na podzim, to už se na nějaký Černobyl zapomene. Což byla typická reakce pro tehdejší dobu. Samozřejmě nakonec díl zrušili a šel pod stůl,“ vysvětluje Neff.

Ostravu má rád, bydlí v ní jeho kamarádi. Její proměnu vnímá v kontextu celé doby.

„Změnila se nejen Ostrava, primárně se změnila celá naše republika. Vždycky, když někde přijedu, všechno kolem svítí. Třeba teď v Bílovci. Tak si říkám, jak to v něm asi vypadalo před čtyřiceti lety? Ostrava je to, co si dnes zaslouží, tedy živé velkoměsto. Nikdy pro mě nebyla ušlápnutá,“ prozrazuje.

Ostravu pak srovnává s Libercem. „Vždy měl v sobě kulturní jiskru – a Ostrava pro mě byla také takové město s jiskrou. I za minulého režimu. Dnes je jenom v jiné rovině, jako evropské město,“ dodává známý novinář a spisovatel.

Profil Ondřej Neff * Český spisovatel science fiction a novinář, vydavatel internetových deníků Neviditelný pes a DigiNeff se narodil 26. června 1945 v Praze. Jeho otcem je spisovatel Vladimír Neff. * V roce 1969 absolvoval **fakultu sociálních věd** a publicistiky Univerzity Karlovy v Praze. Zpočátku působil jako redaktor Československého rozhlasu a podílel se na vysílání i v osudný den okupace Československa sovětskými vojsky. * V letech 1990–1993 působil jako šéfredaktor časopisu Ikarie a mezi roky 1990 a 1994 byl redaktorem deníku Mladá fronta DNES, zakládal i jeho ostravskou redakci.

Ostravsko je takový stát ve státě. Pražáci to pořád nechtěli pochopit.

Rothschilda přijali v rudém koutku, kde nedávno bylo plno kladiv a srpů.

O autorovi | Martin Jiroušek, spolupracovník MF DNES

Foto autor | Foto: MAFRA

Foto popis | S úsměvem Ačkoliv spisovatel a novinář Ondřej Neff neměl snadný život a musel protrpět i rodinnou tragédii, vraždu své dcery, zůstává věčným optimistou.

Regionální mutace | Mladá fronta DNES - Moravskoslezský kraj

Hledáte práci? A víte, jak efektivně využít LinkedIn?

18.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: LinkedIn, trh práce, personální, ČR, Hays Česká republika

Sociální síť LinkedIn využívají hlavně personalisté, lidé z marketingu a obchodu. LinkedIn je pro každého uchazeče o zaměstnání velmi efektivním nástrojem. Je proto dobré zaměřit se na to, aby byl profil vždy kompletní a aktualizovaný. V Česku je oficiálně je 1,1 až 1,4 milionu účtů na LinkedIn, přičemž poměr mužů oproti ženám je zhruba 60:40. Aktivních účtů je ale jen asi polovina. Jak tedy účet efektivně využívat? Máme pár tipů.

„Osobní značka – brand, je to, co nás odlišuje od ostatních. Měla by reflektovat hodnoty, schopnosti a zkušenosti. CV, vystupování a osobní síť kontaktů – to vše je součástí naší značky. Jak se na sociálních sítích prezentujeme, a jak vystupujeme, v mnoha případech vejde do povědomí potenciálním zaměstnavatelům,“ říká ředitel personálně poradenské společnosti Hays Ladislav Kučera. Podle něj je dobré se ujistit, údaje ve Vašem LinkedIn profilu a CV souhlasí. Vyhněte se tak všetečným otázkám recruiterů při osobním či telefonickém pohovoru.

Lukáš Kakrda, senior online marketing specialist firmy Monpower podotýká, že mnoho uživatelů, ačkoliv profil má, nevyužívá jeho plný potenciál. Stále totiž převládá názor, že LinkedIn je síť určená pracovníkům v oblasti IT a vysokého managementu. Přitom vytvoření takového profilu slouží jako vizitka každému, a to bez ohledu na obor, ve kterém pracuje. „Rád bych povzbudil všechny, kteří se poohlížejí po nové práci (jakékoliv!) nebo je pro ně důležité navazovat kontakt s potenciálními obchodními partnery či zaměstnavateli, ať si profil vytvoří,“ říká Kakrda.

Marketingová manažerka personálně poradenské společnosti Randstad Alžběta Honsová dodává, že LinkedIn je samozřejmě možné využít i pasivně – tj. nechat se „ulovit“ nějakým náborářem. V tom případě je dobré zapnout si v nastavení status „otevřen novým nabídkám“. Viditelné to bude pouze recruiterům, kteří LinkedIn prohledávají z hlediska vhodných kandidátů pro otevřené pozice.

Podle Honsové mají největší šanci ulovení profíci z oblasti IT, inženýringu a technických profesí obecně. Ti ani nemusejí svůj profil nijak zvlášť vyšperkovat, stačí, že tam mají několik klíčových slov, které se v souvislosti s jejich profesí a zaměřením používají. Všichni ostatní by měli svůj profil udržovat aktuální a zajímavý, a pokud si chtějí budovat na LinkedInu i svůj osobní brand, tak produkovat zajímavý obsah v podobě příspěvků a blogu (posts).

Dobrá fotka je důležitá

Honsová upozorňuje na to, že nejdůležitější je úvodní informace, tzv. „introduction card“ – to je příležitost poutavě a srozumitelně popsat, kdo jste, co umíte, co vás baví a co hledáte. Nepatří sem výčet dovedností v odrážkách apod., toto je vaše prvotní vizitka a měl by to být tedy souvislý text (minimálně 40 slov) o vás. „Sociální sítě jsou založeny na vizuálu – dobrá fotka je proto důležitá. Nemusí to být oficiální strnulé foto v obleku – mělo by spíš vyjadřovat vaši osobnost, ale také DNA vaší společnosti. (samozřejmě sem nepatří fotky

v plavkách, z baru/diskotéky nebo ty, které vás zachycují při nějaké aktivitě, u které byste nechtěli být zachyceni. Vždycky si představte, jestli byste takovou fotku snesli, pokud by visela na billboardu:-)

Předchozí praxe a srozumitelně napsaná pracovní náplň. To je podle Kakrdy rozhodně základ, na kterém by měl každý profil stát. Ono to funguje stejně jako při psaní profesního CV. „Nesmíte se bát ukázat lidskou stránku, trochu se pochválit za dosažené úspěchy a celou dobu zůstat relevantní vůči oboru, kterému se věnujete nebo chcete věnovat. A tipy bych měl dva. Nebojte se navazovat kontakty a přispívat do diskuzí, protože i taková aktivita vám dopomůže k tomu, že vás personalisté snáze najdou. A druhý tip – nebojte se požádat kolegy (ideálně i zaměstnavatele) o to, aby vám do profilu připsali „recenzi“ na vás coby zaměstnance a přidali hodnocení k vašim schopnostem. To je totiž něco, čím personalisty zaujmete – zkrátka ukázaná platí,“ radí Kakrda.

Honsová dále zmiňuje, že profil na LinkedIn je „živý obsah“. Neměli byste si tedy představovat, že ho vyplníte jednou a pak už na něj nebudete muset sáhnout – pravidelná aktualizace a úpravy jsou jeho nedílnou součástí. „Pište srozumitelně, nevymýšlejte si a samozřejmě buďte stále profesionální – na LinkedInu platí stejná pravidla jako na jiných sociálních sítích. Počítejte s tím, že vaše digitální stopa zůstane dlouho, každý si vás může vygooglit a mějte tedy pod kontrolou, co mu v souvislosti s vámi na internetu vyskočí. (tj. žádný obsah, který je v rozporu se zákony či dobrými mravy – a se zdravým rozumem),“ konstatuje Honsová.

Na co si dát pozor

Špatný nebo neaktualizovaný profil vám ale může také uškodit. „Často se setkáváme s tím, že si uživatelé svůj profil neaktualizují a zaměstnavatelé pak mohou nabýt dojmu, že už dva roky brigádně pracují u stánku se zmrzlinou, ale ve skutečnosti mají za sebou praxi a hezké výsledky. Stejně tak se mění i názorová vyspělost a vyjadřovací schopnosti,“ říká Kakrda.

Simona Stasová z Experis pak upozornila na to, že byste se měli vyvarovat uvádění titulků u jména. Mnohem víc záleží na zkušenostech a znalostech, které jsou v profilu uvedené. Titul sám o sobě v podstatě nic neříká, lepší je uvést u vzdělání detaily. Chybou je také spamování. Na profil je nesmyslné dávat 20 fotek dětí, 500 fotek z dovolené nebo 350 fotek ze soukromí. A chybou je podle Stasové také žádná aktivita. „Když přidáváme příspěvky, lajkujeme, komentujeme atd, jsme samozřejmě víc vidět,“ dodala.

Honsová doporučuje si nevymýšlet a samozřejmě být stále profesionální. Na LinkedInu platí stejná pravidla jako na jiných sociálních sítích. Počítejte s tím, že vaše digitální stopa zůstane dlouho, každý si vás může vygooglovat a mějte tedy pod kontrolou, co mu v souvislosti s vámi na internetu vyskočí. Tedy žádný obsah, který je v rozporu se zákony či dobrými mravy a se zdravým rozumem. Jak dodává Kakrda, je rozdíl říct nevhodný vtíp v hospodě kamarádům a sdílet to tisícům lidem, u kterých nelze odhadnout reakci. Párkrát se stalo, kdy to lidi semlelo. O těchto případech čtěte zde.

Užitečné tipy pro správný profil na LinkedIn: MottoSouhrnVzdělání a zaměstnáníVytvářejte si spojeníZapojte se do profesních skupinSledujte společnostiDovednosti a jejich potvrzeníVystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SBkAF/hledate-praci-a-vite-jak-efektivne-vyuzit-linkedin>

Marketing T-Mobile povede od září Ladislav Báča

17.8.2018 MaM.cz str. 00

Filip Rožánek

Bývalý šéf české pobočky agentury Ogilvy Ladislav Báča se od září stane ředitelem marketingové komunikace mobilního operátora T-Mobile. Dosavadní šéf marketingu Jan Stanko svou funkci opouští po pěti letech.

Ladislav Báča pracoval ve skupině Ogilvy od roku 2001 do roku 2014. Řídil reklamní agenturu Ogilvy & Mather, v roce 2006 povýšil na generálního ředitele celé skupiny. V posledních letech se věnoval poradenství v oblasti marketingu. Vyučuje také na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Jak se dočtete v jeho podrobném profilu, svou kariéru v reklamě odstartoval díky kuriózní nabídce.

Odcházející šéf marketingu Jan Stanko nastoupil do T-Mobile v roce 2000, tedy ještě v době, kdy operátor používal značku Peagas. Stál u oceňovaných kampaní s Chuckem Norrisem, s Vojtou Kotkem a Lukášem Pavláskem nebo s Ivanem Trojanem.

Nový ředitel marketingu T-Mobile Ladislav Báča v archivu MAM:

Musíte umět říct, co po lidech chcete (2015)

Ogilvy oznámilo změnu vedení (2014)

Rozhovor: Klasická reklama se zpomalením ekonomiky utrpěla nejvíce (2014)

URL| <http://mam.ihned.cz/lide/c1-66219470-marketing-t-mobile-povede-od-zari-ladislav-baca>

Marketing T-Mobile povede od září Ladislav Báča

17.8.2018 [ihned.cz](http://www.ihned.cz) str. 00

Filip Rožánek

Bývalý šéf české pobočky agentury Ogilvy Ladislav Báča se od září stane ředitelem marketingové komunikace mobilního operátora T-Mobile. Dosavadní šéf marketingu Jan Stanko svou funkci opouští po pěti letech.

Ladislav Báča pracoval ve skupině Ogilvy od roku 2001 do roku 2014. Řídil reklamní agenturu Ogilvy & Mather, v roce 2006 povýšil na generálního ředitele celé skupiny. V posledních letech se věnoval poradenství v oblasti marketingu. Vyučuje také na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Jak se dočtete v jeho podrobném profilu, svou kariéru v reklamě odstartoval díky kuriózní nabídce.

reklamareklama

Odcházející šéf marketingu Jan Stanko nastoupil do T-Mobile v roce 2000, tedy ještě v době, kdy operátor používal značku Peagas. Stál u oceňovaných kampaní s Chuckem Norrisem, s Vojtou Kotkem a Lukášem Pavláskem nebo s Ivanem Trojanem.

Nový ředitel marketingu T-Mobile Ladislav Báča v archivu MAM:

Musíte umět říct, co po lidech chcete (2015)

Ogilvy oznámilo změnu vedení (2014)

Rozhovor: Klasická reklama se zpomalením ekonomiky utrpěla nejvíce (2014)

Diskuse reklama

URL| <http://mam.cz/lide/c1-66219470-marketing-t-mobile-povede-od-zari-ladislav-baca>

Hrozí Zemi nebezpečí z vesmíru? Docela reálný je výron koronární masy ze Slunce a pád komety nebo asteroidu, říká Schmidt

17.8.2018 [rozhlas.cz](http://www.rozhlas.cz) str. 00

Politologa Nikolu Schmidta z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK dlouho zajímaly mezinárodní vztahy. Dnes se vrhnul na hrozby naší planety z vesmíru.

„Začalo to tím, že jsem odletěl na Mezinárodní vesmírnou univerzitu (ISU), kde probíhal týmový projekt národní obrany,“ vysvětluje Schmidt. „V roce 2015 jsem prostě rozbil prasátko, zrušil stavební spoření a odcestoval,“ vzpomíná.

V lednu letošního roku získal velký, tříletý grant, kdy má pro Českou republiku připravit strategii planetární obrany. Se svým týmem tak pracuje i na případném zapojení Česka do této globální aktivity. „V našem týmu jsou lidé z naší fakulty, astronomického ústavu AV ČR, inženýři a experti na mezinárodní právo.“ To je to s naší planetou tak vážné?

K Zemi se blíží obří asteroid. Dorazí sice „až“ v roce 2135, velkou hlavu ale vědcům dělá už teď.

„Docela reálné hrozby z vesmíru jsou hned dvě. Je to výron koronární masy ze Slunce a druhá, kterou se teď hodně zabýváme, je obrana planety před kometami a asteroidy. Ale ne, že by nás teď měla ohrožovat nějaká jiná vesmírná inteligence,“ přiznává.

Nejvíc nás prý ohrožují asteroidy z oblasti mezi Marsem a Jupiterem a komety z oblasti Oortova oblaku, což je oblast vzdálená asi 1,5 světelného roku, která leží na okraji naší sluneční soustavy. Jeho existence ale zatím nebyla prokázána, přestože ho většina astronomů považuje za reálný.

„Myslím, že kdyby se tady něco stalo například příští rok, tak budou Američané jednat sami bez toho, aby se kohokoli ptali. Co je ale na planetární obraně zajímavé, že až do poslední chvíle nevíte, kam ten asteroid vůbec spadne. Znáte risk zone a odhadovat můžete složení, váhu, rychlost,... ale to je tak vše.“ Národní státy by si podle Schmidta měly uvědomit, že musejí spolupracovat. „Hrozba pádu asteroidu se totiž týká nás všech a nikomu nepomůže zavření hranic.“

Americká kosmická agentura NASA nedávno schválila do užšího výběru pět levnějších misí k některým objektům naší sluneční soustavy. Mezi jinými jde o výpravu ke kovovému asteroidu Psyché a dvě výpravy k Venuši. Zbývající dvě výpravy mají jako cíl další malé asteroidy, ať už v okolí Země či Jupitera.

Podle Schmidta dnes lidstvo ty největší, víc než kilometr velké asteroidy zná. Ty nejzajímavější asteroidy pro aktivní planetární ochranu jsou ale daleko menší. „Jsou velké jen 50 až 150 metrů a ve sluneční soustavě jsou jich řádově miliony.“ Kolik jich už na Zemi narazilo?

„Vždyť samotná naše planeta vznikla tak, že se asteroidy srážely s protoplanetárním diskem... Taky se říká, že kdyby měli dinosauři vesmírnou agenturu, tak bychom dnes na Zemi nežili my, ale dinosauři. My dnes máme technické prostředky na to, abychom hrozbu identifikovali a případná tělesa odklonili,“ vysvětluje.

Pokud na půdě najdete nějaké knížky o dinosaurech, které vyšly v 70. letech minulého století, nebo jsou ještě staršího data, najdete v nich patrně několik originálních teorií o tom, proč tito obří ještěři vymřeli:

Takové metody jsou hned čtyři: kinetický impaktor, gravitační traktor, odkloňování těles pomocí jaderných hlavíc a lasery. „Mise DART, která ponese sondu s iontovým motorem a která se pokusí odklonit malý měsíček jednoho asteroidu, má startovat v roce 2022. Ten malý měsíček má strčit do většího a následně změřit, jak úspěšný kinetický impaktor byl,“ popisuje nedalekou budoucnost.

Gravitační traktor ještě nikdo nepostavil a jaderný výbuch je podle mezinárodního práva zakázaný. „Jadernou metodu tak asi nikdy nevyzkoušíme, je tak otázka, jak by zafungovala v případě nutnosti.“ Laserová metoda se mu líbí nejvíc, jenže se musejí spojit až miliardy malých laserů v jeden obrovský a tím se znásobí energie, kterou pak předá dál. „Má osobní úvaha je nad umístěním takových laserů na odvrácenou stranu Měsíce.“

Podrobnosti si poslechněte v audiozáznamu pořadu.

URL| <https://plus.rozhlas.cz/hrozi-zemi-nebezpeci-z-vesmiru-docela-realny-je-vyron-koronarni-masy-ze-slunce-a-7573514>

Jestřábem až do konce. Hampla zastaví jen další Lehman Brothers

17.8.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, USDCZK, EURUSD, Mojmír Hampl

Viceguvernér České národní banky Mojmír Hampl včera potvrdil svou pověst jestřába. Podle něj se bude minimálně na následujících dvou měnových zasedáních mluvit o zvyšování úrokových sazeb. Sám přiznal, že v září bude hlasovat pro zvýšení.

„Zbývají mi už jen dvě měnová zasedání, a to 26. září a 1. listopadu. Debata o zvyšování sazeb bude relevantní na každém z těch zasedání, dokonce i na některých dalších, kterých se už účastnit nebudu. Za sebe to řeknu opačně – nevím, co by mne mohlo přesvědčit, abych v září nehlasoval pro vyšší sazby. To by muselo být něco opravdu mimořádného, nějaký jednorázový šok. Něco á la krach Lehman Brothers, co úplně mění pohled na fungování finančního světa,“ poznamenal viceguvernér.

„Pokud vezmeme naši současnou situaci, jsem hluboce přesvědčen, že faktory domácí spotřeby a poptávky jsou mnohem významnější. Jednak naše ekonomika nejede stejnou rychlostí jako zbytek světa, má svoji autonomní rychlost – mimochodem podle mne velmi dobrou a zažívá jedny z nejlepších časů, jednak jsou vazby mezi úrokovými sazbami a kurzem mnohem slabší než v minulosti. Tím pádem je i váha zahraničí menší než dříve. Máme tedy mnohem více autonomie nastavit si měnovou politiku víc podle toho, co se děje v domácí ekonomice,“ uvedl v rozhovoru pro ČIA News Hampl.

Koruna, která se v předchozích dnech ocitla ve vlně výprodeje, včera zpevnila k euru i dolaru. Aktuálně se koruna obchoduje na 25,73 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,64 až 25,76 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,48 až 22,71 USDCZK.*

Včerejším děním na měnových trzích ale stále hýbalo nejvíc Turecko. Prim sehrál turecký ministr financí Berat Albayrak, kterému se podařilo uklidnit nervózní trh. Slíbil brzké oznámení nových zdrojů financování a společně s kroky turecké centrální banky a příslibem podporou 15 miliard dolarů od Kataru získala lira potřebnou podporu a odrazila se od pondělního dna na 7,24 USDTRY.

Nervozita se uklidnila i v eurozóně, která měla obavy z tureckého vlivu na španělské a další evropské banky. Euro díky tomu lehce posílilo během dne na 1,1375 EURUSD.

Ekonomický poradce Bílého domu Larry Kudlow včera potvrdil, že ještě do konce měsíce budou pokračovat rozhovory mezi Spojenými státy a Čínou. Domnívá se, že to pomůže navýšení amerického vývozu do Číny. Vidina konce obchodní války mírně oslabila dolar, který spadl ze včerejšího více než třináctiměsíčního maxima, a přestože přes den posiloval, na včerejší maximum se nedostal. Dolarový index se pouze na chvíli podíval nad 96,75 bodu. Současně s tím se po dlouhé době podařilo posílit čínskému jüanu.

Silný dolar paradoxně potěšil amerického prezidenta Donalda Trumpa, který se již dříve vyjádřil zamítavě ke zvyšování úrokových sazeb. Vadila mu právě skutečnost, že vyšší sazby měnu posilují.

Aktuálně se dolar vůči euru obchoduje na 1,1386 EURUSD, dolarový index se nachází na hodnotě 96,55 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1300 do 1,1411 EURUSD.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SgWD4/jestrabem-az-do-konce-hampla-zastavi-jen-dalsi-lehman-brothers>

Asi nestačila Horáčkovi ostuda z prezidentské kampaně, přesto drze nedávno podal trestní oznámení na JUDr. PhDr. Zdeňka Ondráčka, Ph. D.; přý tohoto č 17.8.2018 rukojmi.cz str. 00

Policie proto nyní požádala Poslaneckou sněmovnu o vydání poslance KSČM Zdeňka Ondráčka ke stíhání, což potvrdil i předseda mandátového a imunitního výboru Sněmovny Stanislav Grospič (KSČM).

Případ se údajně týká Ondráčkových výroků o někdejším kandidátovi na prezidenta Michalu Horáčkovi. Ten se vyjádřil na : „Předpokládám, že v souvislosti s mým trestním oznámením. Pan Ondráček navzdory dokumentům, které jsem zveřejnil, mě označil za spolupracovníka StB (komunistické Státní bezpečnosti) a veksláka...“

Ondráček obvinil v médiích loni během kampaně před prezidentskými volbami Horáčka ze spolupráce s StB. Horáček spolupráci s StB popřel a na poslance Ondráčka podal začátkem tohoto roku trestní oznámení. (Že by potrefená husa zakejhala...?)

Policie sice později vyšetřování odložila, ale státní zastupitelství policii případ vrátilo. Imunitní výbor tak nyní stanoví termín, kdy se žádostí o vydání bude zabývat. Mělo by to být ještě před 10. zářím tohoto roku, kdy začne řádná zářijová schůze Sněmovny...

Co tím plácnutím do politické vody právě Michal Horáček sleduje? Zkrátka rozjel svoji předvolební kampaň na prezidenta Česka; tak brzy, nebo kalkuluje s tím, že současný prezident Zeman odstoupí ze zdravotních důvodů...? Když byl ne tak dávno kandidátem na post hlavy státu, byla v plném běhu jeho Horacek-tour, během níž se kasa před většinou poloprázdnými hledišti lacinými a naprosto schizofrenními hrdinskými činy proti komunistickému zřízení.

Popisuje třeba, jak mazaným podvodem oblafl StB a naše bezpečnostní služby, když si v roce 1974 dal na výjezdní doložku do USA místo razítka komunistického svazu mládeže dědečkovu pečeť entomologické společnosti se včelou. za což musel po návratu do komunistické vazby.

Přitom jedním šmahem veřejně prezentoval zmíněné bezpečnostní služby jako naprosto bezprecedentně nekompromisní se špehováním všeho druhu na každém kroku, jimž neuniklo absolutně nic. Ale při kontrole dokladů pro výjezd do Spojených států se nechali ošálit včelařským razítkem.(?)

Podváděl Horáček za totality jen proto, že chtěl ekonomicky zlikvidovat komunismus v ČSSR: <http://www.rukojmi.cz/clanky/2810-mohl-horacek-kandidat-na-prezidenta-ceska-podvadet-jako-vekslak-a-nelegalni-sazkar-v-chuchli-jen-proto-ze-chtel-ekonomicky-zlikvidovat-komunistickou-cssr>

Vedle zevrubných popisů estébácké šikany a naprosto bezohledného omezování svobody cestování po celém světě, jaksí opomněl vzpomenout na svoji žurnalistickou anální službu minulému režimu v agilní činnosti pro Mladý svět. Ten byl sice považován za „ostrůvek svobody v moři totality“, přičemž ani Horáčkovu nevadilo že zatímco on má uvnitř časopisu kulantní reportáže ze země amerického snu a neomezených možností, úvodníky do toho samého "mladáku" psali i přední komunisté Lubomír Štrougal či Miloš Jakeš...

(Mladým světem prošla celá řada uznávaných osobností a novinářů, kteří se svým "nezaměnitelným rukopisem" zapsali do české anální žurnalistiky. Byl mezi nimi mj. Karel Hvízďala. Rudolf Křesťan, Radek John, Roman Lipčič či Michal Horáček. Svou populární rubriku Pedagog ve výslužbě tu měl také komik Miloslav Šimek...)

Horáček byl jeho nejprivilegovanějším redaktorem. (Šéfredaktorka "Mladého světa" Olina Čermáková byla, jestli mě paměť neklame, manželkou tehdy nejvyššího cenzora Zdeňka Čermáka, předsedy Úřadu pro tisk a informace... Nebo, že by jen shoda jmen...? Snadno proto v normaliční době studoval v letech 1970–1974

Fakultu sociálních věd a publicistiky (později Fakulta žurnalistiky) Univerzity Karlovy, absolvoval American Studies na Macalester College v USA (1984), A vrcholný stranický tisk si vybíral jen ty nejschopnější, nejkonformnější a natolik „spolehlivé“, že ani nemuseli do KSČ. Aby se strana a vláda mohly chlubit, jak jsou demokratičtí, když mají v 80. letech svá nekomunistická novinářská esa, která kývnou na normalizaci, sovětské vojáky v republice a ani je nenapadne emigrovat...

S novinářskou průkazkou tohoto týdeníku pak mohl Horáček doprovázet i koně Essexe z JZD Slušovice na dostihy do Velké Británie, psal také z Hollywoodu či reportáže ze severu Spojených států. „To byly normální redakční cesty z redakčního pověření,“ tvrdí nyní na svých předvolebních shromážděních.

Proč tedy hned poté tento obecný antropolog s obyčejnými skly svých brýlí, aby zdůraznil svoji intelektuální výši, gesty rukou připomínající čtyřprocentní menšinu, tolik lže, že totalita byla jen vězení, kdy se nedalo o cestách na Západ ani pomyslet; kromě vyvolených análních presstitutů, kteří mohli jako on během totality po ročním studiu v USA dopisovat do australských či amerických dostihových médií; mezi námi, kdo jiný by měl tolik zkušeností s nekošer sázkami na koníčky, než element vedený ve svazku StB pod krycím jménem "Sázkař"...

Ano, Horáček, asi jako každý "bookmaker" v Chuchli, přijímal i "černé sázky", což ostatně na svých populistických seancích s voliči sám přiznává. Je nepravděpodobné, že by se o tom soudruzi nedozvěděli. Jak to, že mu něco takového procházelo v tehdejší velmi prorežimním časopisu Mladý svět...? Později proměnil toto rejdiště sázkařů v loterii zvanou Fortuna; pořídil si ji dle svých slov za dvacku, aby ji nedávno prodal bratru za sto milionů dolarů...

Na internetu je možné rovněž nalézt stránku, na které stojí: Odbor vyšetřování StB Praha, pořadové číslo archivu 17975, Michal Horáček, nar. 23. 7. 1952, číslo svazku 571/74 s datem vložení 29. 1. 1975. Ne nadarmo byl mým spolužákem Petr Cibulka, do dějin zapsaný svým výrokem na adresu Václava Havla: "Vašku, jsi prase, jsi prase a hovado..." Protokoly registračních svazů agenturního a kontrarozvědného zpracování, Michal Horáček, krycí jméno „ Sázkař“...

Tož, ti zatracení podvodní estébáci snad vytvořili falzifikát rovněž Horáčkovu vázacího aktu s StB...

Demokratická žumpa a Gazdáci:

A nyní něco o druhé straně trestního stíhání; JUDr. PhDr. Zdeňka Ondráčka, Ph. D. Že byl komunistická mlátička během ledna 1989, třebaže vystoupil 02/1990 z KSČ na základě rozkazu MV ČSSR č. 48 ze dne 30. března 1990, jímž bylo všem příslušníkům SNB nařízeno bezpodmínečné přerušení členství a činnosti v politických stranách a politických hnutích.

Po povýšení do funkce vyšetřovatele si musel Zdeněk Ondráček doplnit vzdělání absolvováním „Důstojnické školy MV ČR v Jihlavě. Poté působil nadále u policie jako vyšetřovatel Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, vedl mimo jiné vyšetřování kauzy Opencard. Má prověrku Národního bezpečnostního úřadu pro stupeň utajení přísně tajné. Absolvoval během své služby další rozšiřování nebo zvýšení vzdělání...

A ještě citace z Wikipedie: Dále absolvoval – Jazykový institut MV ČR v Praze, německý jazyk., bakalářské studium, – pedagogická fakulta, doplnění specializace, Univerzita Hradec Králové – pedagogická fakulta, magisterské studium, magisterské studium, Akademie Policejního sboru v Bratislavě, rigorózní řízení, rigorózní řízení a Univerzita Palackého v Olomouci, doktorské studium, Po odchodu od Policie ČR vstoupil v roce 2012 opětovně do komunistické strany (KSČM)...

Kdo byl ten JUDr. PhDr. Zdeněk Ondráček, Ph. D., jemuž vadila sametové revoluce, proti jejímž protagonistům musel použít obušek? Nebyli to spíš náhodou lidé jako Uhl, kteří konfliktní situace na Národní třídě provokovali svými lživými výroky a z těchto důvodů museli být u toho policisté?

Zloděj prostě křičí, chyťte zloděje; zřejmě asi nestačila sebestřenému narcistovi Michalu Horáčkovi ostuda pro jeho ověřenou a z černých sázek miliardářskou minulost v nedávné prezidentské kampaně; drze podal trestní oznámení na JUDr. PhDr. Zdeňka Ondráčka, Ph. D., že prý ho jako Sázkáře veřejně označil za spolupracovníka StB a veksláka... Kdo tady bezostyšně lže? Hádejte...

Inu, nastane brzy to nejzásadnější; přijde totiž na lámání chleba v podobě prověrky stability vládní koalice Hnutí ANO s ČSSD s podporou KSČM. Vydají poslanci Ondráčka, nebo nevydají...? Ostrouhá bezpohlavní obecný antropolog Horáček ve své další předvolební kampani...?

Jak StB sledovala nejen Horáčka, ale i Donalda Trumpa:

URL| <http://www.rukoji.cz/clanky/6679-asi-nestacila-horackovi-ostuda-z-prezidentske-kampane-presto-drze-nedavno-podal-trestni-oznameni-na-judr-phdr-zdenka-ondracka-ph-d-pry-tohoto-cerneho-sazkare-verejne-oznacil-za-spolupracovnika-stb-a-vekslaka>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rukoji.cz

Asi nestačila Horáčkovi ostuda z prezidentské kampaně, přesto drze nedávno podal trestní oznámení na JUDr. PhDr. Zdeňka Ondráčka, Ph. D.; prý ho jako

17.8.2018 rukoji.cz str. 00

Policie proto nyní požádala Poslaneckou sněmovnu o vydání poslance KSČM Zdeňka Ondráčka ke stíhání, což potvrdil i předseda mandátového a imunitního výboru Sněmovny Stanislav Grospič (KSČM).

Případ se údajně týká Ondráčkových výroků o někdejším kandidátovi na prezidenta Michalu Horáčkovi. Ten se vyjádřil na : „Předpokládám, že v souvislosti s mým trestním oznámením. Pan Ondráček navzdory dokumentům, které jsem zveřejnil, mě označil za spolupracovníka StB (komunistické Státní bezpečnosti) a veksláka...“

Ondráček obvinil v médiích loni během kampaně před prezidentskými volbami Horáčka ze spolupráce s StB. Horáček spolupráci s StB popřel a na poslance Ondráčka podal začátkem tohoto roku trestní oznámení. (Že by potrefená husa zakejhala...?)

Policie sice později vyšetřování odložila, ale státní zastupitelství policii případ vrátilo. Imunitní výbor tak nyní stanoví termín, kdy se žádost o vydání bude zabývat. Mělo by to být ještě před 10. zářím tohoto roku, kdy začne řádná zářijová schůze Sněmovny...

Co tím plácnutím do politické vody právě Michal Horáček sleduje? Zkrátka rozjel svoji předvolební kampaň na prezidenta Česka; tak brzy, nebo kalkuluje s tím, že současný prezident Zeman odstoupí ze zdravotních důvodů...? Když byl ne tak dávno kandidátem na post hlavy státu, byla v plném běhu jeho Horacek-tour, během níž se kasa před většinou poloprázdnými hledišti lacinými a naprosto schizofrenními hrdinskými činy proti komunistickému zřízení.

Popisuje třeba, jak mazaným podvodem oblafl StB a naše bezpečnostní služby, když si v roce 1974 dal na výjezdní doložku do USA místo razítka komunistického svazu mládeže dědečkovu pečeť entomologické společnosti se včelou. za což musel po návratu do komunistické vazby.

Přitom jedním šmahem veřejně prezentoval zmíněné bezpečnostní služby jako naprosto bezprecedentně nekompromisní se špehováním všeho druhu na každém kroku, jimž neuniklo absolutně nic. Ale při kontrole dokladů pro výjezd do Spojených států se nechali ošálit včelařským razítkem.(?)

Podváděl Horáček za totality jen proto, že chtěl ekonomicky zlikvidovat komunismus v ČSSR: <http://www.rukoji.cz/clanky/2810-mohl-horacek-kandidat-na-prezidenta-ceska-podvadet-jako-vekslak-a-legalni-sazkar-v-chuchli-jen-proto-ze-chtel-ekonomicky-zlikvidovat-komunistickou-cssr>

Vedle zevrubných popisů estébácké šikany a naprosto bezohledného omezování svobody cestování po celém světě, jaksí opomněl vzpomenout na svoji žurnalistickou anální službu minulému režimu v agilní činnosti pro Mladý svět. Ten byl sice považován za „ostrůvek svobody v moři totality“, přičemž ani Horáčkovi nevadilo že

zatímco on má uvnitř časopisu kulturní reportáže ze země amerického snu a neomezených možností, úvodníky do toho samého "mladáku" psali i přední komunisté Lubomír Štrougal či Miloš Jakeš...

(Mladým světem prošla celá řada uznávaných osobností a novinářů, kteří se svým "nezaměnitelným rukopisem" zapsali do české anální žurnalistiky. Byl mezi nimi mj. Karel Hvižďala. Rudolf Křesťan, Radek John, Roman Lipčák či Michal Horáček. Svou populární rubriku Pedagooga ve výslužbě tu měl také komik Miloslav Šimek...)

Horáček byl jeho nejprivilegovanějším redaktorem. (Šéfredaktorka "Mladého světa" Olina Čermáková byla, jestli mě paměť neklame, manželkou tehdy nejvyššího cenzora Zdeňka Čermáka, předsedy Úřadu pro tisk a informace... Nebo, že by jen shoda jmen...? Snadno proto v normaliční době studoval v letech 1970–1974 **Fakultu sociálních věd** a publicistiky (později Fakulta žurnalistiky) Univerzity Karlovy, absolvoval American Studies na Macalester College v USA (1984), A vrcholný stranický tisk si vybíral jen ty nejschopnější, nejkonformnější a natolik „spolehlivé“, že ani nemuseli do KSČ. Aby se strana a vláda mohly chlubit, jak jsou demokratičtí, když mají v 80. letech svá nekomunistická novinářská esa, která kývnou na normalizaci, sovětské vojáky v republice a ani je nenapadne emigrovat...

S novinářskou průkazkou tohoto týdeníku pak mohl Horáček doprovázet i koně Essexu z JZD Slušovice na dostihy do Velké Británie, psal také z Hollywoodu či reportáže ze severu Spojených států. „To byly normální redakční cesty z redakčního pověření,“ tvrdí nyní na svých předvolebních shromážděních.

Proč tedy hned poté tento obecný antropolog s obyčejnými skly svých brýlí, aby zdůraznil svoji intelektuální výši, gesty rukou připomínající čtyřprocentní menšinu, tolik lže, že totalita byla jen vězení, kdy se nedalo o cestách na Západ ani pomyslet; kromě vyvolených análních presstitutů, kteří mohli jako on během totality po ročním studiu v USA dopisovat do australských či amerických dostihových médií; mezi námi, kdo jiný by měl tolik zkušeností s nekošer sázkami na koníčky, než element vedený ve svazku StB pod krycím jménem "Sázkař"...

Ano, Horáček, asi jako každý "bookmaker" v Chuchli, přijímal i "černé sázky", což ostatně na svých populistických seancích s voliči sám přiznává. Je nepravděpodobné, že by se o tom soudruzi nedozvěděli. Jak to, že mu něco takového procházelo v tehdejší velmi prorežimním časopisu Mladý svět...? Později proměnil toto rejdiště sázkařů v loterii zvanou Fortuna; pořídil si ji dle svých slov za dvacku, aby ji nedávno prodal bratru za sto milionů dolarů...

Na internetu je možné rovněž nalézt stránku, na které stojí: Odbor vyšetřování StB Praha, pořadové číslo archivu 17975, Michal Horáček, nar. 23. 7. 1952, číslo svazku 571/74 s datem vložení 29. 1. 1975. Ne nadarmo byl mým spolužákem Petr Cibulka, do dějin zapsaný svým výrokiem na adresu Václava Havla: "Vašku, jsi prase, jsi prase a hovado..." Protokoly registračních svazů agenturního a kontrarozvědného rozpracování, Michal Horáček, krycí jméno „ Sázkař“...

Tož, ti zatracení podvodní estébáci snad vytvořili falzifikát rovněž Horáčkova vázacího aktu s StB...

Demokratická žumpa a Gazdáci:

A nyní něco o druhé straně trestního stíhání; JUDr. PhDr. Zdeňka Ondráčka, Ph. D. Že byl komunistická mlátička během ledna 1989, třebaže vystoupil 02/1990 z KSČ na základě rozkazu MV ČSSR č. 48 ze dne 30. března 1990, jímž bylo všem příslušníkům SNB nařízeno bezpodmínečné přerušení členství a činnosti v politických stranách a politických hnutích.

Po povýšení do funkce vyšetřovatele si musel Zdeněk Ondráček doplnit vzdělání absolvováním „Důstojnické školy MV ČR v Jihlavě. Poté působil nadále u policie jako vyšetřovatel Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, vedl mimo jiné vyšetřování kauzy Opencard. Má prověrku Národního bezpečnostního úřadu pro stupeň utajení přísně tajné. Absolvoval během své služby další rozšiřování nebo zvýšení vzdělání...

A ještě citace z Wikipedie: Dále absolvoval – Jazykový institut MV ČR v Praze, německý jazyk,, bakalářské studium, – pedagogická fakulta, doplnění specializace, Univerzita Hradec Králové – pedagogická fakulta, magisterské studium,, magisterské studium, Akademie Policejního sboru v Bratislavě, rigorózní řízení,, rigorózní řízení a Univerzita Palackého v Olomouci, doktorské studium, Po odchodu od Policie ČR vstoupil v roce 2012 opětovně do komunistické strany (KSČM)...

Kdo byl ten JUDr. PhDr. Zdeněk Ondráček, Ph. D., jemuž vadila sametové revoluce, proti jejímž protagonistům musel použít obušek? Nebyli to spíš náhodou lidé jako Uhl, kteří konfliktní situace na Národní třídě provokovali svými lživými výroky a z těchto důvodů museli být u toho policisté?

Zloděj prostě křičí, chytte zloděje; zřejmě asi nestačila sebestřenému narcistovi Michalu Horáčkovi ostuda pro jeho ověřenou a z černých sázek miliardářskou minulost v nedávné prezidentské kampani; drze podal trestní oznámení na JUDr. PhDr. Zdeňka Ondráčka, Ph. D., že prý ho jako Sázkaře veřejně označil za spolupracovníka StB a veksláka... Kdo tedy bezostyšně lže? Hádejte...

Inu, nastane brzy to nejzásadnější; přijde totiž na lámání chleba v podobě prověrky stability vládní koalice Hnutí ANO s ČSSD s podporou KSČM. Vydají poslanci Ondráčka, nebo nevydají...? Ostrouhá bezpohlavní obecný antropolog Horáček ve své další předvolební kampani...?

Jak StB sledovala nejen Horáčka, ale i Donalda Trumpa:

URL| <http://www.rukoji.cz/clanky/6679-asi-nestacila-horackovi-ostuda-z-prezidentske-kampane-presto-drze-nedavno-podal-trestni-oznameni-na-judr-phdr-zdenka-ondracka-ph-d-pry-ho-jako-cerneho-sazkare-verejne-oznacil-za-spolupracovnika-stb-a-vekslaka>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
rukoji.cz

Ladislav Báča se stane šéfem marketingové komunikace T-Mobile

16.8.2018 marketingsales.cz str. 00 Rubriky

- bob -

Někdejší ředitel reklamní agentury Ogilvy&Mather Ladislav Báča se od 1. září stane ředitelem značky a marketingové komunikace T-Mobile a nahradí tak Jana Stanka.

Jan Stanko, který stál posledních pět let v čele marketingové komunikace T-Mobile (a poslední dva roky také Slovak Telekomu), se rozhodl ke 30. srpnu opustit stávající pozici. Jeho nástupcem se stane Ladislav Báča, který v letech 2001 - 2014 působil v Ogilvy Group ČR, nejprve na pozici Managing Director reklamní agentury Ogilvy&Mather a v letech 2006 - 2014 jako CEO celé skupiny. Poslední čtyři roky se věnoval poradenství v oblasti marketingu a komunikace, kde se kromě jiného specializoval na aplikaci behaviorální vědy v marketingu a komunikaci. Během svého působení v Ogilvy Ladislav spolupracoval na mnoha projektech, které získaly řadu domácích i zahraničních ocenění - několik zlatých cen EFFIE (pro klienty eBanka, Amundsen, Air Bank a Český olympijský tým), či ocenění ze soutěží Golden Clio nebo Golden New York Festival. Pod jeho vedením Ogilvy získala v roce 2013 ocenění Agentura roku. Ladislav Báča se věnuje také pedagogické činnosti na **Fakultě sociálních věd** UK v Praze, kde vyučuje marketingovou komunikaci a behaviorální ekonomii.

URL| https://marketingsales.tyden.cz/rubriky/lide/ladislav-baca-se-stane-sefem-marketingove-komunikace-t-mobile_492621.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
tyden.cz

V marketingu T-Mobile střídá Stanka Ladislav Báča

16.8.2018 mediaguru.cz str. 00

Ředitelem značky a marketingové komunikace T-Mobile se od září stane Ladislav Báča.

Na pozici ředitele značky a marketingové komunikace společnosti T-Mobile nastoupí od 1. září Ladislav Báča. Vystřídá tak Jana Stanka, který stál v čele marketingové komunikace posledních pět let a k 30. srpnu se rozhodl své místo opustit.

Ladislav Báča působil v letech 2001 až 2014 ve skupině Ogilvy, nejprve jako managing director reklamní agentury Ogilvy&Mather, v letech 2006 – 2014 pak jako CEO celé skupiny. Pod jeho vedením Ogilvy získala v roce 2013 ocenění Agentura roku. Poslední čtyři roky se věnoval poradenství v oblasti marketingu a komunikace, kde se kromě jiného specializoval na aplikaci behaviorální vědy v marketingu a komunikaci. Rovněž vyučuje marketingovou komunikaci a behaviorální ekonomii na **Fakultě sociálních věd** UK v Praze, zároveň absolvuje postgraduální studium.

„Velmi si vážím toho, že náš tým posílí právě Ladislav Báča, který patří k nejuznávanějším osobnostem českého komunikačního byznysu. Telekomunikace patří k nejrychleji se vyvíjícím odvětvím, a já si jsem jist, že nový pohled na možnosti marketingové komunikace mohou obě naše společnosti posunout zase kupředu,“ komentuje personální změnu Dušan Švalek, výkonný ředitel segmentu domácností.

Jan Stanko pracuje v T-Mobile už od roku 2000, kdy nastoupil hned po studiích tehdy ještě do společnosti Peagas. Během svého působení stál u zrodu řady kampaní, jako byly Vánoce s Chuckem Norrisem, série

reklam s Vojtou Kotkem a Lukášem Pavláskem či s Ivanem Trojanem. Poslední dva roky stál v čele marketingové komunikace také sesterské firmy Slovak Telekom.

„Honzovi chci popřát mnoho štěstí v jeho dalším osobním i profesním životě a samozřejmě poděkovat za jeho dlouholetý přínos a neutuchající kreativitu. Jeho reklamní kampaně se vyznačovaly nezaměnitelným rukopisem, který dokázal značku T-Mobile umístit na pozici dlouhodobé komunikační jedničky na českém trhu. Také jeho působení na trhu slovenském přineslo svěží vítr do komunikace Slovak Telekomu,“ dodává

Dušan Švalek.

-stk-

Při poskytování služeb nám pomáhají soubory cookie. Používáním našich služeb vyjadřujete souhlas s naším používáním souborů cookie.

URL| <https://www.mediaguru.cz/clanky/2018/08/v-marketingu-t-mobile-strida-stanka-ladislav-baca/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

mediaguru.cz

LADISLAV BÁČA STŘÍDÁ JANA STANKA NA POZICI ŘEDITELE ZNAČKY A MARKETINGOVÉ KOMUNIKACE T-MOBILE A SLOVAK TELEKOMU

16.8.2018 t-press.cz str. 00

Báča Střídá Jana Stanka, Ředitele Značky A Marketingové

Úvod Tiskové materiály Tiskové zprávy LADISLAV BÁČA STŘÍDÁ JANA STANKA NA POZICI ŘEDITELE ZNAČKY A MARKETINGOVÉ KOMUNIKACE T-MOBILE A SLOVAK TELEKOMU

Jan Stanko (1976), který stál posledních pět let v čele marketingové komunikace T-Mobile (a poslední dva roky také Slovak Telekomu, se rozhodl k 30. srpnu tohoto roku opustit stávající pozici. Jan do T-Mobile (Paegasu) nastoupil hned po studiích v roce 2000. Během svého působení stál u zrodu řady vtipných a nezapomenutelných kampaní, jako byly Vánoce s Chuckem Norrisem, série reklam s Vojtou Kotkem a Lukášem Pavláskem či s Ivanem Trojanem.

Jeho nástupcem se od 1. září 2018 stává Ladislav Báča (1968), který v letech 2001 – 2014 působil v Ogilvy Group ČR, nejprve na pozici Managing Director reklamní agentury Ogilvy&Mather a v letech 2006 – 2014 jako CEO celé skupiny. Poslední čtyři roky se věnoval poradenství v oblasti marketingu a komunikace, kde se kromě jiného specializoval na aplikaci behaviorální vědy v marketingu a komunikaci. Během svého působení v Ogilvy Ladislav spolupracoval na mnoha projektech, které získaly řadu domácích i zahraničních ocenění - několik zlatých cen EFFIE (pro klienty eBanka, Amundsen, Air Bank a Český olympijský tým), či ocenění ze soutěží Golden Clio nebo Golden New York Festival. Pod jeho vedením Ogilvy získala v roce 2013 ocenění Agentura roku, které je nejprestižnějším oborovým uznáním pro komunikační agenturu.

Ladislav Báča se věnuje také pedagogické činnosti na **Fakultě sociálních věd** UK v Praze, kde vyučuje marketingovou komunikaci a behaviorální ekonomii, a zároveň absoluuje PhD studium.

Ve volném čase se Ladislav věnuje rodině a sportu, především cyklistice, plážovému volejbalu a běhu. K jeho dalším koníčkům patří literatura a cestování, ideálně s batohem na zádech. Ladislav Báča hovoří anglicky, německy, rusky a polsky.

Personální výměnu komentuje Dušan Švalek, výkonný ředitel segmentu domácností: „Honzovi chci popřát mnoho štěstí v jeho dalším osobním i profesním životě a samozřejmě poděkovat za jeho dlouholetý přínos a neutuchající kreativitu. „Jeho“ reklamní kampaně se vyznačovaly nezaměnitelným rukopisem, který dokázal značku T-Mobile umístit na pozici dlouhodobé komunikační jedničky na českém trhu. Také jeho působení na trhu slovenském přineslo svěží vítr do komunikace Slovak Telekomu.“

„Velmi si vážím toho, že náš tým posílí právě Ladislav Báča, který patří k nejuznávanějším osobnostem českého komunikačního byznysu“, pokračuje Švalek, a uzavírá: „Telekomunikace patří k nejrychleji se vyvíjícím odvětvím, a já si jsem jist, že nový pohled na možnosti marketingové komunikace mohou obě naše společnosti posunout zase kupředu.“

Společnost T-Mobile Czech Republic, člen mezinárodní telekomunikační skupiny Deutsche Telekom, je s 6,2 milionu mobilních zákazníků jedničkou na českém trhu. T-Mobile je integrovaným operátorem a kromě telekomunikačních služeb nabízí i komplexní ICT řešení či partnerská řešení nejen pro firmy, ale i instituce a individuální zákazníky. Svým klientům poskytuje nadstandardní služby ve vysokorychlostní síti a špičkové

inovace v oblasti technologií. To prokázalo i poslední srovnávací měření kvality sítí P3 communications, v němž T-Mobile zvítězil a získal ocenění Best-in-Test.

T-Mobile Czech Republic, zakládající člen národní sítě UN Global Compact v České republice, klade důraz na odpovědný přístup k okolí a ke společnosti. Drží se férových pravidel podnikání, pomáhá na svět prospěšným aplikacím a službám, podporuje neziskové organizace, drobné podnikatele i jednotlivce a pomáhá při mimořádných událostech. Zaměstnanci společnosti působí jako dobrovolníci na řadě míst celé republiky.

Více informací o společnosti najdete na www.t-mobile.cz, www.t-press.cz (portál pro novináře), www.t-mobile.cz/pomahame (informace o společenské odpovědnosti) a www.rozjezdy.cz (T-Mobile Rozjezdy – program podpory drobných podnikatelů).

Kontakty na tiskové oddělení: press@t-press.cz, tel.: 603 601 031.

2235_0002 LADISLAV BÁČA STRÍDÁ JANA STANKA NA POZICI ŘEDITELE ZNAČKY A MARKETINGOVÉ KOMUNIKACE T-MOBILE A SLOVAK TELEKOMU 2235_0001 LADISLAV BÁČA STRÍDÁ JANA STANKA NA POZICI ŘEDITELE ZNAČKY A MARKETINGOVÉ KOMUNIKACE T-MOBILE A SLOVAK TELEKOMU

URL| <http://www.t-press.cz/cs/tiskove-materialy/tiskove-zpravy-t-mobile/ladislav-baca-strida-jana-stanka-na-pozici-reditele-znacky-a-marketingove-komunikace-t-mobile-a-slovak-telekomu.html>

Merkelová je nucená mluvit s autoritářskými lídry, z Trumpa se stává soupeř, říká expert z Německa

16.8.2018 info.cz str. 00

Eliška Kubátová

Přesně po třech měsících se v sobotu uskuteční další setkání německé kancléřky Angely Merkelové s ruským prezidentem Vladimírem Putinem a témat, která musí obě strany probrat, je poměrně dost. Kromě stavby strategického plynovodu Nord Stream 2 to je také íránská jaderná dohoda, situace v Sýrii nebo konflikt na Ukrajině, který před lety dostal vzájemné vztahy obou zemí na bod mrazu. Na pozadí aktuální agendy je ovšem zřetelný jeden trend: Merkelová s Putinem v posledních měsících zjišťují, že mají stále víc společných zájmů, které musí pragmaticky řešit. Hlavním pojátkem je teď zcela jednoznačně nepředvídatelná politika Spojených států pod vedením Donalda Trumpa.

„Je stále víc témat, o kterých musí Německo a Rusko hovořit, což je v první řadě reakce na současnou americkou politiku. Pokud odhlédneme od Ukrajiny, obě země mají stále víc společných zájmů a vědí, že se navzájem potřebují,“ říká pro INFO.CZ odborník na Rusko z německé Rady pro mezinárodní vztahy Stefan Meister.

Tím zřejmě nejzohavějším společným zájmem je stavba plynovodu Nord Stream 2, který má přivádět plyn po dně Baltského moře z Ruska do Německa. Projekt, který se stává terčem kritiky kvůli obavám z větší závislosti Evropy na Rusku, může podle kritiků podkopat úlohu Ukrajiny jako tranzitní země. Německo, které je největším odběratelem ruských dodávek plynu, se proto zavázalo, že přes ukrajinský plynovod bude proudit „podstatná část“ ruského plynu i po dobudování Nord Streamu 2.

Podle Meistera se tak dá očekávat, že při sobotní schůzce budou Merkelová s Putinem jednat o objemu plynu, který bude procházet přes ukrajinský plynovod, až bude Nord Stream 2 vybudován.

Vedle budoucnosti Ukrajiny jako tranzitní země s jistotou dojde také na situaci v Sýrii. Po celou dobu konfliktu byl právě Putin klíčovým spojencem syrského prezidenta Bašára Asada, který díky pomoci Kremlu zvrátil průběh krvavé války a udržel se u moci.

Nyní však Asad potřebuje pomoci s rekonstrukcí zničené země a právě Rusko se netají snahou státu Západu přesvědčit, aby na obnovu Sýrie přispěly. Pro Německo, které hostí statisíce syrských uprchlíků, je zase prioritou jejich návrat do vlasti. Obě země si tak podle odborníka německého think-tanku mohou vzájemně pomoci. „Pokud by Putin pomohl zatlačit na Asada, aby z Německa přijal víc syrských uprchlíků, Německo by mohlo nabídnout peníze na rekonstrukci v Sýrii,“ míní Meister.

Kromě Nord Streamu a Sýrie však obě země pálí také odstoupení Donalda Trumpa od íránské jaderné dohody – Německo a Ruskou totiž patří mezi její signatáře a obě země už na jaře potvrdily, že se ji budou snažit zachovat i po jednostranném vypovězení ze strany USA. Jde ostatně o byznys, kterému se Írán po uzavření dohody otevřel.

Zatímco tato tři témata Rusko s Německem spíš spojují, ruské přiživování války na Ukrajině je naopak něco, co mezi Berlínem a Moskvou vykopalo hluboký příkop. „Putin s Merkelovou vnímají jeden druhého jako silnou

osobnost, po vypuknutí ukrajinského konfliktu však k sobě ztratili veškerou důvěru. To, co nyní pozorujeme ve vztazích mezi Merkelovou a Putinem, je realističtější přístup bez jakéhokoliv idealismu a nadějí, že by se to to mělo jakkoliv měnit. Je to pragmatická spolupráce v oblasti společných zájmů, už ale nejde o přátelství,“ popisuje Meister současné německo-ruské vztahy, kterým zasadil tvrdou ránu právě konflikt na Ukrajině.

I na válku na východě Ukrajiny v sobotu nejspíš dojde řeč, podle Meistera se však žádný větší posun čekat nedá. „Co se týče války na východě Ukrajiny, tam jsou moje očekávání jen velmi malá, protože ani jedna ze stran konfliktu není v současné době ochotná učinit jakýkoliv kompromis,“ říká pro INFO.CZ německý odborník na ruskou politiku.

Zatímco 18. května se Merkelová s Putinem sešli v černomořském letovisku Soči, v sobotu 18. srpna přiletí Putin do Berlína. K německo-ruské schůzce na nejvyšší úrovni tak dochází přesně po třech měsících, tedy poměrně krátké době. Jak píše některá zahraniční média, na sblížení Merkelové s Putinem má zásadní vliv americký prezident a jeho nepředvídatelná zahraniční politika, kterou ztělesňuje nejen odstoupení USA od íránské jaderné dohody, ale například i od pařížské klimatické dohody, nebo nedávné zavedení cel na uhlí o ocel.

To potvrzuje také Meister, podle kterého se tak ukrajinský konflikt dostává ve vztazích mezi Německem a Ruskem spíše do pozadí. „Merkelová je stále víc nucená mluvit s autoritářskými lídry, jako je Putin nebo turecký prezident Erdogan, se kterým se má setkat v září, protože se z Donalda Trumpa stává stále problémovější partner, ne-li dokonce soupeř. Trumpovo jednání vede k pragmatickému sblížení mezi Německem a Ruskem, kdy v porovnání s předchozími lety hraje konflikt na Ukrajině stále menší roli,“ říká pro INFO.CZ.

„Setkání Merkelové s Putinem je známkou toho, že počet společných německo-ruských zájmů roste a že mají obě strany stále víc potíží s Donaldem Trumpem. Nemyslím si, že by mezi nimi docházelo k oteplování osobních vztahů, ale oba se navzájem potřebují a jsou natolik pragmatictí a profesionální, aby spolu o klíčových otázkách pravidelně diskutovali,“ vysvětluje Meister.

Podobně vidí současné vztahy mezi Merkelovou a Putinem také odborník na německou politiku **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Vladimír Handl. Jak před nedávnem řekl pro INFO.CZ, jde o „chladný pragmatický vztah dvou praktiků, kteří vědí, že existuje agenda, na které musí spolupracovat, ale žádné iluze o větší blízkosti, porozumění a důvěře mezi nimi nejsou“.

Handl zároveň upozorňuje, že Německo má na udržení transatlantických vztahů velký zájem, protože nemá za bezpečnostní garance ze strany USA alternativu – alespoň ne teď. Na závislost Německa na Spojených státech přitom poukazuje i Meister. Sblížení Berlína s Kremlem tak podle něj neznamená, že by se Německo s Ruskem proti Spojeným státům jakýmkoliv způsobem spojovalo.

„Neznamená to nějaké strategické partnerství nebo dlouhodobou politiku namířenou proti Spojeným státům – na to je Německo v oblasti bezpečnosti nebo ekonomiky na Spojených státech až příliš závislé – ale myslím si, že v současnosti sledujeme posun směrem k novému normálu ve vztahu Německa k ruskému vedení – obě strany musí nalézat řešení, ať už jde o společné zájmy a někdy také o reakci na americkou politiku,“ uzavírá Meister.

URL| <https://www.info.cz/evropska-unie/merkelova-je-nucena-mluvit-s-autoritarskymi-lidry-z-trumpa-se-stava-souper-rika-expert-z-nemecka-35453.html>

Merkelová je nucená mluvit s autoritářskými lídry, z Trumpa se stává soupeř, říká expert z Německa

16.8.2018 info.cz str. 00 Evropská unie

Eliška Kubátová

Přesně po třech měsících se v sobotu uskuteční další setkání německé kancléřky Angely Merkelové s ruským prezidentem Vladimírem Putinem a témat, která musí obě strany probrat, je poměrně dost. Kromě stavby strategického plynovodu Nord Stream 2 to je také íránská jaderná dohoda, situace v Sýrii nebo konflikt na Ukrajině, který před lety dostal vzájemné vztahy obou zemí na bod mrazu. Na pozadí aktuální agendy je ovšem zřetelný jeden trend: Merkelová s Putinem v posledních měsících zjišťují, že mají stále víc společných zájmů, které musí pragmaticky řešit. Hlavním pojátkem je teď zcela jednoznačně nepředvídatelná politika Spojených států pod vedením Donalda Trumpa.

„Je stále víc témat, o kterých musí Německo a Rusko hovořit, což je v první řadě reakce na současnou americkou politiku. Pokud odhlédneme od Ukrajiny, obě země mají stále víc společných zájmů a vědí, že se

navzájem potřebují," říká pro INFO.CZ odborník na Rusko z německé Rady pro mezinárodní vztahy Stefan Meister.

Tím zřejmě nejzohavějším společným zájmem je stavba plynovodu Nord Stream 2, který má přivádět plyn po dně Baltského moře z Ruska do Německa. Projekt, který se stává terčem kritiky kvůli obavám z větší závislosti Evropy na Rusku, může podle kritiků podkopat úlohu Ukrajiny jako tranzitní země. Německo, které je největším odběratelem ruských dodávek plynu, se proto zavázalo, že přes ukrajinský plynovod bude proudit „podstatná část“ ruského plynu i po dobudování Nord Streamu 2.

Podle Meistera se tak dá očekávat, že při sobotní schůzce budou Merkelová s Putinem jednat o objemu plynu, který bude procházet přes ukrajinský plynovod, až bude Nord Stream 2 vybudován.

Poválečná obnova?

Vedle budoucnosti Ukrajiny jako tranzitní země s jistotou dojde také na situaci v Sýrii. Po celou dobu konfliktu byl právě Putin klíčovým spojencem syrského prezidenta Bašára Asada, který díky pomoci Kremlu zvrátil průběh krvavé války a udržel se u moci.

Nyní však Asad potřebuje pomoci s rekonstrukcí zničené země a právě Rusko se netají snahou států Západu přesvědčit, aby na obnovu Sýrie přispěly. Pro Německo, které hostí statisíce syrských uprchlíků, je zase prioritou jejich návrat do vlasti. Obě země si tak podle odborníka německého think-tanku mohou vzájemně pomoci. „Pokud by Putin pomohl zatlačit na Asada, aby z Německa přijal víc syrských uprchlíků, Německo by mohlo nabídnout peníze na rekonstrukci v Sýrii,“ míní Meister.

Kromě Nord Streamu a Sýrie však obě země pálí také odstoupení Donalda Trumpa od íránské jaderné dohody – Německo a Ruskou totiž patří mezi její signatáře a obě země už na jaře potvrdily, že se ji budou snažit zachovat i po jednostranném vypovězení ze strany USA. Jde ostatně o byznys, kterému se Írán po uzavření dohody otevřel.

Nejen souznění

Zatímco tato tři témata Rusko s Německem spíš spojují, ruské přiživování války na Ukrajině je naopak něco, co mezi Berlínem a Moskvou vykopalo hluboký příkop. „Putin s Merkelovou vnímají jeden druhého jako silnou osobnost, po vypuknutí ukrajinského konfliktu však k sobě ztratili veškerou důvěru. To, co nyní pozorujeme ve vztazích mezi Merkelovou a Putinem, je realističtější přístup bez jakéhokoliv idealismu a nadějí, že by se to mělo jakkoliv měnit. Je to pragmatická spolupráce v oblasti společných zájmů, už ale nejde o přátelství,“ popisuje Meister současné německo-ruské vztahy, kterým zasadil tvrdou ránu právě konflikt na Ukrajině.

I na válku na východě Ukrajiny v sobotu nejspíš dojde řeč, podle Meistera se však žádný větší posun čekat nedá. „Co se týče války na východě Ukrajiny, tam jsou moje očekávání jen velmi malá, protože ani jedna ze stran konfliktu není v současné době ochotná učinit jakýkoliv kompromis,“ říká pro INFO.CZ německý odborník na ruskou politiku.

Trump jako problémový partner i soupeř

Zatímco 18. května se Merkelová s Putinem sešli v černomořském letovisku Soči, v sobotu 18. srpna přiletěl Putin do Berlína. K německo-ruské schůzce na nejvyšší úrovni tak dochází přesně po třech měsících, tedy poměrně krátké době. Jak píše některá zahraniční média, na sblížení Merkelové s Putinem má zásadní vliv americký prezident a jeho nepředvídatelná zahraniční politika, kterou ztělesňuje nejen odstoupení USA od íránské jaderné dohody, ale například i od pařížské klimatické dohody, nebo nedávné zavedení cel na uhlí o ocel.

To potvrzuje také Meister, podle kterého se tak ukrajinský konflikt dostává ve vztazích mezi Německem a Ruskem spíš do pozadí. „Merkelová je stále víc nucená mluvit s autoritářskými lídry, jako je Putin nebo turecký prezident Erdogan, se kterým se má setkat v září, protože se z Donalda Trumpa stává stále problémovější partner, ne-li dokonce soupeř. Trumpovo jednání vede k pragmatickému sblížení mezi Německem a Ruskem, kdy v porovnání s předchozími lety hraje konflikt na Ukrajině stále menší roli,“ říká pro INFO.CZ.

„Setkání Merkelové s Putinem je známkou toho, že počet společných německo-ruských zájmů roste a že mají obě strany stále víc potíží s Donaldem Trumpem. Nemyslím si, že by mezi nimi docházelo k oteplování

osobních vztahů, ale oba se navzájem potřebují a jsou natolik pragmatičtí a profesionální, aby spolu o klíčových otázkách pravidelně diskutovali,“ vysvětluje Meister.

Podobně vidí současné vztahy mezi Merkelovou a Putinem také odborník na německou politiku **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Vladimír Handl. Jak před nedávnem řekl pro INFO.CZ, jde o „chladný pragmatický vztah dvou praktiků, kteří vědí, že existuje agenda, na které musí spolupracovat, ale žádné iluze o větší blízkosti, porozumění a důvěře mezi nimi nejsou“.

Handl zároveň upozorňuje, že Německo má na udržení transatlantických vztahů velký zájem, protože nemá za bezpečnostní garance ze strany USA alternativu – alespoň ne teď. Na závislost Německa na Spojených státech přitom poukazuje i Meister. Sbližování Berlína s Kremlem tak podle něj neznamená, že by se Německo s Ruskem proti Spojeným státům jakýmkoliv způsobem spojovalo.

„Neznamená to nějaké strategické partnerství nebo dlouhodobou politiku namířenou proti Spojeným státům – na to je Německo v oblasti bezpečnosti nebo ekonomiky na Spojených státech až příliš závislé – ale myslím si, že v současnosti sledujeme posun směrem k novému normálu ve vztahu Německa k ruskému vedení – obě strany musí nalézat řešení, ať už jde o společné zájmy a někdy také o reakci na americkou politiku,“ uzavírá Meister.

URL| <https://www.info.cz/clanek/35453/merkelova-je-nucena-mluvit-s-autoritarskymi-lidry-z-trumpa-se-stava-souper-rika-expert-z-nemecka>

Izrael dnes otevřel hraniční přechod

15.8.2018 ČRo Plus str. 02 21:10 Den v 60 minutach

Renata KROPÁČKOVÁ, moderátorka

Izrael dnes otevřel hraniční přechod do palestinského pásma Gazy ovládaném hnutím Hamás. Jde o jediný přechod používaný k dopravě zboží. Podle ministra obrany Avigdora Liebermana je to reakce na třídní zklidnění situace na hranici. Izraelská odvěta za násilné protesty na hranici s pásmem Gazy si od března vyžádala životy 160 Palestinců. Izrael od Hamasu dál požaduje jako záruku příměří dlouhodobější klid na hranici na vrácení ostatků dvou vojáků zabitých během války v Gaze v roce 2014 a propuštění dvou civilistů, které Hamas údajně v pásmu Gazy zadržuje. Mým dalším hostem je Jakub Záhora z institutu politologických studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, dobrý večer.

Jakub ZÁHORA, politolog, Institut politologických studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý večer. Přechod Kerem Šalom byl otevřen po třech dnech klidu, přestože před zhruba šesti dny na něj mířilo na 150 raket. Jak si tenhle krok vysvětlit?

Jakub ZÁHORA, politolog, Institut politologických studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já bych jenom chtěl upřesnit, že ono těch 150 raket nemířilo přímo na ten přechod. Mířilo na Izrael. Řada těch raket dopadla relativně blízko tomu přechodu. Nicméně cílem byly vlastně židovské obydli a osady v okolí pásma Gazy. Nicméně to nic nemění na té vaší otázce. On tam ten vlastně k čemu došlo, je několik procesů. Jedním pravděpodobně nejzásadnějším je, že nyní podle dostupných informací dochází k jednání mezi Izraelem a Egyptem na jedné straně a mezi Egyptem a Hamasem, kdy vlastně Egypt působí jak prostředník a podle všeho ty rozhovory se vyvíjí relativně slibně vzhledem k okolnostem, takže ten a vlastně to znovuotevření přechodu Kerem Šalom je nutné vnímat jako vstřícný krok ze strany Izraele. Zároveň dalším faktorem je, že ta humanitární situace v Gaze se opravdu stává neúnosnou, na což Izrael ať už chce nebo nechce, tak musí nějak reagovat, takže i tam je i tento ne nutně humanitární ze strany Izraele pragmatický krok.

Renata KROPÁČKOVÁ, moderátorka

Takže je to skutečně, promiňte, jediný přechod, kudy se do pásma Gazy nyní dostává zboží?

Jakub ZÁHORA, politolog, Institut politologických studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

To není jiný přechod, on je tam ještě přechod na egyptskou stranu, protože pásmo Gazy sousedí ještě s Egyptem. Nicméně tam proudí toho zboží výrazně méně, protože tam je pak Sinajská poušť, takže logisticky tam nedochází zdaleka k takovému objemu výměny zboží. Ten Kerem Šalom je ten klíčový přechod pro pásmo Gazy.

Renata KROPÁČKOVÁ, moderátorka

Je důležitější jaksi než různé fungující ilegální sítě?

Jakub ZÁHORA, politolog, Institut politologických studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

To určitě. Ono vlastně pásmo Gazy dlouhou dobu tam visela takzvaná tunová ekonomika, kde docházelo k pašování zboží, nicméně ten objem byl v porovnání s tím oficiálním, s tou oficiální ekonomikou výrazně menší, navíc sem docházelo spíš k pašování zbraní a dalších ilegálních materiálů a navíc v posledních několika letech už izraelská armáda vyvinula nové technologie, které umožňují podle dostupných informací, které jsou omezené vzhledem k jejich charakteru, tak technologie umožní vlastně detekovat a následně ničit ty tunely.

Renata KROPÁČKOVÁ, moderátorka

Jak hodnotíte ten krok ministra obrany Liebermana, který se na Palestině z pásma obrátil v arabštině na facebookovém účtu úřadu pro koordinaci vládních aktivit na palestinském území. Napsal, že rozlišuje mezi vedením radikálního Hamasu a prostými občany a že obyvatelé Gazy podle něj musí pochopit, že Izrael není problém a řešení, ale že problémem je právě vedení Hamasu, které vyžívá civilisty jako živou municí a jako lidský štít. Jak moc to je obvyklé?

Jakub ZÁHORA, politolog, Institut politologických studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak vlastně to Lieberman a i další izraelští představitelé tady toto jako poměrně častý typ výroku, který se stran Gazy velmi často opakují. Ta otázka je poměrně složitá, neboť ona ty kroky, které vlastně Izrael udělal především, právě otevřením toho přechodu, ale také mimo jiné vlastně omezení rybolovů v pásmu Gazy jako se ve skutečnosti rovnají kolektivní uznání kolektivní viny a palestinského obyvatelstva. Takže ten jeho příspěvek na tom Facebooku je takový poměrně problematický v tom, že vlastně ty kroky, které Izrael dělal předtím, mnohem víc zasáhly průměrného obyvatele pásma Gazy než vedení Hamasu, takže já jsem vůči tady tomu vlastně vůči těmhle výroky poměrně skeptický.

Renata KROPÁČKOVÁ, moderátorka

A je izraelská vláda jednotná v otázce, jak řešit nebo respektive jak tvrdé jsou zásahy už několik měsíců trvajícím protestům Palestinců na hranici.

Jakub ZÁHORA, politolog, Institut politologických studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak ona izraelská vláda všeobecně je málokdy nějak jednotná, nicméně v otázkách té bezpečnosti ta stávající vláda je poměrně v jedné linii s tím, že on Lieberman patří spíše k tomu tvrdšímu křídlu, zatímco premiér Netanjahu vlastně v současné konstelaci s těmi současnými koaličními partnery je spíše na tom umíněném křídle, nicméně to, že Izrael viní za celou situaci Hamas a to, že nedochází ke zpochybňování ze strany vládních stran těch kroků, ke kterým se vláda uchyluje ve vztahu k pásmu Gazy, tam je poměrně velká shoda, ta kritika potom zaznívá z parlamentní opozice a od občanskolidských organizací, nikoliv opravdu v té vládě je v tomto poměrně shoda.

Renata KROPÁČKOVÁ, moderátorka

Říká Jakub Záhora z Institutu politologických studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuji za váš čas, hezký večer.

Jakub ZÁHORA, politolog, Institut politologických studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Také děkuji, na shledanou.

Vedoucí Centra vědeckých informací
14.8.2018 vedavyzkum.cz str. 00 Neakademické pracovní pozice
Vedavyzkum.cz

Děkanka **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy vypisuje výběrové řízení na pracovní místo Vedoucí Centra vědeckých informací.

Požadavky:

VŠ vzdělání
znalost alespoň jednoho světového jazyka
praxe v oboru minim. 5 let (knihovnictví či příbuzný obor)
organizační a komunikační dovednosti
orientace v IT oblasti nezbytné v rozsahu využívaném pro knihovny

Výhodou:

zkušenost s řízením pracovního kolektivu a vedením knihovny v délce minimálně 3 roky
zkušenost s rekonstrukcí prostor knihovny či jejího vybavení

Nabízíme:

předpokládaný nástup říjen/listopad 2018, případně dle dohody
časovou nezávislost
zajímavé a motivující pracovní prostředí
5 týdnů dovolené
a další širokou škálu zaměstnaneckých benefitů

Příhlášky doložené profesním životopisem, kopií dokladu o nejvyšším dosaženém vzdělání a návrhem koncepce Centra vědeckých informací mohou zájemci posílat do 13. září 2018 na emailovou adresu: kariera@fsv.cuni.cz nebo na adresu **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova, Angelika Hájková, Smetanovo nábřeží 6, Praha 1, PSČ 110 01, a to v obou případech s označením „Vedoucí Centra vědeckých informací“.

Zdroj: **Fakulta sociálních věd** UK

URL| <https://vedavyzkum.cz/nabidky-pracovnich-pozic/nabidky-pracovnich-pozic/vedouci-centra-vedeckych-informaci>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
vedavyzkum.cz

Maďarsko stopne financování gender studií. Nechceme utrácet za takový obor, tvrdí vláda

14.8.2018 24zpravy.com str. 00

Vláda pravicového nacionalisty Viktora Orbána tak podle agentury Reuters naznačil první z konkrétních kroků ke změnám v kulturní politice, ohlášené minulí měsíc. Už koncem července avizoval Orbán velké změny v této oblasti.

Orbánovi příznivci a provládní novináři tvrdí, že po získání dalšího silného mandátu od voličů nastal čas na posun ke konzervativním hodnotám i v kultuře, aby skončilo to, co nazývají levicovou a liberální dominancí v umění, vědě a vzdělávání.

"Maďarská vláda je jasně přesvědčena, že lidé se rodí buď jako muži, nebo jako ženy. V životě si pak vedou podle svého uvážení co nejlépe, ale kromě toho maďarski stát nechce utrácet veřejné prostředky na vzdělávání v tomto oboru," řekl.

"Liberálové oddaní genderu způsobili nenapravitelné škody v duších generací, které vyrůstaly v posledních desetiletích. Musíme s nimi nekompromisně bojovat a dosáhnout úplného vítězství, jinak nás nakonec zničí," napsal v provládním listu Magyar Idök sociolog Bálint Botond.

Krok proti genderovým studiím je ve vládní politice jednou z prvních konkrétních věcí v tomto směru. Další se týkaly omezení nezávislosti Maďarské akademie věd při rozdělování peněz na výzkum.

Genderová studia se vyučují na státní univerzitě ELTE a na Středoevropské univerzitě, která patří mezi nejvyhlášenější univerzity v Maďarsku.

Vládní záměr prosákl do médií minulí teden a vyvolal nesouhlasnou reakci **fakulty sociálních věd** ELTE. "Považujeme za znepokojující, že cílem návrhu je ukončit kurz zaměřený na sociální vztahy mezi muži a ženami, genderové nerovnosti a na otázky rodinné a demografické povahy," uvedl děkan Gábor Juhász.

ELTE ani Středoevropská univerzita se k dnešnímu oznámení zatím nevyjádřily. Středoevropská univerzita v dřívějším prohlášení zdůraznila svou oddanost akademickým svobodám a odmítla "jakoukoli snahu cenzurovat studijní plány".

Na škole, kterou založil americký finančník maďarského původu George Soros, se genderovým studiím věnuje 44 posluchačů. Není jasné, kolik posluchačů navštěvuje genderová studia na ELTE; loni se chystalo zapsat 18 studentů, ale nakonec jich podle agentury MTI bylo jen deset.

Gulyás uvedl, že již zapsaní studenti mohou studium dokončit, vláda ale tato studia od příštího akademického roku přestane financovat.

Maďarsko stopne financování gender studií. Nechceme utrácet za takový obor, tvrdí vláda Maďarsko stopne financování gender studií. Nechceme utrácet za takový obor, tvrdí vláda Maďarsko stopne financování gender studií. Nechceme utrácet za takový obor, tvrdí vláda

URL| <http://www.24zpravy.com/svet/madarsko-stopne-financovani-gender-studii-nehceme-utracet-za-takovy-obor-tvrdi-vlada/221784-zpravy>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

24zpravy.com

Co je adekvátní chtít po komunálním politikovi vědět a co je už nadbytečná zvědavost

14.8.2018 ČRo Plus str. 01 15:35 Zaostřeno

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Stále víc papírování, vysoká odpovědnost a zpřísnění zákona o střetu zájmů. To jsou nejčastější důvody, proč už někteří starostové nechtějí v říjnových komunálních volbách obhajovat svůj mandát. Podle průzkumu sdružení místních samospráv je jich víc než pětina. Jsou jejich výtky vůči systému oprávněné? Co je ještě adekvátní chtít po komunálním politikovi vědět a co je už nadbytečná zvědavost, nejen tomu se budeme věnovat v následujícím pořadu. Dobrý poslech vám přeje reportérka Lenka Jansová.

Dalibor LAMPA, starosta, Benešov u Semil /Tělovýchovná jednota Benešov u Semil/

Danu? Uhnal jsem dlužníka. 10 tisíc přinese v pondělí. Zbytek do 14 ...

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Takových telefonátů řeší starosta Benešova u Semil Dalibor Lampa desítky denně. V čele obce se skoro 900 obyvateli je přes 20 let. Lidé ho zvolili na kandidátce spolku Tělovýchovná jednota Benešov u Semil. Poslední volební období je také členem hnutí Starostové pro Liberecký kraj. V říjnu už kandidovat nebude. Než mi vysvětlí proč, bere mě ze svého úřadu na prohlídku obce a zdravíme se skoro se všemi místními.

obyvatel

My jsme odsud šestým rokem. Koupili jsme tady starou polorozbořenou stodolu a udělali jsme z ní obytný dům. Momentálně se trápím na vysokým živým plotě. Výsledek má být takový, abych se za něj nestyděl.

obyvatelka

Já tady bydlím krátce. A žije se mi tady dobře. Je tady klid. Nejsou tady auta. Není tady hluk. Je tady blízko les. Pohoda.

obyvatel

Nám se tady žije krásně. Jsme se tady narodili, jsme rodáci, /nesrozumitelné/, tak my jsme zvyklí tady u vody, že jo, Lukáši. Jediný štěstí, že to tady máme. Krásný koupání, Jizera 21.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

A právě na lidi z obce má teď Dalibor Lampa daleko méně času než dřív. Připravuje ho o něj administrativa a formuláře.

Dalibor LAMPA, starosta, Benešov u Semil /Tělovýchovná jednota Benešov u Semil/

Ten poměr času, kdy se moh starosta starat o obec a o papíry, nebo vyplňoval papíry, se obrátil v neprospěch obce. Takže pokud jsem 2 hodiny vyplňoval dřív papíry a měl 6 hodin lidí, na lidi, na problémy obce, dneska to je obráceně. 6 hodin vyplňuju papíry. Nevíte, co za kterým mailem je. A snažíte se odpovědět na všechno. Skutečně to je ubíjející.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Při prohlídce vesnice se jdeme podívat, jak se na září připravuje místní škola. Secesní budovou nás provází teď už bývalý ředitel Jaroslav Vávra.

Jaroslav VÁVRA, bývalý ředitel školy

Nacházíme se na chodbě, která je 23 metrů dlouhá, vidíte, že tady jsou krásné původní dveře, které teď dostaly nový nátěr, a takové historizující tabulky. Samozřejmě, že ta škola vypadá starobyle, o což se snažíme, aby zachovala ten svůj vzhled společně s obcí. No, ale aby tady byly i některé takové ty artefakty, jako jsou třeba staré vycpaniny a podobně.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Co tady je konkrétně v té vitríně?

Jaroslav VÁVRA, bývalý ředitel školy

V té vitríně jsou vlastně zvláště ptáci, a jsou od profesionálního vycpavače pana Holubce, jsou už velmi staré, několik desítek let, ale vidíte, že prostě ta práce byla velmi kvalitní.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Jestli můžu, já se pokusím otevřít tady to okno. Děti mají hezký výhled, koukám.

Jaroslav VÁVRA, bývalý ředitel školy

Ano. Tady je to, je to hornatá krajina, vlastně dá se říct takový kaňon, údolí Jizery, no, a jsou tady krásné výhledy na nedalekou obec Bystrá, do toho údolí. Ta krajina je tady krásná.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Říká bývalý ředitel Základní a mateřské školy Benešov u Semil Jaroslav Vávra. Proč končí? Kromě únavy také moc papírování. Nová ředitelka školy, kam chodí zhruba 70 místních dětí, Monika Hnídková září spokojeností.

Monika HNÍDKOVÁ, ředitelka Základní a mateřské školy Benešov u Semil

Zatím já jsem zahrnována láskou a přízní tady. A teďka se budu snažit renovovat něco ve škole, co půjde, obec už přislíbila nějakou pomoc. Učitele jsem zatím nepotřebovala shánět, potřebovala jsem shánět kuchařku. A sehnat někoho do školy na vesnici, to je docela oříšek teda. Už máme. Se nám podařilo sehnat dva pracovníci s pomocí úřadu práce.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Nová ředitelka si spolupráci s obcí nemůže vynachválit. Dalibor Lampa ale popisuje další důvod, proč už nechce kandidovat. Jmenuje se zákon o střetu zájmů. Čeho je podle něj moc, toho je příliš.

Dalibor LAMPA, starosta, Benešov u Semil /Tělovýchovná jednota Benešov u Semil/

My jsme vyplnili v listopadu papíry, musel jsem dát společný účet s manželkou, to se tam muselo také dát, a první odezva bylo, starosto, ty máš na účtě tolik a tolik. Každěj, kdo měl skutečně zájem, si to tam našel. /nesrozumitelné/ cro.justice, prohlášení, na stránkách prohlášení funkcionářů, a viděl všechno. Jak mám starý auto, jestli mám nějakou parcelu, kolik mám na účtech, jestli mám nějaké akcie a tohleto. To mě štválo jako z toho důvodu, že na mě se může kouknout každěj, a já nevím, kdo se na mě koukne. Mně by nevadilo, to vyplnit, ty papíry. Ale ať to je jako teď v utajení a někdo pak přijde a řekne, hele, starosto, máš problém, policie se do toho podívá, soud se do toho podívá, nebo i my jako kontrolní výbor se do toho chceme podívat, tyhle věci. To mně nevádí. Ale mně vadí, že každěj se na to může kouknout a podle toho se zařídit.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Zatím mají v Benešově u Semil pro komunální volby v říjnu 3 kandidátky. Dalibor Lampa slíbil, že nového starostu, který tu vyhraje volby, zaučí.

13 % současných starostů chce vedení obce opustit úplně. Jako Dalibor Lampa. Dalších 9 % plánuje kandidovat jen na řadového zastupitele. I to jsou závěry průzkumu sdružení místních samospráv. Podrobněji o jeho výsledcích mluví předseda sdružení a europoslanec z hnutí Starostové a nezávislí Stanislav Polčák.

Stanislav POLČÁK, europoslanec, předseda Sdružení místních samospráv ČR /STAN/

Na starosty jsou nabalovány mnohé povinnosti, typická byrokracie, která tíží samosprávy, jeden starosta mi řekl dobrou poučku, ráno sednu k počítači, 3 hodiny pracuji, a zjistil, že, zjistil jsem, že pro obec jsem zatím nic neudělal. A to je nejčastěji uváděný důvod, proč nechtějí starostové znovu obhajovat funkci. Cítí se skutečně tímto byrokratickým plevem tak zahlceni, že je to odrazuje od dalšího výkonu právě této funkce. Druhý nejčastěji uváděný důvod je vysoká míra odpovědnosti až kriminalizace právě rozhodování zastupitelstev a starosty. Velmi často, když nevyhovíte určité části skupiny občanů nebo třeba zastupitelstva, přijde ihned trestní oznámení. My zde máme velmi malou odpovědnost oznamovatelů, ale velmi vysokou odpovědnost těch, kteří se snaží obce rozvíjet. A třetí důvod bohužel je nešťastná úprava zákona o střetu zájmů, který říká těm zastupitelům na té místní úrovni, musíte se obnažit před svými sousedy, vaše soukromí není vůbec chráněno, každý má právo vidět vám do vašich soukromých dat, do vašeho soukromého majetku. A to si myslím, že byl jeden z těch posledních hřebíčků, takzvaný pomyslně do rakvičky, a na základě tohoto starostové už nechtějí mnohdy kandidovat.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Vy jste říkal konkrétně, že ten starosta pracuje 3 hodiny u počítače a říká, pro obec jsem neudělal nic. Jaké tedy povinnosti byrokratické mají starostové?

Stanislav POLČÁK, europoslanec, předseda Sdružení místních samospráv ČR /STAN/

Zaprvé jsou to povinnosti, které jsou dány právním řádem, to znamená například s tou uváděnou ochranou osobních údajů, GDPR. To je opravdu velký i moloch nových povinností, které musí plnit. A potom jsou povinnosti výkaznictví. Starosta neustále vyplňuje různé formuláře, údaje a tabulky pro stát, který tyto údaje už má, a neumí je akorát tak si setřít nebo agregovat, aby je dokázal využít. Takže namísto toho otravuje doslova tisíce starostů, aby mu ty údaje znovu poskytl a vyplnil jeho tabulky. Toto je skutečný nešvar české veřejné správy.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Pokud jde o to zpřísnění zákona o střetu zájmů, co konkrétně nejvíc těm starostům vadí?

Stanislav POLČÁK, europoslanec, předseda Sdružení místních samospráv ČR /STAN/

Nejvíce starostům vadí právě to, že jejich osobní údaje nejsou chráněny. To znamená, vlastně je to jakýsi protimluv. My chceme chránit osobní údaje. Je k tomu dokonce evropské nařízení. Ale na té lokální úrovni říkáme těm, kdo chtějí kandidovat a starat se o svoji obec, i ve svém volném čase, aby svým sousedům ukázali, co všechno vlastní, jaké mají závazky, toto všechno je povinnost každého, kdo chce být tedy uvolněným nebo neuvolněným členem těch obecních a městských rad, tak musí tyto údaje uvést. A obnažit se takzvaně před sousedy.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

A sdružení místních samospráv, jak vy byste chtěli ten zákon upravit?

Stanislav POLČÁK, europoslanec, předseda Sdružení místních samospráv ČR /STAN/

My jej chceme upravit minimálně v tom směru, že zaprvé žádná data nebudou volně přístupná na internetu. To je, bych řekl, největší problém současné úpravy střetu zájmů, že na portálu ministerstva spravedlnosti naleznete tyto osobní údaje každého, komukoli anonymně volně přístupné. To si myslím, že skutečně odporuje i principu ochrany osobních dat. A naše druhá výtku vůči tomu zákonu směřuje, že vlastně nerozlišuje mezi uvolněnou a neuvolněnou funkcí. Uvolnění funkcionáři musí podávat určitá data, a s tím my souhlasíme, protože oni jsou skutečně plně uvolněni pro výkon té funkce v zájmu svých voličů, ale neuvolněný, ten, kdo za to bere pár set korun za zasedání, ten, kdo rozvíjí tu svoji obec ve svém volném čase, a tím vlastně do jisté míry na úkor své rodiny, svých zájmů, tak těm stanovit stejné povinnosti pro hlášení těchto osobních dat a těch soukromých majetkových zájmů, tak to si myslím, že je skutečně neúměrné. A tam by měl stát polevit a chtít jenom ta základní data. A v případě, kdy se objeví jaksi rozpor s tím, co ten daný zastupitel uvádí, tak potom je možné na něj uplatnit veškeré páky státu, ale dopředu takhle do jisté míry opravdu špehovat ty lidi a nedůvěřovat jim, dělat z nich sprosté podezřelé, to si myslím, že je neadekvátní.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Vy jste zmiňovali v tom výzkumu i analýzu nejvyššího státního zastupitelství. Podle ní za 4 roky, tedy v letech 2013 až 2017, bylo proti představitelům samospráv vedeno skoro 440 trestních řízení, ale velká většina, přes 80 %, skončila bez trestního stíhání. O čem to podle vás vypovídá a co s tím?

Stanislav POLČÁK, europoslanec, předseda Sdružení místních samospráv ČR /STAN/

Myslím, že to svědčí o tom, že zaprvé zde opravdu je vysoká míra kriminalizace obecních zastupitelstev ze strany těchto oznamovatelů. Oni prostě, když mají pocit, že je někde nějaký nešvar nebo šlendrián, tak ihned podávají trestní oznámení. Aniž by to řešili například úroveň obecního zastupitelstva. Nevyužívají všech prostředků, které mají, na úrovni řešení toho problému v místě, a hned se podává trestní oznámení. Protože trestný čin je až opravdu popsán jednáním v trestním zákoně a ne každý nesrovnalost nebo nedbalost je hnedka

trestným činem. Takže myslím si, že by měla být jakési vzdělávání těch lidí, aby věděli, že pokud když teda mají pocit, že se děje nějaká neplecha, tak je nejprve nutno si zjistit, jestli to skutečně je trestný čin, anebo to není jenom přestupek, anebo to není jenom třeba porušení určitých předpisů samosprávy, ale bez dopadu na trestnost. A druhá věc je, že nemáme vyřešenu dostatečně podle mého názoru odpovědnost těch oznamovatelů. Oni podávají mnohdy trestní oznámení jak na běžícím páse, ale nenesou za to falešné mnohdy velmi účelové trestní oznámení žádnou vlastní odpovědnost. To až kdyby se opravdu zjistilo, že to je křivé obvinění, nicméně oni velmi často podávají trestní oznámení na neznámého pachatele, ale uvádí tam konkrétní okolnosti o tom daném člověku, jenom ho nenazvou, nepodávají to přímo proti konkrétnímu zastupiteli nebo starostovi, a tím se snaží vyhnout té odpovědnosti. A my si myslíme, že by státní zastupitelství mělo potom i ty kroky, které směřuje vůči těm oznamovatelům, také vlastně ukazovat veřejnosti, že i oni nesou určitou míru odpovědnosti. A to si myslím, že dneska chybí. My minimálně doporučujeme každému, kdo už chodí teda vypovídat na zastupitelství, tak aby si s sebou vzal právníka a aby ty nezbytné náklady této obhajoby nebo účasti advokáta při tomto úkonu u policejního orgánu nebo u státního zastupitelství, tak aby potom jej účtoval tomu oznamovateli jako náhradu škody.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Říká předseda sdružení místních samospráv Stanislav Polčák.

Analytik České televize a politolog **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Kamil Švec vysvětluje, jestli je dobře, aby komunální politici zveřejňovali veškerý svůj majetek a jaké mají právo na soukromí.

Kamil ŠVEC, analytik České televize, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

To, že by komunální politici měli procházet tím zákonem o střetu zájmů, tak samozřejmě vychází zejména z té politiky těch velkých měst, kde se rozhoduje o mnohem větších finančních prostředcích a podobně. Problémem i České republiky je, že vlastně z celkového šesti a téměř půl tisíce obcí jsou to všechno obce velmi malé. A to samozřejmě z hlediska toho, kolik lidí tam žije, přináší komplikace právě v tom, že ti lidé se třeba velmi často znají a, a pro ty komunální politiky to může být problémem, že jejich sousedé by mohli mít naprostý přehled o jejich majetkových poměrech.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Podle vás by měla být dvojí pravidla pro velká města a pro malé obce?

Kamil ŠVEC, analytik České televize, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dělat výjimky je vždycky velmi komplikované, ale určitě je rozdíl mezi tím, jestli ten komunální politik zachází s několika miliardovým rozpočtem, a jestli zachází s rozpočtem, který má v řádu několika málo milionů a taktak vystačí na hospodaření té malé obce. Takže minimálně i ta státní správa by tohle měla nějakým způsobem umět zohlednit.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Podle průzkumu sdružení místních samospráv víc než pětina starostů nechce v říjnu obhajovat svůj mandát. Uvádějí různé důvody, ale jedním z důvodů je právě to zpřísnění zákona o střetu zájmů. Podle vás může to skutečně ty politiky odradit? A jak moc?

Kamil ŠVEC, analytik České televize, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Myslím si, že to bude odrazovat zejména tedy ty politiky, kteří byli zvyklí na nějaká pravidla a nechtějí třeba kandidovat znovu, ale nemyslím si, že by české komunální politice hrozil nedostatek politiků, protože zase se najdou jiní kandidáti, kteří budou chtít kandidovat. Takže nemyslím si, že by tohle měl být ten zásadní problém. Myslím si, že mnohem větší problémy mohou způsobovat například i ta obava z té kriminalizace. Část těch politiků na té komunální úrovni může mít strach z toho rozhodování, jestli náhodou nebudou potom obviněni z nějakého nekalého jednání.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

To byl i jeden z argumentů, o které se opírá sdružení místních samospráv. Konkrétně podle nejvyššího státního zastupitelství v posledních 4 letech proti lidem ze samospráv bylo přes 430 trestních řízení a víc než 80 % skončilo bez zahájení trestního stíhání, a to ještě ze zbývajících kauz asi polovinu lidí soud úplně zprostil viny. Dá se podle vás říct, že Česko kriminalizuje ty komunální politiky? A co s tím?

Kamil ŠVEC, analytik České televize, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Těžko to zobecňovat, jestli můžeme říct, že Česko kriminalizuje komunální politiky. Samozřejmě je problém, pokud ti komunální politici čerpají nějaké evropské dotace a podobně, tak tam je ta kontrola nějakým způsobem přísnější z hlediska těch regionálních operačních programů, více se na to dohlíží, více se na to dbá, ale neexistuje žádný institut, který by ty politiky třeba i učil nebo vzdělával, jakým způsobem mají postupovat v takových situacích. Takže oni často jednájí na základě nějakého svého dobrého vědomí, svědomí, nebo alespoň často se takto obhajují.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Poslanci rozhodli o tom, že komunální politici nakonec musí zveřejňovat příjmy, nemovitosti, cenné papíry a podíly ve firmách. Podle teď platné verze zákona jsou ale neveřejné informace o dluzích a movitých věcech. Je to podle vás dobré změkčení toho zákona?

Kamil ŠVEC, analytik České televize, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Taky bylo potřeba najít právě nějakou střední cestu mezi tím, aby bylo přístupné všechno, a současně asi není ani dobré to, aby nebylo přístupné vůbec nic. Ta jistá forma změkčení, si myslím, že je pozitivní. Ale samozřejmě jiný pohled na to budou mít politici z té centrální úrovně a jiný pohled na tu formu změkčení budou mít určitě komunální politici. Takže v tomhle ohledu tady pořád bude docházet k nejasnostem. A myslím si, že i to, že část těch komunálních politiků odmítá kandidovat, tak tím dávají jasně najevo, že tato forma změkčení pro ně pořád není dostatečná.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Protože pořád na internetu jsou třeba jejich příjmy. Senát zase potom navrhl, aby lidé neměli přístup k majetkovým přiznáním komunálních politiků anonymně, ale jenom po žádosti. Například může to být forma nějakého hesla. Je tohle podle vás řešení? Aby ten politik prostě věděl, kdo se o ty jeho příjmy zajímal?

Kamil ŠVEC, analytik České televize, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

To, že existuje jistá podmínka toho, že kdo žádá o ty informace, tak musí prokázat tu svoji identitu, odradí možná většinu těch občanů, kteří by například z té obce pouze z jakési obyčejné zvědavosti zjišťovali ty informace, aniž by třeba měli opravdu zájem o to, zjišťovat, zda ten politik jedná transparentně či netransparentně.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Anebo důvod.

Kamil ŠVEC, analytik České televize, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Anebo musí mít důvod k tomu, aby to zjišťovali. A pak tedy by neměl být problém tu identitu prokázat.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Takže vám připadá ten požadavek některých starostů, já nemám problém zveřejnit své příjmy, ale chci vědět, kdo se na ně podívá legitimní jako politologovi?

Kamil ŠVEC, analytik České televize, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ten požadavek těch starostů, aby ti zájemci o ty informace o těch majetkových stavech, aby tu identitu prokázali, mi přijde jako legitimní, pokud má někdo závažné podezření o tom, že ten starosta nejedná dle zákona nebo netransparentně. Pak by neměl mít problém s tím, se přihlásit k tomu, že má zájem ty majetkové poměry, aby případně mohl postupovat dále směrem například k nějakému obvinění nebo k nějakému konání, které by tu situaci v té obci napravilo.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

A co říkáte tomu, že do poloviny roku 2/3 funkcionářů, kteří to udělat měli, data o svém majetku vůbec nedodali?
O čem to podle vás svědčí?

Kamil ŠVEC, analytik České televize, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Podle mě to svědčí o tom, že těch komunálních politiků je v české politice strašně mnoho. A jak jsem říkal, jsou to často politici z velmi malých obcí. Často se setkáváme také s tím, že jsou to politici, kteří nejsou uvolněni pro tu svoji činnost. Takže práci starosty vykonávají například při své práci. A v tomto ohledu možná i ta jejich, řekněme, laxnost a do jisté míry i to, že se jedná o nový zákon a nejsou s tím ještě dostatečně seznámeni, že to vede k tomu, že ten počet těch starostů, kteří by zveřejňovali tyto informace, není vysoký.

Lenka JANSOVÁ, moderátorka

Říká politolog Kamil Švec. Příjemný poslech dalších pořadů Českého rozhlasu Plus přeje Lenka Jansová.

Nejvyšší čas vyrazit na Last Minute! Zkuste Turecko!

14.8.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: Turecko, Erdogan, rekreace, Turecká lira, centrální banka, Trump

Pokud jste ještě letos nebyli u moře a přemýšlíte nad tím, zauvažujte nad Tureckem. Nejenže je to krásná země a z Prahy lítá celá řada levných spojů, ale světoví politici a centrální bankéři se rozhodli poslat dovolené v Turecku do výprodeje. Sleva na pobyt je krásných 40 procent. Přesně o tolik se propadla hodnota turecké liry během tohoto roku. Najít jeden důvod, proč se lira propadla, je obtížné. V Turecku se pokazilo téměř všechno, co mohlo.

Klíčovými herci v tureckém dramatu jsou prezident Erdogan, turecká centrální banka a Donald Trump. Vedlejší, ale důležitou roli odehrál i americký pastor Andrew Brunson, kterého Turecko zadržuje kvůli podezření ze špionáže.

Americký prezident se rozhodl potrestat Turecko za jeho zadržení způsobem, který je mu v poslední době velmi blízký. Donald Trump vedle finančních sankcí vůči dvěma tureckým ministrům zvýšil cla na dovoz turecké oceli a hliníku.

To samo o sobě měnu na lopatky nepoloží, ale přišlo to v době, kdy investoři delší dobu vyprodávali tureckou liru kvůli pokračující vysoké inflaci a strachu z ekonomické recese. Ceny v Turecku meziročně vrostly o 15 procent a akciový trh se propadl o 17 procent. Vláda si nyní půjčuje za 18 procent a je tak pro ni těžší se zadlužit a ekonomiku na chvíli nakopnout.

Spirála se roztočila a padající měna navíc vyděsila zahraniční investory, kteří přestávají věřit, že by soukromí dlužníci dokázali splatit své dluhy v eurech či dolarech, které si dříve půjčili. Celá třetina bankovních půjček v Turecku je v cizích měnách. Když se měna propadne na polovinu, na dluh v cizí měně musí Turci reálně splatit dvakrát tolik. A to může být likvidační.

Obvykle v podobných situacích zasáhne centrální banka a zvýší úrokové sazby. Vysoké úroky by lákaly investory, kteří by začali znovu tureckou liru nakupovat. Centrální banka to ale neudělala, pravděpodobně přímo na politickou objednávku prezidenta Erdogana. Ten veřejně odmítá zvyšování úrokových sazeb a centrální banka ho zjevně poslouchá. Nelíbí se mu, že by zvýšené sazby přiškrtily ekonomiku. To se nelíbí žádnému politikovi, jelikož rostoucí nezaměstnanost a nižší výkon ekonomiky obvykle zasáhne jejich popularitu a mění výsledky voleb k jejich neprospěchu. Je to hezký příklad toho, proč je dobře, když jsou centrální banky nezávislé.

Co s tím? „Jestli oni mají své dolary, my máme svůj lid, svého boha,“ prohlásil Erdogan a vyzval Turky, aby prodávali dolary a nakupovali liry. Kdo by ale dobrovolně rád přicházel o peníze? I když to dělá pro prezidenta a boha? Plán zatím nevychází.

Malou pomoc padající ekonomice ale může přinést i český turista. Pokud se rozhodnete vyrazit na konec prázdnin do Turecka, bude vám stačit vyměnit mnohem méně korun, abyste si užili stejně zábavy, jako turisté v loňském roce. Nákupem lir měnu posílíte tak, jak by to udělali Turci, kdyby poslechli svého prezidenta. Na záchranu to stačit nebude, ale Turci se zlobit nebudou a vy si užijete exotickou dovolenou s hezkou slevou.

(text byl psán pro časopis Reflex)

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/S6kL7/nejvyssi-cas-vyrazit-na-last-minute-zkuste-turecko>

Státní ideologie v praxi: Orbánova vláda přestane financovat genderová studia

14.8.2018 euro.cz str. 00 Politika

Maďarská vláda přestane financovat genderová studia na univerzitách, oznámil dnes šéf úřadu vlády Gergely Gulyás. Kabinet pravicového nacionalisty Viktora Orbána tak podle agentury Reuters naznačil první z konkrétních kroků ke změnám v kulturní politice, ohlášené minulý měsíc.

Debatu o kulturní politice oživil sám Orbán, když koncem července avizoval velké změny v této oblasti. Svě třetí vítězství v parlamentních volbách za sebou označil za nic menšího než za mandát vybudovat novou éru.

Gulyás tvrdí, že již nízký počet studentů v oboru genderových studií, zkoumajícím kulturně vzniklé rozdíly mezi muži a ženami, by postačoval k jejich ukončení. Nicméně uvedl i vládní ideologické stanovisko.

„Maďarská vláda je jasně přesvědčena, že lidé se rodí buď jako muži, nebo jako ženy. V životě si pak vedou podle svého uvážení co nejlépe, ale kromě toho maďarský stát nechce utrácet veřejné prostředky na vzdělávání v tomto oboru,“ řekl.

Orbánovi příznivci a provládni novináři tvrdí, že po získání dalšího silného mandátu od voličů nastal čas na posun ke konzervativním hodnotám i v kultuře, aby skončilo to, co nazývají levicovou a liberální dominancí v umění, vědě a vzdělávání.

Vítejte v Orbánországu. Maďarský premiér směřuje k absolutní moci

„Liberálové oddaní genderu způsobili nenapravitelné škody v duších generací, které vyrůstaly v posledních desetiletích. Musíme s nimi nekompromisně bojovat a dosáhnout úplného vítězství, jinak nás nakonec zničí,“ napsal v provládním listu Magyar Idök sociolog Bálint Botond.

Krok proti genderovým studiím je ve vládní politice jednou z prvních konkrétních věcí v tomto směru. Další se týkaly omezení nezávislosti Maďarské akademie věd při rozdělování peněz na výzkum.

Genderová studia se vyučují na státní univerzitě ELTE a na Středoevropské univerzitě, která patří mezi nejvyhlášenější univerzity v Maďarsku.

Přečtěte si komentář: Zaslouží si Maďaři jeden druhého?

Gulyás uvedl, že již zapsaní studenti mohou studium dokončit, vláda ale tato studia od příštího akademického roku přestane financovat.

Vládní záměr unikl do médií minulý týden a vyvolal nesouhlasnou reakci **fakulty sociálních věd** ELTE. „Považujeme za znepokojující, že cílem návrhu je ukončit kurz zaměřený na sociální vztahy mezi muži a ženami, genderové nerovnosti a na otázky rodinné a demografické povahy,“ uvedl děkan Gábor Juhász.

ELTE ani Středoevropská univerzita se k dnešnímu oznámení zatím nevyjádřily. Středoevropská univerzita v dřívějším prohlášení zdůraznila svou oddanost akademických svobodám a odmítla „jakoukoli snahu cenzurovat studijní plány“. Na škole, kterou založil americký finančník maďarského původu George Soros, se genderovým studiím věnuje 44 posluchačů. Není jasné, kolik posluchačů navštěvuje genderová studia na ELTE; loni se chystalo zapsat 18 studentů, ale nakonec jich podle agentury MTI bylo jen deset.

Vesnická megalomanie i mistrovství světa. Orbán loví body sportem

URL| <https://www.euro.cz:443/politika/statni-ideologie-v-praxi-orbanova-vlada-prestane-financovat-genderova-studia-1417209>

Orbán přestane financovat genderová studia. "Napáchala nenapravitelné škody"

14.8.2018 **tyden.cz** str. 00 Evropa
ČTK, Reuters

Maďarská vláda přestane financovat genderová studia na univerzitách, oznámil šéf úřadu vlády Gergely Gulyás. Kabinet pravicového nacionalisty Viktora Orbána tak podle agentury Reuters naznačil první z konkrétních kroků ke změnám v kulturní politice, ohlášené minulý měsíc.

Debatu o kulturní politice oživil sám Orbán, když koncem července avizoval velké změny v této oblasti. Svě třetí vítězství v parlamentních volbách za sebou označil za nic menšího než za mandát vybudovat novou éru.

Gulyás tvrdí, že již nízký počet studentů v oboru genderových studií, zkoumajícím kulturně vzniklé rozdíly mezi muži a ženami, by postačoval k jejich ukončení. Na tiskové konferenci nicméně uvedl i vládní ideologické stanovisko.

"Maďarská vláda je jasně přesvědčena, že lidé se rodí buď jako muži, nebo jako ženy. V životě si pak vedou podle svého uvážení co nejlépe, ale kromě toho maďarský stát nechce utrácet veřejné prostředky na vzdělávání v tomto oboru," řekl.

Orbánovi příznivci a provládní novináři tvrdí, že po získání dalšího silného mandátu od voličů nastal čas na posun ke konzervativním hodnotám i v kultuře, aby skončilo to, co nazývají levicovou a liberální dominancí v umění, vědě a vzdělávání.

"Liberálové oddaní genderu způsobili nenapravitelné škody v duších generací, které vyrůstaly v posledních desetiletích. Musíme s nimi nekompromisně bojovat a dosáhnout úplného vítězství, jinak nás nakonec zničí," napsal v provládním listu Magyar Idők sociolog Bálint Botond.

Krok proti genderovým studiím je ve vládní politice jednou z prvních konkrétních věcí v tomto směru. Další se týkaly omezení nezávislosti Maďarské akademie věd při rozdělování peněz na výzkum.

Genderová studia se vyučují na státní univerzitě ELTE a na Středoevropské univerzitě, která patří mezi nejvyhlášenější univerzity v Maďarsku.

Gulyás uvedl, že již zapsaní studenti mohou studium dokončit, vláda ale tato studia od příštího akademického roku přestane financovat.

Vládní záměr prosákl do médií minulý týden a vyvolal nesouhlasnou reakci **fakulty sociálních věd** ELTE. "Považujeme za znepokojující, že cílem návrhu je ukončit kurz zaměřený na sociální vztahy mezi muži a ženami, genderové nerovnosti a na otázky rodinné a demografické povahy," uvedl děkan Gábor Juhász.

ELTE ani Středoevropská univerzita se k dnešnímu oznámení zatím nevyjádřily. Středoevropská univerzita v dřívějším prohlášení zdůraznila svou oddanost akademických svobodám a odmítla "jakoukoli snahu cenzurovat studijní plány". Na škole, kterou založil americký finančník maďarského původu George Soros, se genderovým studiím věnuje 44 posluchačů. Není jasné, kolik posluchačů navštěvuje genderová studia na ELTE; loni se chystalo zapsat 18 studentů, ale nakonec jich podle agentury MTI bylo jen deset.

URL| https://www.tyden.cz/rubriky/zahranici/evropa/orban-prestane-financovat-genderova-studia-napachal-nenapravitelne-skody_492408.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
tyden.cz

Státní ideologie v praxi: Orbánova vláda přestane financovat genderová studia

14.8.2018 euro.cz str. 00

Maďarská vláda přestane financovat genderová studia na univerzitách, oznámil dnes šéf úřadu vlády Gergely Gulyás. Kabinet pravicového nacionalisty Viktora Orbána tak podle agentury Reuters naznačil první z konkrétních kroků ke změnám v kulturní politice, ohlášené minulý měsíc.

Debatu o kulturní politice oživil sám Orbán, když koncem července avizoval velké změny v této oblasti. Své třetí vítězství v parlamentních volbách za sebou označil za nic menšího než za mandát vybudovat novou éru.

Gulyás tvrdí, že již nízký počet studentů v oboru genderových studií, zkoumajícím kulturně vzniklé rozdíly mezi muži a ženami, by postačoval k jejich ukončení. Nicméně uvedl i vládní ideologické stanovisko.

„Maďarská vláda je jasně přesvědčena, že lidé se rodí buď jako muži, nebo jako ženy. V životě si pak vedou podle svého uvážení co nejlépe, ale kromě toho maďarský stát nechce utrácet veřejné prostředky na vzdělávání v tomto oboru,“ řekl.

Orbánovi příznivci a provládní novináři tvrdí, že po získání dalšího silného mandátu od voličů nastal čas na posun ke konzervativním hodnotám i v kultuře, aby skončilo to, co nazývají levicovou a liberální dominancí v umění, vědě a vzdělávání.

Vítejte v Orbánországu. Maďarský premiér směřuje k absolutní moci

„Liberálové oddaní genderu způsobili nenapravitelné škody v duších generací, které vyrůstaly v posledních desetiletích. Musíme s nimi nekompromisně bojovat a dosáhnout úplného vítězství, jinak nás nakonec zničí,“ napsal v provládním listu Magyar Idök sociolog Bálint Botond.

Krok proti genderovým studiím je ve vládní politice jednou z prvních konkrétních věcí v tomto směru. Další se týkaly omezení nezávislosti Maďarské akademie věd při rozdělování peněz na výzkum.

Genderová studia se vyučují na státní univerzitě ELTE a na Středoevropské univerzitě, která patří mezi nejvyhlášenější univerzity v Maďarsku.

Přečtěte si komentář: Zaslouží si Maďaři jeden druhého?

Gulyás uvedl, že již zapsaní studenti mohou studium dokončit, vláda ale tato studia od příštího akademického roku přestane financovat.

Vládní záměr unikl do médií minulý týden a vyvolal nesouhlasnou reakci **fakulty sociálních věd** ELTE. „Považujeme za znepokojující, že cílem návrhu je ukončit kurz zaměřený na sociální vztahy mezi muži a ženami, genderové nerovnosti a na otázky rodinné a demografické povahy,“ uvedl děkan Gábor Juhász.

ELTE ani Středoevropská univerzita se k dnešnímu oznámení zatím nevyjádřily. Středoevropská univerzita v dřívějším prohlášení zdůraznila svou oddanost akademických svobodám a odmítla "jakoukoli snahu cenzurovat studijní plány". Na škole, kterou založil americký finančník maďarského původu George Soros, se genderovým studiím věnuje 44 posluchačů. Není jasné, kolik posluchačů navštěvuje genderová studia na ELTE; loni se chystalo zapsat 18 studentů, ale nakonec jich podle agentury MTI bylo jen deset.

Vesnická megalomanie i mistrovství světa. Orbán loví body sportem

Dále čtete:

Přisadil si i Orbán. Vidím v tom Sorosův rukopis, řekl k situaci na Slovensku

Bruselská inkvizice neuspěje. Orbánovo Maďarsko stojí za Polskem

Souboj o Sorosovu univerzitu

Václav Klaus: Musíme se vzepřít kulturnímu marxismu

URL| <https://www.euro.cz/politika/statni-ideologie-v-praxi-orbanova-vlada-prestane-financovat-genderova-studia-1417209>

Už žádné peníze pro studenty genderu, rozhodla maďarská vláda

14.8.2018 globe24.cz str. 00

Budapešť - Maďarská vláda přestane financovat genderová studia na univerzitách, oznámil dnes šéf úřadu vlády Gergely Gulyás. Nízký počet studentů v oboru genderových studií, zkoumajícím kulturně vzniklé rozdíly mezi muži a ženami, by prý postačoval k jejich ukončení. Na tiskové konferenci nicméně uvedl i vládní ideologické stanovisko.

reklama

Tvrdá rána pro Jiřího Pomejeho? Manželka Andrea už má všeho...Vláda pravicového nacionalisty Viktora Orbána tak podle agentury Reuters naznačil první z konkrétních kroků ke změnám v kulturní politice, ohlášené minulý měsíc. Už koncem července avizoval Orbán velké změny v této oblasti.

Orbánovi příznivci a provládní novináři tvrdí, že po získání dalšího silného mandátu od voličů nastal čas na posun ke konzervativním hodnotám i v kultuře, aby skončilo to, co nazývají levicovou a liberální dominancí v umění, vědě a vzdělávání.

"Maďarská vláda je jasně přesvědčena, že lidé se rodí buď jako muži, nebo jako ženy. V životě si pak vedou podle svého uvážení co nejlépe, ale kromě toho maďarský stát nechce utrácet veřejné prostředky na vzdělávání v tomto oboru," řekl.

"Liberálové oddaní genderu způsobili nenapravitelné škody v duších generací, které vyrůstaly v posledních desetiletích. Musíme s nimi nekompromisně bojovat a dosáhnout úplného vítězství, jinak nás nakonec zničí," napsal v provládním listu Magyar Idök sociolog Bálint Botond.

Krok proti genderovým studiím je ve vládní politice jednou z prvních konkrétních věcí v tomto směru. Další se týkaly omezení nezávislosti Maďarské akademie věd při rozdělování peněz na výzkum.

Genderová studia se vyučují na státní univerzitě ELTE a na Středoevropské univerzitě, která patří mezi nejvyhlášenější univerzity v Maďarsku.

Vládní záměr prosákl do médií minulý týden a vyvolal nesouhlasnou reakci **fakulty sociálních věd** ELTE.

"Považujeme za znepokojující, že cílem návrhu je ukončit kurz zaměřený na sociální vztahy mezi muži a ženami, genderové nerovnosti a na otázky rodinné a demografické povahy," uvedl děkan Gábor Juhász.

ELTE ani Středoevropská univerzita se k dnešnímu oznámení zatím nevyjádřily. Středoevropská univerzita v dřívějším prohlášení zdůraznila svou oddanost akademickým svobodám a odmítla "jakoukoli snahu cenzurovat studijní plány".

Na škole, kterou založil americký finančník maďarského původu George Soros, se genderovým studiím věnuje 44 posluchačů. Není jasné, kolik posluchačů navštěvuje genderová studia na ELTE; loni se chystalo zapsat 18 studentů, ale nakonec jich podle agentury MTI bylo jen deset.

Gulyás uvedl, že již zapsaní studenti mohou studium dokončit, vláda ale tato studia od příštího akademického roku přestane financovat.

Facebook Twitter Google+ Vytisknout Poslat e-mailem

× Zavřít Doporučit článek Vaše jméno: Váš e-mail: E-mail adresáta: Text doporučení: Odpovězte na bezpečnostní otázku proti spam robotům: Které slovo nepatří mezi ostatní: banán, auto, pomeranč Odeslat reklama

URL| <https://globe24.cz/svet/60403-uz-zadne-penize-pro-studenty-genderu-rozhodla-madarska-vlada>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

globe24.cz

Plné znění zprávy

Na trzích je stále stín Turecka. Pohnou s kurzy údaje o HDP?

14.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha, Hdp ČR

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, Turecko, HDP ČR

Situaci na devizových trzích včera dál ovládaly především zprávy z Turecka. Prezident Recep Tayyip Erdogan dělá co může a snaží se udržet obyvatelstvo v klidu. Turecká lira ale od začátku letošního roku klesla k dolaru o více než 40 procent. Investoři situaci v zemi půlměsíce dál bedlivě sledují. Dnes kurzy měn mohou zahýbat také makrodata. Konkrétně údaje o vývoji hrubého domácího produktu (HDP) od Českého statistického úřadu a z eurozóny. Dnes ráno již byla zveřejněna čísla z německé ekonomiky.

Trhy se obávají možné recese v Turecku, pád liry se snaží mírnit centrální bankéři. Turecká centrální banka v reakci na pokles domácí měny slíbila zajištění dostatečné likvidity bankovního sektoru. Snížila také požadavky na kapitálové rezervy komerčních bank. Evropská centrální banka upozornila na to, že některé banky v rámci eurozóny mají vůči Turecku vyšší expozici. Konkrétně uvedla Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, UniCredit SpA nebo BNP Paribas SA.

Turecká lira jenom v srpnu ztratila 30 procent. Za oslabením byly mimo jiné obavy prezidenta Erdogana zvýšit úrokové sazby navzdory rostoucí inflaci. A je tu také prohlubující se diplomatický spor se Spojenými státy.

Dnešek je bohatý na makrodata. Před chvílí byla zveřejněna německá inflace, index spotřebitelských cen rostl meziročně o dvě procenta dle očekávání. Německá ekonomika ve 2. čtvrtletí rostla mezičtvrtletně o 0,5 procenta, když trh čekal jen o 0,4 procenta.

Euro včera v jednu chvíli oslabilo až na úroveň 1,1365 EUR/USD a bylo tak nejnižší od loňského července. Aktuálně je kurz na 1,1423 EURUSD. Dolarový index se nachází na hodnotě 96,25 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl dle naší predikce pohybovat v rozmezí od 1,1352 do 1,1481 EURUSD.*

Koruna včera oslabilo vůči oběma hlavním světovým měnám a nedařilo se ani měnám v regionu. Na korunu, forint i zlotý dál doléhá geopolitické napětí a situace v Turecku. Vůči euru začala koruna oslabovat v odpoledních hodinách a kurz se dostal až na 25,77 EURCZK. Aktuálně se česká měna obchoduje na 25,69 EURCZK a 22,49 USDCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,59 až 25,68 EURCZK.*

Dnes se od statistiků dozvíme údaje o domácí ekonomice. Podle ekonoma Roklen

Michala Šoltése předběžný odhad HDP za 2. čtvrtletí ukáže ztrátu meziroční růstové dynamiky. Zatímco v 1. čtvrtletí rostl HDP meziročně o 4,4 procenta, ve druhém čtvrtletí dosáhl růst výrazně slabších hodnot. „Meziročně očekáváme růst pod třemi procenty. Potvrzuje se tak, že česká ekonomika naráží na výrobní limity a ekonomický růst zpomaluje. Vývoj růstu HDP tak kopíruje trajektorii průmyslu i maloobchodu,“ dodal Šoltés.

HDP za druhý kvartál bude dnes zveřejněn také v Maďarsku a Polsku.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SBM8b/na-trzich-je-stale-stin-turecka-pohnou-s-kurzy-udaje-o-hdp>

Dohoda o využití Kaspického moře

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Trvalo to 22 let plných právních i vojenských sporů a tahanic, než bylo 5 států ležících na břehu Kaspického moře schopných uzavřít dohodu o jeho využívání. Největší uzavřená vodní plocha na světě totiž oplývá obrovským bohatstvím ropy, plynu a ryb. Rusko, Ázerbájdžán, Kazachstán, Turkmenistán a Írán se v Kazašském městě Aktau domluvily, jak si všechny ty poklady rozdělit. Já zvu do vysílání Slavomíra Horáka, vedoucího katedry ruských a východoevropských studií z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, toho času v Baku. Dobrý den.

Slavomír HORÁK, vedoucí katedry ruských a východoevropských studií na Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den z Baku.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Řekněme si na úvod, proč vlastně ta konvence byla přijata až po těch 22 letech? Co zatím dohodě bránilo?

Slavomír HORÁK, vedoucí katedry ruských a východoevropských studií na Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

Tak té dohodě bránily především neshody mezi jednotlivými státy. Tady lze vypíchnout především jednu skupinu států, která již vlastně uzavřela takové jaksi menší separátní dohody, to bylo Rusko a Ázerbájdžán a posléze i Kazachstán. Na druhou stranu zde byly požadavky Turkmenistánu a především Íránu, který velmi dlouho trval na paritním rozdělení té vodní plochy, respektive dna Kaspického moře, respektive jezera.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A co přesně... Ano?

Slavomír HORÁK, vedoucí katedry ruských a východoevropských studií na Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

Tam nedošlo k dělení /nesrozumitelné/ 20 % každý, ale to vlastně by velmi pomohlo Íránu, ale bylo by to naopak nespravedlivé, nebo řekněme bylo by to menší podíl by měly ty ostatní státy.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A co přesně ta úmluva stanovuje? Jak se podařilo ty dosavadní rozpory překonat?

Slavomír HORÁK, vedoucí katedry ruských a východoevropských studií na Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy

No tak, pokud to mám vzít velmi zjednodušeně a stručně pro posluchače, tak v zásadě stanovilo to, že vodní plocha znamená podle teda mezinárodního práva jezero, což vede, což znamená jaksi využívání této vodní plochy pro rybolov, jsou tam velmi vstřícné, aspoň teoreticky velmi přísné ta pravidla pro, pro lov jeseterů, čili to je ta ryba, ze které se potom dělá kaviár, zejména černý kaviár a zároveň stanovila, že dno čili místo, odkud se těží ropa, plyn a, a tyto, tyto energetické suroviny, tak bude z mezinárodního hlediska považovaná za jezero, plus se dohodly o řekněme výlučné zóně a ekonomické zóně, to jsou takové ty pobřežní oblasti 10, respektive 15 mil od pobřeží. A to bylo...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A dá se říct...

Slavomír HORÁK, vedoucí katedry ruských a východoevropských studií na Institutu mezinárodních studií
Fakulty sociální věd Univerzity Karlovy

To je takové, to není /nesrozumitelné/...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A dá se říct, že ta konvence je vítězstvím pro všechny nebo přece jenom v ní mají něčí zájmy navrch?

Slavomír HORÁK, vedoucí katedry ruských a východoevropských studií na Institutu mezinárodních studií
Fakulty sociální věd Univerzity Karlovy

Tam je asi těžko říct, jak, jak moc někdo zvítězil. Samozřejmě dá se říci, že Rusové v něčem ustoupili, aby si prosadili vliv ve svých sousedních zemích, zejména v Kazachstánu či v Ázerbájdžánu. Tam došlo tedy k určitým ústupkům ze strany Ruska pokud jde o rozdělení té, toho vodního dna a nicméně tam už, jak jsem říkal, nebyl, byl menší problém, pokud jde o rozdělení toho nerostného bohatství, protože tyto tři země - Ázerbájdžán, Rusko a Kazachstán už se dohodly a zároveň tam jde i o /nesrozumitelné/ malinko o ústupek Ruska vůči třeba Turkmenistánu, kde mají Rusové také svoje zájmy směrem na Blízký východ.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A jak byla ta úmluva, pardon, že vás ještě přerušuji, jak byla ta úmluva přijatá v Ázerbájdžánu, kde se právě nacházíte?

Slavomír HORÁK, vedoucí katedry ruských a východoevropských studií na Institutu mezinárodních studií
Fakulty sociální věd Univerzity Karlovy

Tak v Ázerbájdžánu, tak tady samozřejmě noviny hodnotí tuto úmluvu jako velký úspěch, především tedy samozřejmě ázerbájdžánské diplomacie v čele tedy se svým prezidentem, další věc ovšem je, že Ázerbájdžán /nesrozumitelné/ touto dohodou fakticky, a to je jeden z ústupků Rusů, otvírá cesta k případnému takzvanému transkaspickému plynovodu. Na druhou stranu tento transkaspický plynovod je trošku teoretická záležitost, protože zaprvé Turkmenistán na něj nemá momentálně zdroje, které by tam mohl posílat a Rusko z velké části ten trh saturuje a co nesaturuje Rusko, tak případně...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Rozumím.

Slavomír HORÁK, vedoucí katedry ruských a východoevropských studií na Institutu mezinárodních studií
Fakulty sociální věd Univerzity Karlovy

Je schopno, je schopen nahradit Ázerbájdžán sám. Čili je to otázka...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Rozumím.

Slavomír HORÁK, vedoucí katedry ruských a východoevropských studií na Institutu mezinárodních studií
Fakulty sociální věd Univerzity Karlovy

Jestli to není trošku Pyrrhovo vítězství...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tolik Slavomír Horák, děkuji vám. Na slyšenou.

Slavomír HORÁK, vedoucí katedry ruských a východoevropských studií na Institutu mezinárodních studií
Fakulty sociální věd Univerzity Karlovy

Na slyšenou.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A Tomáš Pavlíček se loučí. Z publicistiky je to všechno.

Euro nejslabší od loňského léta. Důvody? Inu Turecko

13.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, fx, forex, koruna, euro, dolar, EURCZK, USDCZK, EURUSD, Turecko, Erdogan

Závěr minulého týdne na devizových trzích výrazně ovlivnily zprávy z Turecka. Vztahy mezi USA a Tureckem se zhoršily. Turecká lira zažila koncem týdne volný pád, když oslabil na rekordní minimum. Euro reagovalo na tyto zprávy oslabením. Kurz se dostal k dolaru na nejslabší úroveň od loňského července, a to až na 1,1393 EUR/USD. Tento týden bude chudý na domácí i zahraniční data. Hlavní roli tak budou zřejmě na devizových trzích hrát geopolitické problémy.

K pádu turecké měny koncem týdne přispěl velkou měrou také prezident Donald Trump. Ten totiž prohlásil, že Spojené státy zdvojnásobí cla na dovoz oceli a hliníku z Turecka, a to na 20 a 50 procent. Po této zprávě turecká měna nabrala další ztráty.

Investoři ženou nahoru dolar nebo japonský jen, tedy tzv. bezpečné měny. Vyprodávají turecké akcie i liru a prezident Recep Tayyip Erdogan tak má poměrně velké problémy. Značná část státního dluhu je denominována v amerických dolarech. Erdogan o víkendu vyzval občany, aby prodávali dolary a eura. Měli by tak podpořit liru i ekonomiku.

Podle Erdogana byla Turecku vyhlášena ekonomická válka. A Erdogan ji chce vyhrát. Zde je třeba připomenout, že Turecko je členem NATO. A ozbrojené síly Turecka jsou dohromady hodnoceny jako druhé největší ozbrojené síly v NATO, hned po americké armádě. Turecko je jedním z pěti členů NATO (vedle Belgie, Německa, Itálie a Nizozemska) praktikujících politiku sdílení nukleárních zbraní. A je tu ještě jeden spor mezi USA a Tureckem, a to o amerického pastora zadržovaného v Turecku.

Dolar se aktuálně obchoduje na úrovni 1,1399 EURUSD. Dolarový index se nachází na hodnotě 96,33 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1404 do 1,1517 EURUSD.*

Koruna v pátek oslabovala, stejně jako polský zlotý a maďarský forint. Středoevropské měny dolů táhlo oslabující euro. A koruna ztrácí také v úvodu nového týdne. K dolaru je nejslabší za více než rok.

Česká měna se dnes ráno obchoduje na 25,71 EURCZK a 22,71 USDCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,59 až 25,68 EURCZK. Ve dvojici s dolarem zase od 22,23 až 22,51 USDCZK.*

V pátek byl zveřejněn záznam z jednání bankovní rady České národní banky, na kterém bankéři jednomyslně (v šestičlenné sestavě bez Oldřicha Dědka) rozhodli o zvýšení základní úrokové sazby o 25 bazických bodů na 1,25 procenta.

Ze zápisu vyplývá, že hlavní nejistotou inflační prognózy centrální banky je délka trvání globálních faktorů, které způsobily nedávné oslabení kurzu koruny. Výraznou změnou oproti minulé prognóze byl vývoj kurzu, který oslabil zejména z důvodu změn v globálním sentimentu. Opakovaně zaznělo, že prognóza přeceňuje vliv posledního pozorování inflace na predikovaný vývoj. Členové bankovní rady se nicméně shodli v tom, že tato nejistota nezpochybňuje potřebu dalšího zpřísnění měnové politiky.

Bankovní rada se přitom shodovala, že kurz je pouze jednou ze dvou složek měnových podmínek, kterou ČNB ve svém rozhodování zohledňuje. Kurzový vývoj je navíc kolísavý a ČNB má na něj pouze omezený vliv v podobě nastavení úrokových sazeb a komunikace.

Zítřka Český statistický úřad zveřejní vývoj HDP za 2. čtvrtletí. HDP by měl meziročně růst o 2,7 procenta a mezičtvrtletně o 0,8 procenta. Ve zbytku týdne pak statistici zveřejní ještě index cen výrobců, a indexy cen vývozu a dovozu.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SRsbN/euro-nejslabsi-od-lonskeho-leta-duvody-inu-turecko>

Vede Čína hybridní válku proti Česku?

13.8.2018 cz.sputniknews.com str. 00

Martin Mazaný

Minulý týden mediální pozdvižení vzbudila plánovaná cesta českých poslanců do Číny. Po kritice poslaneckých klubů mnozí cestu odmítli a delegace se začala pomalu rozpadat. Zda se nakonec zbylí tři poslanci na konci měsíce do Lidové republiky podívají, zůstává otázkou, nicméně tato cesta opět vzbudila diskuze o čínském vlivu v ČR.

Cestovní aféra

Kouř po leteckých útocích na Rakku

© REUTERS / Zohra Bensemra

Generál o politice Západu: Je to největší pr*šárna, kterou jsme v syrském konfliktu viděli

Delegace českých poslanců měla vyrazit do jednoho z čínských regionů na konci srpna. Původně se jí měli zúčastnit i poslanci z opoziční ODS, ti však po kritice svého klubu cestu odmítli. Její počet se tak snížil na devět: ANO (5), ČSSD (1), SPD (1) a KSČM (2). Měl ji vést Jan Bierke (ČSSD). Záhy po mediální kampani delegaci opustili i poslanci z ANO a Karla Maříková z SPD místo Číny poletí na oficiální cestu do Gruzie. V delegaci tak nakonec zůstali Zdeněk Ondráček a Vojtěch Filip z KSČM a sám Jan Bierke.

Cestu neschválil organizační výbor Sněmovny, a to v první řadě z důvodu, že nebyl jasný účel cesty. Dalším problémem bylo to, že cestu platila Čína. Jak Hospodářským novinám uvedla Miroslava Němcová (ODS), „spolupráce na regionální úrovni je věcí regionů, ne Poslanecké sněmovny. Je dost zvláštní, když to za vás platí cizí stát“.

Podobného názoru je i bývalý náčelník Vojenské zpravodajské služby (2001 až 2002) Andor Šándor.

„Myslím si, že Česká republika na tom není jako v roce 1991 nebo 1992, kdy jsme si řadu věcí museli nechat platit od našich partnerů,“ řekl generál v záloze agentuře Sputnik. „Takovéto cesty, pokud jsou v zájmu České republiky, by měly být placeny z našich prostředků, a pokud kamkoliv jedeme, tak bychom měli jaksí prosazovat vlastní zájmy. Považuji za nevhodné, aby celou cestu platili Číňané,“ vysvětlil.

Podobnou kritiku v komentáři pro Sputnik Zdeněk Ondráček označil za „fňukání Demožumpy“. V jiném komentáři pro HN Ondráček podotkl, že „pokud bychom letěli do Kanady či USA, asi by to vypadalo jinak“. Nicméně podobný kritický postoj k vztahům s Čínou není omezen pouze na Českou republiku.

Žlutá hrozba už je tady

Ruská ambasáda v Berlíně

© AFP 2018 / John Macdougall

Lídr německé levice: USA se obávají aliance mezi Ruskem a Německem. A to je správné

Evropská, americká, asijská i australská média poslední dobou pohltily publikace na téma, jak Peking ovlivňuje domácí politiku těchto zemí. Mezi posledními publikacemi lze zmínit zásah do voleb v Kambodži nebo uniklou tajnou zprávu australské vlády, která varuje, že se Čínská komunistická strana snaží ovlivnit všechny úrovně exekutivy. Americký portál Daily Beast dokonce vyšel s titulkem „Čína v USA buduje armádu agentů vlivu“ a odkazuje na jednoho z bývalých agentů CIA, který říká, že agenti Pekingu chtějí postavit Američany proti zájmům vlastní vlády a zájmům vlastní společnosti.

Podobně i tehdejší šéf CIA Mike Pompeo v lednu 2018 varoval : „Jedním ze způsobů, jakým Čína získává moc v jednotlivých zemích, je podle něj ekonomické ovládnutí jednotlivých společností.“ Mohlo by se proto zdát, že vzhledem k těsným vazbám mezi českými a čínskými vrcholovými politiky (hlavně v případě prezidenta Zemana) tato hrozba hrozí i Česku.

V tomto ohledu americký stratég (v minulosti poradce řady vlád členských států NATO) Edward Luttwak ve své knize „Růst Číny proti logice strategie“ upozorňuje, že tradiční čínskou strategií, která se nezměnila po uplynutí tisíců let, je vytvoření tributního systému s menšími zeměmi. V rámci tohoto systému cizinci platí tribut (např. v podobě obchodní deficitu) a výměnou za to dostávají štědré dary (v první řadě jejich političtí lídři).

Jak to platí v praktické politice na příkladu České republiky, vysvětluje Ivana Karásková z **Fakulty sociálních věd** UK v rozhovoru pro Český rozhlas: „Snaží se nejdříve přijít se zdvořilostními nákupy, usadit se na trhu. Potom se zaměří na strategická odvětví a na firmy, které mají unikátní technologie. U nás se toto schéma také ukázalo, nejdříve nakoupili zdvořilostní věci jako fotbalový klub, pivovar, několik budov. Nyní se zaměřují na navýšení svého podílu v ČSA, několikrát naznačili, že by měli zájem o dostavbu jaderné elektrárny Dukovany.“

Barbaři jdou do Pekingu

Čínský prezident Si Ťin-pching

© REUTERS / Damir Sagolj

Média: Čína se chce stát příští supervelmocí a nahradit tak USA

Obecně podle Luttwaka počínání Pekingu v rámci tributního systému s „barbarskými státy“, mezi které podle všeho patří i Česká republika, je vedeno dvěma nástroji, a to korupcí včetně zvyšování ekonomické závislosti a indoktrinací.

V tomto ohledu česká Bezpečnostní informační služba (BIS) v loňské výroční zprávě za rok 2016 varuje, že se v českých médiích objevily výrazně pro-čínské články a interview, za jejichž vydáním stála čínská ambasáda v Praze. Cílem těchto aktivit bylo ovlivnění mínění české veřejnosti. Podle BIS Čína dokonce vede i „hybridní kampaň“, ze které se doposud většinou obviňovalo Rusko.

Kromě toho podle BIS pokračuje vlivová infiltrace české politiky a složek české státní moci. Dále píše, že exponenti čínských zpravodajských služeb v ČR intenzivně hledali podporu čínského stanoviska ve (sporu o oblast Jihočínské moře) nejen v čínské komunitě v ČR, ale především na české politické a akademické scéně.

O růstu lobbismu v České republice vypovídají známé případy podnikání čínské firmy CEFC a jmenování jejího šéfa Jie Ťien-minga poradcem prezidenta České republiky

Miloše Zemana. Pro připomenutí místopředsedou představenstva čínské firmy CEFC pro Evropu je bývalý ministr obrany Jan Tvrđík, který je Zemanovým zmocněncem pro Čínu. Jako další příklad lze uvést i Jakuba Kulhána, poradce Jana Hamáčka (ČSSD), který působil jako externí konzultant opět ve firmě CEFC.

Čínský prezident Si Ťin-pching

© REUTERS / Damir Sagolj

Média: Čína se chce stát příští supervelmocí a nahradit tak USA

Právě CEFC se snažila expandovat i na mediální trh v České republice. Dočasně získala podíl ve společnostech Empresa Média a Médea, kam spadá Televize Barandov nebo časopis Týden, kterých se pak ale vzdala. Dále, jak poukazuje portál Sinopsis vedený Ústavem Dálného východu FF UK, čínská ambasáda si nechala zaplatit inzerci v deníku Právo u příležitosti návštěvy prezidenta Si Ťin-pchinga v roce 2015 a v roce 2017 u příležitosti založení ČLR. Inzerce měly podobu běžných článků.

V oblasti ekonomické spolupráce čínských zájmům ve střední a východní Evropě (SVE) má sloužit platforma 16+1, pomocí které, jak se obávají západní politici a experti, Čína ve stycích se zeměmi SVE obchází Brusel a další významné hráče jako Berlín nebo Paříž.

V případě České republiky koordinaci čínských investičních projektů má na starosti poměrně utajené, ba dokonce tajemné (na veřejnosti o něm není příliš mnoho informací) Čínsko-české centrum pro spolupráci na iniciativě Pásu a stezky. Přitom, jak tvrdí česká média, Prahu v tomto centru zastupuje lobbistická organizace Smíšená česko-čínská komora vzájemné spolupráce, v čele které stojí opět Tvrđík, a jež zastupuje české ministerstvo průmyslu a obchodu. Jak upozorňují média je v tom vidět jasný konflikt zájmů.

Je známo, že prezident Zeman aktivně rozvíjí diplomatické vztahy s Čínou, od kterých si slibuje růst investic do České republiky. Nicméně tato politika prozatím není příliš úspěšná. Místo růstu zaznamenáváme spíše pokles. Zeman si v roce 2016 sliboval investice ve výši 95 miliard korun, zatímco podle údajů portálu Business Info vloni čínské investice poklesly na 5,79 miliard korun. Souhrn čínských investic v Česku ke konci roku 2017 tak činil pouze 23 miliard korun.

Ruka ruku myje

Budova OSN v New Yorku

CC0 / Pixabay

Šokující zpráva OSN: Čína údajně drží milion Ujgurů v internačních táborech

Na druhou stranu existuje tendence celou situaci až příliš dramatizovat. Snaha Číny upevnit se ve SVE včetně Česka nutně čelí zájmům tento vliv omezit. V případě kritiky českých poslanců je nutné zmínit, že vloni se podobná cesta uskutečnila do čínské provincie Sečuán, kdy dolní komora pouze hradila poslancům diety a pojištění, zatímco zbytek hradila Čína.

Mediální aktivita zmiňovaného portálu

Sinopsis, která kriticky analyzuje čínský vliv v ČR a jinde ve světě, je částečně podporována organizací National Endowment for Democracy financovanou americkým kongresem. V případě zpráv BIS je nutné zdůraznit, že služba nikdy neuvádí zdroje, jak ke svým závěrům přišla.

„Problém je, že BIS vydává veřejnou zprávu, což ji k tomu ze zákona nikdo nenutí. Má vydávat tajnou zprávu, a když uvede takovéto informace do veřejné zprávy, logicky je nepodpoří žádnými důkazy či indiciemi a pak vznikají tyto dohady, že BIS to tvrdí jako fakt, ale nemáme k tomu žádný podklad,“ upozorňuje Šándor.

Rusko-čínská spolupráce

© Fotolia / Zerbor

O příčinách složitých vztahů mezi Ruskem a Čínou

Nakonec i aktivity CEFC v Česku, které jsou často přímo spojovány se zájmy Čínské lidové republiky, mohou jednoduše sloužit osobním zájmům čínských a českých zúčastněných hráčů. Jie Tien-ming je v Číně vyšetřován z korupční aféry a o jeho osudu se již toho moc neví. CEFC nadělala v Česku dluhy a málem se v květnu stala obětí nepřátelského převzetí slovenskou firmou J&T Finance Group.

Nakonec i hospodářská závislost na Číně je poměrně malá. Čína má v zahraničním obchodě České republiky pouze 6% podíl, naproti tomu podíl Německa dosahuje téměř 30 %.

Každopádně pokud si oficiální činitelé nechávají platit služby cizím státem, ať už je to Čína, USA nebo Německo, musí očekávat, že po nich budou dříve nebo později požadovat protislužbu.

Názor autora se nemusí shodovat s názorem redakce

URL| <https://cz.sputniknews.com/nazory/201808137883460-cesko-cina-valka/>

13. srpna 2018, 22:37
13.8.2018 almanach.cz str. 00

Minulý týden mediální pozdvižení vzbudila plánovaná cesta českých poslanců do Číny. Po kritice poslaneckých klubů mnozí cestu odmítli a delegace se začala pomalu rozpadat. Zda se nakonec zbylí tři poslanci na konci měsíce do Lidové republiky podívají, zůstává otázkou, nicméně tato cesta opět vzbudila diskuze o čínském vlivu v ČR.

Cestovní aféra Delegace českých poslanců měla vyrazit do jednoho z čínských regionů na konci srpna. Původně se jí měli zúčastnit i poslanci z opoziční ODS, ti však po kritice svého klubu cestu odmítli. Její počet se tak snížil na devět: ANO (5), ČSSD (1), SPD (1) a KSČM (2). Měl ji vést Jan Bierke (ČSSD). Záhy po mediální kampani delegaci opustili i poslanci z ANO a Karla Maříková z SPD místo Číny poletí na oficiální cestu do Gruzie. V delegaci tak nakonec zůstali Zdeněk Ondráček a Vojtěch Filip z KSČM a sám Jan Bierke.

Cestu neschválil organizační výbor Sněmovny, a to v první řadě z důvodu, že nebyl jasný účel cesty. Dalším problémem bylo to, že cestu platila Čína. Jak Hospodářským novinám uvedla Miroslava Němcová (ODS), „spolupráce na regionální úrovni je věcí regionů, ne Poslanecké sněmovny. Je dost zvláštní, když to za vás platí cizí stát“.

Podobného názoru je i bývalý náčelník Vojenské zpravodajské služby (2001 až 2002) Andor Šándor.

„Myslím si, že Česká republika na tom není jako v roce 1991 nebo 1992, kdy jsme si řadu věcí museli nechat platit od našich partnerů,“ řekl generál v záloze agentuře Sputnik. „Takovéto cesty, pokud jsou v zájmu České republiky, by měly být placeny z našich prostředků, a pokud kamkoliv jedeme, tak bychom měli jaksí prosazovat vlastní zájmy. Považuji za nevhodné, aby celou cestu platili Číňané,“ vysvětlil.

Podobnou kritiku v komentáři pro Sputnik Zdeněk Ondráček označil za „fňukání Demožumpy“. V jiném komentáři pro HN Ondráček podotkl, že „pokud bychom letěli do Kanady či USA, asi by to vypadalo jinak“. Nicméně podobný kritický postoj k vztahům s Čínou není omezen pouze na Českou republiku.

Žlutá hrozba už je tady Evropská, americká, asijská i australská média poslední dobou pohltily publikace na téma, jak Peking ovlivňuje domácí politiku těchto zemí. Mezi posledními publikacemi lze zmínit zásah do voleb v Kambodži nebo uniklou tajnou zprávu australské vlády, která varuje, že se Čínská komunistická strana snaží ovlivnit všechny úrovně exekutivy. Americký portál Daily Beast dokonce vyšel s titulkem „Čína v USA buduje armádu agentů vlivu“ a odkazuje na jednoho z bývalých agentů CIA, který říká, že agenti Pekingu chtějí postavit Američany proti zájmům vlastní vlády a zájmům vlastní společnosti.

Podobně i tehdejší šéf CIA Mike Pompeo v lednu 2018 varoval : „Jedním ze způsobů, jakým Čína získává moc v jednotlivých zemích, je podle něj ekonomické ovládnutí jednotlivých společností.“ Mohlo by se proto zdát, že

vzhledem k těsným vazbám mezi českými a čínskými vrcholovými politiky (hlavně v případě prezidenta Zemana) tato hrozba hrozí i Česku.

V tomto ohledu americký stratég (v minulosti poradce řady vlád členských států NATO) Edward Luttwak ve své knize „Růst Číny proti logice strategie“ upozorňuje, že tradiční čínskou strategií, která se nezměnila po uplynutí tisíců let, je vytvoření tributního systému s menšími zeměmi. V rámci tohoto systému cizinci platí tribut (např. v podobě obchodní deficitu) a výměnou za to dostávají štědré dary (v první řadě jejich političtí lídři).

Jak to platí v praktické politice na příkladu České republiky, vysvětluje Ivana Karásková z **Fakulty sociálních věd** UK v rozhovoru pro Český rozhlas: „Snaží se nejdříve přijít se zdvořilostními nákupy, usadit se na trhu. Potom se zaměří na strategická odvětví a na firmy, které mají unikátní technologie. U nás se toto schéma také ukázalo, nejdříve nakoupili zdvořilostní věci jako fotbalový klub, pivovar, několik budov. Nyní se zaměřují na navýšení svého podílu v ČSA, několikrát naznačili, že by měli zájem o dostavbu jaderné elektrárny Dukovany.“ Barbaři jdou do Pekingu Obecně podle Luttwaka počínání Pekingu v rámci tributního systému s „barbarskými státy“, mezi které podle všeho patří i Česká republika, je vedeno dvěma nástroji, a to korupcí včetně zvyšování ekonomické závislosti a indoktrinací.

V tomto ohledu česká Bezpečnostní informační služba (BIS) v loňské výroční zprávě za rok 2016 varuje, že se v českých médiích objevily výrazně pro-čínské články a interview, za jejichž vydáním stála čínská ambasáda v Praze. Cílem těchto aktivit bylo ovlivnění mínění české veřejnosti. Podle BIS Čína dokonce vede i „hybridní kampaň“, ze které se doposud většinou obviňovalo Rusko.

Kromě toho podle BIS pokračuje vlivová infiltrace české politiky a složek české státní moci. Dále píše, že exponenti čínských zpravodajských služeb v ČR intenzivně hledali podporu čínského stanoviska ve (sporu o oblast Jihočínského moře) nejen v čínské komunitě v ČR, ale především na české politické a akademické scéně.

O růstu lobbismu v České republice vypovídají známé případy podnikání čínské firmy CEFC a jmenování jejího šéfa Jie Tien-minga poradcem prezidenta České republiky

Miloše Zemana. Pro připomenutí místopředsedou představenstva čínské firmy CEFC pro Evropu je bývalý ministr obrany Jan Tvrđík, který je Zemanovým zmocněncem pro Čínu. Jako další příklad lze uvést i Jakuba Kulhánka, poradce Jana Hamáčka (ČSSD), který působil jako externí konzultant opět ve firmě CEFC.

Právě CEFC se snažila expandovat i na mediální trh v České republice. Dočasně získala podíl ve společnostech Empresa Média a Médea, kam spadá Televize Barandov nebo časopis Týden, kterých se pak ale vzdala. Dále, jak poukazuje portál Sinopsis vedený Ústavem Dálného východu FF UK, čínská ambasáda si nechala zaplatit inzerci v deníku Právo u příležitosti návštěvy prezidenta Si Ťin-pchinga v roce 2015 a v roce 2017 u příležitosti založení ČLR. Inzerce měly podobu běžných článků.

V oblasti ekonomické spolupráce čínských zájmům ve střední a východní Evropě (SVE) má sloužit platforma 16+1, pomocí které, jak se obávají západní politici a experti, Čína ve stycích se zeměmi SVE obchází Brusel a další významné hráče jako Berlín nebo Paříž.

V případě České republiky koordinaci čínských investičních projektů má na starosti poměrně utajené, ba dokonce tajemné (na veřejnosti o něm není příliš mnoho informací) Čínsko-české centrum pro spolupráci na iniciativě Pásu a stezky. Přitom, jak tvrdí česká média, Prahu v tomto centru zastupuje lobbistická organizace Smíšená česko-čínská komora vzájemné spolupráce, v čele které stojí opět Tvrđík, a jež zastupuje české ministerstvo průmyslu a obchodu. Jak upozorňují média je v tom vidět jasný konflikt zájmů.

Je známo, že prezident Zeman aktivně rozvíjí diplomatické vztahy s Čínou, od kterých si slibuje růst investic do České republiky. Nicméně tato politika prozatím není příliš úspěšná. Místo růstu zaznamenáváme spíše pokles. Zeman si v roce 2016 sliboval investice ve výši 95 miliard korun, zatímco podle údajů portálu Business Info vloni čínské investice poklesly na 5,79 miliard korun. Souhrn čínských investic v Česku ke konci roku 2017 tak činil pouze 23 miliard korun.

Ruka ruku myje Na druhou stranu existuje tendence celou situaci až příliš dramatizovat. Snaha Číny upevnit se ve SVE včetně Česka nutně čelí zájmům tento vliv omezit. V případě kritiky českých poslanců je nutné zmínit, že vloni se podobná cesta uskutečnila do čínské provincie Sečuán, kdy dolní komora pouze hradila poslancům diety a pojištění, zatímco zbytek hradila Čína.

Mediální aktivita zmiňovaného portálu Sinopsis, která kriticky analyzuje čínský vliv v ČR a jinde ve světě, je částečně podporována organizací National Endowment for Democracy financovanou americkým kongresem. V případě zpráv BIS je nutné zdůraznit, že služba nikdy neuvádí zdroje, jak ke svým závěrům přišla.

„Problém je, že BIS vydává veřejnou zprávu, což ji k tomu ze zákona nikdo nenutí. Má vydávat tajnou zprávu, a když uvede takovéto informace do veřejné zprávy, logicky je nepodpoří žádnými důkazy či indiciemi a pak vznikají tyto dohady, že BIS to tvrdí jako fakt, ale nemáme k tomu žádný podklad,“ upozorňuje Šándor.

Nakonec i aktivity CEFC v Česku, které jsou často přímo spojovány se zájmy Čínské lidové republiky, mohou jednoduše sloužit osobním zájmům čínských a českých zúčastněných hráčů. Jie Tien-ming je v Číně vyšetřován

z korupční aféry a o jeho osudu se již toho moc neví. CEFC nadělala v Česku dluhy a málem se v květnu stala obětí nepřátelského převzetí slovenskou firmou J&T Finance Group.

Nakonec i hospodářská závislost na Číně je poměrně malá. Čína má v zahraničním obchodě České republiky pouze 6% podíl, naproti tomu podíl Německa dosahuje téměř 30 %.

Každopádně pokud si oficiální činitelé nechávají platit služby cizím státem, ať už je to Čína, USA nebo Německo, musí očekávat, že po nich budou dříve nebo později požadovat protislužbu.

Názor autora se nemusí shodovat s názorem redakce

URL| <http://almanach.cz/2018/08/vede-cina-hybridni-valku-proti-cesku/>

Pro teroristy jsme nezajímavá země, říká student bezpečnostních studií

13.8.2018 houpaciosel.cz str. 00

Martin Klose

Po útoku v Paříži se v nejvyšších politických kruzích znovu objevila otázka terorismu a bezpečnosti. Experti se shodují, že rozsah působení teroristů podcenili, mnoho politiků volá po pozemní ofenzívě vůči Islámskému státu. O této otázce, základech terorismu a dalších věcech hovořil Houpací Osel s Davidem Šebkem, studentem Bezpečnostních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Svět zneklidnil víkendový masakr v Paříži a vládními institucemi se znovu rozezněly debaty o terorismu. Čím byl právě tento útok tak význačný?

Hlavně tím, že se stal v Evropě. V třetím světě se podobné útoky dějí téměř bez ustání. Pravda, o něco menší, obvykle mají nanejvýš desítky obětí. Evropu, tím spíše západní, jsme si zvykli pokládat za bezpečné místo, kde neprobíhají žádné konflikty, války ani masakry. Takže páteční útok nebyl ani tak význačný, jako spíš překvapivý. Přirovnávání k útoku na ruské letadlo, při kterém zahynulo téměř stejné množství lidí, není na místě?

Celkem je. Oba dva útoky mířily na evropské cíle, na civilisty ze zemí, které jsou zapojeny v boji proti IS.

V nejnovější nahrávce teroristé IS vyhrožují podobnými útoky na veškeré země, které se do bojů zapojí. Jak široká nyní může být jejich síť? Mohou dostát svých varování o útoku na Washington?

Tohle se odhaduje těžko. Opravdový rozsah svých schopností zná jen IS a možná jej tuší tajné služby. Rozhodně v Evropě mají podle všeho své sítě již rozhozené, z evropské muslimské mládeže se ostatně rekrutuje část bojovníků IS. Dále operují v Egyptě, Libyi a Afghánistánu. O jejich aktivitách v dalších zemích Blízkého východu můžeme jen spekulovat, ale podařil se jim již nejméně jeden útok v Kuvajtu.

Útok přímo ve Washingtonu nepokládám za pravděpodobný, Spojené státy jsou v jiné situaci než Evropa. Mají poměrně důkladná bezpečnostní opatření při vstupu do země, nemají podhoubí radikálů na vlastní půdě a podobně. Na druhou stranu teroristy není radno podceňovat, častou dokáží udeřit novým, do té doby nečekaným způsobem.

Rekrutování mladých bojovníků je téma, které se dává do souvislosti s imigrační vlnou. Někteří tvrdí, že odmítáním imigrantů podnítkem jejich tendence se radikalizovat. Protistrana říká, že právě mezi imigranty se teroristé mohou snadno schovat a přijímat jejich identitu. Jaký je tvůj názor?

Souhlasím s tím, že mezi příchozími se mohou skrývat teroristé – v tomto směru se objevila mnohá varování, třeba od kurdských sil. Zatím to vypadá, že dva atentáčníci z Paříže mohli touto cestou přijít. Imigrační vlna je navíc špatně kontrolovaná, o části uprchlíků se neví. Netušíme, kde se pohybují, nejsou zaznamenáni, identifikováni, nic. Je to velké bezpečnostní riziko, a pokud s uprchlíky přišli nějakí bojovníci IS, měli mnoho příležitostí se přesunout po Evropě kamkoliv chtěli.

Co se týče radikalizace, tak podle zpráv jsou uprchlíci v evropských táborech cílem rekrutování ze strany "místních" radikálů. Takže v tomhle si Evropa zjevně až tolik nepomůže. A nakonec, přijde mi zvláštní myšlenka, že imigranti, kteří sem teoreticky přišli pokorně žádat o pomoc a místo ke klidnému životu v míru, se nám mohou radikalizovat, pokud bychom jim tu pomoc náhodou neposkytli. Pak mi to nepříjde jako pokorná žádost o pomoc, ale jako vyhrožování, nátlak. Osobně si nemyslím, že bychom před ní měli ustupovat.

Útok v Paříži vyvolal obavy z toho, že se něco podobného stane i v jiných zemích. Jaká bezpečnostní opatření přijala Česká republika?

Podle veřejně dostupných informací posílila policie dozor na letištích, hlavních železničních bodech a významných sportovních a kulturních místech a akcích, například na Pražském hradě, v O2 aréně nebo velkých obchodních centrech.

Jaká je pravděpodobnost, že se terorismus rozšíří i k nám?

To asi není možné předpovědět. Je tu několik faktorů, které nás celkem chrání. Náš stát je relativně malý a nezajímavý. Vzhledem k tomu, že pro terorismus je klíčový dojem, který vyvolá útok, zaútočí raději v Paříži, Londýně, Berlíně nebo jiné západní metropoli, než v ČR. Podle zpráv tajných služeb prý také není místní muslimská komunita radikalizována, a tak by teroristé neměli mít podhoubí, podpůrnou síť. Česká republika má také fungující policii a tajné služby, které navíc spolupracují s dalšími tajnými službami a sdílejí informace, takže by měla být varována v případě hrozícího útoku a být schopna podniknout potřebná protipatření. Na stranu druhou, Česká republika se angažuje v blízkovýchodních konfliktech, takže je možné, že bychom mohli být cílem "odplaty". Jak jsem řekl, terorismus a jeho pachatelé jsou poměrně špatně předvídatelní.

Jak hodnotíš dosavadní míru spolupráce Evropské unie v otázkách boje proti terorismu?

Evropská unie vytvořila hodně institucí a organizací pro boj s terorismem, napsala o tom spoustu dokumentů a norem, ale skutek utek. Většina bezpečnostních organizací Evropské unie nemá téměř žádné vlastní pravomoci, mají omezený vliv a to nejlepší, co zvládnou, je v ideálním případě pomoci výměně informací mezi jednotlivými službami členských států. Jediné, co víceméně funguje, je zamrazování fondů teroristických organizací v evropských bankách.

Někteří odborníci zastávají názor, že ani pozemní údery proti državám IS by neměly správný efekt – teroristé by se vrátili k partyzánské válce a útoky jako v Paříži by byly i nadále riziko. Jaké jsou tedy možnosti pro boj s IS?

Možná začnu trochu odjinud. Riziko tu bylo, je a bude. Západní společnost se dostala do stavu, kdy se snaží rizika úplně eliminovat. To je nejen nemožné, ale cesta k tomu vede přes totální omezení občanských práv a svobod ve jménu bezpečnosti.

Teroristický útok není složitý, pokud se někdo rozhodne jej provést a nezáleží mu na následcích. Způsobů je mnoho – od prostého pobodání, podřezání či jiného útoku chladnou zbraní na kolemjdoucí, najetí autem do davu, odpálení podomácku vyrobených bomb až po obstarání si střelné zbraně a útoku s ní. Ve chvíli, kdy dojde ve společnosti k takovému štěpení, že někdo má tendenci provést teroristický útok, je nanejvýše možné se snažit riziko omezit. Na možnost dalších útoků si prostě musíme zvyknout, žít s ní. Jak již bylo několikrát řečeno, tak jsme, celá společnost, ve válce – a ve válce je vždy riziko útoku, zranění, smrti.

Další potenciální útoky nejsou důvodem, proč s IS nebojovat přímo. Naopak, dokud tu IS bude, riziko útoků je vyšší než obvykle. Ve chvíli, kdy bude přímo napaden Západem či rozprášen a zatlačen do partyzánského způsobu války, tak se nebezpečí teroristických útoků omezí. Důvody k neochotě přímého zapojení do bojů s IS jsou jinde. Když pominu finanční stránku věci – válka je prostě nákladná – je tu několik dalších problémů. Přímé zapojení Západu, pozemní údery proti IS, přítomnost západních vojáků by mohla mnoho muslimů přesvědčit, že se jedná o další "křížáckou výpravu Západu proti islámu", a ti by se pak přidali na stranu IS. Je otázka, jak moc je to pravda, protože IS si už stačil vybudovat děsivou pověst i mezi muslimy. To ale je to to, na co IS sází, a je možné, že přesně to se snaží svými útoky vyprovokovat. Právě semknutí muslimských zemí je to, čeho se mnozí na Západě obávají.

Tím dalším důvodem je nechuť ke ztrátám, které by v případě masivnějšího nasazení vojáků prostě nastaly. A také obecná nechuť Západu k podobným intervencím – po válkách v Iráku a Afghánistánu k nim panuje odpor. Nebo panoval – je možné, že IS to svými kroky zlomil. A politici se nechtěli vystavovat případné neoblíbenosti a riziku, že nebudou zvoleni znovu, pokud vojáky proti IS pošlou.

Dosud se tedy snažily západní státy vyhnout přímé pozemní konfrontaci s IS. Používaly strategii podpory místních sil, irácké armády, různých lokálních milic a kurdských jednotek. Docházelo také k jejich vyzbrojování a výcviku, leteckým úderům proti IS, případně k operacím zvláštních jednotek. Tato strategie je časově náročná, ale není tak nákladná finančně, ani z pohledu ztráty životů. Navíc zde působí pocit, že válka se těch, kteří v ní nejsou přímo zapojeni, vlastně netýká. Odehrává se daleko, nebezpečí nehrozí. Jak ukázaly útoky v Paříži, tento pocit je mylný, IS může vrátit úder na našem území. Otázkou je, jak bude válka pokračovat po útocích v Paříži. Západ se může dál držet dosavadní strategie s možným vyšším nasazením Francie, například ve formě vyššího množství leteckých úderů. Tato varianta je politicky nejschůdnější, je nejméně riziková.

To jsou rizika. Je pochopitelné, že představitelé států nechtějí k takovým scénářům zajít. Ale co se dá dělat, aby na takové situace nedošlo?

Další variantou je jisté poučení se z ruské účasti v z ukrajinském konfliktu s tím, že by západní jednotky začaly hrát aktivnější roli v podobě jakéhosi "zesilovače" dosavadních pozemních sil. Možné by bylo kupříkladu nasazení vyspělých dělostřeleckých systémů včetně podpůrných radarů obsluhovaných západními specialisty v řadách irácké armády či to, že na čele hlavních pozemních úderů proti IS by byly menší počty západních jednotek se svou technikou, především tanky a obrněné transportéry, které by prolomily nepřátelskou linii, "odedřely tu nejtěžší práci" a pak by se zase stáhly a "běžný boj" by nechali na místních.

Osobně bych ale nevyklučoval ani variantu, kdy by Západ znovu shromáždil další "koalici ochotných", nasadil v Iráku a Sýrii velké množství vlastních sil, tvrdým úderem by zničil IS a poté by většinu jednotek stáhl a předal území místním silám. Něco podobného se stalo pár let zpět v Mali a byla to právě Francie, která tuto operaci vedla, takže je možné, že dojde k jejímu opakování.

IS se proti jiným teroristickým organizacím liší také tím, že ve velkém pracuje s propagandou. Neskrývá se, nepracuje v utajení, ke svým činům se otevřeně přiznává. Jaké to může mít důvody?

Důvodů je několik. Zaprvé – neskrývá se jednoduše proto, že nemusí. Obsadil dostatečně velké území, kde opravdu funguje jako “stát”, má dost síly na to, aby se postavil svým nepřátelům v poli, a tak se nemusí skrývat. Co se týče propagandy, odpověď tkví v kořenech terorismu. Základní myšlenka by se dala shrnout slovy “zabij jednoho, zastraš deset tisíc”. Není tak důležitý samotný útok a jeho oběti, ale ohlas, který to vyvolá, strach lidí, že by se mohlo něco takového stát jim. IS se snaží vystrašit své nepřátele. Co si budeme povídat, minimálně na začátku se mu to povedlo. Co to asi udělá s odhodláním vojáků proti IS bojovat, když vědí, že pokud budou chyceni, tak budou brutálně popravení? Při jeho postupu Irákem vojáci, demotivovaní chováním vlastního vedení a vystrašení propagandou a cílenými atentáty, často raději zahazovali zbraně a ustupovali bez boje, než by se střetli s jeho bojovníky.

Dalším důvodem je také to, že IS propagandu umí, má v tomhle ohledu výrazně lepší schopnosti a prostředky, než měla dřív kupříkladu Al-Káida či rebelové z Talibanu. Podle všeho v jeho řadách působí mediální experti, kteří své vzdělání získali v Evropě či v Americe. Propaganda IS tak je mnohem více propracovaná a má také větší dopad než dřívější amatérská produkce teroristických skupin.

Co by se tedy dalo označit za nejúčinnější prostředek boje proti terorismu?

Vhodná diplomacie a přístup k lidem. Nejúčinnějším způsobem, jak bojovat proti běžnému terorismu na území pod vlastní správou, je naklonit si obyvatelstvo, mezi kterým se teroristé pohybují tak, aby je přestali podporovat, skrývat a doplňovat jejich řady a nejlépe je naopak vydali, prozradili státním složkám.

URL| <http://www.houpaciosel.cz/2015/11/25/student-bezpecnostnich-studii-pro-teroristy-jsme-nezajimava-zeme/>

Petr Žantovský: Jak jsem potkal knihy – 37. díl. Tyranie médií

13.8.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

Hans Štembera

Dnešní díl „nepovinné četby“ docela ústrojně navazuje na předchozí ukázky mediálně-kritických knih slovenského publicisty Ľubomíra Huďa. Tentokrát jsem vybral několik klíčových pasáží z knihy Tyranie médií, jejímž autorem je Ignacio Ramonet.

Knihy sama vznikala počátkem nového milénia a zachycovala proměny mediálního světa zejména v období po první „televizní“ válce v Zálivu, o níž se tradovalo, že vůbec poprvé proběhla „online“, čili v přímém televizním přenosu. Ať už to odpovídá do detailu skutečnosti, nebo byla ta válka do značné míry režírovaná ve střížných světových televizních (potažmo politických) megafirem, fakt je, že impulsy takto vzniklé velmi ovlivnily podobu a smysl mediálního šíření informací. A tyto impulsy platí dodnes, spíše se jen posilují a stávají nebezpečnějšími.

Ignacio Ramonet (narozen 5. května 1943, Redondela) je španělský spisovatel a novinář. Vyrůstal v marockém Tangeru, studia absolvoval v Bordeaux, Rabatu a Paříži. Je specialista na geopolitiku a mezinárodní strategii, doktor sémiologie a historie kultury na **fakultě sociálních věd** v Paříži. V letech 1991-2008 byl šéfredaktorem revue Le Monde diplomatique. Je profesorem teorie audiovizuální komunikace na univerzitě Denis-Diderot v Paříži. Mimo jiné publikoval knihy Géopolitique du Chaos (Geopolitika chaosu, 1977), Les propagandes silencieuses (Tiché propagandy, 2000), Guerres du XXIe siècle (Války XXI. století, 2002), La Post-Télévision (Post-televíze, 2002), byl také oficiálním životopiscem Fidela Castra (vydal v roce 2006 knihu Fidel Castro: biografia a dos voces – Fidel Castro: životopis ve dvou hlasech)

Knihy Tyranie médií je členěna ve směru od obecného ke konkrétnímu a zpět k závěrečnému zobecnění. Nejprve se tu deskriptivně zobrazí stav, v němž dnešní média jsou jako celek. Co platí pro všechny, platí i pro jednotlivce. A není divu, že hned v úvodních pasážích najdeme odkaz na autory, v tomto cyklu vzpomínané se železnou pravidelností, kteří literárně zobrazili deformovaný svět lži vydávané za pravdu a nenávisti zaměňované za lásku, svět manipulace a informační totality. Viníka nachází Ramonet ve faktu, že z šíření informací původně za účelem rozšíření názorové svobody se stává byznys s dezinformacemi za účelem zotročení a znesvobození jednotlivců a celých národů.

NOVÁ MYŠLENKOVÁ POLICIETato moderní komunikační stavebnice, kterou provází návrat monopolů, občany právem zneklidňuje. Mají v živé paměti někdejší varování George Orwella a Aldouse Huxleyho před falešným pokrokem světa řízeného myšlenkovou policií. Obávají se možnosti subtilního ovlivňování myšlení v celoplanetárním měřítku.

Každý shledává, že ve velkém industriálním schématu koncipovaném vůdci zábavního průmyslu je informace chápána především jako zboží a že tato její povaha výrazně nabývá vrchu nad základním úkolem médií: osvětlovat a obohacovat demokratickou diskusi.

V médiích vládne čím dál tím zuřivější konkurence. Obchodní tlaky rostou. Četní lidé na vedoucích místech v médiích dnes už nepocházejí z novinářského světa, nýbrž ze světa obchodu. Nejsou tak citliví na věrohodnost informací. News business, trh s informacemi, je v jejich očích především prostředkem k vydělání peněz. „Tlak konkurence je natolik silný,“ tvrdí americký novinář Walter Cronkite, někdejší slavný hlasatel televizních novin na kanálu CBS, „že se stalo nepostradatelným nenechat se v některých informacích předběhnout. Stejný tlak média tlačí k tomu, že se snaží nalákat veřejnost neslušnými reportážemi. Ani ten nejtradičnější tisk není imunní proti ideji, že veřejnost může mít zájem sice oplzlý, ale přece jen zájem — na aféře typu Monicagate (míněna kauza Clintonovy stážistky Lewinské, na níž Ramonet opakovaně demonstruje svoje závěry, protože byla v mnohém smyslu průlomová, pozn. pž.). Média pokračují ve sledování aféry ze strachu, aby nepoklesla jejich míra sledovanosti. (...) A právě takové soustředění na soukromé chování lidí vede veřejné mínění k odsuzování médií.“

Jak víme už od klasiků, tisíckrát opakovaná lež stává se pravdou. V jednodušším mediálním kabátě řečeno, událost se stává událostí teprve tehdy, když ji za událost všechna podstatná média označí. Čili je zde první manipulace: přesycení „událostmi“ bez rozlišení jejich důležitosti.

MEDIÁLNÍ NAPONOVÁNÍ Takže jsme dospěli k představě, že v éře virtuální informace je spásou před dorážení médií jedině skutečná válka. V éře, v níž rozhodující vliv na informaci mají dva parametry: mediální napodobování a hyperemoce.

Napodobování, to je ona horečka, která se náhle zmocňuje médií (všeho druhu) a tlačí je s absolutní naléhavostí k tomu, aby se hnala za nějakou událostí (jakoukoli) pod záminkou, že ostatní média a zejména renomovaná média — jí připisují velký význam. Tato ztřeštěná imitace dotažená až k excesu vlastně vytváří sněhovou kouli a funguje jako jakási autointoxikace: čím více média mluví o nějakém tématu, tím více se kolektivně přesvědčují, že toto téma je nepostradatelné, centrální, hlavní, a že je třeba mu dát ještě více prostoru a věnovat mu ještě více času, více prostředků a více novinářů. Média se takto sama stimulují, navzájem se vydražďují, zvyšují přečeňování tématu a nechají se unášet k přeinformovanosti. Jedná se o jakousi závratnou opojnou spirálu, která může vést až k nevolnosti.

Kdo je vinen? Všichni a nikdo. Reálně není za to, když se splaší systém, zodpovědnost připisována nikomu. Média vystavená konkurenci jsou k tomuto přečeňování pužena takřka sobě navzdory. Ale všichni jsou zodpovědní, včetně nás, čtenářů či televizních diváků, protože naši přítomností a ambivalencí naší zvědavosti schvalujeme a volíme tuto programovou popravu. Každý přenáší vinu na druhé, ale nikdo hru neřídí. Tento systém připomíná klece, v nichž běhají krysy a svým během zrychlují rotaci celku.“

A samozřejmě na této multiplikaci „událostí“ není ani tak podstatná její věcná podstata, nýbrž emocionální působivost.

HYPEREMOCE? Hyperemoce, tento druhý charakteristický rys přeinformovanosti, v médiích sice vždycky existoval, ale zůstával specialitou určitého typu demagogického tisku, který si rád pohrával se senzačním, spektakulárním a emočním šokem. Vážená média naopak sázela na striktnost a pojmový chlad. Přísně se držela faktů, dat a aktů, a patos zaháněla co nejdál.

To se pomalu měnilo působením televize jakožto dominantního informačního média. Televizní noviny ve své fascinaci pro „spektákl událostí“ informace dekonceptualizovaly a pomalu ji vnořily zpátky do bažiny patosu. Záludně vybudovaly jakousi novou informační rovnici, která by se dala formulovat takto: „Jestliže je pravdivá emoce, kterou cítíte při sledování televizních novin, je pravdivá také sama informace.“

To vytvořilo víru v myšlenku, že informace — jakákoli informace — je vždy zjednodušitelná, redukovatelná, převoditelná na masovou podívanou a rozložitelná na určitý počet segmentů - emocí. Což je podloženo velmi módní myšlenkou, že existuje „emocionální inteligence“. Existence této „emocionální inteligence“ by tedy ospravedlňovala fakt, že jakákoli informace — problémy Blízkého východu, ekonomická a sociální krize v jihovýchodní Asii, finanční a měnové problémy spojené se zavedením eura, sociální otřesy, ekologické vztahy atd. — může vždy být kondenzována a schematizována. A to bez ohledu na reálnou analýzu, která je údajně faktorem vyvolávajícím nudu.

I z naší oučasně reality dobře známe situaci, že když média příliš „tlačí na pilu“ tedy prosazují nějaký typ názorů, myšlenek či osobností, vyvolávají velice často efekt právě opačný: příjemcovu nedůvěru.

V?ĚK PODEZŘENÍ Skepticismus. Nedůvěra. Pochybovačnost. Takové jsou převládající pocity občanů vůči médiím. Každý nejasně, ale zřetelně cítí, že v obecném fungování informačního systému něco přestalo fungovat. Zejména od roku 1991, kdy lidi hluboce šokovaly lži a mystifikace války v Perském zálivu „Irák, čtvrtá největší armáda na světě“, „nejtemnější vlna století“, „nedobytná obranná linie“, „chirurgicky přesné úder“, „účinnost střel Patriot“, „bunkr v Bagdádu“ atd. To potvrdilo silný pocit nevolnosti, který už předtím probudily aféry, jakou byla aféra falešného masového hrobu v Timișoara v Rumunsku z prosince roku 1989, a který se od

té chvíle zesiloval ad nauseam s každou další velkou událostí od Somálska v roce 1992 až po aféru Clinton-Lewinská v roce 1998.

Nikdo nepopírá nepostradatelnou roli masových komunikací v demokracii, naopak. Informace je pro správný chod společnosti stále zásadní. Každý ví, že demokracie není možná bez dobré informační sítě a bez maximálního počtu svobodných informací. Každý je naprosto přesvědčen o tom, že právě díky informaci žijí lidé jako svobodné bytosti. A přece na médiích ulpívá podezření.

Nikoli poprvé: během šedesátých a sedmdesátých let bylo zejména televizi vytýkáno, že se stala „mocenským nástrojem“ a že chce „s lidmi manipulovat“ ve prospěch volebního zisku vládnoucí strany. Mělo se za to, že kontrolovat televizi se rovná tomu mít v rukou všeobecné volební právo. „Což znamená zapomenout,“ připomíná Daniel Schneidermann, „že televizní obraz na rozdíl od čepele gilotiny nemá jen jedno, nýbrž dvě, tři či čtyři ostří. Kdo si myslí, že svého protivníka zatlačil do kouta, ho přetváří v oběť, čímž automaticky vyvolává účast s ním. Televize záhadně přetváří defenzivní postoj v důstojnost, nekompromisnost v agresivitu, přirozenost v nevinnost.“

Druhý typ podezření má jinou povahu. Současný neklid občanů je založen na přesvědčení, že nedůvěryhodný je sám informační systém, že selhává, že prokazuje svou nekompetentnost a že může — někdy nevědomky — vydávat za pravdu ohromné lži. Právě to konstatuje Ryszard Kapuscinski, mezi novináři všeobecně respektovaný polský novinář a spisovatel: „Kdysi,“ říká, „byla největší hodnotou zprávy její pravdivost. Dnes už šéfredaktor nebo ředitel nějakých novin nepožaduje, aby informace byla pravdivá, nýbrž aby byla zajímavá. Usoudí-li, že zajímavá není, nepublikuje ji. Z etického hlediska se jedná o značnou změnu.“

Ramonetova studie vychází, jak bylo řečeno výše, z reality, kdy internet jako podstatné nebo dokonce názorotvorné médium byl ještě víceméně v plenkách. Éře přelomu milénia vévodila po všech stránkách televize, a v některých ohledech to platí dosud.

TELEVIZE, PRVNÍ INFORMAČNÍ MÉDÍUM Procházíme mezníkem v dějinách informace. Od války v Perském zálivu nabývá v rámci médií na významu televize. Není už jen prvním médiem zábavy a volného času, nyní je také prvním informačním médiem. V současné době právě ona udává tón, určuje důležitost jednotlivých zpráv, stanovuje aktuální témata. Ještě před nedávnem byly večerní televizní noviny založeny na základě informací, které se přes den objevily v tisku. Stejně je třídily, měly stejnou architekturu, stejnou hierarchii. Dnes je to naopak: televize diktuje normu, to ona prosazuje svůj řád a nutí ostatní média, zejména tisk, aby ji následovaly. Televize se takto vnutila nejenom proto, že nabízí podívanou, nýbrž také proto, že se stala nejrychlejším informačním prostředkem, protože od konce osmdesátých let je technologicky schopná prostřednictvím satelitů přenášet obrazy okamžitě, rychlostí světla.

Když se dostala do čela mediální hierarchie, vnutila televize ostatním informačním prostředkům své vlastní úchytky, v první řadě svou fascinaci obrazem. To je zakládající idea: jedině viditelné si zaslouží být sdělováno; co není viditelné a co nemá obraz, to se nedá vysílat v televizi, a tedy mediálně neexistuje.

V aktuálních zprávách dnes převažují události vytvářející silné obrazy — násilnosti, války, katastrofy, utrpení: prosazují se na úkor jiných témat, i když jejich význam je vlastně sekundární. Emocionální šok, který vytvářejí televizní obrazy zejména obrazy žalu, utrpení a smrti — je nesrovnatelně větší než šok, jaký dokáží vyvolat jiná média.

Tisk nucený následovat televizi tedy má za to, že může znovu stvořit emoci prožívanou televizními diváky tím, že publikuje texty (reportáže, svědectví, vyznání), které stejným způsobem jako obrazy hrají na afektivní a citovou strunu, obracejí se k srdci a k emocím a nikoli k rozumu a inteligenci. Proto dokonce i seriózní a renomovaná média opomíjejí vážné krize, jimž žádný obraz nedal konkrétní existenci.

Má se za to, že obraz kraluje. Vydá za tisíc slov. Tento základní zákon moderní informace není neznám politickým silám, které se jej snaží využít ve svůj prospěch. Proto žárlivě bdí nad tím, aby nebyl v oběhu žádný obraz týkající se delikátních a kompromitujících témat. Nejedná se o nic jiného než o cenzuru. Psané výpovědi či ústní svědectví, ty v nejhroším případě mohou být zveřejněny, protože nikdy nevyvolají takový efekt. Váha slov se nevyrovná šokující síle obrazů. Jak tvrdí experti na komunikaci: obraz, pokud je silný, stírá zvuk a oko vítězí nad uchem. Některé obrazy tedy nyní podléhají velice silnému dozoru, nebo abychom byli přesnější, pro některé skutečnosti existuje přísný zákaz obrazů, což je nejúčinnější prostředek, jak je zatemnit. Bez obrazů není skutečnost.

Není náhodou, že právě v kontextu audiovizuálních médií, tedy především televize, přivádí Ramonet na jeviště mediálně-politických dějů aktérku historicky vždy veledůležitou, totiž cenzuru, vlastní sestru manipulace. Chci-li manipulovat něčimi postoji a preferencemi, musím se vždy uchýlit k nějaké formě cenzury, tedy limitace toho, co a jak se smí a nesmí zveřejnit. Cenzura samozřejmě mění podoby v čase a technologiích, ale její zájmová podstata a mise je stále táž.

Pojem cenzury byl odjakživa směřován s autoritativními režimy, vlastně představuje jeden z jejich hlavních konstitutivních prvků. Znamená vypouštění, zakazování, prohibici, stíhání a zadržování informací. Úřad, který si

myslí, že silný atribut jeho moci spočívá právě v kontrolování vyjadřování a komunikace všech lidí, kteří jsou pod jeho správou. Takto postupují diktátoři, despotové či inkviziční soud.

Žít ve svobodné zemi znamená žít v politickém režimu, který nepraktikuje tuto formu cenzury a naopak respektuje právo na svobodné vyjádření, tisková práva, právo na názor, na sdružování, na rozhovor, na diskusi. Tuto toleranci natolik prožíváme jako nějaký zázrak, že nevidíme, že se záludně ustavila nová forma cenzury, kterou bychom mohli nazvat „demokratickou cenzurou“. Ta se na rozdíl od autokratické cenzury už nezakládá na vypouštění a na vystříhování, na amputaci nebo prohibici údajů, nýbrž na hromadění, nasycenosti, excesu a nadbytku informací.

Novinář je doslova zadušen, hrouť se pod lavinou více či méně zajímavých údajů, zpráva témat, které ho mobilizují, zaneprázdnují, nasycují jeho čas a jako nějaká vnadidla ho odtrhují od toho podstatného. Navíc to povzbuzuje jeho lenost, protože už nemusí informace hledat, přicházejí k němu samy.

A opět, jako bychom listovali v dnešních mediálních rešerších: Každá cenzura o sobě říká (a vždy říkala), že jejím cílem je dosažení a šíření pravdy. Výborně, ale jaké?

MEDI?ÁLNÍ PRAVDA Proč se vznešená koncepce novinářství zřítíla? Jak jsme přešli od svého druhu glorifikace novináře, který byl uprostřed sedmdesátých let hrdinou moderní společnosti, k současné situaci, kdy se stal „novým hlídacím psem“ a zaujal čelní pozici v hierarchii bezcharakternosti?

Od války v Perském zálivu se nám ve stejné míře vnucují ty samé otázky ohledně televize. Kde je pravda? Televizní divák dnes může říct: „Viděl jsem, co se stalo v Kosovu, viděl jsem boj, viděl jsem onu konkrétní oběť zabitou před objektivem kamery, před mýma očima atd.“ Neboť způsob, jakým je dnes informace ztvárňována, vytváří zdánlivou uličku mezi vzdálenou událostí a niterným pocitem každého z nás, což vytváří klamavý efekt. Jestliže vidím nějakou scénu, která ve mně probouzí emoci, co ustavuje její pravdivost?

Objektivní okolnosti, které tuto scénu obklopují, jako je událost nebo materiální fakt, anebo soucit, který osobně zakouším?

Spočívá pravda v realnosti virtuálního těla, které vidím umírat na obrazovce, anebo v slzách, které tento pohled ve mně probouzí? Každopádně je v tom dvojnáčnost: snadno dnes dospíváme k názoru, že jsou-li pravdivé slzy, musí být pravdivá také událost, která je jejich příčinou. A tenhle zmatek způsobený emocí je stejně nekontrolovatelný jako sama emoce.

V našem intelektuálním prostředí je pravdou, na které záleží, mediální pravda. Jaká je tato pravda? Jestliže o nějaké události tisk, rozhlas i televize řeknou, že je to pravda, bude ustaveno, že to pravda je. I když to pravda není. Neboť nyní je pravda to, co uznají za pravdivé média jako celek.

Neboť jediným prostředkem, kterým občan disponuje, aby si ověřil, je-li nějaká informace pravdivá, je srovnání diskursu různých médií. Takže jestli všechny tvrdí totéž, nezbyvá než tento jednotný diskurs připustit...

Propagandistický diskurs se snaží vytvořit nějaký typ falešné pravdy prostřednictvím vytváření nebo zatemňování faktů, což má daleko k záměrům našich vlastních zpravodajských systémů. Cenzura, která v nich přesto existuje, má jinou tvář a nemá takové záměry.

Propagandistický diskurs je vlastně diskurs cenzury. Na druhé straně cenzura není nutně z řádu propagandy. Cenzura spočívá na vynechávání, amputování a zakazování jistého počtu aspektů faktů nebo dokonce celých faktů, v jejich zatemňování a skrývání.

Jak se dnes zatemňuje informace? Přidavkem informací: informace je skrytá nebo zkomolená, protože je toho v ní mnoho na strávení. A ani si nevšimneme toho, co chybí.

Neboť jedním z velkých rozdílů mezi světem, ve kterém posledních několik desetiletí žijeme, a světem, který mu bezprostředně předcházel, je ten, že informace už není vzácná — jako předtím po celá staletí. Před moderní érou se říkalo, že ten, kdo má v rukou informace, má v rukou moc, která byla chápána jako kontrola komunikačního oběhu.

Dnes je informace nadmíru hojná, stejně jako čtyři živly — vzduch, voda, země a oheň — a stává se proto nekontrolovatelnou. Tyto převraty zplodilo nikoli zmizení cenzury, nýbrž její nová povaha.

NOVINÁŘSKÁ CENZURA tomu se přidává ona v mediálním prostředí silně rozšířená praxe, kterou sociolog Patrick Champagne nazval „novinářskou cenzurou“; spočívá v tom, že každý novinář, který si chce ve svém řemesle normálním způsobem budovat kariéru, nesmí kritizovat praktiky svých kolegů hodné kritiky. „Sám rozvoj médií dnes klade specifický problém,“ píše Patrick Champagne, „totiž rostoucí posun mezi objektivní a kolektivní mocí sociální skupiny tvořené novináři na jedné straně (moc říct to, co je důležité a co důležité není, moc vytvořit prostřednictvím efektů obraz skutečnosti, který je často „reálnější“ než skutečnost sama atd.), a její nesnášenlivostí, ne-li její rostoucí neschopností snášet kritiku, diskusi, vznášení problémů nutně vznikajících produkcí informace na straně druhé.“ A dodává: „Aby se prodala, musí média podat dobrý obrázek sebe sama a musí přinejmenším vytvářet pocit, že jsou bezúhonná a nestranná.

NEVIDITELNÁ CENZURA To vše vytváří jakési plátno. Zatemňující, neprůhledné plátno, kvůli němuž je pro občana hledání správné informace možná mnohem obtížnější než kdykoli předtím. V předchozím systému byla mezera vytvořená zákazem viditelná, vědělo se, že existují skryté obrazy, informace.

V šedesátých a sedmdesátých letech, v epoše vojenského režimu v Brazílii stejně jako ve Francii během alžírské války vycházely některé noviny s prázdným místem na místě článků, které cenzura zakázala. Noviny je nepublikovaly, ale ukazovaly, kde měly být tyto články umístěny, což paradoxně činilo cenzuru viditelnou.

V současné době, kdy už tomu tak není, kdy už cenzuru není vidět, musíme vyvinout daleko větší myšlenkové úsilí, abychom pochopili, na jakých nových mechanismech funguje. Nemůžeme se spokojit s vírou v tezi o komplotu, jehož nitkami tahá nějaký tajný výbor. Mediální skutečnost je mnohem komplexnější.

Co přijde zítra? Další vyšínutí, to je jisté, neboť informační systém není ovládaný, nikdo ho neřídí. Proč? Právě proto, že typ informace zajištěné velkým počtem spokojených novinářů vzbuzuje dojem, že informuje širokou veřejnost, která tuto informaci přijímá s takovou rozkoší, jako by to byla nějaká zábava...

INFORMACE JE MOC Přemíra informací a ultrarychlý oběh informace, to jsou dva nové fakty, které — jsou-li takto pojmenovány — se zdají shodovat s principem svobody a jejích základů: nehájil snad racionalismus v osmnáctém století názor, že nulová informace nutně odpovídá nulové svobodě? V našich demokratických společnostech odkojených tímto dědictvím převládá víra, že stále rozsáhlejší informovanost bude takřka automaticky garantovat stále bohatší svobodu a stále bohatší demokratičtější systém. Nedosáhli jsme však již hranice? Existuje ještě tato korelace mezi informací a svobodou?

Ramonetův závěr je logický, prostý a s elementární znalostí lidské psychologie velmi pochopitelný: informovat se unavuje

Tisk je v krizi. Ve Francii, Spojených státech i jinde zažil znatelný pokles nákladů a silně trpí ztrátou identity. Proč a jak k tomu došlo? Bez ohledu na div ekonomického kontextu je třeba hledat hlubinné příčiny této krize v proměně, kterou v průběhu posledních let prošly některé základní novinářské koncepty.

Na prvním místě sama idea informace. Ještě nedávno znamenalo informovat nějakým způsobem opatřovat nejen přesný — a ověřený — popis nějakého faktu či události, nýbrž také soubor kontextových parametrů, umožňujících čtenáři chápat její hluboký význam. Znamenalo to odpovědět na základní otázky: Kdo udělal co? Kdy? Kde? Jak? Proč? Jakými prostředky? Za jakých okolností? A jaké to má důsledky?

To se změnilo vlivem televize, která dnes v hierarchii médií zaujímá dominantní místo a nabízí svůj vlastní model. Televizní noviny, zejména díky své ideologii přímého přenosu a reálného času, zvolna nastolily radikálně odlišnou koncepci informace. Informovat dnes znamená „ukazovat příběh za chodu“, jinými slovy učinit z diváka účastníka (pokud možno v přímém přenosu) událostí.

V záležitosti informace se jedná o kopernikánský obrat, jehož důsledky jsme ještě nedohlédli. Neboť to předpokládá, že obraz události (nebo její popis) stačí k tomu, aby jí dal její plný význam. V tomto systému, kdy televizní divák stojí přímo proti příběhu, je nakonec přebytečný i sám novinář. Pro televizního diváka už prioritním cílem jeho uspokojení není pochopit dosah nějaké události, nýbrž jednoduše se dívat na to, jak před jeho očima vzniká. A tato shoda je považovaná za radostnou.

Takto se pozvolna znovu ustavila iluze, že vidět znamená chápat. A že každá událost, ať už jakkoli abstraktní, musí nutně nabídnout nějakou viditelnou tvář, kterou lze ukázat a prezentovat v televizi. Proto pozorujeme čím dál tím častější emblematické události, které mají komplexní povahu. Například celý dosah dohod mezi Izraelem a OSP byl převeden na stisk rukou mezi Rabinem a Arafatem.

Taková koncepce informace kromě toho vede k truchlivé fascinaci obrazy poutavých událostí, násilných scén a různých krvavých zpráviček „natočených v přímém přenosu“. Tato poptávka povzbuzuje nabídku falešných dokumentů, rekonstrukcí, manipulací a podfuků. Důsledky: informace začíná splývat se zábavou, renomované noviny se stále častěji staví po bok plátků.

Změnil se i jiný koncept: koncept aktuality. Co je dnes aktualita? Jaké události je třeba v bujení faktů rodících se po celém světě dávat přednost? Na základě jakých kritérií vybírat? Také zde má podle všeho určující vliv televize. To ona, dopad jejích obrazů, vnucuje svou volbu, prakticky nutí také tisk, aby její volbu následoval. Televize vytváří aktualitu, vyvolává emocionální šok a fakta bez obrazů odsuzuje do říše lhovosti a mlčení.

V lidech se pomalu vytváří idea, že důležitost události proporcionálně odpovídá jejímu obrazovému bohatství. Nebo abychom to řekli jinak, nějaká událost, kterou lze ukázat (v přímém přenosu a v reálném čase), se zdá být silnější, významnější než událost, která zůstává neviditelná a jejíž význam je abstraktní. V novém mediálním řádu se slova a texty nevyrovňají obrazům.

Změnil se také čas informace. Internet zkrátil její cyklus. Optimálním časovým úsekem je dnes live, okamžik reálného času, jehož mohou dosáhnout jen televize a rozhlas. Což činí zastaralým každodenní tisk, který nutně za událostí zaostává a zároveň je vůči ní příliš blízko, aby dokázal s dostatečným odstupem vyzískat potřebné poučení o tom, co se právě stalo. Je tak nucen čím dál tím víc se spokojovat s lokálním, odškodňovat se orientací na soukromý život známých lidí a na „aféry“.

Změnil se také čtvrtý koncept. Fundamentální koncept pravdivosti informace. Nyní není nějaký fakt pravdivý proto, že je v souladu s objektivními, přísnými a u zdroje přezkoumanými kritérii, ale prostě proto, že ostatní média opakují ta samá tvrzení a „potvrzují je“. Opakování nahrazuje dokazování. Informace je nahrazena konfirmací, potvrzením. Když televize (na základě nějaké depeše nebo agenturního obrazu) prezentuje nějakou

zprávu, k prokázání její pravdivosti stačí, aby ji převzal tisk a rozhlas. Pro média je strukturálně čím dál tím obtížnější rozlišit pravdivé od falešného.

Novináři se opakují, napodobují, kopírují a proplétají natolik, že už tvoří jeden jediný informační systém, v němž je čím dál tím těžší rozlišit specifičnost nějakého izolovaného média. A vpád internetu toto propletení ještě zesílil.

Informace začíná splývat s komunikací. Příliš mnoho novinářů si i nadále myslí, že informace by měli produkovat jedině lidé jejich profese, přestože všechny společenské instituce a organizace začaly horečně provádět totéž. Už prakticky neexistuje těleso (administrativní, vojenské, ekonomické, kulturní, sociální...), které by nebylo vybaveno nějakým komunikačním servisem a jež by o sobě a o svých aktivitách nevysílalo pochvalný a mnohomluvný diskurs. V tomto ohledu se celý systém v televizních demokraciích stal lstivým a inteligentním, schopným prohnat manipulovat médii, novináři, a moudře odolávat jejich zvědavosti.

Bezuzdná konkurence mezi mediálními skupinami navíc média vede k tomu, aby více či méně cynicky opustila svůj občanský cíl. Na čem záleží, je rentabilita a zisk. Ve chvíli rozvoje nových informačních a komunikačních technologií média válčí jedna proti druhým. A má se za to, že digitální revoluce by mohla zrodit nová média spojující kvalitu televizních obrazů, jednoduchost telefonu, paměť počítače a snadné zacházení s papírovými novinami. A tato média by bylo možno kontaktovat prostřednictvím mobilního telefonu nebo elektronické pošty.

Ke všem těmto převratům se přidává zásadní nedorozumění. Mnoho občanů má za to, že se mohou seriózně informovat tak, že budou pohodlně usazeni na kanapi ve svém salonu a na obrazovce sledovat senzáční kaskádu událostí založených často na silných, násilných a spektakulárních obrazech. Což je naprostý omyl.

A to ze tří důvodů: v první řadě proto, že televizní noviny strukturované jako nějaká fikce nejsou udělány k tomu, aby informovaly, nýbrž k tomu, aby bavily. Za druhé proto, že rychlý sled krátkých a roztržitých zpráv (dvacet zpráv v jedné televizní novině) vytváří dvojí negativní účinek, a to přeinformovanost a dezinformovanost (příliš mnoho zpráv a zároveň málo času věnované každé z nich). A za třetí proto, že chtít se informovat bez vynaložení úsilí je iluzí, která povstala spíše z reklamního mýtu než z občanské mobilizace. Informovat se unavuje, a to je cena, kterou občan platí za právo inteligentně se podílet na demokratickém životě.

Informovat se i nadále zůstává produktivní činností, při níž je třeba vynakládat úsilí a vyžaduje skutečnou intelektuální mobilizaci. Je to činnost v demokracii dosti urozená, neboť občan souhlasí s tím, že jí zasvěť část svého času, svých peněz a své pozornosti.

Mít informace není jedním z aspektů moderního rozptýlení, netvoří jednu z planet galaxie zábavy: je to občanská disciplína, jejímž cílem je vytvářet občany.

(Ignacio Ramonet: Tyranie médií. Přeložil Michal Pacvoň. Praha: Mladá fronta 2003. ISBN 80-204-1073-6)

Petr Žantovský

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se ZDE.

Jste čtenář a chcete komunikovat se svými zastupiteli? Zaregistrujte se ZDE.

URL| <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/nazory-a-petice/Petr-Zantovsky-Jak-jsem-potkal-knihy-37-dil-Tyranie-medii-547535>

Petr Žantovský: Jak jsem potkal knihy – 37. díl. Tyranie médií

13.8.2018 parlamentnilisty.cz str. 00

PV

Dnešní díl „nepovinné četby“ docela ústrojně navazuje na předchozí ukázkou mediálně-kritických knih slovenského publicisty Ľubomíra Huďa. Tentokrát jsem vybral několik klíčových pasáží z knihy Tyranie médií, jejímž autorem je Ignacio Ramonet.

Knihy sama vznikala počátkem nového milénia a zachycovala proměny mediálního světa zejména v období po první „televizní“ válce v Zálivu, o níž se tradovalo, že vůbec poprvé proběhla „online“, čili v přímém televizním přenosu. Ať už to odpovídá do detailu skutečnosti, nebo byla ta válka do značné míry režírovaná ve střížnách světových televizních (potažmo politických) megafirem, fakt je, že impulsy takto vzniklé velmi ovlivnily podobu a smysl mediálního šíření informací. A tyto impulsy platí dodnes, spíše se jen posilují a stávají nebezpečnějšími. Ignacio Ramonet (narozen 5. května 1943, Redondela) je španělský spisovatel a novinář. Vyrůstal v marockém Tangeru, studia absolvoval v Bordeaux, Rabatu a Paříži. Je specialista na geopolitiku a mezinárodní strategii, doktor sémiologie a historie kultury na **fakultě sociálních věd** v Paříži. V letech 1991-2008 byl šéfredaktorem revue Le Monde diplomatique. Je profesorem teorie audiovizuální komunikace na univerzitě Denis-Diderot v Paříži. Mimo jiné publikoval knihy Géopolitique du Chaos (Geopolitika chaosu, 1977),

Les propagandes silencieuses (Tiché propagandy, 2000), Guerres du XXIe siècle (Války XXI. století, 2002), La Post-Télévision (Post-televizie, 2002), byl také oficiálním životopisem Fidela Castra (vydal v roce 2006 knihu Fidel Castro: biografía a dos voces – Fidel Castro: životopis ve dvou hlasech) Kniha Tyranie médií je členěna ve směru od obecného ke konkrétnímu a zpět k závěrečnému zobecnění. Nejprve se tu deskriptivně zobrazí stav, v němž dnešní média jsou jako celek. Co platí pro všechny, platí i pro jednotlivce. A není divu, že hned v úvodních pasážích najdeme odkaz na autory, v tomto cyklu vzpomínané se železnou pravidelností, kteří literárně zobrazili deformovaný svět lži vydávané za pravdu a nenávisti zaměňované za lásku, svět manipulace a informační totality. Viníka nachází Ramonet ve faktu, že z šíření informací původně za účelem rozšíření názorové svobody se stává byznys s dezinformacemi za účelem zotročení a znesvobození jednotlivců a celých národů. NOVÁ MYŠLENKOVÁ POLICIE Tato moderní komunikační stavebnice, kterou provází návrat monopolů, občany právem zneklidňuje. Mají v živé paměti někdejší varování George Orwella a Aldouse Huxleyho před falešným pokrokem světa řízeného myšlenkovou policií. Obávají se možnosti subtilního ovlivňování myšlení v celoplanetárním měřítku. Každý shledává, že ve velkém industriálním schématu koncipovaném vůdci zábavního průmyslu je informace chápána především jako zboží a že tato její povaha výrazně nabývá vrchu nad základním úkolem médií: osvětlovat a obohacovat demokratickou diskusi. V médiích vládne čím dál tím zuřivější konkurence. Obchodní tlaky rostou. Četní lidé na vedoucích místech v médiích dnes už nepocházejí z novinářského světa, nýbrž ze světa obchodu. Nejsou tak citliví na věrohodnost informací. News business, trh s informacemi, je v jejich očích především prostředkem k vydělání peněz. „Tlak konkurence je natolik silný,“ tvrdí americký novinář Walter Cronkite, někdejší slavný hlasatel televizních novin na kanálu CBS, „že se stalo nepostradatelným nenechat se v některých informacích předběhnout. Stejný tlak média tlačí k tomu, že se snaží nalákat veřejnost neslušnými reportážemi. Ani ten nejtradičnější tisk není imunní proti ideji, že veřejnost může mít zájem sice oplzlý, ale přece jen zájem — na aféře typu Monicagate (míněna kauza Clintonovy stážistky Lewinské, na níž Ramonet opakovaně demonstuje svoje závěry, protože byla v mnohém smyslu průlomová, pozn. pž.). Média pokračují ve sledování aféry ze strachu, aby nepoklesla jejich míra sledovanosti. (...) A právě takové soustředění na soukromé chování lidí vede veřejné mínění k odsuzování médií.“ Jak víme už od klasiků, tisíckrát opakovaná lež stává se pravdou. V jednodušším mediálním kabátě řečeno, událost se stává událostí teprve tehdy, když ji za událost všechna podstatná média označí. Čili je zde první manipulace: přesycení „událostmi“ bez rozlišení jejich důležitosti. MEDIÁLNÍ NAPODOBOVÁNÍ Takže jsme dospěli k představě, že v éře virtuální informace je spásou před dorážením médií jedině skutečná válka. V éře, v níž rozhodující vliv na informaci mají dva parametry: mediální napodobování a hyperemoce. Napodobování, to je ona horečka, která se náhle zmocňuje médií (všeho druhu) a tlačí je s absolutní naléhavostí k tomu, aby se hnala za nějakou událostí (jakoukoli) pod záminkou, že ostatní média a zejména renomovaná média — jí připisují velký význam. Tato ztřeštěná imitace dotažená až k excesu vlastně vytváří sněhovou kouli a funguje jako jakási autointoxikace: čím více média mluví o nějakém tématu, tím více se kolektivně přesvědčují, že toto téma je nepostradatelné, centrální, hlavní, a že je třeba mu dát ještě více prostoru a věnovat mu ještě více času, více prostředků a více novinářů. Média se takto sama stimulují, navzájem se vydražďují, zvyšují přečeňování tématu a nechají se unášet k přeinformovanosti. Jedná se o jakousi závratnou opojnou spirálu, která může vést až k nevolnosti. Kdo je vinen? Všichni a nikdo. Reálně není za to, když se splaší systém, zodpovědnost připisována nikomu. Média vystavená konkurenci jsou k tomuto přečeňování pužena takřka sobě navzdory. Ale všichni jsou zodpovědní, včetně nás, čtenářů či televizních diváků, protože naší přítomností a ambivalencí naší zvědavosti schvalujeme a volíme tuto programovou popravu. Každý přenáší vinu na druhého, ale nikdo hru neřídí. Tento systém připomíná klece, v nichž běhají krysy a svým během zrychlují rotaci celku.“ A samozřejmě na této multiplikaci „událostí“ není ani tak podstatná její věcná podstata, nýbrž emocionální působivost. HYPEREMOCE? Hyperemoce, tento druhý charakteristický rys přeinformovanosti, v médiích sice vždycky existoval, ale zůstával specialitou určitého typu demagogického tisku, který si rád pohrával se senzačním, spektakulárním a emočním šokem. Vážená média naopak sázela na striktnost a pojmový chlad. Přísně se držela faktů, dat a aktů, a patos zaháněla co nejdál. To se pomalu měnilo působením televize jakožto dominantního informačního média. Televizní noviny ve své fascinaci pro „spektákl události“ informaci dekonceptualizovaly a pomalu ji vnořily zpátky do bažiny patosu. Záludně vybudovaly jakousi novou informační rovnici, která by se dala formulovat takto: „Jestliže je pravdivá emoce, kterou cítíte při sledování televizních novin, je pravdivá také sama informace.“ To vytvořilo víru v myšlenku, že informace — jakákoli informace — je vždy zjednodušitelná, redukovatelná, převoditelná na masovou podívanou a rozložitelná na určitý počet segmentů - emocí. Což je podloženo velmi módní myšlenkou, že existuje „emocionální inteligence“. Existence této „emocionální inteligence“ by tedy ospravedlňovala fakt, že jakákoli informace — problémy Blízkého východu, ekonomická a sociální krize v jihovýchodní Asii, finanční a měnové problémy spojené se zavedením eura, sociální otřesy, ekologické vztahy atd. — může vždy být kondenzována a schematizována. A to bez ohledu na reálnou analýzu, která je údajně faktorem vyvolávajícím nudu. I z naší současné reality dobře známe situaci, že když média příliš „tlačí na pilu“ tedy prosazují nějaký typ názorů, myšlenek či osobností, vyvolávají velice často efekt právě opačný: příjemcovu nedůvěru. V?EK

PODEZŘENÍ Skepticismus. Nedůvěra. Pochybovačnost. Takové jsou převládající pocity občanů vůči médiím. Každý nejasně, ale zřetelně cítí, že v obecném fungování informačního systému něco přestalo fungovat. Zejména od roku 1991, kdy lidé hluboce šokovaly lži a mystifikace války v Perském zálivu „Irák, čtvrtá největší armáda na světě“, „nejtemnější vlna století“, „nedobytná obranná linie“, „chirurgicky přesné úder“, „účinnost střel Patriot“, „bunkr v Bagdádu“ atd. To potvrdilo silný pocit nevolnosti, který už předtím probudily aféry, jakou byla aféra falešného masového hrobu v Timișoara v Rumunsku z prosince roku 1989, a který se od té chvíle zesiloval ad nauseam s každou další velkou událostí od Somálska v roce 1992 až po aféru Clinton-Lewinská v roce 1998. Nikdo nepopírá nepostradatelnou roli masových komunikací v demokracii, naopak. Informace je pro správný chod společnosti stále zásadní. Každý ví, že demokracie není možná bez dobré informační sítě a bez maximálního počtu svobodných informací. Každý je naprosto přesvědčen o tom, že právě díky informaci žijí lidé jako svobodné bytosti. A přece na médiích ulpívá podezření. Nikoli poprvé: během šedesátých a sedmdesátých let bylo zejména televizi vytýkáno, že se stala „mocenským nástrojem“ a že chce „s lidmi manipulovat“ ve prospěch volebního zisku vládnoucí strany. Mělo se za to, že kontrolovat televizi se rovná tomu mít v rukou všeobecné volební právo. „Což znamená zapomenout,“ připomíná Daniel Schneidermann, „že televizní obraz na rozdíl od čepele gilotiny nemá jen jedno, nýbrž dvě, tři či čtyři ostří. Kdo si myslí, že svého protivníka zatlačil do kouta, ho přetváří v oběť, čímž automaticky vyvolává účast s ním. Televize záhadně přetváří defenzivní postoj v důstojnost, nekompromisnost v agresivitu, přirozenost v nevinnost.“ Druhý typ podezření má jinou povahu. Současný neklid občanů je založen na přesvědčení, že nedůvěryhodný je sám informační systém, že selhává, že prokazuje svou nekompetentnost a že může — někdy nevědomky — vydávat za pravdu ohromné lži. Právě to konstatuje Ryszard Kapuscinski, mezi novináři všeobecně respektovaný polský novinář a spisovatel: „Kdysi,“ říká, „byla největší hodnotou zprávy její pravdivost. Dnes už šéfredaktor nebo ředitel nějakých novin nepožaduje, aby informace byla pravdivá, nýbrž aby byla zajímavá. Usoudí-li, že zajímavá není, nepublikuje ji. Z etického hlediska se jedná o značnou změnu.“ Ramonetova studie vychází, jak bylo řečeno výše, z reality, kdy internet jako podstatné nebo dokonce názorotvorné médium byl ještě víceméně v plenkách. Ěře přelomu milénia vévodila po všech stránkách televize, a v některých ohledech to platí dosud. TELEVIZE, PRVNÍ INFORMAČNÍ MÉDIUM Procházíme mezníkem v dějinách informace. Od války v Perském zálivu nabývá v rámci médií na významu televize. Není už jen prvním médiem zábavy a volného času, nyní je také prvním informačním médiem. V současné době právě ona udává tón, určuje důležitost jednotlivých zpráv, stanovuje aktuální témata. Ještě před nedávnem byly večerní televizní noviny založeny na základě informací, které se přes den objevily v tisku. Stejně je třídily, měly stejnou architekturu, stejnou hierarchii. Dnes je to naopak: televize diktuje normu, to ona prosazuje svůj řád a nutí ostatní média, zejména tisk, aby ji následovaly. Televize se takto vnutila nejenom proto, že nabízí podívanou, nýbrž také proto, že se stala nejrychlejším informačním prostředkem, protože od konce osmdesátých let je technologicky schopná prostřednictvím satelitů přenášet obrazy okamžitě, rychlostí světla. Když se dostala do čela mediální hierarchie, vnutila televize ostatním informačním prostředkům své vlastní úchytky, v první řadě svou fascinaci obrazem. To je zakládající idea: jediné viditelné si zaslouží být sdělováno; co není viditelné a co nemá obraz, to se nedá vysílat v televizi, a tedy mediálně neexistuje. V aktuálních zprávách dnes převažují události vytvářející silné obrazy — násilnosti, války, katastrofy, utrpení: prosazují se na úkor jiných témat, i když jejich význam je vlastně sekundární. Emocionální šok, který vytvářejí televizní obrazy zejména obrazy žalu, utrpení a smrti — je nesrovnatelně větší než šok, jaký dokážou vyvolat jiná média. Tisk nucený následovat televizi tedy má za to, že může znovu stvořit emoci prožívanou televizními diváky tím, že publikuje texty (reportáže, svědectví, význání), které stejným způsobem jako obrazy hrají na afektivní a citovou strunu, obracejí se k srdci a k emocím a nikoli k rozumu a inteligenci. Proto dokonce i seriózní a renomovaná média opomíjejí vážné krize, jimž žádný obraz nedal konkrétní existenci. Má se za to, že obraz kraluje. Vydá za tisíc slov. Tento základní zákon moderní informace není neznám politickým silám, které se jej snaží využít ve svůj prospěch. Proto žárlivě bdí nad tím, aby nebyl v oběhu žádný obraz týkající se delikátních a kompromitujících témat. Nejedná se o nic jiného než o cenzuru. Psané výpovědi či ústní svědectví, ty v nejhorším případě mohou být zveřejněny, protože nikdy nevyvolají takový efekt. Váha slov se nevyrovná šokující síle obrazů. Jak tvrdí experti na komunikaci: obraz, pokud je silný, stírá zvuk a oko vítězí nad uchem. Některé obrazy tedy nyní podléhají velice silnému dozoru, nebo abychom byli přesnější, pro některé skutečnosti existuje přísný zákaz obrazů, což je neúčinnější prostředek, jak je zatemnit. Bez obrazů není skutečnost. Není náhodou, že právě v kontextu audiovizuálních médií, tedy především televize, přivádí Ramonet na jeviště mediálně-politických dějů aktérku historicky vždy veledůležitou, totiž cenzuru, vlastní sestru manipulace. Chci-li manipulovat něčími postoji a preferencemi, musím se vždy uchýlit k nějaké formě cenzury, tedy limitace toho, co a jak se smí a nesmí zveřejnit. Cenzura samozřejmě mění podoby v čase a technologiích, ale její zájmová podstata a mise je stále táž. Pojem cenzury byl odjakživa směřován s autoritativními režimy, vlastně představuje jeden z jejich hlavních konstitutivních prvků. Znamená vypouštění, zakazování, prohibici, stíhání a zadržování informací. Úřad, který si myslí, že silný atribut jeho moci spočívá právě v kontrolování vyjadřování a komunikace všech lidí, kteří jsou pod jeho správou. Takto postupují diktátory, despotové či

inkviziční soud. Žít ve svobodné zemi znamená žít v politickém režimu, který nepraktikuje tuto formu cenzury a naopak respektuje právo na svobodné vyjádření, tisková práva, právo na názor, na sdružování, na rozhovor, na diskusi. Tuto toleranci natolik prožíváme jako nějaký zázrak, že nevidíme, že se záludně ustavila nová forma cenzury, kterou bychom mohli nazvat „demokratickou cenzurou“. Ta se na rozdíl od autokratické cenzury už nezakládá na vypouštění a na vystřihování, na amputaci nebo prohibici údajů, nýbrž na hromadění, nasycenosti, excesu a nadbytku informací. Novinář je doslova zadušen, hroutí se pod lavinou více či méně zajímavých údajů, zpráva témat, které ho mobilizují, zaneprázdnují, nasycují jeho čas a jako nějaká vnařidla ho odtrhují od toho podstatného. Navíc to povzbuzuje jeho lenost, protože už nemusí informace hledat, přicházejí k němu samy. A opět, jako bychom listovali v dnešních mediálních rešerších: Každá cenzura o sobě říká (a vždy říkala), že jejím cílem je dosažení a šíření pravdy. Výborně, ale jaké? MEDI?ÁLNÍ PRAVDA Proč se vznešená koncepce novinářství zřítla? Jak jsme přešli od svého druhu glorifikace novináře, který byl uprostřed sedmdesátých let hrdinou moderní společnosti, k současné situaci, kdy se stal „novým hlídacím psem“ a zaujal čelní pozici v hierarchii bezcharakternosti? Od války v Perském zálivu se nám ve stejné míře vnucují ty samé otázky ohledně televize. Kde je pravda? Televizní divák dnes může říct: „Viděl jsem, co se stalo v Kosovu, viděl jsem boj, viděl jsem onu konkrétní oběť zabitou před objektivem kamery, před mýma očima atd.“ Neboť způsob, jakým je dnes informace ztvárňována, vytváří zdánlivou uličku mezi vzdálenou událostí a niterným pocitem každého z nás, což vytváří klamavý efekt. Jestliže vidím nějakou scénu, která ve mně probouzí emoci, co ustavuje její pravdivost? Objektívni okolnosti, které tuto scénu obklopují, jako je událost nebo materiální fakt, anebo soucit, který osobně zakouším? Spočívá pravda v reálnosti virtuálního těla, které vidím umírat na obrazovce, anebo v slzách, které tento pohled ve mně probouzí? Každopádně je v tom dvojznačnost: snadno dnes dospíváme k názoru, že jsou-li pravdivé slzy, musí být pravdivá také událost, která je jejich příčinou. A tenhle zmatek způsobený emocí je stejně nekontrolovatelný jako sama emoce. V našem intelektuálním prostředí je pravdou, na které záleží, mediální pravda. Jaká je tato pravda? Jestliže o nějaké události tisk, rozhlas i televize řeknou, že je to pravda, bude ustaveno, že to pravda je. I když to pravda není. Neboť nyní je pravda to, co uznají za pravdivé média jako celek. Neboť jediným prostředkem, kterým občan disponuje, aby si ověřil, je-li nějaká informace pravdivá, je srovnání diskursu různých médií. Takže jestli všechny tvrdí totéž, nezbyvá než tento jednotný diskurs připustit... Propagandistický diskurs se snaží vytvořit nějaký typ falešné pravdy prostřednictvím vytváření nebo zatemňování faktů, což má daleko k záměrům našich vlastních zpravodajských systémů. Cenzura, která v nich přesto existuje, má jinou tvář a nemá takové záměry. Propagandistický diskurs je vlastně diskurs cenzury. Na druhé straně cenzura není nutně z řádu propagandy. Cenzura spočívá na vynechávání, amputování a zakazování jistého počtu aspektů fakt nebo dokonce celých faktů, v jejich zatemňování a skrývání. Jak se dnes zatemňuje informace? Přídavkem informací: informace je skrytá nebo zkomolená, protože je toho v ní mnoho na strávení. A ani si nevšimneme toho, co chybí. Neboť jedním z velkých rozdílů mezi světem, ve kterém posledních několik desetiletí žijeme, a světem, který mu bezprostředně předcházel, je ten, že informace už není vzácná — jako předtím po celá staletí. Před moderní érou se říkalo, že ten, kdo má v rukou informace, má v rukou moc, která byla chápána jako kontrola komunikačního oběhu. Dnes je informace nadmíru hojná, stejně jako čtyři živly — vzduch, voda, země a oheň — a stává se proto nekontrolovatelnou. Tyto převraty zplodilo nikoli zmizení cenzury, nýbrž její nová povaha. NOVINÁŘSKÁ CENZURA K tomu se přidává ona v mediálním prostředí silně rozšířená praxe, kterou sociolog Patrick Champagne nazval „novinářskou cenzurou“; spočívá v tom, že každý novinář, který si chce ve svém řemesle normálním způsobem budovat kariéru, nesmí kritizovat praktiky svých kolegů hodné kritiky. „Sám rozvoj médií dnes klade specifický problém,“ píše Patrick Champagne, „totiž rostoucí posun mezi objektivní a kolektivní mocí sociální skupiny tvořené novináři na jedné straně (moc říct to, co je důležité a co důležité není, moc vytvořit prostřednictvím efektů obraz skutečností, který je často „reálnější“ než skutečnost sama atd.), a její nesnášenlivostí, ne-li její rostoucí neschopností snášet kritiku, diskusi, vznášení problémů nutně vznikajících produkcí informace na straně druhé.“ A dodává: „Aby se prodala, musí média podat dobrý obrázek sebe sama a musí přinejmenším vytvářet pocit, že jsou bezúhonná a nestranná. NEVIDITELNÁ CENZURA To vše vytváří jakési plátno. Zatemňující, neprůhledné plátno, kvůli němuž je pro občana hledání správné informace možná mnohem obtížnější než kdykoli předtím. V předchozím systému byla mezera vytvořená zákazem viditelná, vědělo se, že existují skryté obrazy, informace. V šedesátých a sedmdesátých letech, v epoše vojenského režimu v Brazílii stejně jako ve Francii během alžírské války vycházely některé noviny s prázdným místem na místě článků, které cenzura zakázala. Noviny je nepublikovaly, ale ukazovaly, kde měly být tyto články umístěny, což paradoxně činilo cenzuru viditelnou. V současné době, kdy už tomu tak není, kdy už cenzuru není vidět, musíme vyvinout daleko větší myšlenkové úsilí, abychom pochopili, na jakých nových mechanismech funguje. Nemůžeme se spokojit s vírou v tezi o komplotu, jehož nitkami tahá nějaký tajný výbor. Mediální skutečnost je mnohem komplexnější. Co přijde zítra? Další vyšinutí, to je jisté, neboť informační systém není ovládaný, nikdo ho neřídí. Proč? Právě proto, že typ informace zajištěné velkým počtem spokojených novinářů vzbuzuje dojem, že informuje širokou veřejnost, která tuto informaci přijímá s takovou rozkoší, jako by to byla nějaká zábava... INFORMACE JE MOC Přemíra

informací a ultrarychlý oběh informace, to jsou dva nové fakty, které — jsou-li takto pojmenovány — se zdají shodovat s principem svobody a jejích základů: nehájil snad racionalismus v osmnáctém století názor, že nulová informace nutně odpovídá nulové svobodě? V našich demokratických společnostech odkojených tímto dědictvím převládá víra, že stále rozsáhlejší informovanost bude takřka automaticky garantovat stále bohatší svobodu a stále bohatší demokratičtější systém. Nedosáhli jsme však již hranice? Existuje ještě tato korelace mezi informací a svobodou? Ramonetův závěr je logický, prostý a s elementární znalostí lidské psychologie velmi pochopitelný: informovat se unavuje. Tisk je v krizi. Ve Francii, Spojených státech i jinde zažil znatelný pokles nákladů a silně trpí ztrátou identity. Proč a jak k tomu došlo? Bez ohledu na div ekonomického kontextu je třeba hledat hlubinné příčiny této krize v proměně, kterou v průběhu posledních let prošly některé základní novinářské koncepty. Na prvním místě sama idea informace. Ještě nedávno znamenalo informovat nějakým způsobem opatřovat nejen přesný — a ověřený — popis nějakého faktu či události, nýbrž také soubor kontextových parametrů, umožňujících čtenáři chápat její hluboký význam. Znamenalo to odpovědět na základní otázky: Kdo udělal co? Kdy? Kde? Jak? Proč? Jakými prostředky? Za jakých okolností? A jaké to má důsledky? To se změnilo vlivem televize, která dnes v hierarchii médií zaujímá dominantní místo a nabízí svůj vlastní model. Televizní noviny, zejména díky své ideologii přímého přenosu a reálného času, zvolna nastolily radikálně odlišnou koncepci informace. Informovat dnes znamená „ukazovat příběh za chodu“, jinými slovy učinit z diváka účastníka (pokud možno v přímém přenosu) události. V záležitosti informace se jedná o kopernikánský obrat, jehož důsledky jsme ještě nedohlédli. Neboť to předpokládá, že obraz události (nebo její popis) stačí k tomu, aby jí dal její plný význam. V tomto systému, kdy televizní divák stojí přímo proti příběhu, je nakonec přebytečný i sám novinář. Pro televizního diváka už prioritním cílem jeho uspokojení není pochopit dosah nějaké události, nýbrž jednoduše se dívat na to, jak před jeho očima vzniká. A tato shoda je považovaná za radostnou. Takto se pozvolna znovu ustavila iluze, že vidět znamená chápat. A že každá událost, ať už jakkoli abstraktní, musí nutně nabídnout nějakou viditelnou tvář, kterou lze ukázat a prezentovat v televizi. Proto pozorujeme čím dál tím častější emblematické události, které mají komplexní povahu. Například celý dosah dohod mezi Izraelem a OSP byl převeden na stisk rukou mezi Rabinem a Arafatem. Taková koncepce informace kromě toho vede k truchlivé fascinaci obrazy poutavých událostí, násilných scén a různých krvavých zpráviček „natočených v přímém přenosu“. Tato poptávka povzbuzuje nabídku falešných dokumentů, rekonstrukcí, manipulací a podfuků. Důsledky: informace začíná splývat se zábavou, renomované noviny se stále častěji staví po bok plátků. Změnil se i jiný koncept: koncept aktuality. Co je dnes aktualita? Jaké události je třeba v bujení faktů rodících se po celém světě dávat přednost? Na základě jakých kritérií vybírat? Také zde má podle všeho určující vliv televize. To ona, dopad jejích obrazů, vnucuje svou volbu, prakticky nutí také tisk, aby její volbu následoval. Televize vytváří aktualitu, vyvolává emocionální šok a fakta bez obrazů odsuzuje do říše lhostejnosti a mlčení. V lidech se pomalu vytváří idea, že důležitost události proporcionálně odpovídá jejímu obrazovému bohatství. Nebo abychom to řekli jinak, nějaká událost, kterou lze ukázat (v přímém přenosu a v reálném čase), se zdá být silnější, významnější než událost, která zůstává neviditelná a jejíž význam je abstraktní. V novém mediálním řádu se slova a texty nevyrovnají obrazům. Změnil se také čas informace. Internet zkrátil její cyklus. Optimálním časovým úsekem je dnes live, okamžik reálného času, jehož mohou dosáhnout jen televize a rozhlas. Což činí zastaralým každodenní tisk, který nutně za událostí zaostává a zároveň je vůči ní příliš blízko, aby dokázal s dostatečným odstupem vyzískat potřebné poučení o tom, co se právě stalo. Je tak nucen čím dál tím víc se spokojovat s lokálním, odškodňovat se orientací na soukromý život známých lidí a na „aféry“. Změnil se také čtvrtý koncept. Fundamentální koncept pravdivosti informace. Nyní není nějaký fakt pravdivý proto, že je v souladu s objektivními, přísnými a u zdroje přezkoumanými kritérii, ale prostě proto, že ostatní média opakují ta samá tvrzení a „potvrzují je“. Opakování nahrazuje dokazování. Informace je nahrazena konfirmací, potvrzením. Když televize (na základě nějaké depeše nebo agenturního obrazu) prezentuje nějakou zprávu, k prokázání její pravdivosti stačí, aby ji převzal tisk a rozhlas. Pro média je strukturálně čím dál tím obtížnější rozlišit pravdivé od falešného. Novináři se opakují, napodobují, kopírují a proplétají natolik, že už tvoří jeden jediný informační systém, v němž je čím dál tím těžší rozlišit specifičnost nějakého izolovaného média. A vpád internetu toto propletení ještě zesílil. Informace začíná splývat s komunikací. Příliš mnoho novinářů si i nadále myslí, že informace by měli produkovat jedině lidé jejich profese, přestože všechny společenské instituce a organizace začaly horečně provádět totéž. Už prakticky neexistuje těleso (administrativní, vojenské, ekonomické, kulturní, sociální...), které by nebylo vybaveno nějakým komunikačním servisem a jež by o sobě a o svých aktivitách nevysílalo pochvalný a mnohomluvný diskurs. V tomto ohledu se celý systém v televizních demokraciích stal lstivým a inteligentním, schopným prohaně manipulovat médii, novináři, a moudře odolávat jejich zvědavosti. Bezuzdná konkurence mezi mediálními skupinami navíc média vede k tomu, aby více či méně cynicky opustila svůj občanský cíl. Na čem záleží, je rentabilita a zisk. Ve chvíli rozvoje nových informačních a komunikačních technologií média válčí jedna proti druhým. A má se za to, že digitální revoluce by mohla zrodit nová média spojující kvalitu televizních obrazů, jednoduchost telefonu, paměť počítače a snadné zacházení s papírovými novinami. A tato média by bylo možno kontaktovat prostřednictvím mobilního telefonu nebo

elektronické pošty. Ke všem těmto převratům se přidává zásadní nedorozumění. Mnoho občanů má za to, že se mohou seriózně informovat tak, že budou pohodlně usazeni na kanapi ve svém salonu a na obrazovce sledovat senzační kaskádu událostí založených často na silných, násilných a spektakulárních obrazech. Což je naprostý omyl. A to ze tří důvodů: v první řadě proto, že televizní noviny strukturované jako nějaká fikce nejsou udělány k tomu, aby informovaly, nýbrž k tomu, aby bavily. Za druhé proto, že rychlý sled krátkých a roztržitých zpráv (dvacet zpráv v jedné televizní novině) vytváří dvojí negativní účinek, a to přeinformovanost a dezinformovanost (příliš mnoho zpráv a zároveň málo času věnované každé z nich). A za třetí proto, že chtít se informovat bez vynaložení úsilí je iluzí, která povstala spíše z reklamního mýtu než z občanské mobilizace. Informovat se unavuje, a to je cena, kterou občan platí za právo inteligentně se podílet na demokratickém životě. Informovat se i nadále zůstává produktivní činností, při níž je třeba vynakládat úsilí a vyžaduje skutečnou intelektuální mobilizaci. Je to činnost v demokracii dosti urozená, neboť občan souhlasí s tím, že jí zasvětit část svého času, svých peněz a své pozornosti. Mít informace není jedním z aspektů moderního rozptýlení, netvoří jednu z planet galaxie zábavy: je to občanská disciplína, jejímž cílem je vytvářet občany. (Ignacio Ramonet: Tyranie médií. Přeložil Michal Pacvoň. Praha: Mladá fronta 2003. ISBN 80-204-1073-6) Petr Žantovský

URL| http://www.parlamentnilisty.cz/arena/nazory-a-petice/Petr-Zantovsky-Jak-jsem-potkal-knihy-37-dil-Tyranie-medii-547535?utm_source=nm&utm_medium=xml

Podezření na falešnou kauzalitu

12.8.2018 konzervativnilisty.cz str. 00

Napsal Jan Kubalčík

Barbara Pertold-Gebická, výzkumnice z **Fakulty sociálních věd** UK, prý ve studii pro institut CERGE-EI ukazuje, že kratší rodičovská dovolená implikuje u žen rychlejší zařazení zpět do pracovního procesu a následnou práci v lépe ohodnocených profesích (v průměru o 530 Kč měsíčně). Zkrácení průměrné doby, po níž byly matky s dítětem doma, o půl roku (které je tedy pozorováno 10 let po zavedení tří „rychlostí“ rodičovské dovolené) prý vedlo k tomu, že šest až sedm let po porodu měly tyto matky lepší postavení na trhu práce.

Inu, zdá se to být logické a může to tak i být. Nicméně by mě zajímala metodologie. Korelace totiž nemusí znamenat příčinnou souvislost. Představme si dvě skupiny žen. V první skupině jsou ženy, které naplnění svého života vidí spíše v práci. Ve druhé skupině jsou pak ženy, které naplnění svého života vidí spíše v rodině. Ženy z první skupiny budou pravděpodobně v průměru pracovat pro svého zaměstnavatele s poněkud větším nasazením a budou také v tomto zaměstnání ambicióznější, než ženy ze skupiny druhé. V průměru tedy budou, zejména v důsledku svých životních priorit, ženy z první skupiny patrně po nějakém čase pracovat v lépe ohodnocených profesích, než ženy ze skupiny druhé. A stejné životní priority zřejmě povedou ženy z první skupiny k tomu, aby trávily kratší dobu s dítětem či dětmi doma, než ženy ze skupiny druhé. V datech samozřejmě uvidíme, že kratší doba, po níž jsou matky s dítětem doma, koreluje s lepším postavením na trhu práce. Ale obojí vyplývá z primárního rozhodnutí, co je pro tu kterou ženu v životě důležité – lepší postavení na trhu práce ze zmíněné kratší doby nevyplývá.

Vedle toho je tu samozřejmě ono srovnání se situací před (více než) 10 roky, kdy (podle výzkumnice Pertold-Gebické) zejména ženy se základním a středním vzděláním trávily s dítětem spíše delší dobu, aby jim nebyly finanční prostředky vyplácené státem kráceny. Závěr je přitom formulován pro matky šest až sedm let po porodu, takže je řeč o situaci v letech 2014 – 2018 (ve srovnání s předchozím obdobím). Rok 2014 je však okamžikem, kdy míra nezaměstnanosti začala v naší zemi prakticky soustavně padat z výšky tehdejších cca 8% na dnešní hodnotu kolem 3%. Není tato okolnost podstatně silnějším faktorem, který hraje roli při uplatnění na trhu práce – uplatnění všech samozřejmě, ale žen navrátilivších se z rodičovské dovolené do pracovního procesu nevyjímaje? Jak B. Pertold-Gebická vliv výrazného poklesu míry nezaměstnanosti „odstínila“? Napadá mě vyjádřit výtěžek nikoli v absolutní částce (viz oněch 530 Kč měsíčně), ale relativně, jako procento z průměrné mzdy, která se také se snižující se mírou nezaměstnanosti zvyšuje. Možná to nějak tak výzkumnice provedla, ale z toho (málo) co vím to nijak nevyplývá.

Přiznávám, je to spekulace. Potřebné detaily předmětného výzkumu (tedy zejména jaká data a jak byla zpracována včetně způsobu jejich interpretace...) jsem zkrátka neviděl. Přesto si však dovoluji svá podezření vyslovit, neboť falešná kauzalita, to je chyba, která se vloudí ráda a často. Ukáže-li se, že se mýlím, rád se omluvím.

Autor je předsedou Konzervativní strany.

URL| <http://konzervativnilisty.cz/index.php/174-cisla/cervenec-srpen-2018/1922-podezreni-na-falesnou-kauzalitu>

Podezření na falešnou kauzalitu

12.8.2018 konzervativnilisty.cz str. 00

Barbara Pertold-Gebická, výzkumnice z **Fakulty sociálních věd** UK, prý ve studii pro institut CERGE-EI ukazuje, že kratší rodičovská dovolená implikuje u žen rychlejší zařazení zpět do pracovního procesu a následnou práci v lépe ohodnocených profesích (v průměru o 530 Kč měsíčně). Zkrácení průměrné doby, po níž byly matky s dítětem doma, o půl roku (které je tedy pozorováno 10 let po zavedení tří „rychlostí“ rodičovské dovolené) prý vedlo k tomu, že šest až sedm let po porodu měly tyto matky lepší postavení na trhu práce.

Inu, zdá se to být logické a může to tak i být. Nicméně by mě zajímala metodologie. Korelace totiž nemusí znamenat příčinnou souvislost. Představme si dvě skupiny žen. V první skupině jsou ženy, které naplnění svého života vidí spíše v práci. Ve druhé skupině jsou pak ženy, které naplnění svého života vidí spíše v rodině. Ženy z první skupiny budou pravděpodobně v průměru pracovat pro svého zaměstnavatele s poněkud větším nasazením a budou také v tomto zaměstnání ambicióznější, než ženy ze skupiny druhé. V průměru tedy budou, zejména v důsledku svých životních priorit, ženy z první skupiny patrně po nějakém čase pracovat v lépe ohodnocených profesích, než ženy ze skupiny druhé. A stejné životní priority zřejmě povedou ženy z první skupiny k tomu, aby trávily kratší dobu s dítětem či dětmi doma, než ženy ze skupiny druhé. V datech samozřejmě uvidíme, že kratší doba, po níž jsou matky s dítětem doma, koreluje s lepším postavením na trhu práce. Ale obojí vyplývá z primárního rozhodnutí, co je pro tu kterou ženu v životě důležité – lepší postavení na trhu práce ze zmíněné kratší doby nevyplývá.

Vedle toho je tu samozřejmě ono srovnání se situací před (více než) 10 roky, kdy (podle výzkumnice Pertold-Gebické) zejména ženy se základním a středním vzděláním trávily s dítětem spíše delší dobu, aby jim nebyly finanční prostředky vyplácené státem kráceny. Závěr je přitom formulován pro matky šest až sedm let po porodu, takže je řeč o situaci v letech 2014 – 2018 (ve srovnání s předchozím obdobím). Rok 2014 je však okamžikem, kdy míra nezaměstnanosti začala v naší zemi prakticky soustavně padat z výšky tehdejších cca 8% na dnešní hodnotu kolem 3%. Není tato okolnost podstatně silnějším faktorem, který hraje roli při uplatnění na trhu práce – uplatnění všech samozřejmě, ale žen navrátilivších se z rodičovské dovolené do pracovního procesu nevyjímaje? Jak B. Pertold-Gebická vliv výrazného poklesu míry nezaměstnanosti „odstínila“? Napadá mě vyjádřit výdělek nikoli v absolutní částce (viz oněch 530 Kč měsíčně), ale relativně, jako procento z průměrné mzdy, která se také se snižující se mírou nezaměstnanosti zvyšuje. Možná to nějak tak výzkumnice provedla, ale z toho (mála) co vím to nijak nevyplývá.

Příznávám, je to spekulace. Potřebné detaily předmětného výzkumu (tedy zejména jaká data a jak byla zpracována včetně způsobu jejich interpretace...) jsem zkrátka neviděl. Přesto si však dovoluji svá podezření vyslovit, neboť falešná kauzalita, to je chyba, která se vloudí ráda a často. Ukáže-li se, že se mýlím, rád se omluvím.

Autor je předsedou Konzervativní strany.

URL| <http://konzervativnilisty.cz/index.php/texty/domaci-politika/1922-podezreni-na-falesnou-kauzalitu>

Duhový průvod Prague Pride 2018 půjde novou trasou a bude mít rekordní počet vozidel

11.8.2018 lui.cz str. 00

Průvod festivalu Prague Pride, který je vrcholem probíhajícího duhového týdne, projde Prahou v sobotu 11. srpna. Účastníci a účastnice se sejdou v 11:30 v horní části Václavského náměstí, odkud ve 12:30 společně vyrazí směrem na Letnou. Tam je připraven hudební program až do 22. hodiny. V průvodu letos pojedou 21 vozidel včetně lodě, vláčku a tří Mini kabrioletů.

Trasa průvodu Z důvodu plánované rekonstrukce dolní části Václavského náměstí vyrazí duhový průvod od Koně ulicí Opletalovou a dále Hybernskou, přes Náměstí Republiky, Revoluční a Dvořákovo nábřeží, přejde Čechův most a vyjde schody na Letnou.

Tramvajový provoz bude krátce přerušován v ulici Revoluční, na Čechově mostě a na Nábřeží Edvarda Beneše, kde budou tramvaje po určitých intervalech pouštěny a průvod zastavován.

Účast VIPs Prague Pride přijde svou účastí přislíbili podpořit herečka Aňa Geislerová s dětmi, moderátorka a patronka LGBT poradny Sbarvouven.cz Ester Janečková, zpěvačka Petra Hapková, moderátorka a herečka Bára Mottlová, herec Dan Bambas, gospelová zpěvačka

Leona Gyongyosi a zpěvák Peter Paul Pačut, který se v Las Vegas stal Hlasem roku 2018 s písněmi Freddieho Mercuryho.

V čele průvodu půjde zmocněnkyně vlády pro lidská práva Martina Štěpánková, náměstkyně primátorky hl. m. Prahy Petra Kolínská a radní MČ Prahy 7 pro kulturu a sousedské vztahy Hana Třeštíková. Primátorka Adriana Krnáčová se průvodu letos neúčastní, protože je v zahraničí.

V průvodu budou také festivaloví hosté, jimiž jsou nizozemská transgender modelka Loiza Lamers, nizozemská poslankyně Evropského parlamentu Sophie in 't Veld, britský HIV+ aktivista Philip Baldwin, britský drag king Adam All, švýcarská historička Corinne Ruffli, zakladatel vídeňského fundraisingového plesu na podporu boje s HIV „Life Ball“ Gary Keszler, slovenský tanečník Jaro Viňarský.

Maršálové Prague Pride 2018 V průvodu letos poprvé pojedou osobnosti, které se spolek Prague Pride rozhodl vyznamenat za jejich práci pro LGBT komunitu. Jsou to lidé, jejichž podpora LGBT je velmi důležitá a snadno by mohla zůstat nerozeznaná. Titul Maršál Prague Pride 2018 získává Loiza Lamers za zahraniční vzor a inspiraci, Jana Kociánová za celoživotní dílo (je to snad jediná lesba starší generace, která veřejně vystupuje v diskusích a v médiích), a dětský psycholog Václav Mertin za otevřený přístup k duhovým rodinám.

Řazení průvodu V čele průvodu pojedou tři vozy Mini s Maršály Prague Pride 2018. Prvním alegorickým vozem v pořadí bude tradičně vůz spolku Prague Pride. Nejzajímavějším vozem letos jistě bude pirátská loď, v níž poplují poslanci za Pirátskou stranu i pirátský kandidát na primátora Zdeněk Hřib. Piráti se průvodu Prague Pride účastnili již v minulých letech, letos poprvé budou mít vlastní vůz.

Z neziskových organizací se v průvodu představí kampaň Jsme fér se svatebním vozem, poprvé pojedou vůz queer filmového festivalu Mezipatra, organizace Amnesty International upozorní na situaci LGBT lidí v Rusku tím, že její vůz doprovodí desítky fotbalových rozhodčích, kteří vystaví Rusku žluté karty za homofobní zákony. Vůz tradičního podporovatele aktivit spolku Prague Pride, společnosti Vodafone pojedou v doprovodu skupiny bubeníků. Připojí se i další značky, které pride v Česku podporují:

Microsoft, IBM, Google, Accenture, Amazone, EXXON, ADP spolu s eBay. Poprvé v historii vypraví svůj vůz i hlavní hotelový partner – hotel Mama Shelter s charakteristickým designem a gypsy beaty DJ Gypsyrota.

PRAGUE PRIDE SPECIÁL: Na Střeleckém ostrově včera proběhlo několik desítek svateb gayů a leseb Seniorští LGBT aktivisté v čele s Jiřím Hromadou pojedou ve dvou limuzínách. Novinkou letošního průvodu bude Tichá zóna. Vycházíme vstříc všem, kteří si nepotrpí na hlasitou hudbu, přicházejí s malými dětmi nebo s čtyřnohými miláčky. V Tiché zóně pojedou dětský vláček i auto společnosti Hunter, u kterého se mohou psi napít a občerstvit. Tichou zónu najdou účastníci a účastnice při řazení průvodu na Václavském náměstí u ústí Opletalovy ulice. Následně se vřadí do průvodu.

Online stream Průvod bude streamován od 12 do 15 hodin na www.praguepride.cz, facebookovém profilu a Youtube kanále Prague Pride. Diváci a divačky uvidí záběry z ulice i rozhovory s hosty ve studiu, které společně s technickým zajištěním laskavě poskytuje **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Přístupnost Seniori a lidé, kteří nezvládnou téměř 4kilometrovou trasu pěšky, mohou nasednout do dětského vláčku.

Pro osoby s omezenou hybností bude pod letenským schodištěm na Nábřeží Edvarda Beneše směrem k Občanské plovárně připraven nízkopodlažní autobus, který je zdarma vyveze na Špejchar. Na Letné bude k dispozici mobilní toaleta pro vozíčkáře.

URL| <https://www.lui.cz/co-se-deje/14288-duhovyy-pruvod-prague-pride-2018-pujde-novou-trasou-a-bude-mit-rekordni-pocet-vozidel>

Airbnb dnes slaví desáté narozeniny. Změnilo svět k lepšímu?

11.8.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: AirBnB, Sdílená ekonomika, bydlení, byty

V roce 2007 byl v San Franciscu kvůli blízké konferenci nedostatek hotelových lůžek. Dva studenti designu nafouknuli matraci, která se deset let poté nafoukla do třicetimiliardového byznysu. Dnes je tomu přesně deset let od spuštění stránky Airbedandbreakfast.com, dnes známé pod značkou Airbnb. Ta si vedle nadšených obdivovatelů získala i své kritiky. Podle nich dělá služba z měst turistické skanzeny a zvyšuje nájem.

Změny k lepšímu

Podívejme se nejprve na některá pozitiva. Není pochyb o tom, že je úžasné mít další možnost, jak cestovat, navíc často levněji a s možností zažít život ve skutečných domácnostech místních obyvatel. I odborné studie často zdůrazňují, že tento faktor existuje, přestože ho lze jen obtížně vyčíslit.

Nedávná americká studie vysvětluje, proč může být vliv krátkodobých pronájmů pro turismus ještě pozitivnější. Airbnb se jednoduše stalo konkurencí tradičnímu byznysu hotelů, a tím snížilo jejich ceny, případně zpomalilo jejich růst.

Pozitivní je i čistě peněžně vyjádřený vliv na ekonomiku. Turisté rádi utrací peníze a jen v České republice byl tento efekt vyčíslen na téměř čtyři miliardy korun. Existují ale i lidé, kteří se turismu z definice brání a dokonce proti němu demonstrují. Do ulic už vyšli obyvatelé Benátek či Mallorky. V Barceloně dokonce nedávno natočili komunistickou mládež, jak na protest proti turismu rozřezává pneumatiky turistickým autobusům a ničí sdílená kola.

A v neposlední řadě je Airbnb pozitivem nejen pro hosty a ekonomiku, ale také pro provozovatele. Pro amatérské hostitele pronajímající pokoj či pohovku se stalo Airbnb mnohdy zlomovým zdrojem příjmů, který jim umožnil dovolit si zůstat i v místech, kde výrazně vzrostly nájem, jako je například centrum New Yorku.

Ale i k horšímu?

Airbnb po deseti letech existence působí ve 191 zemích světa a ve více než 81 tisících měst. Obyvatelé některých z nich si ale začali stěžovat, že ne vše je tak růžové.

Často citovaná studie kanadského profesora Wachsmutha obviňuje Airbnb ze tří problémů. Zaprvé zvyšuje nájem, zadruhé snižuje možnost volby na trhu s nájemními byty a zatřetí vyhání menšiny z původních domovů. Dává to smysl, studie má ale několik problémů.

Prvním je zdroj dat, kterým je nezávislý server AirDNA, jenž má zvláštní metodiku počítání obsazenosti ubytování. Do obsazenosti počítá i dny, kdy hostitel ubytování nepronajímá, ale označí ho za „obsazené“. V takový den nelze pře Airbnb pokoj zarezervovat, obvykle protože je hostitel na dovolené, nebo jen chce mít klid s rodinou. Výsledky na základě těchto čísel jsou tedy významně zkreslené.

Druhým je zkoumané období let 2014 až 2017. Od poslední finanční krize držely centrální banky v celém západním světě úrokové sazby na historicky nízkých úrovních a motivovaly komerční banky pumpovat do ekonomiky dlouho nevídané objemy nových peněz. Ty se pochopitelně projevily na trhu s nemovitostmi a časem se proluly i do vyšších nájmu. Airbnb může mít na růst cen vliv, pravděpodobně bude ale mnohem menší, než vliv levných hypoték. Ostatně, pokud si myslíte, že Airbnb zvedá ceny nájmu například o 20 procent, opravdu věříte tomu, že by po zákazu krátkodobých nájmu ceny o 20 procent klesly?

Mimochodem, právě na to se pokusila změnit studie, kterou sám Wachsmuth cituje. Kyle Barron a jeho kolegové zjistili, že během zkoumaných let zdvojnásobení nabízeného ubytování přes Airbnb zvyšuje nájem o méně než dvě procenta. Sami tento efekt viděli jako tak malý, že ho označili za nulový.

Poslední dobou se začíná mluvit o třetím z problémů, který Wachsmuth zmiňuje, a to je tzv. gentifikace čtvrtí, tj. vystěhovávání určitých skupin zejména z centrálních čtvrtí. Mluví se o starších lidech a studii v New Yorku zmiňuje především černochoy.

Přestože závěry stojí na studii, která byla několikrát úspěšně vyvrácena, obavy z gentifikace jsou oprávněné. Naštěstí je i rostoucí trh s krátkodobými nájem dynamický a dnes nenabízí například v České republice ubytování jen na Praze 1, ale většinu pražských nabídek najdete mimo centrum a roste i podíl mimopražských lokalit, jako je Liberec, Karlovy Vary nebo Brno.

Nakonec, Wachsmuthovu studii zaplatil odborářský svaz newyorských hoteliérů. To samo osobě studii nediskredituje, ale nutí nás se zamyslet, proč zrovna použil tato data a ne jiná a jakým způsobem interpretuje výsledky svých modelů.

Miliardové oslavy

Ano, Airbnb zvyšuje nájem, ale nevýznamně. Ano, odčerpá část bytů, které si poté nelze dlouhodobě pronajmout. I kdyby všech 11 tisíc hostitelů pronajímalo celé byty, což není ani zdaleka pravda, tak je to jen zlomek ze 40 tisíc bytů, které jen v Praze čekají zamrzlé v povolovacím řízení k výstavbě. A ano, Airbnb s sebou přináší sociálně-kulturní změny. Méně, než se říká, ale přináší.

Nedává smysl zakrývat, že část hostitelů využívajících Airbnb porušuje zákony, či vyhlášky. Někteří neplatí daně spojené s ubytováním, které musí platit hotely. Jiní nehlásí cizince na cizinecké policii. A problémem mohou být i všemožné hygienické normy. Podmínky pro hoteliéry a hostitele na Airbnb určitě nejsou rovné a měly by se

srovnat. Srovnávat se ale dá dvěma směry. Možná by ve 21. století stálo za uvážení, zda spíše neodlehčit hotelům, než začít omezovat majitele nemovitostí.

Zakladatelé Airbnb museli v roce 2008 na sjezdu amerických Demokratů prodávat cereálie pojmenované po Barracku Obamovi, aby si vydělali na svůj startup. Deset let poté oznámili, že jsou připraveni jít na burzu. Úpisem akcií neoslaví desáté, nejspíš ani jedenácté, ale pravděpodobně až dvanácté narozeniny. Pokud se jim vstup podaří a trh jejich desetileté úsilí ocení minimálně na současných více než 30 miliard, pak se z nich přes noc stanou oficiálně dolaroví miliardáři. A zaslouží si to.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SFa6P/airbnb-dnes-slavi-desate-narozneniny-zmenilo-svet-k-lepsimu>

Janu Palachovi by bylo 70 let

11.8.2018 novinky.cz str. 00 Věda a školy
Filip Šára

Přesně před 70 lety, 11. srpna 1948, se narodil Jan Palach, symbol odboje. Tento student se 16. ledna 1969 upálil na protest proti okupaci země vojsky Varšavské smlouvy a zejména proti nastupující normalizaci ve společnosti. Následkům podlehl o tři dny později. Jeho čin stále vyvolává otázky, chtěl sice společnost probrat z apatie, je však otázkou, zda by jako živý nemohl působit více.

Jan Palach se narodil v Praze, vyrůstal v nedalekých Všetatech. Po gymnáziu chtěl jít studovat historii. Příjímací zkoušky na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy (FF UK) udělal, ale pro velký počet uchazečů nebyl přijat. Jako náhradu si zvolil studium zemědělské ekonomie na VŠE.

V roce 1968 se mu podařilo přestoupit rovnou do druhého ročníku na kýženou fakultu, kde studoval historii a politickou ekonomii.

„Právě zde se aktivně účastnil studentských protestů proti okupaci v srpnu 1968, včetně listopadové okupační stávkou. Na protest proti postupující letargii a pasivitě československé společnosti se 16. ledna 1969 polil v horní části Václavského náměstí hořlavinou a zapálil,“ řekl Novinkám již dříve historik Martin Jelínek z FF UK.

Tento svůj úmysl nikomu neprozradil. Se svými kamarády nejprve nadšeně prožíval převratné změny, které započaly v lednu 1968 po nástupu Alexandra Dubčeka do čela komunistické strany a následně během pražského jara.

Jan Palach

FOTO: ČTK

Když se ve Všetatech ráno 21. srpna dozvěděl o okupaci země, přes matčiny prosby odjel autostopem do Prahy. Celý den chodil po ulicích a diskutoval s vojáky.

Studenti, vnímající nastupující normalizaci, reagovali v listopadu třídní okupační stávkou. Neúspěšně požadovali, aby posrpnový režim respektoval lidská práva, ctěl svobodu shromažďování a svobodu slova. Chtěli i jednání o úplném odchodu vojsk.

Pochodeň č. 1

Dne 16. ledna 1969 ráno odjel Palach vlakem ze Všetat do Prahy. Krátce před půl třetí odpoledne se objevil u kašny pod rampou Národního muzea. Polil se benzinem a zapálil. Poté přeskočil zábradlí a jako živá pochodeň běžel směrem k Domu potravin.

Jedním ze svědků byla i tehdy šestatřicetiletá účetní Marta Indrová. Slyšela, jak mumlal: „Dopis..., v aktovce je dopis... u fontány..., přečtete ho...“

„Byl zalepen jen napůl. Přečetla jsem si pouze začátek, z něhož jsem zjistila, že jeho čin byl motivován politickou situací. Uložila jsem dopis zpět do obálky a dala do tašky. Potom si věci vzali příslušníci Veřejné bezpečnosti,“ uvedla později ve výpovědi.

Publicista Miroslav Šiška, zabývající se moderními dějinami, píše, že během několika minut převezla sanitka Palacha na kliniku plastické chirurgie do Legerovy ulice. Utrpěl popáleniny třetího stupně na zhruba 80 procentech těla.

Službu měla sestra Svatava Pinkasová. Ucítila výpary benzínu, proto se zeptala, zda šlo o nešťastnou náhodu. „Ne, já jsem se polil sám a sám jsem se zapálil. Na protest proti tomu, co se tady děje,“ odpověděl Palach. „Proti cenzuře a proti vydávání Zpráv.“ Tím myslel okupační tiskovinu.

Palachův pohřeb

FOTO: Jovan Dezort, ČTK

Zpráva o tragédii se rychle rozšířila. Hned druhý den byl zveřejněn celý Palachův dopis, kde se navíc podepsal jako „Pochodeň č. 1“. Zavládl strach, kdo jeho čin zopakuje.

Odpověď, zda údajná skupina následovníků existuje, nedalo ani okamžité pátrání bezpečnosti, ani úsilí lékařů. Palach odmítal sdělit, kdo jsou její členové.

Ráno 19. ledna se jeho stav trochu zlepšil a on požádal o návštěvu Evy Bednárikové, kamarádky jeho dívky Heleny Zahradníkové. Jenže už nebyl schopen souvislejších výroků. Jen požádal, aby k němu byl přiveden ještě student Lubomír Holeček. Jeho stav se nadále zhoršoval. Slyšeli nesouvislé a protichůdné výroky. Hovořili ale pak na různých shromážděních o jeho „posledním vzkazu“. Měl si přát, aby se již další lidé neupalovali.

Tři hodiny po jejich odchodu zemřel. Jeho pohřeb z 25. ledna se stal velkou politickou manifestací za svobodnou společnost a demokracii.

Letargie lidí byla pro něj horší než okupace

Palach chtěl celonárodní odpor a generální stávkou. Aby tomu dodal větší váhu, to, že je členem skupiny dobrovolníků, kteří jsou v případě nesplnění požadavků připraveni pochodeň číslo jedna následovat, si nejen podle Šišky zřejmě vymyslel.

Jeho čin nicméně později následovalo několik dalších, mimo jiné Jan Zajíc, Josef Hlavatý či Evžen Plocek. Je třeba si také uvědomit, jak připomíná historik Jelínek, že se mladík neupálil primárně na protest proti okupaci, ale proti pasivní společnosti, která se s ní smířila příliš rychle.

V příštích letech bylo Palachovo jméno vymazáváno z kolektivní paměti. Smysl jeho oběti se v ČSSR veřejně připomněl až po 20 letech, když jeho památku uctili 15. ledna 1989 představitelé několika opozičních skupin.

Demonstrace na Václavském náměstí při Palachově týdnu v roce 1989

FOTO: Stanislav Peška, ČTK

Pietní shromáždění u sochy sv. Václava skončilo zadržením několika aktivistů a přerostlo v opakovanou pouliční demonstraci v centru Prahy. Byly tvrdě potlačeny, do dějin vešly jako „Palachův týden“. Předznamenaly pád předlistopadového režimu.

Mít povědomí o historii

Z aktuálních výsledků průzkumu o osmičkových výročí, který pro společnost Post Bellum provedla agentura NMS Media Research, vyplynulo, že mezi nejvýznamnější tuzemské osobnosti posledního století Češi řadí Tomáše Garrigua Masaryka, Jana Masaryka, Václava Havla – a právě Jana Palacha. [celá zpráva]

Zároveň se však potvrdilo, že zvláště u mladé generace je povědomí o množství historických milníků často značně nedostatečné.

Památník Jana Palacha - Sousoší Dům syna a Dům matky na pražském Alšově nábřeží

FOTO: Profimedia.cz

„Je smutné, že události spojené s rokem 1968 (což v širším slova smyslu zahrnuje i Palachův akt) jsou pro velkou část mladé generace neznámé. Lepší znalost a povědomí o historických událostech může zabránit jejich účelové bagatelizaci, čehož jsme bohužel v poslední době svědkem čím dál častěji,“ okomentoval to pro Novinky politolog Petr Just.

V souvislosti s Palachovým životním příběhem jsme položili několika lidem dvě otázky. Níže jsou odpovědi, které nám dorazily.

1) Proč je důležité si připomínat osobnost Jana Palacha?

2) Dokážete pochopit jeho čin?

Petr Just, politolog

1) Stejně jako je potřeba si připomínat samotné události roku 1968 – jak Pražské jaro, tak jeho potlačení vojsky Varšavské smlouvy, je třeba zdůrazňovat i čin Jana Palacha. Obětoval svůj život za to, aby upozornil na sovětskou okupaci Československa. Poté, co československá politická reprezentace byla nucena akceptovat sovětskou okupaci a k témuž byla donucena většinová společnost, rozhodl se na tuto rezignovanost a podřízenost SSSR upozornit obětováním vlastního života.

2) Jeho čin pochopit dokážu. Ostatně nebyl v tom sám, podobným způsobem se snažili na tehdejší situaci reagovat i jiní.

Alice Němcová Tejkalová, děkanka **Fakulty sociálních věd** UK

1) Jana Palacha a jeho nesmírně statečný čin bychom si měli připomínat neustále. Zároveň bychom ho měli dostatečně vysvětlovat v kontextu doby. Setkávám se občas s jeho bagatelizací – stejně to k ničemu nebylo, bylo to nerozvážené mladické gesto. Plyne to z toho, že dnes, kdy žijeme v suverénně nejdelší mírové době v naší historii a daří se nám dobře, si lidé zvykli na svobodu (některým dokonce překáží, protože se jim zda příliš práce za sebe rozhodovat), berou ji jako samozřejmost a stěžují si kvůli banalitám. Když se jim něco nelíbí, rebelují maximálně bezpečně v diskuzích na sociálních sítích, kde je instantním hrdinou každý. Čin Jana Palacha nebyl zbytečný. Vyburcoval velké množství lidí, kteří nikdy nezapomněli, a jeho ozvěny v podobě Palachova týdne v roce 1989 a výrazná veřejná represe režimu vůči vysokému počtu vlastních občanů přispěly k pádu komunistického režimu.

2) Jsem dítě 80. let minulého století a příběhy z odboje proti nacistům i následně komunistům jsem hlála s obrovským zájmem, zároveň jsem nechápala, kde se v těch lidech brala tak obrovská odvaha. Mně bylo osm, když byla revoluce, pamatuju si velmi dobře kontrast „předtím a potom“, zároveň jsem dospívala ve velmi svobodném prostředí, a i když poměrně skromně, tak ve srovnání se skauty, kteří šli po roce 1948 v osmnácti, devatenácti, na spoustu let do koncentráků a uranových dolů, velmi pohodlně. Nemusela jsem dosud proti ničemu tak fatálně zlému, naštěstí, bojovat. Neznám pocit zmaru lidí po invazi v roce 1968 jinak než z rodinného vyprávění, dokumentárních filmů a knih, chápu tragédii, ale nedovedu ji ocenit prožitou zkušeností. Upřímně obdivuju odvahu, kterou v sobě Jan Palach měl, když se rozhodl k takto krajní reakci na situaci kolem sebe. A jen hodně pevně doufám, že si je tu stále většina z nás vědoma toho, že svoboda je báječná věc a od nikoho si ji nenecháme vzít, aby všechny oběti hrdinů naší minulosti nebyly zbytečné.

Nicole R. Snová, studentka FF UK

1) Přestože si Jana Palacha velice vážím, odpovím nikoli ve vztahu k jeho osobě, nýbrž činu, jenž z něj učinil symbol odvahy a nezdolnosti. Sebeupálení jakožto forma protestu není jen záležitostí Jana Palacha, měl spoustu předchůdců i následovníků. S každým výročím okupace Tibetu Čínskou lidovou republikou se upálí několik Tibeťanů. Lidé, kteří v sobě nenesí odkaz Jana Palacha, jejich čin nejsou s to pochopit a považují je za poblázněné radikály.

2) Možná až příliš, což mě upřímně děsí. Především s ohledem na vývoj (nejen) politických událostí posledních týdnů a měsíců. Palachův čin nebyl pouze vyjádřením nesouhlasu – měl vyburcovat společnost z letargie, připomenout každému cenu vlastního života. Někdy se sama sebe ptám, zda jeho čin nebyl naivní, a to

nikoli v neúctě k Palachovi, nýbrž ke společnosti – mohu sice soudit pouze dle vlastní zkušenosti, ale nepřestává mě udivovat hloubka dna, na něž jsme ještě schopni klesnout.

Pomník na budově FF UK na náměstí Jana Palacha

FOTO: Profimedia.cz

Zbyněk M. Duda, historik, pedagog a spisovatel

1) Protože to byl mimořádný čin v mezní situaci, kdy společnost již rezignovala a on ji, byť jenom na chvíli, dokázal spolu s Janem Zajícem sjednotit.

2) Za jiných okolností nedokážu, v takto vyhocené době ano, ovšem chce to silnou osobnost, která svou obětí ví, co činí. Na rozdíl od těch, kteří až do dnešních dní stále jeho plamennou výzvu nedokázali pochopit, natož docenit a trvale ji ctít.

Petra Mazancová, předsedkyně Učitelské platformy

1) Čím jsem starší, tím víc si uvědomuji, jak ničivá je lhostejnost pro společnost. Nechci říct, že by se mělo něco podobného stát dnes, ale měli bychom se opravdu už probudit z letargie a říct si, jestli se náš život ubírá tam, kam chceme, jestli nám ho někdo neřídí a my nemáváme rukama a neříkáme: nějak bylo a nějak bude. Chceme to jinak? Pak proto něco dělejme. Hlavně nemlčme.

2) Dokážu jeho čin pochopit, jak jinak šlo v té době veřejně vystoupit a říct - Nesouhlasím? V dnešní době máme spousty možností. Využíváme je efektivně k tomu abychom řekli - Nesouhlasím? A hlavně když už říkám nesouhlasím a bořím, měl bych také říct, jak by to mělo být a co pro já sám udělám.

Andrea Daňková, herečka

1) Cenzura i dnes neustále hrozící kvůli premiéru Babišovi, proto je i nyní dobré si připomenout, že za svobodu, kterou dnes díky Bohu stále můžeme brát jako samozřejmost, byl někdo ochoten obětovat vlastní život.... Navíc pietní akt Janu Palachovi byl velmi silným protestem a podporou – a je tedy důležité, aby i dnešní politici při této příležitosti vzpomínali, že pokud nám bude sáhnuto na svobodu, jsme schopni být až překvapivě jednotní a silní.

2) Nebyl mýtický hrdina ani filozofující disident. Byl to kluk jako všichni ostatní – navíc ale čestný a empatický, který prostě lži a diktaturu režimu nechtěl dál snášet. Manifestační politická sebevražda byla jeho odpověď na komunistické bezpráví. Jeho čin chápu, obdivuju, Jan Palach je pro mě reprezentant české lásky k pravdě, kterou v sobě každý Čech někde má. Velká osobní oběť dala v té době lidem opět pocit sebevědomí a vlastní hodnoty. Palach hrdinou být nechtěl a stejně se jím stal. My mu v současnosti dlužíme vzpomínku a také sílu v sobě najít dostatek odvahy se projevit, když se nám něco nelíbí.

Ondřej Horák, vědecký pracovník, ČVUT

1) Protože je nutné si připomínat každého, kdo položil život v boji za svobodu a demokracii. Palacha je potřeba si připomínat obzvláště dnes, kdy se pohrobci tehdejšího vládnoucího režimu a novodobí „normalizátoři“ opět začínají roztahovat, získávat moc a ovlivňovat dění v ČR.

2) Je to těžké. Na jednu stranu rozumím jeho motivaci probudit z letargie společnost, která v té době po okupaci neměla příliš nadějí na zlepšení poměrů. Na stranu druhou zvolil radikální formu protestu, která bohužel s poměry v komunistickém Československu neudělala v podstatě nic a na odstavení rudého zla od moci se čekalo dalších 20 let.

Linda Finková, zpěvačka a herečka

1) Musíme si uvědomit, že ten člověk položil život za to, aby upozornil na stav tehdejší společnosti. Nevím, jestli se chtěl připravit o život nebo jen vzbudit pozornost, ale v každém případě pro to udělal nejvíc, co on uznal za vhodné.

2) Pochopit... Já to nepochopím, protože si myslím, že jako živý by dokázal „škodit“ mnohem víc. Škoda jeho života, musel hodně trpět.

Kateřina Konečná, poslankyně Evropského parlamentu, místopředsedkyně KSČM

1) Osoba Jana Palacha si zcela jistě zaslouží bližší zkoumání historiků bez ideologických zástěrek, polopravd a mýtů. Pro Jana Palacha – duší i srdcem socialisty s levicovým smýšlením, což každý renomovaný a nezaujatý historik musí potvrdit – byl vstup vojsk zemí Varšavské smlouvy těžkou ranou, se kterou se nesmířil.

2) Sáhnout si na život je obvykle řešením bezvýchodné situace a mrzí mě každý takto promarněný život. Ať jsou to sebevraždy z existenčních důvodů nebo činy, které mají společnost probudit z letargie.

Markéta Vlková, OSVČ, absolventka FF UK

1) Protože je symbolem toho, k jakým činům dokáže člověka dovést nesvoboda a frustrace z ní. A jak je těžké svobodu získat zpátky, jak je těžké na to vůbec upozornit svět. Protože „lidská pochodeň“ není jen člověk, který spáchal sebevraždu, ale ten, který burcuje a vede masu do boje. A nebyl v tom rozhodně sám – první živou pochodní ve východním bloku byl Polák Ryszard Siwiec, v září uplyne od jeho sebeupálení 50 let. Později Jan Zajíc... Jak moc frustrující musela být beznaděj, když se kvůli tomu sám dokázal veřejně upálit? Jistě,

sebevraždy nejsou bohužel nijak výjimečné ani dnes, i když v jiných podobách a s jinými záměry. I nad tím je dobré se zamyslet...

2) Dokážu.

Magda Malá, zpěvačka a hudebnice

1) Jan Palach bojoval za svobodu celého národa, proto bychom na něj neměli nikdy zapomenout.

2) Sám člověk nikdy nic bohužel nezmůže. I když to, co udělal, mělo lidi spojit. Mohl zvolit jiný způsob protestu, ne si vzít život.

URL| <https://www.novinky.cz/veda-skoly/479889-janu-palachovi-by-bylo-70-let.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

novinky.cz

Abcházie

10.8.2018 ČRo Radiožurnál str. 02 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Abcházii na území označované za ruský protektorát, které se v 90. letech odtrhlo od Gruzie dnes začíná velké ruské vojenské cvičení. Do poloviny měsíce se ho zúčastní na 2, 5 tisíce vojáků. Použito má být na 600 kusů vojenské techniky včetně bitevních vrtulníků. To se děje v době, kdy se v Gruzii konají vojenské manévry za přítomnosti vojáků NATO a do toho ještě došlo v týdnu ke slovní přestřelce mezi ruským premiérem Medvěděvem a Gruzinským prezidentem Margvekašvilim. Zatímco ruský prezident varoval před potenciální strašlivým konfliktem v případě, že by Gruzie byla přijata do Severoatlantické aliance, tak gruzínská hlava státu obvinila Moskvu z hybridní války, agrese a z okupace gruzinského území, tedy separatistických provincií Abcházia a jižní Osetie. Naším hostem je teď Jan Šír z Katedry ruských a východoevropských studií institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Jan ŠÍR, Katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulta sociálních věd** Univerzita Karlova

Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Jaká rizika představují ty mohutné vojenské manévry v tak neklidném regionu jakým Gruzie a ty separatistické provincie bezesporu jsou?

Jan ŠÍR, Katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulta sociálních věd** Univerzita Karlova

Tak ten region určitě je nestabilní, to je pravda, nicméně tato cvičení podle mého názoru, pokud nejsou předejmuty k něčemu většímu, k nějaké větší riziku nepředstavují, protože každá strana zůstává v tom území, které je pod její kontrolou a minimálně ze strany gruzinských sil toho cvičení nabilo platné 2018, které probíhá nejsou nacvičovány žádné útočné operace.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

No a nakolik aktuální je případné začlenění Gruzie do Severoatlantické aliance, jestliže třeba tamní ministr obrany Levan Isoria označil probíhající cvičení za důkaz, že Gruzie se těší rostoucí podpoře v řadách strategických partnerů členských států NATO.

Jan ŠÍR, Katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulta sociálních věd** Univerzita Karlova

Gruzie získala už v roce 2008 na ukrajinském summitu Severoatlantické aliance příslib, že se stejně jako Ukrajina stane členem NATO: tento závazek nicméně nebyl, tento příslib nebyl doprovázen /nesrozumitelné/ nebo uvedením nějakých konkrétních časových rámců. Do toho vstoupila ruskogruzinská a ruskoukrajinská válka, která situaci výrazně zkomplikovala, nicméně na summitu NATO, který probíhal minulý měsíc v Bruselu byl tento příslib zopakován a kooperace mezi Gruzii a NATO se intenzivně rozvíjí, čehož důkazem mohou být i společné formáty včetně toho probíhajícího cvičení. Nicméně samozřejmě případné rozšíření NATO o Gruzii naráží momentálně na ten problém těch okupovaných gruzinských území. To znamená území toho regionu /nesrozumitelné/, který je na západě a v Rusku nazývaný /nesrozumitelné/ a Abcházie, což jsou tedy území, které Rusko vsadilo a prohlásilo za nezávislé státy v důsledku ruskogruzinské války v roce 2008 a pokud by Gruzie se měla stát členem NATO bude potřeba nějakým způsobem dosáhnou nějaké dohody, jestli by je ten třeba členských, jestli by je závazek ve smyslu článku 5 by se stahovala na tato území nebo ne a samozřejmě bylo by žádoucí proto, aby ta otázka případného rozšíření NATO o Gruzii a otázka těch okupovaných území byla rozdělena tak, aby jedno nepřekáželo druhému.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká Jan Šír, odborník na postsovětský prostor z Institutu mezinárodních studií **Fakulta sociálních věd**.
Děkujeme. Na slyšenou.

Jan ŠÍR, Katedra ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií **Fakulta sociálních věd**
Univerzita Karlova

Děkuji.

Porostou sazby letos ještě dvakrát? Náznaky tu jsou

10.8.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, USDCZK, EURUSD, inflace, ČNB, RoklenFx

Přestože inflace v červenci meziročně oproti červnu klesla, stále je nad dvouprocentním cílem a Česká národní banka tak má důvod ještě jednou do konce roku zvýšit sazby. Anebo dokonce dvakrát. Že může být tempo rychlejší, ukazuje nejen dosavadní vývoj koruny, ale také bližší pohled na včera zveřejněnou statistiku vývoje spotřebitelských cen.

Ten totiž odhalí, že ČNB bude mít plné ruce práce s usměrněním trhu s bydlením a luxusním zbožím, jako jsou například dovolené. Pokud by chtěla ČNB pomoci snížit inflaci na dvě procenta a udržet jí tam, potom včerejší data nevylučují ani možnost dvojího zvyšování sazeb do konce roku. To už by mohlo vést k úrokovému diferencíálu, který by trh ocenil silnější korunou.

Ta po zvýšení sazeb z minulého týdne zareagovala dokonce oslabením, načež jak proti dolaru, tak proti euru pouze mírně posílila. Kurz koruny k dolaru se od května pohybuje stále ve stejném pásmu, což reflektuje kroky centrálních bank obou zemí. Ani kurz k euru neposiluje tak, jak by ČNB chtěla. Nedaří se mu zatím dostat ani na očekávaných 25,50 EURCZK. V době, kdy Evropská centrální banka (ECB) nechává sazby historicky nízko a pokračuje v kvantitativním uvolňování je to pro korunu nepřilíš lichotivý výsledek.

Možnost druhého „hiku“ naznačuje i detailní pohled na ceny. Český statistický úřad vedle finálního čísla 2,3 procenta meziročně za červenec zveřejnil i podrobný rozklad vývoje cen v jednotlivých kategoriích spotřebního koše. Přestože inflace klesá, u několika důležitých položek ceny významně rostou.

Bližší k cílovým dvěma procentům poslaly inflaci takové položky, jako byl cukr, který meziročně zlevnil o více než čtvrtinu. Klesaly také ceny oblečení a obuvi. V červnu ještě silně proinflační zelenina meziročně jen o měsíc později prudce zlevnila. Celkově to bylo právě odívání, obuv, potraviny a nealkoholické nápoje, co inflaci posunulo směrem ke kýženému cíli. Na druhou stranu rostly ceny bydlení, energií a dovolených.

Na ceny energií má ČNB vliv minimální, pokud ale chce zpomalit zejména růst cen bydlení, tak bude muset zintenzivnit dynamiku zvyšování sazeb. Kdyby ceny potravin začaly opět růst, což je vzhledem k letošnímu horkému prázdninovému počasí možné, nic jiného jí ani nezbyde.

Vzhledem k tomu, jak vlažně reaguje koruna na poslední zvýšení sazeb, je možnost dvojího zvyšování sazeb do konce roku stále pravděpodobnější. ČNB k tomu má k dispozici ještě dostatek času a řada čísel tomu nahrává, jen jsme během pokrizových let zapomněli, že se se sazbami dá hýbat častěji, případně více.

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

URL| <https://roklen24.cz/a/SuZJA/porostou-sazby-letos-jeste-dvakrat-naznaky-tu-jsou>

Závěr týdne ovládla inflace. Dolar sílí

10.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, USDCZK, EURUSD, inflace

Závěr týdne ovládla inflace. Včera to byla data z Česka a dnes odpoledne se dozvíme, jak se inflace v červenci vyvíjela ve Spojených státech. Podle údajů statistiků zpomalil v červenci meziroční růst cenové hladiny v Česku na 2,3 procenta. Inflace se tak nadále nachází v horní polovině tolerančního pásma dvouprocentního cíle ČNB. Po očištění o primární dopady změn nepřímých daní se spotřebitelské ceny v červenci meziročně zvýšily o 2,2 procenta. ČNB dnes zveřejní záznam z jednání bankovní rady.

„Nad dvě procenta dotlačily inflaci ceny pohonných hmot, které v meziročním srovnání posílily o 12,7 procenta. Naopak letošní červenec nabídl meziročně nižší ceny potravin, především pak sezónního zboží, jako je zelenina, ovoce či ryby. Tržní subjekty i centrální banka očekávají, že se inflace bude na dvouprocentním cílem držet i v následujících měsících,“ uvedl ekonom skupiny Roklen Michal Šoltés.

Ačkoli červencová inflace zpomalila a skončila pod odhadem centrální banky, neznamená to pro současný výhled na další zvyšování sazeb ČNB nic podstatného. Pro nastavení měnové politiky není pro ČNB totiž natolik důležitá inflace současná, ale inflace v horizontu roku, roku a půl, poznamenal hlavní ekonom ING Bank pro ČR Jakub Seidler. „Zároveň nižší červencová inflace ve srovnání s ČNB jde zejména na vrub cenám potravin, což také není pro ČNB podstatný faktor. V kontextu současného vývoje tuzemské ekonomiky je tak nadále potřeba měnovou politiku postupně zpříšňovat. Ještě jedno zvýšení sazeb tak v letošním roce je téměř hotová věc, a pokud koruna setrvá na současných slabších hodnotách nad hranicí 25,5 Kč za euro, nelze vyloučit ani zvýšení dvojí. To koneckonců naznačuje i poslední prognóza centrální banky,“ dodal Seidler.

„Vývoj sazeb bude dle nás záviset především na koruně. Pokud zůstane koruna slabá, bude ČNB zvyšovat sazby rychleji. Pokud by koruna výrazněji (skokově) posílila na úroveň, kde by měla vzhledem k příznivému vývoji ekonomiky být (tj. dle nás pod 25 Kč/euro), mohla by ČNB ponechat sazby beze změny,“ míní Jan Zemlička z České spořitelny.

Kurz koruny vůči euru se během včerejška nakonec de facto nezměnil. Během dopoledne sice koruna krátce oslabil na 25,60 EURCZK a odpoledne naopak zpevnila k úrovni 25,55 EURCZK, den česká měna zakončila poblíž úrovně 25,60 koruny za euro.

Koruna se aktuálně obchoduje na 25,63 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,53 až 25,61 EURCZK.

Dolar během včerejška postupně posiloval vůči euru. A dnes ráno si připisuje další zisky, když prolomil psychologickou hranici 1,15 EURUSD. Aktuálně je kurz na 1,1444 EURUSD. Dolarový index se nachází na hodnotě 96,06 bodu.

Investoři sází na to, že dolar podporuje globální obchodní napětí a robustní americká ekonomika. Dolar podpořila také včerejší lepší než očekávané nové žádosti o podporu v nezaměstnanosti. Dolaru také pomáhá situace v Turecku, turecká měna dnes ráno zažívá prudký pád.

Ztráty včera postihly ruský rubl, který vůči dolaru oslabil na nejnižší úroveň od listopadu 2016. Dostal se pod psychologickou úroveň 65 USDRUB. Za pádem ruské měny jsou sankce, které na Moskvu nově uvalil Washington. Spojené státy dospěly k závěru, že Rusko otrávil na území Británie bývalého ruského agenta Sergeje Skripalova a jeho dceru. Nové sankce by měly platit 22. srpna nebo blízko tomuto datu.

Dnes ve 14:30 bude zveřejněna americká inflace, index spotřebitelských cen by měl v červenci meziročně růst o 2,9 procenta a meziměsíčně o by měl zrychlit na 0,2 procenta. Jádrová inflace by měla zůstat na červnových 2,3 procenta.

Dat z Evropy dnes moc nebude. Dozvíme se, jak se dařilo britské ekonomice ve 2. čtvrtletí a červencovou inflaci v Polsku.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/Sdj9f/zaver-tydne-ovladla-inflace-dolar-sili>

Rusko-americké vztahy

9.8.2018 ČT 24 str. 07 20:00 90' ČT24

Antonín ŠIMŮNEK, redaktor

Že bude chtít zlepšit vztahy s Ruskem, naznačoval Donald Trump už ve své prezidentské kampani. Spory obou zemí ale přetrvávaly. Hlavně kvůli protiruským sankcím, rozdílnému pohledu na řešení války v Sýrii a kauze údajných ruských zásahů do kampaně před americkými prezidentskými volbami. Ještě před summitem v Helsinkách psal Trump o nejhorších vzájemných vztazích v dějinách. Schůzka, která se konala 16. července, ale přinesla přelom. Putin na ní navrhl Trumpovi jednání o odzbrojování. Trump zase zpochybnil závěry amerických tajných služeb, že Rusko ovlivňovalo prezidentské volby. Poslechněme si teď jejich slova.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Antonín Šimůnek, děkujeme. No, a dalším hostem dnešní Devadesátky je Jiří Pondělíček, amerikanista z katedry severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý večer.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Dobrý večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Už jsme na to svým způsobem před malou chvílí narazili. Ta stávající politika amerického prezidenta Donalda Trumpa vůči Rusku. Má podle vás nějaké ratio? Nebo je ovládána spíše aktuálními emocemi Donalda Trumpa, když znovu připomeneme ty kotrmelce, sankce, výroky v Helsinkách o tom, že není důvod se domnívat, že by Rusko stálo za ovlivňováním amerických voleb. Popření toho výroku, sankce, které jsou v Kongresu. A další sankce v souvislosti s kauzou Skripal. Tak má to nějaké ratio?

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Já se tady asi shodnu s kolegy na tom, že ta politika je víceméně docela chaotická. Ale u těch sankcí bych rozlišoval, protože ty sankce samozřejmě všechny nejsou exekutivního rázu. Ty všechny nevyhlašuje prezident.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

No, předposlední jsou kongresová.

Jiří PONĎĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

To, to ano. A ono vlastně částečně samozřejmě byla to jeho, nebo je to jeho administrativa, ale ty sankce vyplývají z toho zákona de facto automaticky. Tam šlo o to uznání, že opravdu za tím útokem stálo Rusko. A podle různých informací, tak na tohle, na to, na to uznání ze strany ministerstva zahraničí, tak tlačili především republikáni v Kongresu z výboru pro zahraniční vztahy a tak dále. To znamená, ono to také asi nebude úplně Trumpovo osobní rozhodnutí. Já, osobně, teda moje osobní interpretace toho je, že Trump víceméně tu zahraniční politiku sleduje jenom do té míry, do které ona ovlivňuje ty jeho cílové voliče. Nebo teda má vliv na jeho cílové voliče. Případně na ty voliče, které vidí jako důležité. Teď v těch volbách, které nadejdou v listopadu, a to je i, si myslím, důvod, proč třeba například tedy odvolal to svoje tvrzení, nebo řekl, že se přehlékl a že chtěl v Helsinkách říct, že nepochybuje, nebo že nevidí důvod, proč by to nebylo Rusko. Protože se proti němu postavili nejenom demokraté, ale i mnozí umírnění republikáni.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mimochodem, četl jsem i komentář, že ta chaotičnost, je vlastně chladnokrevný kalkul. Že se tou chaotičností Donald Trump snaží oslovit hned dvě skupiny voličů. Tradiční republikány s tím velmi striktním postojem k Rusku. A voliče, kteří chtějí něco jiného. Kteří chtějí, řekněme, nějaký nový řád. Tak toto vysvětlení dává, dává ratio?

Jiří PONĎĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Možné to je. Já se domnívám, že ti jeho voliči, kteří jaksí zabrali na, nebo kteří reflektovali na tu, na ten jeho program jaksí být víc nepřátelský v těch mezinárodních vztazích i ke spojencům a vždycky tedy Ameriku dávat na první místo, tak ti opravdu to příliš hodnotit nebudou. Jestli ty ústupky typu například toho, že na rozdíl od prezidenta Obamy souhlasil s dodávkami, dodávkami zbraní ukrajinské armádě, nebo potom případně některá nová kola sankcí za vměšování do voleb a teď, jestli to jsou ústupky těm, těm jaksí republikánským jestřábům, těm, kteří sledují tu tradiční republikánskou linii zahraniční politiky, určitě jsou. Ale do jaké míry je to promyšlené a do jaké míry se opravdu jedná o improvizaci a nějakou snahu vždycky, pokud narazí na tlak, tak se trochu stáhnout, to asi bude vědět jenom sám prezident Trump.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

No, a potom, a to si neodpustím, spekulativní názory některých demokratů. Opravdu spekulativní názory některých demokratů, že Vladimir Putin na Donalda Trumpa musí něco mít. A proto ta vstřícná gesta. Proto ta vstřícnost. Je to opravdu jenom divoká spekulativní teze politických oponentů?

Jiří PONĎĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Já jsem ještě neviděl jako jediný jednoznačný důkaz, který by, který by to nějak jako potvrzoval. Samozřejmě to jeho chování může místy působit docela bizarně. Spekuluje se o některých jeho obchodních vztazích z minula. S některými ruskými oligarchy. Ale nemyslím si, pokud by tam opravdu bylo něco, čím ho může ruský prezident natolik vydírat, tak se domnívám, že ta politika by asi vypadala trochu jinak. A opravdu bych to spíš prostě přisoudil té jeho chaotičnosti. Nějakému sklonu k velkým gestům, když se podíváme, co se v Helsinkách dohodlo, nedohodlo se vlastně nic. Podobně už tady bylo zmíněno, byl zmíněn summit se severokorejským vůdcem. Kde vlastně také Trump vyhlašoval, že se podařil ohromný průlom. A nevypadá to v tuto chvíli tak.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pana Novotného ta teze některých demokratů doslova pobavila. /Smích/.

Jaromír NOVOTNÝ, bývalý diplomat, obor bezpečnostních studií, Diplomatičká akademie

No, to jako stejně by si mohli vymyslet, že Kim ví něco na Trumpa, proto se Trump s ním sešel, že jo. Tak ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pánové, vážnější věc. Co je vlastně v tuto chvíli oficiální pozice Spojených států vůči Rusku? Ta vlídnější tvář? To vstřícnější, nebo ta tvrdá, ten tvrdý postup mimo jiné v podobě dalších sankcí? Pane Votápku.

Vladimír VOTÁPEK, analytik mezinárodních vztahů, bývalý generální konzul

Ta politika vypadá mimořádně protikladně. Že vlastně není konzistentní. Nejmenovaný zástupce State Departmentu, když odpovídal na tiskové konferenci na podobnou otázku, kterou mu položili američtí novináři, po zveřejnění těch budoucích sankcí, tak řekl, že ne, že ta politika je konzistentní, jednotná. Že se snaží o dobrou, dobré vztahy s Ruskem. A já bych chtěl říct, že koneckonců se o dobré vztahy s Ruskem snažíme my všichni. Je to v zájmu Evropy, je to v zájmu Česka, je to v zájmu celého světa mít dobré vztahy s Ruskem. Problém je v tom, že Kreml ty dobré vztahy nechce. A tudíž někdy musíme přikročit k negativním krokům. A ten představitel State Departmentu říkal, ano, když Rusové udělají faul, tak začneme pískat a křičíme faul. Když neudělají faul, snažíme se vůči nim být vstřícní a dosáhnout co nejlepších možných vztahů. Tady tou formulací, která se dá ovšem, upřímně řečeno, nasadit na skoro každou politiku s trochou dobré vůle, nechci omlouvat to zjevně chaotické chování prezidenta Trumpa. Chci jenom říct, že za ním funguje obrovský aparát profesionálů, i když celá řada lidí State Department opustila po zvolení současného prezidenta, tak stále tam zůstává obrovský potenciál profesionálů, kteří vědí, jak se vztahy mezi těmi dvěma velmocemi mají dál rozvíjet, jak se mají řídit. A i když teď jsme soustředění na takové věci jako jsou obchodní sankce a zasahování do prezidentských voleb, tak nezapomínejme, že jsou to stále ještě dvě vojensky nejsilnější velmoci, aspoň co se týče zbraní hromadného ničení. A že mezi sebou mají obrovskou agendu omezování těchto zbraní. A jenom proto je žádoucí, nutné, aby spolu měli konstruktivní vztahy, aby spolu dokázali vést rozhovor.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

To je další moment možná té určité chaotičnosti. Jakou roli hraje ta dvojkolejnost, které jsme svědky? Na jedné straně Bílý dům s výstupy Donalda Trumpa třeba na summitu v Helsinkách. Na druhé straně administrativa jako taková. A jednotlivá ministerstva, která jakoby jedou v těch zažitých kolejkách.

Jiří PONDĚLÍČEK, amerikanista, katedra severoamerických studií Institutu mezinárodních studií **FSV UK**

Ono nejde jenom o tu profesionální byrokracii, která, samozřejmě byrokracie nemyslím teď pejorativně, která opravdu samozřejmě funguje s nějakou setrvačností. A v tom dobrém vlastně pokračuje v nějakých zažitých liniích. Ale u toho současného prezidenta se projevuje i ta dvojkolejnost toho amerického politického systému. Zahraniční politika není výlučnou pravomocí ani prezidenta, ani Kongresu. A v některých těch otázkách se opravdu zdá, že prezident spíš klouže po povrchu a soustředí se na ty věci, které jsou pro něj důležité. To znamená, ty obchodní vztahy a obchodní válku s Čínou a s Evropskou unií, která teď se zdánlivě uklidnila. A v některých těch věcech, jako například je vztah k Rusku, tak teďka vlastně hraje důležitější roli než americký prezident, hraje Kongres. A především tedy ty odpovídající senátní a, a sněmovní výbory.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

No, a můžeme z toho chaosu vyvodit nějakou konečnou výslednici, kam se tedy Spojené státy pod vedením Donalda Trumpa posunul v tom přístupu k Rusku? Zda je to přeci jenom, jak někteří říkají, striktnější přístup proti Baracku Obamovi, což by se možná na první pohled nemuselo zdát, anebo zda je to naopak?

Po kratší rodičovské ženy pracují na lepších pozicích, ukázala studie

9.8.2018 Hospodářské noviny str. 03 Události

Markéta Šrajbrová

Před deseti lety nabrala rodičovská dovolená tři různé rychlosti. Čím nižší si rodič vybral měsíční příspěvek, tím déle zůstal s dítětem doma. Změna, která rodinám přinesla více flexibility, se naplno projevila až po letech. Nová studie ekonomky Barbary Pertold-Gebické ukazuje, že průměrná doba, po níž byly matky s dítětem doma, se zkrátila o půl roku. A to vedlo k tomu, že šest až sedm let po porodu měly lepší postavení na trhu práce.

„Ženy, které strávily na rodičovské dovolené kratší dobu, se většinou rychleji zařadí zpět do pracovního procesu a na lepší pozice. Promítá se to i do jejich příjmů,“ vysvětluje ekonomka s tím, že zkoumané ženy

pracují v lépe ohodnocených profesích, v průměru o 530 korun měsíčně. Pertold-Gebická, která vyučuje na **Fakultě sociálních věd UK**, se ve studii pro institut CERGE-EI zaměřila jen na ženy. Podíl mužů na rodičovské se dlouhodobě pohybuje pod dvěma procenty.

Před reformou rodiče měsíčně čerpali jednotnou částku, a to až do čtyř let věku dítěte. Když šli do práce dřív, v součtu tak dostali od státu méně. Podle studie se délka rodičovské dovolené zkrátila hlavně u žen se základním a středním vzděláním. „Vysokoškolsky vzdělané ženy trávily na rodičovské dovolené relativně krátkou dobu už před reformou. Tolik je neovlivňovalo, že když se vrátí do práce dřív, přijdou o rodičovské příspěvky,“ popsala Pertold-Gebická. Deset let stará reforma se od té doby posunula ještě k větší flexibilitě. Od ledna 2018 mohou rodiče celkovou sumu 220 tisíc korun vyčerpat už během půl roku, zároveň jim ale nikdo nebrání zůstat doma až čtyři roky. Výslednou délku rodičovské si navíc matky (a otcové) nemusí napevno určit předem, mohou ji průběžně měnit.

Z dat Úřadu práce, který rodičovský příspěvek vyplácí, je zřejmé, že rodiče stále upřednostňují tříleté čerpání.

Přibývá ale lidí, kteří chtějí měsíčně dostávat víc než 11,5 tisíce, čímž se dovolená zkracuje na méně než rok a půl. Ke konci června bylo takových rodičů 16 597 z celkových zhruba 285 tisíc. Jen zlomek z nich čerpá rodičovskou, jak nejrychleji to jde, tedy půl roku. „Maximální možná částka může v případě této dávky momentálně činit 36 750 korun měsíčně. V červnu ji pobíralo 24 rodičů,“ uvedla mluvčí Úřadu práce Kateřina Beránková.

Pertold-Gebická pružnou rodičovskou oceňuje. Flexibilita ale podle ní musí jít ruku v ruce i s dalšími opatřeními, jako je především dostatek míst ve školkách. „Hodně matek by se chtělo vrátit do práce po dvou či dvou a půl letech po porodu, ale pro tak malé děti je míst ve veřejných školkách či jeslích velmi málo,“ poukazuje ekonomka.

Od roku 2020 měl dvouletým a starším dětem garantovat místo ve školce zákon. Než ale schválená novinka začala platit, poslanci ji dostali znovu na stůl a zrušili ji.

Alternativou k běžným školkám jsou dětské skupiny, momentálně financované z eurofondů. Nová ministryně práce a sociálních věcí Jana Maláčová (ČSSD) chce prosadit, aby byly skupiny v budoucnu placené ze státního rozpočtu, což by pro zřizovatele znamenalo dlouhodobější jistotu. Dětských skupin je zatím zhruba osm set. „Daří se nám podporovat trend, kdy dětské skupiny zřizují zaměstnavatelé. Snaží se tím nalákat pracovníky. Buď dříve z rodičovské dovolené, nebo obecně,“ uvedla Maláčová.

Nedostatečná je podle Pertold-Gebické také nabídka zkrácených úvazků, které mohou fungovat jako most mezi rodičovskou a plným pracovním nasazením. „Matčin návrat do práce nemusí hned znamenat 40 hodin týdně v kanceláři a dítě odložené na celý den do školky. Když má žena poloviční úvazek, může být dítě ve školce či s chůvou jen půl dne,“ podotýká ekonomka.

6 měsíců O tolik si ženy v průměru zkrátily rodičovskou po změnách v roce 2008.

RODIČOVSKÝ PŘÍSPĚVEK K poslednímu červnu pobíralo rodičovský příspěvek 284 846 lidí. Uvedl to Úřad práce, který dávku vyplácí. Maximálně 6000 korun měsíčně, což odpovídá třem a více roků na rodičovské, pobíralo 72 735 lidí. Celkem 145 887 rodičů si vybralo měsíční příspěvek v rozmezí 6000 až 7600 korun (na 2,5–3 roky). Více než 11 500 korun měsíčně chodilo (rok a půl a méně) na účty 16 597 rodičů. Nejvyšší možný měsíční příspěvek činí 36 750 korun – odpovídá šesti měsícům rodičovské. V červnu ho pobíralo 24 lidí. Dosáhnou na něj jen rodiče s vyššími předchozími příjmy. Celková částka, na kterou mají rodiče nárok, je 220 tisíc korun. Koaliční vláda ANO a ČSSD při svém vzniku slíbila, že rodičovský příspěvek zvýší na 300 tisíc. Navýšení by mělo proběhnout ve dvou fázích. Na konci příštího roku by rodiče mohli začít čerpat celkem 260 tisíc.

Ženy, které strávily na rodičovské dovolené kratší dobu, se většinou rychleji zařadí zpět do pracovního procesu a na lepší pozice. Barbara Pertold-Gebická ekonomka, **FSV UK**

O autorovi| Markéta Šrajbrová, marketa.srajbrova@economia.cz

Foto autor| Foto: Shutterstock

Foto popis| Dřívější návrat Matky se díky flexibilnějším podmínkám mohou vracet z rodičovské dříve. Stále však chybí místa ve školkách.

Z garáže do české Top 6. Zaujme vás iNETPrint na Fundliftu?

9.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: iNETPrint, Fundlift, crowdfunding, reklama

Internetová reklamní agentura iNETPrint, která patří společnosti iNET Solutions s.r.o., vyvíjí novou technologickou platformu PromoTron. Ta má za cíl zefektivnit proces výběru, navrhování, kalkulování a objednávání reklamního zboží. Na dokončení vývoje prvních čtyř služeb v rámci cloudové platformy PromoTron společnost nyní poptává financování od široké veřejnosti formou investiční crowdfundingové platformy Fundlift. Investorům nabízí čtyřletý dluhopis s roční úrokovou sazbou 7,5 %, s cílovou částkou 4,5 milionu korun.

Společnost iNET Solutions je úspěšná česká firma, která za 14 let své historie vyrostla z „garážového projektu“ do úspěšné reklamní agentury patřící ve svém oboru mezi šest největších v ČR. Agentura iNETPrint se zabývá online prodejem reklamních a dárkových předmětů primárně pro firmy. Společnost funguje jako obchodní a technologická firma, která propojuje informace o produktech, skladech a výrobních kapacitách a pomocí vlastního softwaru organizuje reklamní zakázky v široké síti dodavatelů, výrobců a tiskáren v ČR, Evropě a Asii. V nabídce iNETPrint je více než 90 tisíc reklamních předmětů, jejichž prodej v loňském roce překročil 83 milionů Kč.

„Během 14 let podnikání s reklamním zbožím jsme identifikovali celou řadu neefektivních a zdlouhavých procesů v řetězci klient, agentura, distributor a výrobce. Tyto procesy zvyšují náklady a přidělávají zbytečnou stereotypní práci. Ačkoli segment obchodu s reklamními předměty dosáhl v USA a Evropě objemu již více než 35 miliard EUR, většina reklamních agentur stále neumožňuje firemním zákazníkům nakupovat zboží včetně potisku snadno, rychle a skutečně 100% online,“ říká Daniel Frouz, zakladatel iNETPrintu. Proto se jeho tým rozhodl vyvinout novou technologickou platformu PromoTron, jež by pomohla zefektivnit celý proces výběru, navrhování a objednávání reklamního zboží.

PromoTron je ucelený koncept technologicky unikátních a oborově specializovaných cloudových služeb sjednocených v jedné platformě. Cílem je pomocí těchto služeb přinést firmám v reklamním oboru razantní zvýšení interní produktivity práce, zefektivnění procesů, získání nových klientů, obchodní diverzifikaci, zvýšení ziskovosti a také významnou úsporu času lidem na všech stranách obchodu.

„Naše řešení pomáhá zrychlit procesy v průmyslu reklamního zboží. Dosahujeme toho tím, že přesouváme nákladný IT vývoj z agentury do naší platformy. Většina agentur nemá dostatek prostředků k tomu, aby vyvinuly vlastní software, umožňující zefektivnit grafické a produkční procesy související s reklamním zbožím. My jim za zlomek ceny takové řešení dodáme,“ dodává Frouz.

V rámci platformy PromoTron vznikne až 15 různých služeb. Na první čtyři, které budou spuštěny začátkem příštího roku, poptává iNETPrint financování na investiční crowdfundingové platformě Fundlift. Peníze chce využít na dokončení vývoje a k zajištění marketingové a obchodní propagace v rámci Evropy.

Podle průzkumů společnosti je v EU tržní potenciál zhruba 360 tisíc firem v reklamním segmentu. Průzkum konkurence v Evropě i USA dále potvrdil, že strategie založená na náročné integraci a zkvalitnění dat a následný vývoj specializovaných služeb vytváří unikátní přidanou hodnotu a okamžitý přínos pro zákazníka bez nutnosti investic do IT na jejich straně. Rychlost a jednoduchost nasazení a využití služeb je to, čím chce PromoTron zaujmout ve světě a prosadit se mezi konkurencí.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/S2g6i/z-garaze-do-ceske-top-6-zaujme-vas-inetprint-na-fundliftu>

Po kratší rodičovské dovolené pracují ženy na lepších pozicích, ukázala studie ekonomky Pertold-Gebické

9.8.2018 ihned.cz str. 00

Před deseti lety nabrala rodičovská dovolená tři různé rychlosti. Čím nižší si rodič vybral měsíční příspěvek, tím déle zůstal s dítětem doma.

Změna, která rodinám přinesla více flexibility, se naplno projevila až po letech. Nová studie ekonomky Barbary Pertold-Gebické ukazuje, že průměrná doba, po níž byly matky s dítětem doma, se zkrátila o půl roku. A to vedlo k tomu, že šest až sedm let po porodu měly lepší postavení na trhu práce.

"Ženy, které strávily na rodičovské dovolené kratší dobu, se většinou rychleji zařadí zpět do pracovního procesu a na lepší pozice. Promítá se to i do jejich příjmů," vysvětluje ekonomka s tím, že zkoumané ženy pracují v lépe ohodnocených profesích, v průměru o 530 korun měsíčně. Pertold-Gebická, která vyučuje na **Fakultě sociálních věd** UK, se ve studii pro institut CERGE-EI zaměřila jen na ženy. Podíl mužů na rodičovské se dlouhodobě pohybuje pod dvěma procenty.

Před reformou rodiče měsíčně čerpali jednotnou částku, a to až do čtyř let věku dítěte. Když šli do práce dřív, v součtu tak dostali od státu méně. Podle studie se délka rodičovské dovolené zkrátila hlavně u žen se základním a středním vzděláním. "Vysokoškolsky vzdělané ženy trávily na rodičovské dovolené relativně krátkou dobu už před reformou. Tolik je neovlivňovalo, že když se vrátí do práce dřív, přijdou o rodičovské příspěvky," popsala Pertold-Gebická.

Deset let stará reforma se od té doby posunula ještě k větší flexibilitě. Od ledna 2018 mohou rodiče celkovou sumu 220 tisíc korun vyčerpat už během půl roku, zároveň jim ale nikdo nebrání zůstat doma až čtyři roky. Výslednou délku rodičovské si navíc matky (a otcové) nemusí napevno určit předem, mohou ji průběžně měnit. Z dat Úřadu práce, který rodičovský příspěvek vyplácí, je zřejmé, že rodiče stále upřednostňují tříleté čerpání.

Přibývá ale lidí, kteří chtějí měsíčně dostávat víc než 11,5 tisíce, čímž se dovolená zkracuje na méně než rok a půl. Ke konci června bylo takových rodičů 16 597 z celkových zhruba 285 tisíc. Jen zlomek z nich čerpá rodičovskou, jak nejrychleji to jde, tedy půl roku. "Maximální možná částka může v případě této dávky momentálně činit 36 750 korun měsíčně. V červnu ji pobíralo 24 rodičů," uvedla mluvčí Úřadu práce Kateřina Beránková.

Pertold-Gebická pružnou rodičovskou oceňuje. Flexibilita ale podle ní musí jít ruku v ruce i s dalšími opatřeními, jako je především dostatek míst ve školkách. "Hodně matek by se chtělo vrátit do práce po dvou či dvou a půl letech po porodu, ale pro tak malé děti je míst ve veřejných školkách či jeslích velmi málo," poukazuje ekonomka.

Od roku 2020 měl dvouletým a starším dětem garantovat místo ve školce zákon. Než ale schválená novinka začala platit, poslanci ji dostali znovu na stůl a zrušili ji.

Alternativou k běžným školcům jsou dětské skupiny, momentálně financované z eurofondů. Nová ministryně práce a sociálních věcí Jana Maláčová (ČSSD) chce prosadit, aby byly skupiny v budoucnu placené ze státního rozpočtu, což by pro zřizovatele znamenalo dlouhodobější jistotu. Dětských skupin je zatím zhruba osm set. "Daří se nám podporovat trend, kdy dětské skupiny zřizují zaměstnavatelé. Snaží se tím nalákat pracovníky. Buď dříve z rodičovské dovolené, nebo obecně," uvedla Maláčová.

Nedostatečná je podle Pertold-Gebické také nabídka zkrácených úvazků, které mohou fungovat jako most mezi rodičovskou a plným pracovním nasazením. "Matčin návrat do práce nemusí hned znamenat 40 hodin týdně v kanceláři a dítě odložené na celý den do školky. Když má žena poloviční úvazek, může být dítě ve školce či s chůvou jen půl dne," podotýká ekonomka.

URL| <http://archiv.ihned.cz/c1-66212510-po-kratsi-rodicovske-dovolene-pracuji-zeny-na-lepsich-pozicich-ukazala-studie-ekonomky-pertold-gebicke>

Po kratší rodičovské dovolené pracují ženy na lepších pozicích, ukázala studie ekonomky Pertold-Gebické

9.8.2018 iHNed.cz str. 00

Markéta Šrajbrová

Před deseti lety nabrala rodičovská dovolená tři různé rychlosti. Čím nižší si rodič vybral měsíční příspěvek, tím déle zůstal s dítětem doma. Změna, která rodinám přinesla více flexibility, se naplno projevila až po letech. Nová studie ekonomky Barbary Pertold-Gebické ukazuje, že průměrná doba, po níž byly matky s dítětem doma, se zkrátila o půl roku. A to vedlo k tomu, že šest až sedm let po porodu měly lepší postavení na trhu práce.

"Ženy, které strávily na rodičovské dovolené kratší dobu, se většinou rychleji zařadí zpět do pracovního procesu a na lepší pozice. Promítá se to i do jejich příjmů," vysvětluje ekonomka s tím, že zkoumané ženy pracují v lépe ohodnocených profesích, v průměru o 530 korun měsíčně. Pertold-Gebická, která vyučuje na **Fakultě**

sociálních věd UK, se ve studii pro institut CERGE-EI zaměřila jen na ženy. Podíl mužů na rodičovské se dlouhodobě pohybuje pod dvěma procenty.

Před reformou rodiče měsíčně čerpali jednotnou částku, a to až do čtyř let věku dítěte. Když šli do práce dřív, v součtu tak dostali od státu méně. Podle studie se délka rodičovské dovolené zkrátila hlavně u žen se základním a středním vzděláním. "Vysokoškolsky vzdělané ženy trávily na rodičovské dovolené relativně krátkou dobu už před reformou. Tolik je neovlivňovalo, že když se vrátí do práce dřív, přijdou o rodičovské příspěvky," popsala Pertold-Gebická.

Rodičovský příspěvek

- * K poslednímu červnu pobíralo rodičovský příspěvek 284 846 lidí. Uvedl to Úřad práce, který dávku vyplácí.
- * Maximálně 6000 korun měsíčně, což odpovídá třem a více rokům na rodičovské, pobíralo 72 735 lidí.
- * Celkem 145 887 rodičů si vybralo měsíční příspěvek v rozmezí 6000 až 7600 korun (na 2,5–3 roky).
- * Více než 11 500 korun měsíčně chodilo (rok a půl a méně) na účty 16 597 rodičů.
- * Nejvyšší možný měsíční příspěvek činí 36 750 korun – odpovídá šesti měsícům rodičovské. V červnu ho pobíralo 24 lidí. Dosáhnou na něj jen rodiče s vyššími předchozími příjmy.
- * Celková částka, na kterou mají rodiče nárok, je 220 tisíc korun.
- * Koaliční vláda ANO a ČSSD při svém vzniku slíbila, že rodičovský příspěvek zvýší na 300 tisíc.
- * Navýšení by mělo proběhnout ve dvou fázích. Na konci příštího roku by rodiče mohli začít čerpat celkem 260 tisíc.

6 měsíců

O tolik si ženy v průměru zkrátily rodičovskou po změnách v roce 2008.

Deset let stará reforma se od té doby posunula ještě k větší flexibilitě. Od ledna 2018 mohou rodiče celkovou sumu 220 tisíc korun vyčerpat už během půl roku, zároveň jim ale nikdo nebrání zůstat doma až čtyři roky. Výslednou délku rodičovské si navíc matky (a otcové) nemusí napevno určit předem, mohou ji průběžně měnit.

Z dat Úřadu práce, který rodičovský příspěvek vyplácí, je zřejmé, že rodiče stále upřednostňují tříleté čerpání.

Přibývá ale lidí, kteří chtějí měsíčně dostávat víc než 11,5 tisíce, čímž se dovolená zkracuje na méně než rok a půl. Ke konci června bylo takových rodičů 16 597 z celkových zhruba 285 tisíc. Jen zlomek z nich čerpá rodičovskou, jak nejrychleji to jde, tedy půl roku. "Maximální možná částka může v případě této dávky momentálně činit 36 750 korun měsíčně. V červnu ji pobíralo 24 rodičů," uvedla mluvčí Úřadu práce Kateřina Beránková.

Pertold-Gebická pružnou rodičovskou oceňuje. Flexibilita ale podle ní musí jít ruku v ruce i s dalšími opatřeními, jako je především dostatek míst ve školkách. "Hodně matek by se chtělo vrátit do práce po dvou či dvou a půl letech po porodu, ale pro tak malé děti je míst ve veřejných školkách či jeslích velmi málo," poukazuje ekonomka.

Od roku 2020 měl dvouletým a starším dětem garantovat místo ve školce zákon. Než ale schválená novinka začala platit, poslanci ji dostali znovu na stůl a zrušili ji.

Alternativou k běžným školkám jsou dětské skupiny, momentálně financované z eurofondů. Nová ministryně práce a sociálních věcí Jana Maláčová (ČSSD) chce prosadit, aby byly skupiny v budoucnu placené ze státního rozpočtu, což by pro zřizovatele znamenalo dlouhodobější jistotu. Dětských skupin je zatím zhruba osm set. "Daří se nám podporovat trend, kdy dětské skupiny zřizují zaměstnavatelé. Snaží se tím nalákat pracovníky. Buď dříve z rodičovské dovolené, nebo obecně," uvedla Maláčová.

Nedostatečná je podle Pertold-Gebické také nabídka zkrácených úvazků, které mohou fungovat jako most mezi rodičovskou a plným pracovním nasazením. "Matčín návrat do práce nemusí hned znamenat 40 hodin týdně v kanceláři a dítě odložené na celý den do školky. Když má žena poloviční úvazek, může být dítě ve školce či s chůvou jen půl dne," podotýká ekonomka.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66212510-po-kratsi-rodicovske-dovolene-pracuji-zeny-na-lepsich-pozicich-ukazala-studie-ekonomky-pertold-gebicke>

Střednědobé plánování rozvoje sociálních služeb – jen pro velké?

9.8.2018 denik.obce.cz str. 00

Na stránkách časopisu Obec a finance jsme se problematice střednědobého plánování rozvoje sociálních služeb (SPRSS) už věnovali. Naposled v čísle 5/2017, před tím např. v čísle 1/2017. Na tyto články nyní navážeme.

Odpověď na nadpis článku je nasnadě. S tvorbou každého strategického plánu jsou spojené náklady (minimálně časové, ale zpravidla i finanční) a tak je vždy nutné zvažovat, pro jakou úroveň má ten, který plán smysl. Pro obec se stovkou obyvatel asi opravdu není efektivní se do rozsáhlejšího strategického dokumentu pouštět. Za úvahu již to však stojí u obce o tisíce obyvatelích. Přesto však náklady na zpracování takového plánu spíše převáží nad přínosy.

Naštěstí však existují možnosti, jak i relativně malá obec může mít pro své obyvatele kvalitní strategický dokument, a přitom na tom finančně nevykrvácet. Cestou je spojit úsilí několika obcí dohromady a udělat takový plán společně, např. pro celé území příslušné obce s rozšířenou působností (ORP). K tomu jsou velmi vhodné místní akční skupiny, které disponují personálním a znalostním potenciálem. Tomuto postupu nahrává i relativně štedrá podpora z evropských fondů. I ty nejmenší obce tak mohou mít systémově zabezpečenou sociální oblast, přitom to starosty zatíží minimálně a obecní pokladny nezatíží vůbec. A starostové tak mohou naplňovat jedno z hlavních poslání obcí.

Příležitosti se chopila i místní akční skupina Společnost pro rozvoj Humpolecka

(www.humpolecko.cz), která v současné době zpracovává SPRSS pro celý region ORP Humpolec.

Organizace práce Když jsou peníze, jde i to, co do té doby nešlo. Podpora z evropského sociálního fondu (ESF) je něco, co této činnosti rozhodně pomůže, a tak zpracování žádosti o dotaci je logicky prvním krokem. Snad se výzvy na tuto činnost ještě dočkáme. Zpracování projektové žádosti vás přinutí zformulovat postup práce do podoby projektu, rozmyslet si skladbu a složení projektového týmu, naplánovat harmonogram a při tvorbě plánu postupovat dle standardních metodik.

Na Humpolecku jsme tento projekt naplánovali na dva roky a jako organizační strukturu jsme zvolili čtyřčlennou řídicí skupinu, která zajišťuje operativní řízení a administrativu projektu, šestičlennou koordinační skupinu, která má na starosti koordinaci odborných prací na SPRSS a dále čtyři pracovní skupiny (rozšíření služeb pro seniory a zdravotně postižené, aktivizace dlouhodobě nezaměstnaných, rozvoj ostatních sociálních služeb, rozvoj spolupráce s Krajem Vysočina). V každé pracovní skupině je cca 5 členů. Jedná se vždy o mix zástupců zadavatelů, poskytovatelů a uživatelů sociálních služeb. Vedoucí pracovní skupiny je automaticky členem koordinační skupiny. Kupodivu největší problém byl zajistit vhodné zástupce uživatelů. Ale nakonec se podařilo najít ochotné osoby, které se mohou vyjadřovat za větší skupinu obyvatel v obdobné situaci. Možná se tato struktura pro území o 17 tis. obyvatelích může zdát příliš složitá, ale v praxi se nám velmi osvědčuje.

1. Dobře naplánujte práci Když máte zajištěné finanční zdroje, je třeba podrobněji rozpracovat harmonogram prací, pokud jste podrobný plán nezpracovali rovnou při tvorbě žádosti o dotaci. Obecně je možné vlastní práce na každé strategii rozdělit na tři etapy. Analytická část, syntetická (strategická) část, finalizační část. Na Humpolecku se řídíme doporučenou metodikou pro tvorbu veřejných strategií Ministerstva financí z roku 2012. Tato metodika má 7 fází.

Při plánování časového harmonogramu je třeba dobře rozvrhnout čas mezi jednotlivé aktivity. Chybou by bylo většinu času strávit analytickou prací a pak během několika týdnů udělat syntézu a strategickou část. Stejně tak podcenění analytické části vede k chaotickému zpracování strategické části. My si práci naplánovali zhruba na poloviny. Jeden rok analytická část, druhý rok strategická část, s tím, že na závěrečnou finalizaci máme 4 měsíce.

2. Jak zjistit, co je třeba? Analýza potřeb je jedna ze základních činností, které musíte při tvorbě SPRSS realizovat. Často se mnozí zpracovatelé vrhnou do anket, jedná se ale o nejméně vhodný způsob. Návratnost dotazníku je velmi malá, v řádech jednotek procent, a to nereprezentuje reálné potřeby území.

Platí, že pokud do projektu vložíte data nevalné hodnoty, ani výsledek nemůže za moc stát.

Jak tedy zjistit jaké sociální služby jsou na daném území potřebné? Je vhodné zeptat se těch, kteří tyto služby již poskytují. My připravili osnovu polostrukturovaného rozhovoru s poskytovateli a řídicí tým + metodik se dotazují všech poskytovatelů sociálních služeb v regionu na jejich zkušenosti a pohledy. Na větším území je třeba provést jejich výběr, ale mezi respondenty by měly být zapojeny všechny typy poskytovatelů služeb.

Pohled poskytovatelů může být zkreslený, ovlivněný profesní slepotou. Proto jsme připravili i dotazníky pro jednotlivé cílové skupiny a na základě náhodného výběru tyto dotazníky vyplňují poskytovatelé sociálních služeb se svými klienty.

To však stále není plný obraz reality. Proto řídicí tým realizuje rozhovory se zadavateli, což jsou na našem území sociální odbor města Humpolec a starostové větších obcí.

Abychom zachytili i vazbu na potenciální uživatele sociálních služeb, tedy ty, kteří dosud nejsou v evidenci poskytovatelů, připravili jsme doplňkově i anketu pro veřejnost, kterou šíříme prostřednictvím sociálního odboru města Humpolec, pracoviště Úřadu práce a starostů obcí.

Protože podněty některých aktérů naznačují potřebu nízkoprahového centra pro mládež v Humpolci, navíc jsme připravili dotazníkové šetření, které vyplňují žáci druhých stupňů základních škol a studenti středních škol. Dotazník, vyplňovaný on-line v rámci výuky občanské výchovy, má díky vsřícnosti vedení škol vysokou návratnost.

Zdá se vám to rozsáhlé? To ještě není vše. Paralelně realizační tým zpracovává demografickou analýzu území a další statistická data, která jsou o poskytování sociálních služeb v našem zájmovém regionu dostupná. Díky spolupráci s městem Humpolec a Úřadem práce pracujeme se skutečně relevantními zdroji a využíváme i web ČSÚ.

Zpracovávali jsme také analýzy problémů, abychom si lépe situaci strukturovali a věděli na co se zaměřit při primárním sběru dat. A na co jsou pracovní skupiny?

V jejich rámci byly tvořeny stromy problémů (příklad viz obrázek), používané osnovy rozhovorů a dotazníky a jsou na nich diskutovány zjištěné poznatky.

Strom problémů dlouhodobé nezaměstnanosti

3. Syntéza Toto je velmi příjemná fáze, neboť nyní je třeba všechny poznatky shromážděné různými kanály dát dohromady, vytáhnout to nejzásadnější, určit další směr a rozplánovat konkrétní cestu žádoucím směrem.

V dalším článku, za cca rok, napíšu, jak jsme to udělali, ale pokud nechcete čekat, uvádím, jak to máme v plánu.

Vyhodnocené rozhovory a dotazníky budeme diskutovat na pracovních skupinách. Tato výměna názorů mez různými aktéry upřesní interpretace zjištěných poznatků a společně doformulujeme vizi sociálních služeb na období 15 let. Pak si stanovíme reálné cíle na období tří let, tj. období platnosti plánu, který vytváříme.

Bude jeden strategický cíl za celý plán, který bude mít specifické cíle pro každou prioritní oblast. Ty budou pravděpodobně čtyři, stejně jako je počet našich pracovních skupin. Pokud analytická část přinese nějaké zásadní zjištění, může být specifických cílů více nebo méně.

Toto nalézt a správně popsat nám zabere cca dva měsíce. Pak opět v pracovních skupinách zpracujeme návrhy konkrétních opatření a stanovíme indikátory, dle kterých se pozná, že bylo daných opatření dosaženo. Ke správnému vyčíslení indikátorů nám poslouží data z analytické části. Toto nám zabere opět pár měsíců.

Pak si řekneme, kdo co může pro naplnění cílů udělat a jestli budeme hodně úspěšní, podaří se za tím účelem uzavřít rámcové smlouvy nebo alespoň memoranda o spolupráci.

Pak si ještě nastavíme, jak budeme kontrolovat, zda se nám daří vytčené cíle plnit, jaké budeme dělat kroky, pokud dojde k nějaké významné odchylce a jakým způsobem budeme strategii v ročním intervalu aktualizovat.

4. Finalizace Zhruba čtyři měsíce před ukončením projektu budeme již mít vše v jednom dokumentu a dílčí části odsouhlasené členy jednotlivých pracovních skupin. Vše dáme do jednotné formy a podoby. Naštěstí máme šikovnou koordinátorku projektu, která to zvládne skvěle zkompletovat.

Musíme si dát pozor, abychom se při finalizaci neodchýlili od nějakých citlivějších konsensů. Funguje zde velmi dobrá spolupráce jednotlivých subjektů a výborná komunikace s městem Humpolec i Krajem Vysočina. Mimochodem zástupci kraje jsou členy jedné z pracovních skupin. Veškerá jednání mají neformální a tvůrčí atmosféru.

Závěrem Výsledkem bude velmi konkrétní informace pro starosty všech obcí v regionu

(i ty s několika desítkami obyvateli), co mohou místní organizace udělat pro jejich občany a jestli to případně bude obecní kasu něco stát. A poskytovatelé budou mít jasnější představu, jak budou jejich služby v následujících třech letech využívány, kde budou získávat prostředky na své financování a budou tak moci s větší úlevou plánovat. To neznamená, že se něco nemůže změnit, ale na případné změny budeme připraveni.

Zdá se vám to příliš idealistické? Plánování není zas tak složité, když se dělá poctivě a člověk ví jak na to (dnes už je naštěstí dost metodických materiálů a návodů včetně on-line kurzů).

Demografický a sociální vývoj ukazuje, že poptávka po sociálních službách bude narůstat. Někde rychleji, někde pomaleji. O to důležitější je k plánování přistupovat opravdu poctivě a zdroje, které budou vždy omezené, využívat skutečně na ty nejzásadnější problémy. Kéž vás tento článek motivoval a inspiroval k tvorbě střednědobého plánu rozvoje sociálních služeb.

Autor vystudoval mimo jiné **Fakultu sociálních věd** UK, obor veřejná a sociální politika. Podílel se na realizaci několika výzkumných projektů v oblasti rozvoje sociálních služeb a působil též jako metodik při tvorbě NSRSS. Je předsedou MAS Společnost pro rozvoj Humpolecka, metodikem projektu tvorby SPRSS a autorem e-learningového kurzu „Jak získat maximum ze SPRSS“. Pravidelně publikuje na portálu Policy.eu.
PhDr. Ing. Vít Skála, Ph.D.

URL| <http://denik.obce.cz/clanek.asp?id=6758545>

Střednědobé plánování rozvoje sociálních služeb – jen pro velké?

9.8.2018 denik.obce.cz str. 00 Sociální problematika

PhDr. Ing. Vít Skála, Ph.D.

Na stránkách časopisu Obec a finance jsme se problematice střednědobého plánování rozvoje sociálních služeb (SPRSS) už věnovali. Naposled v čísle 5/2017, před tím např. v čísle 1/2017. Na tyto články nyní navážeme.

Odpověď na nadpis článku je nasnadě. S tvorbou každého strategického plánu jsou spojené náklady (minimálně časové, ale zpravidla i finanční) a tak je vždy nutné zvažovat, pro jakou úroveň má ten, který plán smysl. Pro obec se stovkou obyvatel asi opravdu není efektivní se do rozsáhlejšího strategického dokumentu pouštět. Za úvahu již to však stojí u obce o tisíce obyvatelích. Přesto však náklady na zpracování takového plánu spíše převáží nad přínosy.

Naštěstí však existují možnosti, jak i relativně malá obec může mít pro své obyvatele kvalitní strategický dokument, a přitom na tom finančně nevykrváčet. Cestou je spojit úsilí několika obcí dohromady a udělat takový plán společně, např. pro celé území příslušné obce s rozšířenou působností (ORP). K tomu jsou velmi vhodné místní akční skupiny, které disponují personálním a znalostním potenciálem. Tomuto postupu nahrává i relativně štedrá podpora z evropských fondů. I ty nejmenší obce tak mohou mít systémově zabezpečenou sociální oblast, přitom to starosty zatíží minimálně a obecní pokladny nezatíží vůbec. A starostové tak mohou naplňovat jedno z hlavních poslání obcí.

Příležitosti se chopila i místní akční skupina Společnost pro rozvoj Humpolecka (www.humpolecko.cz), která v současné době zpracovává SPRSS pro celý region ORP Humpolec.

Organizace práce

Když jsou peníze, jde i to, co do té doby nešlo. Podpora z evropského sociálního fondu (ESF) je něco, co této činnosti rozhodně pomůže, a tak zpracování žádosti o dotaci je logicky prvním krokem. Snad se výzvy na tuto činnost ještě dočkáme. Zpracování projektové žádosti vás přinutí zformulovat postup práce do podoby projektu, rozmyslet si skladbu a složení projektového týmu, naplánovat harmonogram a při tvorbě plánu postupovat dle standardních metodik.

Na Humpolecku jsme tento projekt naplánovali na dva roky a jako organizační strukturu jsme zvolili čtyřčlennou řídicí skupinu, která zajišťuje operativní řízení a administrativu projektu, šestičlennou koordinační skupinu, která má na starosti koordinaci odborných prací na SPRSS a dále čtyři pracovní skupiny (rozšíření služeb pro seniory a zdravotně postižené, aktivizace dlouhodobě nezaměstnaných, rozvoj ostatních sociálních služeb, rozvoj spolupráce s Krajem Vysočina). V každé pracovní skupině je cca 5 členů. Jedná se vždy o mix zástupců zadavatelů, poskytovatelů a uživatelů sociálních služeb. Vedoucí pracovní skupiny je automaticky členem koordinační skupiny. Kupodivu největší problém byl zajistit vhodné zástupce uživatelů. Ale nakonec se podařilo najít ochotné osoby, které se mohou vyjadřovat za větší skupinu obyvatel v obdobné situaci. Možná se tato struktura pro území o 17 tis. obyvatelích může zdát příliš složitá, ale v praxi se nám velmi osvědčuje.

1. Dobře naplánujte práci

Když máte zajištěné finanční zdroje, je třeba podrobněji rozpracovat harmonogram prací, pokud jste podrobný plán nezpracovali rovnou při tvorbě žádosti o dotaci. Obecně je možné vlastní práce na každé strategii rozdělit na tři etapy. Analytická část, syntetická (strategická) část, finalizační část. Na Humpolecku se řídíme doporučenou metodikou pro tvorbu veřejných strategií Ministerstva financí z roku 2012. Tato metodika má 7 fází.

Při plánování časového harmonogramu je třeba dobře rozvrhnout čas mezi jednotlivé aktivity. Chybou by bylo většinu času strávit analytickou prací a pak během několika týdnů udělat syntézu a strategickou část. Stejně tak podcenění analytické části vede k chaotickému zpracování strategické části. My si práci naplánovali zhruba na poloviny. Jeden rok analytická část, druhý rok strategická část, s tím, že na závěrečnou finalizaci máme 4 měsíce.

2. Jak zjistit, co je třeba?

Analýza potřeb je jedna ze základních činností, které musíte při tvorbě SPRSS realizovat. Často se mnozí zpracovatelé vrhnou do anket, jedná se ale o nejméně vhodný způsob. Návržnost dotazníku je velmi malá, v řádech jednotek procent, a to nereprezentuje reálné potřeby území.

Platí, že pokud do projektu vložíte data nevalné hodnoty, ani výsledek nemůže za moc stát.

Jak tedy zjistit jaké sociální služby jsou na daném území potřebné? Je vhodné zeptat se těch, kteří tyto služby již poskytují. My připravili osnovu polostrukturovaného rozhovoru s poskytovateli a řídicí tým + metodik se dotazují všech poskytovatelů sociálních služeb v regionu na jejich zkušenosti a pohledy. Na větším území je třeba provést jejich výběr, ale mezi respondenty by měly být zapojeny všechny typy poskytovatelů služeb.

Pohled poskytovatelů může být zkreslený, ovlivněný profesní slepotou. Proto jsme připravili i dotazníky pro jednotlivé cílové skupiny a na základě náhodného výběru tyto dotazníky vyplňují poskytovatelé sociálních služeb se svými klienty.

To však stále není plný obraz reality. Proto řídicí tým realizuje rozhovory se zadavateli, což jsou na našem území sociální odbor města Humpolec a starostové větších obcí.

Abychom zachytili i vazbu na potenciální uživatele sociálních služeb, tedy ty, kteří dosud nejsou v evidenci poskytovatelů, připravili jsme doplňkově i anketu pro veřejnost, kterou šíříme prostřednictvím sociálního odboru města Humpolec, pracoviště Úřadu práce a starostů obcí.

Protože podněty některých aktérů naznačují potřebu nízkoprahového centra pro mládež v Humpolci, navíc jsme připravili dotazníkové šetření, které vyplňují žáci druhých stupňů základních škol a studenti středních škol. Dotazník, vyplňovaný on-line v rámci výuky občanské výchovy, má díky vstřícnosti vedení škol vysokou návratnost.

Zdá se vám to rozsáhlé? To ještě není vše. Paralelně realizační tým zpracovává demografickou analýzu území a další statistická data, která jsou o poskytování sociálních služeb v našem zájmovém regionu dostupná. Díky spolupráci s městem Humpolec a Úřadem práce pracujeme se skutečně relevantními zdroji a využíváme i web ČSÚ.

Zpracovávali jsme také analýzy problémů, abychom si lépe situaci strukturovali a věděli na co se zaměřit při primárním sběru dat. A na co jsou pracovní skupiny? V jejich rámci byly tvořeny stromy problémů (příklad viz obrázek), používané osnovy rozhovorů a dotazníky a jsou na nich diskutovány zjištěné poznatky. Strom problémů dlouhodobé nezaměstnanosti

3. Syntéza

Toto je velmi příjemná fáze, neboť nyní je třeba všechny poznatky shromážděné různými kanály dát dohromady, vytáhnout to nejdůležitější, určit další směr a rozplánovat konkrétní cestu žádoucím směrem.

V dalším článku, za cca rok, napíšu, jak jsme to udělali, ale pokud nechcete čekat, uvádím, jak to máme v plánu.

Vyhodnocené rozhovory a dotazníky budeme diskutovat na pracovních skupinách. Tato výměna názorů mezi různými aktéry upřesní interpretace zjištěných poznatků a společně doformulujeme vizi sociálních služeb na období 15 let. Pak si stanovíme reálné cíle na období tří let, tj. období platnosti plánu, který vytváříme.

Bude jeden strategický cíl za celý plán, který bude mít specifické cíle pro každou prioritní oblast. Ty budou pravděpodobně čtyři, stejně jako je počet našich pracovních skupin. Pokud analytická část přinese nějaké zásadní zjištění, může být specifických cílů více nebo méně.

Toto nalézt a správně popsat nám zabere cca dva měsíce. Pak opět v pracovních skupinách zpracujeme návrhy konkrétních opatření a stanovíme indikátory, dle kterých se pozná, že bylo daných opatření dosaženo. Ke správnému vyčíslení indikátorů nám poslouží data z analytické části. Toto nám zabere opět pár měsíců.

Pak si řekneme, kdo co může pro naplnění cílů udělat a jestli budeme hodně úspěšní, podaří se za tím účelem uzavřít rámcové smlouvy nebo alespoň memoranda o spolupráci.

Pak si ještě nastavíme, jak budeme kontrolovat, zda se nám daří vytčené cíle plnit, jaké budeme dělat kroky, pokud dojde k nějaké významné odchylce a jakým způsobem budeme strategii v ročním intervalu aktualizovat.

4. Finalizace

Zhruba čtyři měsíce před ukončením projektu budeme již mít vše v jednom dokumentu a dílčí části odsouhlasené členy jednotlivých pracovních skupin. Vše dáme do jednotné formy a podoby. Naštěstí máme šikovnou koordinátorku projektu, která to zvládne skvěle zkompletovat.

Musíme si dát pozor, abychom se při finalizaci neodchýlili od nějakých citlivějších konsensů. Funguje zde velmi dobrá spolupráce jednotlivých subjektů a výborná komunikace s městem Humpolec i Krajem Vysočina. Mimochodem zástupci kraje jsou členy jedné z pracovních skupin. Veškerá jednání mají neformální a tvůrčí atmosféru.

Závěrem

Výsledkem bude velmi konkrétní informace pro starosty všech obcí v regionu (i ty s několika desítkami obyvateli), co mohou místní organizace udělat pro jejich občany a jestli to případně bude obecní kasu něco stát. A poskytovatelé budou mít jasnější představu, jak budou jejich služby v následujících třech letech využívány, kde budou získávat prostředky na své financování a budou tak moci s větší úlevou plánovat. To neznamená, že se něco nemůže změnit, ale na případné změny budeme připraveni.

Zdá se vám to příliš idealistické? Plánování není zas tak složité, když se dělá poctivě a člověk ví jak na to (dnes už je naštěstí dost metodických materiálů a návodů včetně on-line kurzů).

Demografický a sociální vývoj ukazuje, že poptávka po sociálních službách bude narůstat. Někde rychleji, někde pomaleji. O to důležitější je k plánování přistupovat opravdu poctivě a zdroje, které budou vždy omezené, využívat skutečně na ty nejdůležitější problémy. Kéž vás tento článek motivoval a inspiroval k tvorbě střednědobého plánu rozvoje sociálních služeb.

Autor vystudoval mimo jiné **Fakultu sociálních věd** UK, obor veřejná a sociální politika. Podílel se na realizaci několika výzkumných projektů v oblasti rozvoje sociálních služeb a působil též jako metodik při tvorbě NSRSS. Je předsedou MAS Společnost pro rozvoj Humpolecka, metodikem projektu tvorby SPRSS a autorem e-learningového kurzu „Jak získat maximum ze SPRSS“. Pravidelně publikuje na portálu Policy.eu.

URL| <http://www.dvs.cz/clanek.asp?id=6758545>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

dvs.cz

Dějinné zkušenosti se musejí obnovovat

9.8.2018 bohumildolezal.cz str. 00

Letos uplyne padesát let od vpádu vojsk Varšavské smlouvy do Československa, po němž česká společnost ještě dalších dvacet let žila v područí Sovětského svazu.

Než se dostaneme k dění okolo pražského jara, ráda bych se zeptala na dobu, která mu předcházela. Používá se pro ni často označení „zlatá šedesátá“. Jak se na tuhle etapu díváte vy?

Já bych je „zlatá“ přímo nenazýval, byl to režim dosti odporný. Ale už tak kolem roku 1956 se začal pomaloučku rozkládat a v roce 1963 to nabralo plné obrátky. Rozklad se samozřejmě jevil tak trochu jako svoboda. Mohlo se trošku svobodněji mluvit. Tehdejší ideologický mainstream, komunisti s lidskou tvář, k tomu přistupovali tak, že sama idea bolševismu byla správná, jenom se to špatně dělalo. Zatímco například my ve skupině kolem časopisu Tvář jsme zastávali názor, že když má být svoboda, tak pořádná, a že se má vzít na vědomí, že nejen provádění, ale sama idea byla zruďná. Přímo natvrdo to tehdy veřejně říct nešlo, tak se musely volit způsoby, kde a jak to udělat. A volný prostor pro to bylo umění a věcné uvažování o něm.

Říkal jste, že zásadněji se situace začala měnit v roce 1963. Co se stalo?

Ono se to nedá říct tak úplně napevno, bylo to mezi rokem 1962 a 1963, kdy se dostalo do obrovských potíží národní hospodářství. Paradoxním důsledkem bylo, že komunisté museli zavést jakýsi omezený blahobyť. Na dluh, samozřejmě. Obyčejným lidem se zvedla životní úroveň, ale hospodářské problémy se tím samozřejmě ještě prohlubovaly, protože celý systém byl nefunkční.

Narodil jste se v roce 1940, mládí a dospívání jste prožil v padesátých letech, v době nejtvrďšího stalinismu. Co vás vlastně tehdy formovalo tak, že jste na začátku šedesátých let, když jste ukončil studia germanistiky, nastoupil do Tváře, časopisu, který se odkláněl od oficiální linie a sledoval to, co jste před chvílí shrnul jako „když svoboda, tak pořádná“. Kde jste získával informace, zkušenosti?

Neměl jsem to úplně jednoduché, protože jsem vyrůstal v prostředí, které sice nebylo agresivně bolševické, ale dost konformní, a hlavně bez příliš intenzivního zájmu o exkluzivní kulturu. Ve stalinismu jsem prožil jenom velmi rané dospívání, přechodu z benešovské republiky do bolševismu jsem vůbec nerozuměl, v letech 1949, 1950 jsem byl zblblý a ze školy indoktrinovaný, přecházelo mne to ale dost rychle. V roce 1953 mně bylo třináct let, a když jsme šly jako děti povinně na Gottwaldův funus (přesněji řečeno podívat se na jeho mrtvolu, vystavenou ve Španělském sále, fuj, to bylo hnusné), tak už mě zajímalo jenom to, jestli bude fyzika, nebo ne: měla být poslední hodinu, čekali jsme na ten tyátr ve frontě čtyři hodiny. Dopadlo to dobře, nebyla.

Musím říct, že režim mi byl čím dál odpornější, v docela každodenních záležitostech. Ale od roku 1956 se začal rozvolňovat. Například v kultuře. Objevovaly se knížky, které mi hodně pomohly se zorientovat, třeba deníky Jiřího Ortena, kde byly podrobné výpisky z básnickovy četby. Jména, o nichž jsem se ve škole nikdy nedozvěděl. Získávat informace bylo strašně těžké. Druhá velice důležitá věc byla, že jsem se naučil německy, studoval jsem němčinu na filosofické fakultě a zhruba od roku 1957 nebo 1958 jsem byl běžně schopen poslouchat rádio (velmi často jsem poslouchal politické pořady na Südwestfunk, z neznámých důvodů to bylo v Praze na středních vlnách slušně slyšet) a číst knížky. To mi pomohlo, byla to pro mě brána do světa a do svobody.

Takže to bylo v zásadě samostudium?

Ano, ale taky jsem narážel na starší lidi, kteří měli ještě víc jasno než já. A na své generační souputníky, kteří byli podobně nespokojeni jako já. Musím říct, že všichni mí kamarádi-vrstevníci byli tenkrát o něco míň nespokojeni než já a že mi to šlo strašně na nervy. Nicméně se to pak velmi rychle srovnalo. Někdy v roce 1958 jsem dospěl k závěru (najednou, v jeden den, a připadal jsem si jako svatý Pavel na cestě do Damašku), že nikoli „idea správná, vykonávání špatné“, ale že je to celé zruďné od začátku do konce. Je zajímavé, že současně jsem dospěl i k tomu, že vyhnání sudetských Němců bylo svinstvo. S naprosto jednoduchým zdůvodněním – to se prostě nedělá. A tak jsem se v téhle zemi stal jaksi cizincem a hledal jsem spřízněné duše. To byl ten okruh, který posléze začal vydávat časopis Tvář, jehož redaktorem jste se stal i Vy?

Já jsem tam byl zaměstnaný externě, redigoval jsem rubriku poezie a pravidelně jsem psal o poezii. Tvář byla maličký časopis, měsíčník, a měla jenom šéfredaktora a sekretářku.

Vznikla tak, že si ho mládež ve Svazu československých spisovatelů – svaz si loajální mládež vytvářel už od dob stalinismu jako institucionální zázemí – vydupala na sjezdu spisovatelů v roce 1963, kdy se situace pomalu

uvolňovala a oni se začali emancipovat. Ten časopis pak vůbec nebyli schopní dělat, protože to neuměli, a tak do něj natahali další lidi. Dostal se tam literární kritik Jan Lopatka, můj kamarád z fakulty, přes něj pak já a Jan Nedvěd, Nikolaj Stankovič a další. Už předtím tam byl Jirka Němec, díky němu se tam dostal Ladislav Hejdánek a zároveň a hlavně Emanuel Mandler, který se stal guru celého hnutí. A last but not least Václav Havel, s nímž jsme tenkrát měli zcela neproblémové vztahy, ale zato s ním mělo problém vedení Svazu – byl totiž v podstatě už světově známý a komunisté s lidskou tváří byli mocní snobi. Svazovou mládež, která si časopis vytvořila, jsme postupně setřásli. To byl sice začátek našeho konce, ale díky tomu jsme to mohli rok dělat docela slušně a nezávisle. Víc se tenkrát dosáhnout nedalo.

Časopis Tvář byl jedním z mála periodik, jehož vycházení bylo v šedesátých letech, v roce 1965, zakázáno. Jaké byly důvody?

Tvář byla zastavena, to byl přesný termín. To je jako odsun místo vyhnání. Byla zastavena s tím, že neplní své poslání časopisu pro mladou literaturu, a je pravda, že my jsme to jako mládežnický časopis nedělali. Ve vedení Svazu bylo rozhodnuto, že se tam musí vrátit svazová mládež, lidi jako Jiří Gruša, Josef Hanzlík, Petr Kabeš, Václav Hons, a hlavně že musí odejít šéfredaktor a z redakční rady Emanuel Mandler, Jiří Němec a Ladislav Hejdánek, to byli ti starší, zkušenější a vzdělanější než my ostatní, vybrali si je velmi citlivě. V důsledku toho jsme řekli i my ostatní, že na to kašleme. Vedení Svazu už ale bylo nalomené a nakonec přišlo na to, že takhle buransky to rozhodnout nemůžou. Taky proto, že jsme udělali obrovskou protestní akci, kterou podepsali taková papaláša a literární generálové jako Jaroslav Seifert, Vladimír Holan, dokonce Jan Werich, všichni režiséři nové filmové vlny v čele s Milošem Formanem. A tak to tedy ve Svazu udělali tak, že Tvář omezili, pokud jde o příděl papíru, ale jinak že bude moci vycházet dál. V tu chvíli se ale zašprajcoval Ústřední výbor KSČ, který měl právo veta, a řekl dobře, ale žádný Nedvěd, Hejdánek, Mandler, Němec. A naše reakce byla: dobře, v tom případě si to strčte za klobouk.

Tvář nebyla, jak říkáte, mládežnický časopis. Jaké možnosti jste tenkrát měli v tématech a způsobu psaní? Jak konečkonců ukazuje zastavení Tváře, prostor pro to, o čem a jak psát, byl přece jenom stále ještě velmi úzký.

Problém byl následující: tenkrát šlo o to uskutečnit jakousi svobodu, ale nemohlo se psát ani říkat, že bolševismus je nelidský a že jsme ruská kolonie. Co se dalo dělat, byla za prvé umělecká kritika, to znamená kritizovat všechno, co je špatné, taky takovou literaturu, která nebyla nic jiného než nástroj ideologie. To už bylo svým způsobem možné, brát literaturu jako literaturu a tak dále. Tím ale už bylo k zákazu nakročeno. Druhá věc bylo otevření se do světa a otevření se do naší minulosti. Protože poté, co jsme se fakticky stali gubernií, nebo kolonií ruského impéria, kterému se říkalo Sovětský svaz, byli jsme úplně odříznutí od své minulosti a od prostředí, do kterého jsme v minulosti patřili. Na tyto vztahy jsme se pokoušeli navazovat na kulturní a umělecké úrovni. A to byla ta druhá půlka, která stačila k tomu, abychom byli zakázáni.

Jakási politická svoboda vznikla pak až těch pár měsíců roku 1968 před ruskou invazí, po faktickém zrušení cenzury. Byla to strašně krátká doba na to, aby vznikl nějaký politický, skutečně účinný koncept. Pořád jsme byli ruská kolonie a to, co by – snad, možná – bylo reálně možné, byla nějaká, dejme tomu, finlandizace. Nic takového ovšem nevzniklo. Reformní komunisté si mysleli, že se udělá jakási částečná svoboda, například svoboda projevu. To má sice k demokracii pořád ještě hrozně daleko, ale zároveň to úplně stačí na to, aby se totalita totálně zhroutila. Což se tedy i stalo. A pokud Rusové – tedy přesně řečeno ruští bolševici – nechťeli, aby se jim ta rakovina rozlezla po celé jejich tramtárii, tak sem přijet s tanky vlastně museli. Bylo to hnusné, ukázali, co jsou zač, a v tom směru to snad byl další hřebíček do jejich rakve, jenomže hřebíčky se pak zatloukaly ještě dalších dvacet let.

Jedním z hlavních témat šedesátých let bylo zrušení cenzury, k čemuž skutečně došlo na jaře 1968. Jak cenzura vlastně fungovala a kdy došlo k jejímu obnovení?

Za „normalizace“ jsem si zpětně dokázal uvědomit i jakési relativní výhody předběžné cenzury. Ne že by cenzura měla být, ale v každém případě je předběžná cenzura lepší než to, co tu bylo potom, dusivý teror, kdy nikdo nevěděl, za co ho vykopnou či existenčně zničí. Předběžná cenzura fungovala tak, že každý rukopis musel dostat osmihranné razítko, a potom ho směli v tiskárně vytisknout. Tím vlastně cenzurní orgán převzal do jisté míry zodpovědnost za to, co vyjde. A autor byl zase do jisté míry z obliga. Jak se postupně zmírňovaly ideologické požadavky na cenzuru, tak na sebe bolševické úřady vlastně braly značnou část spoluzodpovědnosti za to, co vychází. Ty, co byli pod články podepsaní, už nebylo možné tak snadno vyhodit, perzekvovat nebo zavřít. Právě z hlediska normalizačních poměrů to byla velká vymoženost. Od jara 1968 pak cenzura skoro vůbec nefungovala, protože cenzoři měli strach něco vyškrtávat. Byla vlastně úplná svoboda tisku, v kulturně-umělecké oblasti, kde jsem se pohyboval, trvala fakticky až do poloviny roku 1969. Potom už to bylo tvrdé a řešily to zákazy médií. Tvář byla tehdy zakázána podruhé. Ale už jsme se nemohli pyšnit tím, že jsme byli jediní, byli jsme tenkrát jen jedni z mnoha

V souvislosti s šedesátými lety mě zajímá ještě jedno téma, a to vyrovnávání se s bezprostřední minulostí, návraty k ní. Vy už jste mluvil o odsunu sudetských Němců, česká společnost se s ním potýká vlastně až do současnosti. V šedesátých letech ale došlo alespoň k částečné rehabilitaci politických vězňů. Bylo také možné

vydávat texty autorů, kteří v padesátých letech nesměli, anebo nechtěli publikovat. Byla padesátá léta tehdy opravdu jedním z hlavních témat ve společnosti, nebo se to tak jeví jen z odstupu?

Bylo to základní téma. Padesátá léta k nám nevnesl nikdo menší než Nikita Sergejevič Chruščov. Svérázným způsobem, který krystalizoval v už zmíněné teorii, že idea je dobrá, jenom se blbě prováděla. Názory na to, co všechno bylo blbě, se samozřejmě lišily. Čili jakési vědomí o zločinech, které se tu páchaly a které do té doby vlastně nikdy nebyly oficiálně ve společnosti zmíněné, tu bylo. Mezi lidmi se to šířilo šeptandou, ale tak mohutnou šeptandou, že to byl skoro řev. Spousta perzekvovaných byla sice postupně propuštěna, ale rehabilitován z nich nebyl prakticky nikdo, v podstatě ani komunističtí „zločinci“ ze Slánského procesu (i když zrovna tihle lidé nebyli nic moc, přesto to byla zjevná hromadná justiční vražda; rehabilitovali je většinou občansky, ale ne „stranicky“, to znamená morálně v rámci partaje). Poměry to byly děsné.

Tvář byla obnovena v roce 1968, na jaře byla zrušena cenzura, generálním tajemníkem KSČ se stal Alexander Dubček, prezidentem Ludvík Svoboda. Pro tohle období, které skončilo vpádem vojsk Varšavské smlouvy do Československa, se vžil název pražské jaro. Kde vy jste byl v tu dobu? Jak jste to prožíval?

Nejdřív bych to upřesnil: Tvář byla formálně povolena v dubnu, to znamená za pražského jara. Pak přijeli Rusové a Tvář začala vycházet až v říjnu, tedy v době „pražského podzimu“. Mohli jsme pracovat až do léta 1969 a měsíčníku vydat celkem osm čísel. Člověk musel být spokojený s málem. Někdy na jaře 1968 jsem byl pozván do Alpbachu do Rakouska na setkání, které se jmenovalo Europäisches Forum a které tehdy sloužilo hlavně k tomu, aby se tam čeští emigranti setkávali s lidmi z Československa a navázali s nimi bezprostřednější styky. Ale nebyli tam jen oni. Když jsem tam 19. srpna přijel, přihlásil jsem se do jednoho filozofického semináře, který vedl nějaký profesor z Vídně, horlivý zastávce Frankfurtské školy. Byl ovlivněný západním studentským revolučním hnutím a bylo zjevné, že tam přijel, aby nám buranům z Východu ukázal, jaké problémy teď opravdu má kapitalismus v Evropě. A druhý den mu do toho přijeli Rusové. Měla byste vidět, jak ten člověk schlípl. Vzal si mě stranou a říkal mi: „Nemyslete si, my tady sice jsme pro jakousi antikapitalistickou revoluci, ale s nasazením tanků rozhodně nepočítáme.“ Vidět ho v tu chvíli bylo pro mne jakési tiché zadostiučinění.

Jinak jsem odtamtud rychle odjel, vlastně z přizemních důvodů. Měl jsem doma rodinu, malé dítě, kamarády, byla to moje vlast, na kterou jsem byl vázán – rozhodnout se pro emigraci je v reálu daleko těžší, než si to člověk představuje z literatury. Takže jsem 23. srpna v poledne přijel a hned jsem se zapojil do „ilegální“ Tváře (jmenovalo se to Slova svobody). Musím říci, že následující týden byl jeden z nejhezčích zážitků mého života. Měl jsem sice taky strach, jako ostatně skoro každý: nikdo nevěděl, jak to skončí, večerku vyhledovali okupanti dennodenně zcela spontánně střelbou z kulometů, mezi sedmou a osmou večer – ale na druhé straně mezi lidmi panovala tak velká solidarita, jaká panuje jenom v takhle výjimečných chvílích. Netrvá nikdy moc dlouho, pokud za tím není nějaký výrazný program a výrazná organizace. A ta za tím prostě nebyla a ani nemohla být. Přesto to bylo moc hezké a taky prospěšné.

Byla pro vás ta invaze, ale i ta následná solidarita, o které mluvíte, překvapením?

Já a moji kamarádi z Tváře jsme pražskému jaru moc nedůvěřovali, považovali jsme je za strašně nedůsledné a politicky naprosto mimo. Oni si představovali, že zavedou omezenou vnitropolitickou svobodu a zároveň přesvědčí ruské vedení, že budou naprosto loajální v zahraničněpolitických věcech. Tahle koncepce byla šílená: Rusové si velmi dobře spočítali, že jednak by se jim to začalo šířit po celé jejich říši a jednak, jakmile by to trochu šlo, by ti to jejich čeští partneři nejspíš většinu slibů porušili. Takže my jsme čekali, kdy sem najedou.

Nicméně když sem najeli a když se proti tomu těsně nadpoloviční většina politbyra vzbouřila a odvezli je do Moskvy, byli jsme s nimi loajální: protože co nám zbyvalo? Brali jsme to tak, že jsou to naši státní představitelé, my jsme je sice nevolili, takovouto legitimitu nemají, ale mají teď od nás jakousi vypůjčenou legitimitu, vzali na sebe ten závazek, kterému musí dostát, a my je v tom budeme podporovat. To tady dělali úplně všichni, mimo vyslovených zrádců. A bylo to správné. Jenomže odvrácení naší důvěry naprosto hanebně zklamali, až na jednoho, Františka Kriegla. Toho si vážím, i když názorově bychom se jistě v mnohém nebyli shodli.

Teď se velmi často říká, a v disidentských kruzích to bylo oblíbené, jak česká společnost selhala za normalizace a jakou projevila obrovskou slabost a přizpůsobivost. Ale málo se bere v úvahu, že lidé byli napřed zrazení svým politickým vedením, svými politickými elitami, které se vykašlaly na jejich důvěru. Já neříkám, že je to absolutní pardon a vyvinění, ale je to určitě polehčující okolnost.

Když se vláda vrátila z Moskvy a vlna té solidarity skončila, v jaké jste se ocitli situaci, pokud jde o vaši práci, o vydávání Tváře?

My jsme ten časopis dělali, dokud to šlo. Po zákazu část z nás došla k závěru, že kulturní oblast je na x příštích let úplně zabetonovaná, a odešli jsme do „praktického života“. Někdy čas jsme dělali nádeníky, potom jsme si pořídili výrobu hraček, která nám vydržela čtyři roky (text Emanuela Mandlera pojednávající o této zkušenosti vyšel pod názvem Komunální dobrodružství v RR č. 35/1997). Pak se ukázalo, že ani to pořádně nejde. Od roku 1974 jsem tedy patnáct let pracoval jako programátor u počítače. Musel jsem se to naučit, ale nebylo to těžké a musím se přiznat, že mne ta práce bavila.

Když v roce 1989, po dvaceti letech normalizace, došlo v listopadu ke změně režimu v takzvané sametové revoluci, do politiky se vrátila řada lidí, kteří byli tím či oním způsobem spojeni právě s pražským jarem. Ať už to byl třeba Alexander Dubček, jehož návrat se ale vlastně nevydařil, nebo celá řada jiných aktérů. Mělo pražské jaro, to, co se tehdy na konci šedesátých let odehrálo, nějaký vliv na obnovení demokracie na začátku let devadesátých?

Tohle se strašně těžko formuluje, protože: co to vlastně bylo pražské jaro? To bylo jako zemětřesení. Přírodní děj, který byl nezávislý na vůli lidí. Režim se zhroutil a došlo ke spontánnímu pokusu tehdy zodpovědných politiků zachránit ho jeho zlidštěním. Žádná faktická alternativa tady nebyla, protože na ni nebyl čas. Například Václav Havel někdy na začátku pražského jara navrhoval zavedení politické plurality v tom smyslu, že by k „socialistické“ straně vznikla „demokratická“: což bylo poněkud zvláštní, protože žádná socialistická strana, jako třeba německá SPD, tady tehdy nebyla, jenom reformovaná komunistická.

Nikdo si nekladl otázku, jak to udělat, aby si tahle země mohla pod příšerným ruským tlakem udržet aspoň trochu autonomie. Takhle skromný nikdo nebyl, všichni chtěli obrátit svět vzhůru nohama a naruby. Třeba Finům se svého času povedlo si jistou autonomii vydobýt: jenomže oni předtím dokázali dát Rusům velmi citelně najevo, že se umí bránit. Na rozdíl od nás.

Co z toho tedy mohlo přežít? Spousta lidí, kteří se angažovali, byli nejdřív stalinisté, potom stalinisté s lidskou tvář, pak stalinismus ztráceli a zbyla jim lidská tvář, ale pořád ve své minulosti tak trochu vězeli. Neuměli to zreflektovat a snažili se sami před sebou nějakým způsobem rehabilitovat. Tím vznikl v politice strašný nepořádek. Nejsmutnější mi na tom připadá, že lidé jako Václav Havel těmto lidem nakonec v sedmdesátých letech vyšli vstříc. Nemyslím, že by reformní komunisté měli být „donuceni až k pláči“; šlo jenom o to, aby bylo jasné, že ten koncept sám o sobě byl krajně nešťastný a nesprávný. A tohle se tady zmatlalo do takové divné kaše. Nakonec se do toho nějak dostali vlastně i normalizační komunisté. To je podstata toho „nevyrovnání s minulostí“, o němž se u nás od roku 1990 mluví.

Jako jisté dědictví pražského jara na začátku devadesátých let tedy vidíte to, že reformní proces šedesátých let byl spojen s komunistickou stranou a po listopadu 1989 tady byly snahy na tuhle linii nějak navázat?

Bylo by nespravedlivé říkat ve vztahu k pražskému jaru, že nebylo na co navázat. Jednak lidé opravdu chtěli víc svobody a chtěli to upřímně, i když o tom neměli vždycky úplně přesné představy. A já jsem přesvědčen, že i na tom, co chtěli reformní komunisté, bylo spousta upřímného a že je to třeba ocenit. Ale ještě jednou: neexistovala tady naprosto jasná představa, že se zároveň musí udělat tvrdá dělicí čára mezi tím, co tu bylo předtím. Problém byl v tom, že jsme byli ruská kolonie, v níž byla zavedená ideologie odvozená z evropského marxismu, jejímž cílem bylo držet u moci ten poměrně zaostalý a dosti brutální režim. Bývalé komunistické elity si nedovedly jasně přiznat, co vlastně v těch padesátých letech dělaly. Nejde přitom o to, aby si posypali hlavu popelem, plakali a trhali na sobě šaty. Vůbec ne. Jde o to, aby si nějak v koutku duše připustili, že se musí říci, co to opravdu bylo. Někteří to dokázali, ale mně se zdá, že jich nebylo moc.

Po roce 1989 jste také na čas vstoupil do aktivní politiky a politické dění komentujete dodnes. Je pro vás zkušenost z šedesátých let důvodem, proč jste opustil literární kritiku a literární historii?

Jako literární kritik jsem působil až do roku 1969, do zákazu Tváře. Nechal jsem toho proto, že kdybych v té strašné situaci, jaká tady tenkrát byla, psal dál o básničkách, tak bych si připadal jako pianista v podpalubí potápějícího se Titaniku, který hraje Chopina. To se mně zdálo být lehce od věci.

O co mi od „normalizace“ šlo, byla snaha o rekonstrukci české národní společnosti jako demokratické společnosti, která je vázaná na západní prostředí. To je dědictví české politiky 19. století. My jsme sice byli vždycky periferií Západu, ale poctivou periferií. Každý nemůže být centrum, někdo musí být periferií, na nás připadla periferie, dělejme to poctivě. A tady při tom jsem zůstal a bylo logické, že když se začala rekonstruovat demokracie, snažil jsem se v tomto smyslu angažovat. To zaprvé.

Zadruhé: do politiky jsem se vlastně dostal daleko dřív, a to už v roce 1987, kdy jsme v rámci disentu ustavili skupinu, která se snažila ho otevřít, to jest prolomit bariéru disidentského ghetta a otevřít politické problémy. V tomto směru jsme měli praktické návrhy, poslední návrh byl někdy ze září roku 1989. Navrhli jsme, aby se jednotlivé disidentské skupiny pokusily, pokud to jde, rekonstruovat, proměnit v zárodky politických stran. Navrhli jsme to například Nezávislému mírovému sdružení a paní doktorka Marvanová to tenkrát rozhořčeně odmítla s tím, že jejich hlavním úkolem je boj za mír. A odmítly to ovšem i disidentské špičky včetně Václava Havla, s tím, že je to předčasné. Na začátku listopadu jsme tedy sami založili Liberálně demokratickou stranu, politickou stranu, a požádali jsme o registraci. Nic dalšího jsme v tom směru udělat nestihli, protože za týden to prasklo. Takhle jsem se dostal k politice.

Pak jsem byl dva roky poslancem Federálního shromáždění za Liberálně demokratickou stranu (v rámci OF). Pak jsem rok dělal šéfporadce premiéra Klause a v té souvislosti vstoupil do ODS. Tohle místo mi dvakrát nevyhovovalo, ale hlavně z toho důvodu, že jsem svým založením kverulant a na moji loajalitu to postavení kladlo příliš velké nároky. Jinak jsem rád, že jsem ten rok tu funkci zastával, ani trochu se za to nestydím a doufám, že jsem Klausovi byl aspoň trochu užitečný. Souhlasil jsem s Václavem Klausem ve dvou základních

věcech: že je třeba obnovit normální politické strany a že je třeba klidným způsobem rozdělit federaci. Považuji to obojí za správné i dnes. S Klausem jsem se pak celkem v dobrém rozešel a deset let jsem učil na **Fakultě sociálních věd**. Z ODS mě za rok vyhodili se zdůvodněním, že jsem neplatil příspěvky. Což je pravda, jen mi to sdělili přes média až ve chvíli, když jsem se rozhodl ze strany vystoupit po jakémsi nechutném zásahu do časopisu Denní telegraf. A psal jsem. Píšu vlastně dodnes.

Ve svých textech sledujete českou politickou scénu a vůbec českou společnost. Jednou z určujících zkušeností právě z pražského jara je příchod sovětských vojsk a to, že jsme jimi následujících víc než dvacet let byli okupováni. V dnešní politice je zjevný silný příklon k Rusku, ze strany prezidenta, ale i jiných. Znamená to, že ta dějinná zkušenost je zapomenutá?

To by mě hrozně zajímalo. Já jsem se narodil v zemi, kde cizí vojska byla. Byla to vojska německá. Moc si to nepamatuji, protože v pětačtyřicátém mně bylo pět let. Pro generaci starší, než jsem já, byli niterným problémem Němci. Pro mě a pro mou generaci nejsou vůbec problém Němci. Pro mě a pro mou generaci jsou problém Rusové – tedy nemyslím ruský národ, ale ruskou imperialistickou politiku. A pak jsou tady mladší lidé. A jak se teď rozhlížím kolem sebe, zdá se mi, že pro ně není problém nic. Možná uprchlíci, kteří tu nejsou. Ale protože pro ně není zrovna problém nic, tak si budou muset hořt pořádný problém zažít. A předtím si ten pořádný problém nechť vytvořit. Mám skoro pocit, že už na tom mohutně pracují.

Dějinné zkušenosti se musejí obnovovat, zvláště když je společnost svým způsobem nedbalá a nemá jasno o tom, co se tady vlastně v posledních desetiletích dělo. V rámci svých chabých sil jsem se snažil proti tomu něco dělat, ale takové masové falšování vlastních novodobých dějin, jaké dnes (tj. zejména v letošním osmičkovém roce a zejména v babišovských médiích) probíhá v Česku, to snad není nikde v Evropě. Zejména když tu ještě pořád je jakási svoboda. Je to vlastně posun jakoby jen maličký – tedy asi takový, jako kdyby hezké holky začaly nosit umělé plnovousy. Ale je to děsné. Aby si někdo z vlastní vůle a svobodně takovým nestydatým způsobem falšoval vlastní dějiny, to se hned tak nevidí.

Nemáme nějaký ještě optimističtější závěr?

Já jsem optimista. Já jsem hrozný optimista. Pořád se musí něco dělat, dokud člověk není mrtvý. Ale té práce je nějak moc, řekl bych.

Ale pořád to ještě aspoň trošku jde, pořád je to ještě lepší než za normalizace, pořád je to lepší než za protektorátu, pořád je to lepší než za stalinismu. Já vím, že je to blbá útěcha, ale možná že je dobré si přece jenom i tohle trochu uvědomit. Vždycky může být ještě hůř. Važme si toho.

Bubínek Revolver Revue, 7. 8. 2018

URL| <http://bohumildolezal.cz/texty/rs3735.html>

Doplňovací volby v USA

8.8.2018 ČT 24 str. 08 21:31 Horizont

Tomáš ŠPONAR, moderátor

Velké povzbuzení pro opoziční demokraty. I přesto, že nezaznamenali reálný zisk. V doplňovacích volbách v Kansasu a především v tradičně republikánském Ohiu podle všeho těsně dotahují kandidáty, mohutně podporované prezidentem Donaldem Trumpem. Hlasování, které je považováno za test před podzimními volbami do amerického Kongresu, tak přineslo důležité signály.

Milada MCGRATHOVÁ, redaktorka

Venkovské oblasti Ohia a předměstí /nesrozumitelné/. Jako celkový ukazatel sil dvou hlavních amerických politických stran. Republikán Troy Balderson měl rozhodnou podporu muže číslo jedna.

Troy BALDERSON, kandidát na člena Sněmovny reprezentantů, republikán

Je to skutečně lekce pokory, stát na pódiu po boku prezidenta Trumpa.

Milada MCGRATHOVÁ, redaktorka

Demokrat Danny O'Connor ale náskok stahoval. Podle výsledků z volebních místností zaostal jen o 1 700 hlasů. Ještě se ale musí sečíst 8 tisíc korespondenčních lístků. A těch, kde je třeba ověřit oprávnění voliče. Prezident přesto už předem vyhlašuje vítěze.

redaktor /citace: Donald Trump, americký prezident, zdroj: sociální síť/

„Gratulace Troy Baldersonovi k velkému vítězství v Ohio. Velmi výjimečný a důležitý souboj.“

Milada MCGRATHOVÁ, redaktorka

Oba tábory z těsného souboje už vyvozují závěry před listopadovými volbami do Kongresu. Demokraté zdůrazňují, že okrsek v Ohio byl republikánskou državou od roku 1983. A sám Trump tam v prezidentských volbách jasně vyhrál. Opozice tak O'Connorův relativní úspěch vnímá jako příslib pro sen získat většinu v obou komorách Kongresu, nyní ovládaných republikány.

Danny O'CONNOR, kandidát na člena Sněmovny reprezentantů, demokrat

Něco vám povím. Chápete, jak je to těsné? Teď se nenecháme zastavit. Zítra si odpočineme, a pak budeme bojovat až do listopadu.

Milada MCGRATHOVÁ, redaktorka

Donald Trump přitom už mnohokrát dokázal, že je černým koněm politických soubojů. V primárách pro podzimní volby už dvanáctkrát po sobě vsadil na kandidáta, který pak nominaci získal. Třeba v Kansasu ale ještě může být zklamán. Jeho dlouholetý spojenec /nesrozumitelné/ vede nad současným republikánským guvernérem jen o necelých 200 hlasů. Milada McGrathová, Česká televize.

Tomáš ŠPONAR, moderátor

Takže důležitý test před podzimními kongresovými volbami ve Spojených státech a Jan Hornát z institutu Mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý večer.

Jan HORNÁT, amerikanista, politolog

Dobrý večer.

Tomáš ŠPONAR, moderátor

Pane Hornáte, sami jsme v tom příspěvku slyšeli, že to, jak teď ty doplňovací volby dopadly v těch dvou státech, je samozřejmě předmětem té stranické interpretace. Ale můžeme si myslet, že třeba speciálně to Ohio může signalizovat důležitý posun v podpoře demokratů nebo nárůst jejich preferencí. Můžou mít demokraté důvody ke skutečnému optimismu?

Jan HORNÁT, amerikanista, politolog

Demokraté jdou do těch voleb skutečně optimističtí. A to Ohio je v tom jen podpořilo. Protože už jenom to, že tento okrsek, dvanáctý v Ohio, byl kompetitivní, je velký úspěch. A vlastně demokraté i zároveň stáhli ten náskok, který měl Donald Trump v tom okrsku, oproti Hillary Clintonové, který vyhrál o 11 %. Takže samozřejmě toto jsou důvody pro optimismus. Ale co tento optimismus konkrétně, když se podíváme na to Ohio, může chladit nějakým způsobem, je to, že ten republikánský kandidát v tomto okrsku i samotnou republikánskou stranou byl považován za jakéhosi slabšího kandidáta. Takže možná i toto byl ten faktor, proč vlastně ty, ten demokratický kandidát O'Connor se dostal tak blízko k tomu republikánskému. Na druhou stranu, když se podíváme na ostatní doplňovací volby vlastně v tomto 115. Kongresu za poslední 2 roky, tak se odehrálo deset takových doplňovacích voleb, přičemž demokraté v nich obhájili jedno křeslo, jedno vzali republikánům, ale zbylých osm vlastně těch doplňovacích voleb vyhráli nebo obhájili vlastně republikáni. Byť to bylo vlastně relativně malý rozdíl. Tak republikáni tyto křesla obhájili. Takže se může stát i v těch listopadových volbách to, že demokraté sice přiblíží velice blízko té víře, ale nevyhrajou. Takže ještě samozřejmě není nic jisté.

Tomáš ŠPONAR, moderátor

Ano. A když mluvíme o výhře, tak mluvíme vlastně o změnu poměru sil současného, kdy v obou komorách Kongresu drží většinu republikáni. O změnu budou usilovat samozřejmě demokraté. To jenom říkám pro úplnost. Republikáni jsou ale z hlediska té obecné logiky politické v určité nevýhodě. Mají prezidenta, drží tu většinu, což obvykle jaksi voliče může povzbudit k nějaké změně. O co se můžou republikáni vlastně v tuhle tu chvíli opírat? V tom smyslu, že udrží to, co mají?

Jan HORNÁT, amerikanista, politolog

Já se domnívám, že je to zejména ekonomika. Protože to je vždycky téma číslo jedna v amerických volbách. Tak americká ekonomika je na tom velice dobře v tuto chvíli, takže to je ten hlavní opěrný bod, já se domnívám. Nicméně, jak jste zmiňoval, právě toto rozložení těch sil. Ve Spojených státech /nesrozumitelné/ američtí voliči mají skutečně jakýsi přirozený cit, bychom mohli říct, pro ty demokratické váhy a protiváhy v jejich systému. A historicky, když se na to podíváme, tak vždycky, když ta strana kontrolovala jak Bílý dům, tak Kongres, tak to vždycky byl hendikep a voliči většinou si vybrali minimálně v té Sněmovně, že se ten poměr těch sil proměnil a ta opoziční strana získala co nejdříve vlastně tu většinu. Aby mohla nějakým způsobem vyvažovat toho silného prezidenta.

Tomáš ŠPONAR, moderátor

Téma, které budeme 100% v Horizontu dál sledovat, také s Janem Hornátem. Z institutu Mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkujeme a přeje hezký večer.

Jan HORNÁT, amerikanista, politolog

Děkuji za pozvání.

Přehled akcí: Lidé si napříč Českem připomínají mrazivý konec nadějného jara 68

8.8.2018 ct24.cz str. 00 Domáci
volfovat

Výstavy fotografií, přednášky, koncerty, promítání filmů a dokumentů. Češi si začínají připomínat padesáté výročí invaze vojsk Varšavské smlouvy. Organizátoři připravili pro veřejnost desítky akcí, přičemž nejvíce jich logicky připadá na den, kdy do tehdejšího Československa vjely tanky: 21. srpen.

Odkaz

Grafika: 108 mrtvých z okupace Československa 1968

Dramatickou atmosféru srpnových dní z roku 1968 si mohou připomenout lidé napříč celým Českem – od Václavského náměstí po Ostravu či Plzeň.

Například Český rozhlas, který vysílal před padesáti lety do poslední chvíle, dokud jej po krvavých střetech neobsadili sovětsí vojáci, už 6. srpna a během následujících dní promítne v kině Regina celkem sedm klasických filmů z přelomu šedesátých a sedmdesátých let. Mezi ně patří Žert, Ucho, Spalovač mrtvol nebo legendární komedie Světáci.

Už několik dní je možné navštívit také Výstavu k 50. výročí okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy, která se koná na plzeňském magistrátu a uspořádala ji Československá obec legionářská.

Otevřená je v těchto dnech i výstava Normalizace skrytá v obrazech. Zájemci si v ostravském Dole Michal mohou prohlédnout regionální výtvarnou tvorbu z období po roce 1968 až do rozpadu Československa na začátku devadesátých let.

Největší výstava fotografií k sovětské invazi je v současnosti k vidění na pražské Staroměstské radnici. 21. srpen s Martou Kubišovou či s rebely

Nejvíce akcí se uskuteční 21. srpna, tedy v den, kdy do Československa v roce 1968 vtrhla vojska pěti armád komunistických zemí v čele se Sovětským svazem.

Velký koncert začne v osm hodin večer na Václavském náměstí v Praze. Vystoupí tam mimo jiné Marta Kubišová, Lucie Bílá a Vojtěch Dyk. V centru Liberce zase odpoledne zazní písně Karla Kryla a Olomouc si výročí okupace připomene koncertem Moravské filharmonie.

V Knihovně Václava Havla chystají besedu tří myslitelů – maďarské filozofky Ágnes Hellerové, ruského matematika Pavla Litvinova a krymsko-tatarského politika Mustafy Džemileva. Tyto osobnosti před padesáti lety proti invazi do Československa otevřeně protestovaly.

Na 21. srpen se připravují i univerzity. Například na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy se uskuteční celodenní historická simulace zasedání Rady bezpečnosti OSN. Mendelovo muzeum brněnské Masarykovy univerzity zve veřejnost na videomapping na téma invaze vojsk Varšavské smlouvy.

Odkaz

Historie.cs: Dva dokumenty, které pohnuly rokem 1968. Od Akčního programu KSČ ke 2000 slov

Některé výstavy se otevřou až po 21. srpnu. Například „Československý parlament v roce 1968. Výstava k 50. výročí pražského jara“ bude v Mytologické chodbě Valdštejnského paláce k vidění od 24. srpna do 9. září.

Fakta

Výběr dlouhodobých akcí

11. 7. až 19. 8. – Výstava Normalizace skrytá v obrazech, Důl Michal (Ostrava)

1. 8. až 31. 8. – Výstava „Srpen 1968 na Pardubicku“ (Pardubice)

4. 8. až 30. 8. – fotografická výstava Sovětská invaze – srpen 1968 (Staroměstská radnice)

6. 8. až 12. 8. – Letní kino '68 (Český rozhlas)

10. 8. – Výstava a ukázky dobové vojenské techniky na Václavském náměstí (Praha)

od 13. 8. – Výstava archivních dokumentů a fotografií na Horním náměstí (Olomouc)

15. 8. až 5. 9. – Venkovní výstava fotografií Paměť národa 68 (Post Bellum)

18. 8. až konec února 2019 – výstava Sovětská invaze srpen 1968 (Muzeum komunismu)

22. 8. až 31. 8. – výstava „Srpen 1968 objektivem Paula Goldsmithe“, (Jungmannovo náměstí, Praha, ÚSTR)

22. 8. až 12. 10. – výstava Osmašedesátý, rok nadějí a zklamání (Galerie Nahoře, České Budějovice)

24. 8. až 9. 9. – „Československý parlament v roce 1968, výstava k 50. výročí pražského jara“ (Valdštejnský palác)

Fakta

Výběr akcí, které se konají 21. srpna

11:00 – pietní akt u Českého rozhlasu (Praha)

10:00 až 16:00 – vzdělávací akce k připomínce invaze do Československa, historická simulace zasedání Rady bezpečnosti OSN (FSV - Hollar, Univerzita Karlova, Praha)

13:00 – zahájení Interaktivní výstavy Rok 1968 a české školství a knihovnictví (Národní pedagogické muzeum J. A. Komenského v Praze)

17:00 – vernisáž venkovní výstavy Srpen 1968 v Praze za přítomnosti Kamily Moučkové (před hlavní budovou Muzea hl. města Prahy na Florenci)

17:00 – křest knihy Neskloníme hlavy. Rok 1968 v Karlových Varech (Muzeum Karlovy Vary)

17:00 – koncert písní Karla Kryla (Liberec)

17:00 – vernisáž výstavy s názvem Rok 1968 v Brně očima cenzora (Špilberk, Brno)

18:30 – happening, pouštění rozhlasových záznamů z 21. 8. 1968 z Hradce Králové (Univerzita Hradec Králové)

19:00 – slavnostní koncert Moravské filharmonie (Olomouc)

19:00 – vernisáž Opening 68, koncerty a tři nové tematicky laděné výstavy: například výstava fotografa Josefa Koudelky Invaze 68 (Veletržní palác, Praha)

19:00 – beseda tří významných myslitelů a hybatelů – Ágnes Hellerové, Pavla Litvinova, Mustafy Džemileva (Knihovna Václava Havla, Praha)

20:00 – koncert (Marta Kubišová a další) a videomapping na historickou budovu Národního muzea (Václavské náměstí, Praha)

URL| <https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/2559289-prehled-akci-lide-si-napric-ceskem-pripominaji-mrazivy-konec-nadejneho-jara-68>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

ceskatelevize.cz

Bohumil DOLEŽAL
7.8.2018 bubinekrevolveru.cz str. 00
Edici Rr

BOHUMIL DOLEŽAL (nar. 1940 v Praze), vystudoval český a německý jazyk a literaturu na Filozofické fakultě UK. V letech 1962–68 byl redaktorem vydavatelství Čs. spisovatel, 1964–65 spolupracovníkem a členem redakční rady časopisu Tvář (časopis zakázán komunisty v roce 1965). V letech 1968–69 redaktorem obnovené Tváře (až do jejího definitivního zákazu na podzim 1969). V letech 1969–1989 působil jako montér, technický pracovník, programátor a systémový programátor, inventurník. V roce 1977 podepsal Chartu 77. V osmdesátých letech se podílel na přípravě ineditních sborníků, připravil jako samizdat výbor z politických článků a úvah Karla

Havlíčka, Františka Palackého, T. G. Masaryka. 1987–89 tajemník a místopředseda nezávislé iniciativy Demokratická iniciativa, v roce 1989 člen Českého helsinského výboru, 1990–92 poslanec Federálního shromáždění ČSFR za Občanské fórum/Demokratickou iniciativu, pak za Liberálně demokratickou stranu (nové jméno Demokratické iniciativy), v roce 1992 přestoupil do ODS, roku 1994 vyloučen za neplacení příspěvků. V letech 1992–93 šéf poradců premiéra Václava Klause. V letech 1993–2002 přednášel české a maďarské politické myšlení na **Fakultě sociálních věd** UK. V roce 1995 spoluinicioval společné prohlášení českých a sudetoněmeckých intelektuálů „Smíření 95“. Od roku 2000 vydává internetový politický zápisník Události. Knižně vydal: Nesamozřejmá politika (Torst 1996),

Události, fejetony (Prostor 2004), Netrpěná literatura (Torst 2007), Události 2004–2010 (Plus 2010), Karel Havlíček. Portrét novináře (Argo 2013).

Laureát Ceny Revolver Revue za rok 2011. RR v č. 88/2012 publikovala proslovy laureáta, Michaela Špirita a Adama Drdy, pronesené při slavnostním předání Ceny na Večeru RR v pražské kavárně Malá ryba, s fotografiemi Karla Cudlína.

V Edici RR od autora vyšlo:

URL| <http://www.bubinekrevolveru.cz/bohupil-dolezal>

ČEZ potvrzuje celoroční výhled čistého zisku 12 až 14 miliard Kč

7.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: ČEZ, energetika, výsledková sezóna, výsledky, jádro, OZE

Skupina ČEZ v prvním pololetí vydělala 7,7 miliardy korun a potvrzuje celoroční výhled čistého zisku na úrovni 12 až 14 miliard korun. Meziroční srovnání zisku je významně ovlivněno jednorázovými výnosy roku 2017 ve výši téměř sedm miliard korun, zejména prodejem akcií MOL. Hodnota ČEZ vzrostla od začátku roku o téměř 47 miliard.

„Výsledky prvního pololetí jsou v souladu s naším očekáváním, a proto potvrzujeme celoroční výhled hospodaření na úrovni čistého zisku i na úrovni EBITDA. V prvním pololetí se nám podařilo navýšit výrobu z jaderných zdrojů o 1,0 TWh díky úspěšné realizaci plánovaných odstávek a nižšímu rozsahu neplánovaných výpadků. Navíc jsme v Temelíně navýšili dosažitelný výkon bloku o 2 MWe. Od počátku roku vzrostla tržní kapitalizace ČEZ o téměř 47 miliard korun, navíc vyplatil ČEZ akcionářům téměř 18 miliard korun na dividendách,“ říká předseda představenstva a generální ředitel ČEZ Daniel Beneš.

„Největší vliv na meziroční pokles EBITDA za první pololetí měl dopad růstu tržních cen elektřiny na dočasné přecenění zajišťovacích kontraktů na dodávky elektřiny z plánované výroby na druhé pololetí 2018. Tento dočasný negativní vliv ve výši 1,2 mld. Kč bude kompenzován ve druhém pololetí, protože vlastní dodávky elektřiny budou realizovány za hodnotu o 1,2 mld. Kč nad nominální hodnotou zajištění,“ uvedl místopředseda představenstva a ředitel divize finance Martin Novák.

„Velkoobchodní ceny elektřiny na rok 2019 stouply od začátku roku o více než 20 procent zejména vlivem růstu ceny emisních povolenek. Na příští rok máme nyní prodáno 77 procent plánované výroby za průměrnou cenu téměř 33 EUR/MWh, na rok 2020 je prodáno 48 procent výroby za průměrnou cenu 36 EUR/MWh a na rok 2021 je prodáno 19 procent za téměř 36 EUR/MWh,“ říká člen představenstva a ředitel divize obchod a strategie ČEZ Pavel Cyraní.

Majoritním akcionářem ČEZ je stát, který prostřednictvím ministerstva financí drží zhruba 70 procent akcií společnosti.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SCvXM/cez-potvrzuje-celoročni-vyhled-cisteho-zisku-12-az-14-miliard-kc>

Dějinné zkušenosti se musejí obnovovat

7.8.2018 bubinekrevolveru.cz str. 00

Karel Cudlín

Následující interview vzniklo na začátku června k 50. výročí pražského jara pro pořad německé veřejnoprávní rozhlasové stanice BR, kde mohla být vysílána jen jeho část. Na Bubinku Revolveru je přinášíme v češtině a v plném rozsahu.

Bohumil Doležal, foto © Karel Cudlín, 2014

Bohumil Doležal Dějinné zkušenosti se musejí obnovovat

(rozhovor se Zuzanou Jürgens)

Letos uplyne padesát let od vpádu vojsk Varšavské smlouvy do Československa, po němž česká společnost ještě dalších dvacet let žila v područí Sovětského svazu. Než se dostaneme k dění okolo pražského jara, ráda bych se zeptala na dobu, která mu předcházela. Používá se pro ni často označení „zlatá šedesátá“. Jak se na tuhle etapu díváte vy?

Já bych je „zlatá“ přímo nenazýval, byl to režim dosti odporný. Ale už tak kolem roku 1956 se začal pomaloučku rozkládat a v roce 1963 to nabralo plně obrátky. Rozklad se samozřejmě jevil tak trochu jako svoboda. Mohlo se trochu svobodněji mluvit. Tehdejší ideologický mainstream, komunisti s lidskou tváří, k tomu přistupovali tak, že sama idea bolševismu byla správná, jenom se to špatně dělalo. Zatímco například my ve skupině kolem časopisu Tvář jsme zastávali názor, že když má být svoboda, tak pořádná, a že se má vzít na vědomí, že nejen provádění, ale sama idea byla zruďná. Přímo natvrdo to tehdy veřejně říct nešlo, tak se musely volit způsoby, kde a jak to udělat. A volný prostor pro to bylo umění a věcné uvažování o něm.

Říkal jste, že zásadněji se situace začala měnit v roce 1963. Co se stalo?

Ono se to nedá říct tak úplně napevno, bylo to mezi rokem 1962 a 1963, kdy se dostalo do obrovských potíží národní hospodářství. Paradoxním důsledkem bylo, že komunisté museli zavést jakýsi omezený blahobyt. Na dluh, samozřejmě. Obyčejným lidem se zvedla životní úroveň, ale hospodářské problémy se tím samozřejmě ještě prohlubovaly, protože celý systém byl nefunkční.

Narodil jste se v roce 1940, mládí a dospívání jste prožil v padesátých letech, v době nejtvrďšího stalinismu. Co vás vlastně tehdy formovalo tak, že jste na začátku šedesátých let, když jste ukončil studia germanistiky, nastoupil do Tváře, časopisu, který se odkláněl od oficiální linie a sledoval to, co jste před chvílí shrnul jako „když svoboda, tak pořádná“. Kde jste získával informace, zkušenosti?

Neměl jsem to úplně jednoduché, protože jsem vyrůstal v prostředí, které sice nebylo agresivně bolševické, ale dost konformní, a hlavně bez příliš intenzivního zájmu o exkluzivní kulturu. Ve stalinismu jsem prožil jenom velmi rané dospívání, přechodu z benešovské republiky do bolševismu jsem vůbec nerozuměl, v letech 1949, 1950 jsem byl zblblý a ze školy indoktrinovaný, přecházelo mne to ale dost rychle. V roce 1953 mně bylo třináct let, a když jsme šly jako děti povinně na Gottwaldův funus (přesněji řečeno podívat se na jeho mrtvolu, vystavenou ve Španělském sále, fuj, to bylo hnusné), tak už mě zajímalo jenom to, jestli bude fyzika, nebo ne: měla být poslední hodinu, čekali jsme na ten tyátr ve frontě čtyři hodiny. Dopadlo to dobře, nebyla.

Musím říct, že režim mi byl čím dál odpornější, v docela každodenních záležitostech. Ale od roku 1956 se začal rozvolňovat. Například v kultuře. Objevovaly se knížky, které mi hodně pomohly se zorientovat, třeba deníky Jiřího Ortena, kde byly podrobné výpisky z básnickovy četby. Jména, o nichž jsem se ve škole nikdy nedozvěděl. Získávat informace bylo strašně těžké. Druhá velice důležitá věc byla, že jsem se naučil německy, studoval jsem němčinu na filosofické fakultě a zhruba od roku 1957 nebo 1958 jsem byl běžně schopen poslouchat rádio (velmi často jsem poslouchal politické pořady na Südwestfunk, z neznámých důvodů to bylo v Praze na středních vlnách slušně slyšet) a číst knížky. To mi pomohlo, byla to pro mě brána do světa a do svobody.

Takže to bylo v zásadě samostudium? Ano, ale taky jsem narážel na starší lidi, kteří měli ještě víc jasno než já. A na své generační souputníky, kteří byli podobně nespokojení jako já. Musím říct, že všichni mí kamarádivrstevníci byli tenkrát o něco míň nespokojení než já a že mi to šlo strašně na nervy. Nicméně se to pak velmi rychle srovnalo. Někdy v roce 1958 jsem dospěl k závěru (najednou, v jeden den, a připadal jsem si jako svatý Pavel na cestě do Damašku), že nikoli „idea správná, vykonávání špatné“, ale že je to celé zruďné od začátku do konce. Je zajímavé, že současně jsem dospěl i k tomu, že vyhnání sudetských Němců bylo svinstvo. S naprosto jednoduchým zdůvodněním – to se prostě nedělá. A tak jsem se v téhle zemi stal jaksi cizincem a hledal jsem spřízněné duše.

To byl ten okruh, který posléze začal vydávat časopis Tvář, jehož redaktorem jste se stal i vy?

Já jsem tam byl zaměstnaný externě, redigoval jsem rubriku poezie a pravidelně jsem psal o poezii. Tvář byla maličký časopis, měsíčník, a měla jenom šéfredaktora a sekretářku.

Vznikla tak, že si ho mládež ve Svazu československých spisovatelů – svaz si loajální mládež vytvářel už od dob stalinismu jako institucionální zázemí – vydupala na sjezdu spisovatelů v roce 1963, kdy se situace pomalu

uvolňovala a oni se začali emancipovat. Ten časopis pak vůbec nebyli schopní dělat, protože to neuměli, a tak do něj natahali další lidi. Dostal se tam literární kritik Jan Lopatka, můj kamarád z fakulty, přes něj pak já a Jan Nedvěd, Nikolaj Stankovič a další. Už předtím tam byl Jirka Němec, díky němu se tam dostal Ladislav Hejránek a zároveň a hlavně Emanuel Mandler, který se stal guru celého hnutí. A last but not least Václav Havel, s nímž jsme tenkrát měli zcela neproblémové vztahy, ale zato s ním mělo problém vedení Svazu – byl totiž v podstatě už světově známý a komunisté s lidskou tváří byli mocní snobi. Svazovou mládež, která si časopis vytvořila, jsme postupně setřásli. To byl sice začátek našeho konce, ale díky tomu jsme to mohli rok dělat docela slušně a nezávisle. Víc se tenkrát dosáhnout nedalo.

Časopis Tvář byl jedním z mála periodik, jehož vycházení bylo v šedesátých letech, v roce 1965, zakázáno. Jaké byly důvody?

Tvář byla zastavena, to byl přesný termín. To je jako odsun místo vyhnání. Byla zastavena s tím, že neplní své poslání časopisu pro mladou literaturu, a je pravda, že my jsme to jako mládežnický časopis nedělali. Ve vedení Svazu bylo rozhodnuto, že se tam musí vrátit svazová mládež, lidi jako Jiří Gruša, Josef Hanzlík, Petr Kabeš, Václav Hons, a hlavně že musí odejít šéfredaktor a z redakční rady Emanuel Mandler, Jiří Němec a Ladislav Hejránek, to byli ti starší, zkušenější a vzdělanější než my ostatní, vybrali si je velmi citlivě. V důsledku toho jsme řekli i my ostatní, že na to kašleme. Vedení Svazu už ale bylo nalomené a nakonec přišlo na to, že takhle buransky to rozhodnout nemůžou. Taky proto, že jsme udělali obrovskou protestní akci, kterou podepsali takoví papaláši a literární generálové jako Jaroslav Seifert, Vladimír Holan, dokonce Jan Werich, všichni režiséři nové filmové vlny v čele s Milošem Formanem. A tak to tedy ve Svazu udělali tak, že Tvář omezili, pokud jde o příděl papíru, ale jinak že bude moci vycházet dál. V tu chvíli se ale zašprajcoval Ústřední výbor KSČ, který měl právo veta, a řekl dobře, ale žádný Nedvěd, Hejránek, Mandler, Němec. A naše reakce byla: dobře, v tom případě si to strčte za klobouk.

Tvář nebyla, jak říkáte, mládežnický časopis. Jaké možnosti jste tenkrát měli v tématech a způsobu psaní? Jak konečkonců ukazuje zastavení Tváře, prostor pro to, o čem a jak psát, byl přece jenom stále ještě velmi úzký.

Problém byl následující: tenkrát šlo o to uskutečnit jakousi svobodu, ale nemohlo se psát ani říkat, že bolševismus je nelidský a že jsme ruská kolonie. Co se dalo dělat, byla za prvé umělecká kritika, to znamená kritizovat všechno, co je špatné, taky takovou literaturu, která nebyla nic jiného než nástroj ideologie. To už bylo svým způsobem možné, brát literaturu jako literaturu a tak dále. Tím ale už bylo k zakazu nakročeno. Druhá věc bylo otevření se do světa a otevření se do naší minulosti. Protože poté, co jsme se fakticky stali gubernií, nebo kolonií ruského impéria, kterému se říkalo Sovětský svaz, byli jsme úplně odříznutí od své minulosti a od prostředí, do kterého jsme v minulosti patřili. Na tyto vztahy jsme se pokoušeli navazovat na kulturní a umělecké úrovni. A to byla ta druhá půlka, která stačila k tomu, abychom byli zakázáni.

Jakási politická svoboda vznikla pak až těch pár měsíců roku 1968 před ruskou invazí, po faktickém zrušení cenzury. Byla to strašně krátká doba na to, aby vznikl nějaký politický, skutečně účinný koncept. Pořád jsme byli ruská kolonie a to, co by – snad, možná – bylo reálně možné, byla nějaká, dejme tomu, finlandizace. Nic takového ovšem nevzniklo. Reformní komunisté si mysleli, že se udělá jakási částečná svoboda, například svoboda projevu. To má sice k demokracii pořád ještě hrozně daleko, ale zároveň to úplně stačí na to, aby se totalita totálně zhroutila. Což se tedy i stalo. A pokud Rusové – tedy přesně řečeno ruští bolševici – nechtěli, aby se jim ta rakovina rozlezla po celé jejich tramtárii, tak sem přijet s tanky vlastně museli. Bylo to hnusné, ukázali, co jsou zač, a v tom směru to snad byl další hřebíček do jejich rakve, jenomže hřebíčky se pak zatloukaly ještě dalších dvacet let.

Jedním z hlavních témat šedesátých let bylo zrušení cenzury, k čemuž skutečně došlo na jaře 1968. Jak cenzura vlastně fungovala a kdy došlo k jejímu obnovení?

Za „normalizace“ jsem si zpětně dokázal uvědomit i jakési relativní výhody předběžné cenzury. Ne že by cenzura měla být, ale v každém případě je předběžná cenzura lepší než to, co tu bylo potom, dusivý teror, kdy nikdo nevěděl, za co ho vykopnou či existenčně zničí. Předběžná cenzura fungovala tak, že každý rukopis musel dostat osmihrané razítko, a potom ho směli v tiskárně vytisknout. Tím vlastně cenzurní orgán převzal do jisté míry zodpovědnost za to, co vyjde. A autor byl zase do jisté míry z obliga. Jak se postupně zmírňovaly ideologické požadavky na cenzuru, tak na sebe bolševické úřady vlastně braly značnou část spoluzodpovědnosti za to, co vychází. Ty, co byli pod články podepsaní, už nebylo možné tak snadno vyhodit, perzekvovat nebo zavřít. Právě z hlediska normalizačních poměrů to byla velká vymoženost. Od jara 1968 pak cenzura skoro vůbec nefungovala, protože cenzoři měli strach něco vyškrtávat. Byla vlastně úplná svoboda tisku, v kulturně-umělecké oblasti, kde jsem se pohyboval, trvala fakticky až do poloviny roku 1969. Potom už to bylo tvrdé a řešily to zákazy médií. Tvář byla tehdy zakázána podruhé. Ale už jsme se nemohli pyšnit tím, že jsme byli jediní, byli jsme tenkrát jen jedni z mnoha.

V souvislosti s šedesátými lety mě zajímá ještě jedno téma, a to vyrovnávání se s bezprostřední minulostí, návraty k ní. Vy už jste mluvil o odsunu sudetských Němců, česká společnost se s ním potýká vlastně až do současnosti. V šedesátých letech ale došlo alespoň k částečné rehabilitaci politických vězňů. Bylo také možné

vydávat texty autorů, kteří v padesátých letech nesměli, anebo nechtěli publikovat. Byla padesátá léta tehdy opravdu jedním z hlavních témat ve společnosti, nebo se to tak jeví jen z odstupu?

Bylo to základní téma. Padesátá léta k nám nevnesl nikdo menší než Nikita Sergejevič Chruščov. Svérázným způsobem, který krystalizoval v už zmíněné teorii, že idea je dobrá, jenom se blbě prováděla. Názory na to, co všechno bylo blbě, se samozřejmě lišily. Čili jakési vědomí o zločinech, které se tu páchaly a které do té doby vlastně nikdy nebyly oficiálně ve společnosti zmíněné, tu bylo. Mezi lidmi se to šířilo šeptandou, ale tak mohutnou šeptandou, že to byl skoro řev. Spousta perzekvovaných byla sice postupně propuštěna, ale rehabilitován z nich nebyl prakticky nikdo, v podstatě ani komunističtí „zločinci“ ze Slánského procesu (i když zrovna tihle lidé nebyli nic moc, přesto to byla zjevná hromadná justiční vražda; rehabilitovali je většinou občansky, ale ne „stranicky“, to znamená morálně v rámci partaje). Poměry to byly děsné.

Tvář byla obnovena v roce 1968, na jaře byla zrušena cenzura, generálním tajemníkem KSČ se stal Alexander Dubček, prezidentem Ludvík Svoboda. Pro tohle období, které skončilo vpádem vojsk Varšavské smlouvy do Československa, se vžil název pražské jaro. Kde vy jste byl v tu dobu? Jak jste to prožíval?

Nejdřív bych to upřesnil: Tvář byla formálně povolena v dubnu, to znamená za pražského jara. Pak přijeli Rusové a Tvář začala vycházet až v říjnu, tedy v době „pražského podzimu“. Mohli jsme pracovat až do léta 1969 a měsíčníku vydat celkem osm čísel. Člověk musel být spokojený s málem. Někdy na jaře 1968 jsem byl pozván do Alpbachu do Rakouska na setkání, které se jmenovalo Europäisches Forum a které tehdy sloužilo hlavně k tomu, aby se tam čeští emigranti setkávali s lidmi z Československa a navázali s nimi bezprostřednější styky. Ale nebyli tam jen oni. Když jsem tam 19. srpna přijel, přihlásil jsem se do jednoho filozofického semináře, který vedl nějaký profesor z Vídně, horlivý zastávce Frankfurtské školy. Byl ovlivněný západním studentským revolučním hnutím a bylo zjevné, že tam přijel, aby nám buranům z Východu ukázal, jaké problémy teď opravdu má kapitalismus v Evropě. A druhý den mu do toho přijeli Rusové. Měla byste vidět, jak ten člověk schlípl. Vzal si mě stranou a říkal mi: „Nemyslete si, my tady sice jsme pro jakousi antikapitalistickou revoluci, ale s nasazením tanků rozhodně nepočítáme.“ Vidět ho v tu chvíli bylo pro mne jakési tiché zadostiučinění.

Jinak jsem odtamtud rychle odjel, vlastně z přizemních důvodů. Měl jsem doma rodinu, malé dítě, kamarády, byla to moje vlast, na kterou jsem byl vázán – rozhodnout se pro emigraci je v reálu daleko těžší, než si to člověk představuje z literatury. Takže jsem 23. srpna v poledne přijel a hned jsem se zapojil do „ilegální“ Tváře (jmenovalo se to Slova svobody). Musím říci, že následující týden byl jeden z nejhezčích zážitků mého života. Měl jsem sice taky strach, jako ostatně skoro každý: nikdo nevěděl, jak to skončí, večerku vyhlašovali okupanti dennodenně zcela spontánně střelbou z kulometů, mezi sedmou a osmou večer – ale na druhé straně mezi lidmi panovala tak velká solidarita, jaká panuje jenom v takhle výjimečných chvílích. Netrvá nikdy moc dlouho, pokud za tím není nějaký výrazný program a výrazná organizace. A ta za tím prostě nebyla a ani nemohla být. Přesto to bylo moc hezké a taky prospěšné.

Byla pro vás ta invaze, ale i ta následná solidarita, o které mluvíte, překvapením?

Já a moji kamarádi z Tváře jsme pražskému jaru moc nedůvěřovali, považovali jsme je za strašně nedůsledné a politicky naprosto mimo. Oni si představovali, že zavedou omezenou vnitropolitickou svobodu a zároveň přesvědčí ruské vedení, že budou naprosto loajální v zahraničněpolitických věcech. Tahle koncepce byla šílená: Rusové si velmi dobře spočítali, že jednak by se jim to začalo šířit po celé jejich říši a jednak, jakmile by to trochu šlo, by ti to jejich čeští partneři nejspíš většinu slibů porušili. Takže my jsme čekali, kdy sem najedou.

Nicméně když sem najeli a když se proti tomu těsně nadpoloviční většina politbyra vzbouřila a odvezli je do Moskvy, byli jsme s nimi loajální: protože co nám zbyvalo? Brali jsme to tak, že jsou to naši státní představitelé, my jsme je sice nevolili, takovouto legitimitu nemají, ale mají teď od nás jakousi vypůjčenou legitimitu, vzali na sebe ten závazek, kterému musí dostát, a my je v tom budeme podporovat. To tady dělali úplně všichni, mimo vyslovených zrádců. A bylo to správné. Jenomže odvrácení naší důvěry naprosto hanebně zklamali, až na jednoho, Františka Kriegla. Toho si vážím, i když názorově bychom se jistě v mnohém nebyli shodli.

Teď se velmi často říká, a v disidentských kruzích to bylo oblíbené, jak česká společnost selhala za normalizace a jakou projevila obrovskou slabost a přizpůsobivost. Ale málo se bere v úvahu, že lidé byli napřed zrazení svým politickým vedením, svými politickými elitami, které se vykašlaly na jejich důvěru. Já neříkám, že je to absolutní pardon a vyvinění, ale je to určitě polehčující okolnost.

Když se vláda vrátila z Moskvy a vlna té solidarity skončila, v jaké jste se ocitli situaci, pokud jde o vaši práci, o vydávání Tváře?

My jsme ten časopis dělali, dokud to šlo. Po zákazu část z nás došla k závěru, že kulturní oblast je na x příštích let úplně zabetonovaná, a odešli jsme do „praktického života“. Někdy jsme dělali nádeníky, potom jsme si pořídili výrobu hraček, která nám vydržela čtyři roky (text Emanuela Mandlera pojednávající o této zkušenosti vyšel pod názvem Komunální dobrodružství v RR č. 35/1997). Pak se ukázalo, že ani to pořádně nejde. Od roku 1974 jsem tedy patnáct let pracoval jako programátor u počítače. Musel jsem se to naučit, ale nebylo to těžké a musím se přiznat, že mne ta práce bavila.

Když v roce 1989, po dvaceti letech normalizace, došlo v listopadu ke změně režimu v takzvané sametové revoluci, do politiky se vrátila řada lidí, kteří byli tím či oním způsobem spojeni právě s pražským jarem. Ať už to byl třeba Alexander Dubček, jehož návrat se ale vlastně nevydařil, nebo celá řada jiných aktérů. Mělo pražské jaro, to, co se tehdy na konci šedesátých let odehrálo, nějaký vliv na obnovení demokracie na začátku let devadesátých?

Tohle se strašně těžko formuluje, protože: co to vlastně bylo pražské jaro? To bylo jako zemětřesení. Přírodní děj, který byl nezávislý na vůli lidí. Režim se zhroutil a došlo ke spontánnímu pokusu tehdy zodpovědných politiků zachránit ho jeho zlidštěním. Žádná faktická alternativa tady nebyla, protože na ni nebyl čas. Například Václav Havel někdy na začátku pražského jara navrhoval zavedení politické plurality v tom smyslu, že by k „socialistické“ straně vznikla „demokratická“: což bylo poněkud zvláštní, protože žádná socialistická strana, jako třeba německá SPD, tady tehdy nebyla, jenom reformovaná komunistická.

Nikdo si nekladl otázku, jak to udělat, aby si tahle země mohla pod příšerným ruským tlakem udržet aspoň trochu autonomie. Takhle skromný nikdo nebyl, všichni chtěli obrátit svět vzhůru nohama a naruby. Třeba Finům se svého času povedlo si jistou autonomii vydobýt: jenomže oni předtím dokázali dát Rusům velmi citelně najevo, že se umí bránit. Na rozdíl od nás.

Co z toho tedy mohlo přežít? Spousta lidí, kteří se angažovali, byli nejdřív stalinisté, potom stalinisté s lidskou tvářičkou, pak stalinismus ztráceli a zbyla jim lidská tvář, ale pořád ve své minulosti tak trochu vězeli. Neuměli to zreflektovat a snažili se sami před sebou nějakým způsobem rehabilitovat. Tím vznikl v politice strašný nepořádek. Nejsmutnější mi na tom připadá, že lidé jako Václav Havel těmto lidem nakonec v sedmdesátých letech vyšli vstříc. Nemyslím, že by reformní komunisté měli být „donuceni až k pláči“; šlo jenom o to, aby bylo jasné, že ten koncept sám o sobě byl krajně nešťastný a nesprávný. A tohle se tady zmatlalo do takové divné kaše. Nakonec se do toho nějak dostali vlastně i normalizační komunisté. To je podstata toho „nevyrovnání s minulostí“, o němž se u nás od roku 1990 mluví.

Jako jisté dědictví pražského jara na začátku devadesátých let tedy vidíte to, že reformní proces šedesátých let byl spojen s komunistickou stranou a po listopadu 1989 tady byly snahy na tuhle linii nějak navázat?

Bylo by nespravedlivé říkat ve vztahu k pražskému jaru, že nebylo na co navázat. Jednak lidé opravdu chtěli víc svobody a chtěli to upřímně, i když o tom neměli vždycky úplně přesné představy. A já jsem přesvědčen, že i na tom, co chtěli reformní komunisté, bylo spousta upřímného a že je to třeba ocenit. Ale ještě jednou: neexistovala tady naprosto jasná představa, že se zároveň musí udělat tvrdá dělicí čára mezi tím, co tu bylo předtím. Problém byl v tom, že jsme byli ruská kolonie, v níž byla zavedená ideologie odvozená z evropského marxismu, jejímž cílem bylo držet u moci ten poměrně zaostalý a dosti brutální režim. Bývalé komunistické elity si nedovedly jasně přiznat, co vlastně v těch padesátých letech dělaly. Nejde přitom o to, aby si posypali hlavu popelem, plakali a trhali na sobě šaty. Vůbec ne. Jde o to, aby si nějak v koutku duše připustili, že se musí říci, co to opravdu bylo. Někteří to dokázali, ale mně se zdá, že jich nebylo moc.

Po roce 1989 jste také na čas vstoupil do aktivní politiky a politické dění komentujete dodnes. Je pro vás zkušenost z šedesátých let důvodem, proč jste opustil literární kritiku a literární historii?

Jako literární kritik jsem působil až do roku 1969, do zákazu Tváře. Nechal jsem toho proto, že kdybych v té strašné situaci, jaká tady tenkrát byla, psal dál o básničkách, tak bych si připadal jako pianista v podpalubí potápějícího se Titaniku, který hraje Chopina. To se mně zdálo být lehce od věci.

O co mi od „normalizace“ šlo, byla snaha o rekonstrukci české národní společnosti jako demokratické společnosti, která je vázaná na západní prostředí. To je dědictví české politiky 19. století. My jsme sice byli vždycky periferií Západu, ale poctivou periferií. Každý nemůže být centrum, někdo musí být periferií, na nás připadla periferie, dělejme to poctivě. A tady při tom jsem zůstal a bylo logické, že když se začala rekonstruovat demokracie, snažil jsem se v tomto smyslu angažovat. To zaprvé.

Zadruhé: do politiky jsem se vlastně dostal daleko dřív, a to už v roce 1987, kdy jsme v rámci disentu ustavili skupinu, která se snažila ho otevřít, to jest prolomit bariéru disidentského ghetta a otevřít politické problémy. V tomto směru jsme měli praktické návrhy, poslední návrh byl někdy ze září roku 1989. Navrhli jsme, aby se jednotlivé disidentské skupiny pokusily, pokud to jde, rekonstruovat, proměnit v zárodky politických stran. Navrhli jsme to například Nezávislému mírovému sdružení a paní doktorka Marvanová to tenkrát rozhořčeně odmítla s tím, že jejich hlavním úkolem je boj za mír. A odmítly to ovšem i disidentské špičky včetně Václava Havla, s tím, že je to předčasné. Na začátku listopadu jsme tedy sami založili Liberálně demokratickou stranu, politickou stranu, a požádali jsme o registraci. Nic dalšího jsme v tom směru udělat nestihli, protože za týden to prasklo. Takhle jsem se dostal k politice.

Pak jsem byl dva roky poslancem Federálního shromáždění za Liberálně demokratickou stranu (v rámci OF). Pak jsem rok dělal šéfpodporce premiéra Klause a v té souvislosti vstoupil do ODS. Tohle místo mi dvakrát nevyhovovalo, ale hlavně z toho důvodu, že jsem svým založením kverulant a na moji loajalitu to postavení kladlo příliš velké nároky. Jinak jsem rád, že jsem ten rok tu funkci zastával, ani trochu se za to nestydím a doufám, že jsem Klausovi byl aspoň trochu užitečný. Souhlasil jsem s Václavem Klausem ve dvou základních

věcech: že je třeba obnovit normální politické strany a že je třeba klidným způsobem rozdělit federaci. Považuji to obojí za správné i dnes. S Klausem jsem se pak celkem v dobrém rozešel a deset let jsem učil na **Fakultě sociálních věd**. Z ODS mě za rok vyhodili se zdůvodněním, že jsem neplatil příspěvky. Což je pravda, jen mi to sdělili přes média až ve chvíli, když jsem se rozhodl ze strany vystoupit po jakémsi nechutném zásahu do časopisu Denní telegraf. A psal jsem. Píšu vlastně dodnes.

Ve svých textech sledujete českou politickou scénu a vůbec českou společnost. Jednou z určujících zkušeností právě z pražského jara je příchod sovětských vojsk a to, že jsme jimi následujících víc než dvacet let byli okupováni. V dnešní politice je zjevný silný příklon k Rusku, ze strany prezidenta, ale i jiných. Znamená to, že ta dějinná zkušenost je zapomenutá?

To by mě hrozně zajímalo. Já jsem se narodil v zemi, kde cizí vojska byla. Byla to vojska německá. Moc si to nepamatuji, protože v pětačtyřicátém mně bylo pět let. Pro generaci starší, než jsem já, byli niterným problémem Němci. Pro mě a pro mou generaci nejsou vůbec problém Němci. Pro mě a pro mou generaci jsou problém Rusové – tedy nemyslím ruský národ, ale ruskou imperialistickou politiku. A pak jsou tady mladší lidé. A jak se teď rozhlížím kolem sebe, zdá se mi, že pro ně není problém nic. Možná uprchlíci, kteří tu nejsou. Ale protože pro ně není zrovna problém nic, tak si budou muset hořt pořádný problém zažít. A předtím si ten pořádný problém nechtě vytvořit. Mám skoro pocit, že už na tom mohutně pracují.

Dějinné zkušenosti se musejí obnovovat, zvláště když je společnost svým způsobem nedbalá a nemá jasno o tom, co se tady vlastně v posledních desetiletích dělo. V rámci svých chabých sil jsem se snažil proti tomu něco dělat, ale takové masové falšování vlastních novodobých dějin, jaké dnes (tj. zejména v letošním osmičkovém roce a zejména v babišovských médiích) probíhá v Česku, to snad není nikde v Evropě. Zejména když tu ještě pořád je jakási svoboda. Je to vlastně posun jakoby jen maličký – tedy asi takový, jako kdyby hezké holky začaly nosit umělé plnovousy. Ale je to děsné. Aby si někdo z vlastní vůle a svobodně takovým nestydatým způsobem falšoval vlastní dějiny, to se hned tak nevidí.

Nemáme nějaký ještě optimističtější závěr? Já jsem optimista. Já jsem hrozný optimista. Pořád se musí něco dělat, dokud člověk není mrtvý. Ale té práce je nějak moc, řekl bych.

Ale pořád to ještě aspoň trochu jde, pořád je to ještě lepší než za normalizace, pořád je to lepší než za protektorátu, pořád je to lepší než za stalinismu. Já vím, že je to blbá útěcha, ale možná že je dobré si přece jenom i tohle trochu uvědomit. Vždycky může být ještě hůř. Važme si toho.

URL| <http://www.bubinekrevolveru.cz/dejinne-zkusenosti-se-museji-obnovovat>

Pohnou dnes kurzem koruny statistici?

6.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, fx, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK

Uplynulému týdnu na devizových trzích zcela dominovaly centrální banky, dočkali jsme se hned čtyř zasedání a dvou „hiků“. Sazby zvýšila Česká národní banka a Bank of England. Sazby neměnil Fed a Bank of Japan. Českou měnu čeká týden plný událostí z domácí ekonomiky.

A hned dnes to bude „statistický trojboj“. Český statistický úřad dnes zveřejní údaje o průmyslu, stavebnictví a maloobchodu. Nejdůležitější číslo pro korunu statistici oznámí ve čtvrtek, index spotřebitelských cen za červenec by měl dle odhadů analytiků zpomalit meziroční růst na 2,3 procenta z červnových 2,6 procenta.

Predikce Roklen k údajům ČSÚ:

Guvernér ČNB Jiří Rusnok minulý týden přiznal, že nelze zcela vyloučit další relativně brzké zvýšení sazeb. Hlavním důvodem srpnového zvýšení sazeb byl oproti prognóze slabší kurz ve spojení s působením domácích inflačních tlaků. Koruna se dle Rusnoka dostala pod tlak negativních zahraničních faktorů, kde prim hraje odliv krátkodobého kapitálu z rozvojových trhů.

Dnes ráno se koruna obchoduje na 25,63 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,59 až 25,64 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 22,03 až 22,24 USDCZK.*

Dolar dnes ráno vůči euru posiluje, aktuálně se obchoduje na 1,1555 EURUSD, na těchto úrovních byl dolar naposledy koncem června. Dolarový index se nachází na hodnotě 95,31 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,1542 do 1,1644 EURUSD.*

Server CNBC aktuálně přinesl komentář člena FOMC Jamese Bullarda, který uvedl, že čekání na „nevyhnutelnou recesi“ je špatné. Americké ministerstvo práce v pátek oznámilo, že v USA v červenci mimo

zemědělství vzniklo zhruba 157 tisíc pracovních míst, když trh čekal 190 tisíc. Ministerstvo zároveň revidovalo červnový údaj na 248 tisíc míst z 213 tisíc. Míra nezaměstnanosti klesla na 3,9 procenta ze čtyř procent.

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/Sdy84/pohnou-dnes-kurzem-koruny-statistici>

Sen o burze a silné koruně i stesk po bezcelní unii: ekonomika meziválečného Československa

4.8.2018 patria.cz str. 00

Jak vypadala v dobách předchozích lokální ekonomika, obchod, ekonomické myšlení a co to vše předznamenalo pro dnešek a budoucnost?

Dozvíte se v seriálu sond do tuzemské ekonomické historie, který pro Vás na Patria.cz vydáváme každý letní víkend. Zahájili jsme jej dobami Rakousko-Uherska a obdobím první světové války v rozhovorech s docentkou Antonií Doležalovou. Ta se zabývá hospodářskými dějinami na Katedře institucionální ekonomie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, v současné době působí na Univerzitě v Cambridgi a čerstvě vydala v Británii knihu s titulem „A History of Czech Economic Thought“, která rozebírá dějiny českého ekonomického myšlení. V seriálu rozhovorů pokračujeme meziválečným obdobím. Jak si vedla tehdejší koruna a burza? Jak si vedly rozpočty a naše přijímání ve světě? Jak se na nás podepsala krize?

Patria.cz: Jak to vypadalo s naším přístupem na mezinárodní trhy po rozpadu monarchie?

Velmi špatně. Přišlo o bezcelní prostor. K tomu je třeba připočíst fakt, který je zřetelný na první pohled, když srovnáte mapu monarchie a nového Československa. Monarchie měla všechny obchodní trasy, na kterých se podílely i české země, orientovány severojižně. K tomu ten pravidelný tvar. Československo roztažené od západu na východ a spojující rakouskou a uherskou část. Skutečně danajský dar. Jenom vybudovat státní správu, o železnicích a silnicích ani nemluvě!

Československo sice vytvářelo exportní ústavy, snažilo se dostat na nové zahraniční trhy, E. Beneš se snažil vytvořit tzv. Malou dohodu, ale moc se to nedařilo, protože jednak ta ztráta bezcelního prostoru byla naprosto fatální, a jednak ty strategie nebyly partnerské, ale spíše imperiální. Československo vždycky chtělo být lídrem s odvoláním na fakt, že za monarchie v té roli české země byly.

A Rakušany a další nástupnické státy nemálo popudili českoslovenští vyjednavací už v Paříži, když se odmítali podílet na válečných dluhách Rakousko-Uherska. Tvrdili totiž, že Československo je vlastně vítězným státem. Byli jsme součástí Rakouska 300 let, a mezinárodní právníci se na argumenty českým státním právem dívali s velkým údivem, řečeno jemně. O naladění budoucích obchodních partnerů ani nemluvě.

Československo vůbec vystupovalo vždy velmi sebevědomě. Myslím, že to byl jeden ze dvou hlavních důvodů, proč nedostalo žádné zásadní zahraniční investiční půjčky. Za tu se nedá považovat půjčka na nákup tabáku nebo mouky. Rakousko, které bylo několik let na dně, se i díky zahraničním půjčkám vzpamatovalo z rozpadu monarchie rychleji, a ještě před vypuknutím velké hospodářské krize předstihlo Československo ve všech makroekonomických ukazatelích magického čtyřúhelníku s výjimkou nezaměstnanosti. Ta zůstávala pořád vyšší než v Československu. Podle mého názoru to byl důsledek růstu produktivity práce – tedy nic, co by mělo negativní konotace. Důkazy ale zatím nemám.

Patria.cz: Ale československá koruna tehdy přece byla celkem silnou měnou a v Praze existovala burza...

Pražská burza přesně zapadá do toho, co jsem právě řekla. Československo jako ostrov uprostřed inflací rozbourané střední Evropy. Kde jinde by měla mít sídlo středoevropská burza. A jaká jiná měna by měla být referenční měnou v tomto regionu než československá koruna? Smyslem bylo dokázat, že české země jsou tím nejsilnějším ekonomickým hráčem střední Evropy. Šlo o prestiž.

Záměr se nezdařil. Prvních 7 let probíhaly ohromné intervence na udržení koruny. Skoro celý zlatý poklad republiky na to padl a stejně ji neudrželi. Kupovali ji spekulanti a tlačili nahoru, ale když někdy v roce 1921 zjistili, že Československo není nejsilnějším nástupnickým státem, koruna padla.

Patria.cz: Co vůbec víme o tehdejší pražské burze?

Její počátky sahají do šedesátých a sedmdesátých let 19. století. Souvisí s onou zakladatelskou horečkou, o které jsme už mluvili. A počátky českého vymezování se vůči Vídni i v ekonomické oblasti. Šlo přitom o burzu pro zboží a cenné papíry. Řídila se zákonem z roku 1875, který vydržel beze změn až do Protektorátu.

Jejímu předsedovi Aloisi Olivovi se v roce 1871 zdálo být ekonomika polem, na kterém mohli Češi a Němci spolupracovat. Myslím, že to byl víc marketingový tah než vyjádření reálného stavu, i když dokázat to nemohu. Ale je fakt, že zatím neumíme přesně vyčíslit, do jaké míry byla česko-německá rivalita motorem hospodářského růstu českých zemí a Čechů samotných. Že jím však byla, je nepochybné.

Ambice vybudovat po válce burzu v Praze jako středoevropskou, na níž by byla československá měna referenční měnou a na níž by byly kótovány akcie významných hráčů regionu, nevyšla. Tuto roli plnil nejprve Curych, tam byla ostatně poprvé uvedena i samostatná československá koruna, a potom Vídeň.

Burza tehdy navíc neměla dost zkušených a zdatných zaměstnanců. Konečkonců, inženýry ekonomie produkovala jedna jediná fakulta ČVUT, a poptávka byla široká v celém národním hospodářství. Budovaly se téměř dvě desítky nových ministerstev a dalších státních úřadů, nemluvě o potřebě soukromého sektoru.

Pokud vím, za první republiky ani předtím burzu nenavštívil žádný ministr financí, ač burza podléhala státnímu dozoru. Myslím, že třeba už fakt, že Rašín tam nikdy nešel, má silnou vypovídací schopnost.

Patria.cz: Pojdme se podívat na korunu. Jaká byla její situace?

To lze dobře ukázat skutečnými důvody, které ležely za nápadem vybrat dávku z majetku. Rašín o tom psal v lednu 1919 Benešovi do Paříže. Byla to náhrada za válečné náhrady pro vítěze války, které stát doufal získat jako vítěz, ale nezískal. Rašín v tom dopise píše, že bez náhrad nebo dávky stát nutně zbankrotuje.

V lednu a únoru 1919 byla pořád československou měnou rakouská koruna. Nevíme přesně, kdy začalo rozlišování mezi kurzem na Prahu a na Vídeň v Curychu, ale podle některých zpráv už v polovině února byla „pražská“ koruna oceňována o 20 % výše, než „vídeňská“. Od poloviny března už se tvořily kurzy na Prahu v Curychu pravidelně.

První boom zažil kurz nové československé koruny v květnu 1919. Stoupala od března za současného propadu marky i rakouské koruny. Rašín neskrýval uspokojení nad tím, jak zadržení 50 % bankovek projevilo svůj vliv na kurz koruny v zahraničí, a všichni podléhali iluzím o vítězství v boji za odpoutání se od bývalé monarchie. Ve skutečnosti podlehl klamu, že spekulativní růst kurzu odpovídá skutečnému růstu síly koruny. České koruny byly kupovány v naději, že jejich hodnota, daná reálnou hospodářskou silou, bude stoupat. Spekulanti na kurz koruny však rychle z vývoje hospodářství pochopili, jaká tehdy je skutečná kondice koruny, a začali ji opouštět. Kurz začal klesat – společně s markou a rakouskou korunou. Během dvou měsíců se ukázalo, že zahraničí československou měnu jako samostatnou nevnímá, a že kurz je přirozeně dán vysokým objemem obchodu s Německem.

Umělé nastavování a udržování kurzu koruny bylo potom běžným jevem dalších zhruba pět let. Těmito operacemi klesly zásoby deviz a zlata na tak nízkou úroveň, že nebylo možné pomýšlet na požadovanou stabilizaci koruny a založení centrální banky, neboť současně s ní měla být prohlášena krytá měna. A obvyklá výše zlatého krytí byla tehdy okolo 35 %. Stálost kurzu se měřila k americkému dolaru: 2,90-3,03 zlatých centů za korunu.

Patria.cz: Jakým zlatem měla vlastně být koruna kryta?

Od konce roku 1918 kolovaly fantastické zvěsti o zlaté pomoci států Dohody. Když se tato očekávání nenaplnila, bylo nutno začít čerpat především z domácích kovových a valutních zásob. Rašín neváhal nabízet jejich majitelům nejméně po čtyři léta 4% úrok, osvobozený od daní. Marně. Zájem dobrovolně odevzdávat dary do zlaté sbírky na zlatý poklad velmi rychle opadal. Státní obligace vydané za zlato nebylo totiž možné lehce zpeněžit, a byly také jen pomalu vydávány.

Paradoxně však do roku 1926 existující měna byla zlatá – a to díky kontinuitnímu zákonu, který stanovil, že všechny zákony z doby monarchie zůstávají v platnosti. Podržel tudíž i zákon z roku 1892, a podle kterého mělo být raženo z 1 kg zlata 3.280 korun.

Patria.cz: Věnovala jste se i státní rozpočtům. Jak jsme si vedli?

Pouze jeden jediný státní rozpočet za těch 20 let nebyl schodkový. A to díky výběru dávky z majetku, která souvisela s měnovou reformou a byla silně progresivní. Když si čtete třeba řeči premiérů, nebo ministrů financí,

když předkládali státní rozpočty, tak všechno vypadá velmi ideálně. Rozpočty se předkládaly vždy jako vyrovnané nebo s přebytkem. Končily se schodkem.

Deficitní státní finance byly tou druhou okolností, proč Československo nedostávalo zahraniční půjčky. Potenciální investoři moc dobře znali stav státních financí a Československo pro ně nebylo v tomto směru důvěryhodné. Protože v meziválečné době byly ve světě vyrovnané státní rozpočty stále běžnou normou, podle které se měřila úspěšná ekonomika. A také přerozdělovací funkce státu neměla přesahovat slušných 10-15 %. Československo v některých letech přerozdělovalo téměř 50 % vyrobeného HDP, ale nepřiznávalo to.

Nejproblématictější přitom byly státní podniky, především státní železnice z roku na rok převáděly pět až sedm miliard dluhů. Je zřejmé, že československým problémem byl vnitřní dluh, zmíněné válečné dluhy a podíl na reparacích hrály nakonec vlastně menší roli.

Patria.cz: Jak to vypadalo s ekonomickou situací běžných lidí?

Můj dědeček, ročník 1907, říkal, že všichni vzpomínají, jak bylo dobře za první republiky. Ale tak, jak bylo za Rakouska, už se nikdy mít nebudeme. Podařilo se udržet sociální smír a takovou míru sociálních transferů, která byla ve srovnání s jinými státy světa poměrně vysoká. Nicméně sociální výdaje státu tvořily – s výjimkou prvních poválečných let, kdy činily až 20 % – pouze asi 5 % výdajů státního rozpočtu. Takže s dnešní situací naprosto nesrovnatelný stav.

Existovalo poměrně vysoce nastavené daněproště minimum, a zákonem stanovené sazby byly ve srovnání s dnešními nízké. Daň z obratu byla 1 %.

Mzdy okolo 90 tisíc korun, což byl plat vysokých státních úředníků, byly zdaňovány 10 %. Ale vzhledem k vysokým přírůžkám daní – válečné dosahovaly 400 %, samosprávné i 500 % – byla daňová zátěž ve srovnání s jinými evropskými zeměmi vysoká. U velkých firem mohla dosahovat až 50 % ze zisku.

Připočtete souběh pozemkové reformy a výběru dávky z majetku, a vyjde Vám, že někteří lidé přišli v prvních letech po válce třeba o 60 % svého majetku. Byli i tací, co platili dávku z majetku v naturáliích. Dá-li se tak říkat Mánesovu obraz Josefína, který dnes visí v Národní galerii.

Patria.cz: Jak se na nás podepsala krize?

Velmi silně. Teze o dopadu hospodářské krize na československé pohraničí a důsledcích pro radikalizaci sudetoněmeckého obyvatelstva jsou známé. Já bych proto zdůraznila, že Československo mělo v důsledku provedení pozemkové reformy relativně selhávající a kolabující zemědělský sektor. Projevem byla třeba nesoběstačnost v základních zemědělských komoditách. Dováželo se hovězí i vepřové, obilí i mouka, a to hlavně z Dánska, Jugoslávie, Maďarska, Polska, Německa a Lotyšska. Zároveň klesal vývoz tradičních československých zemědělských artiklů: ječmene a sladu.

Před válkou bylo české zemědělství ve srovnání s jinými zeměmi – Německem, Dánskem, Belgií, Holandskem – extenzivní, vykazovalo nižší produktivitu práce (resp. přezaměstnanost), a nedostatečnou kapitálovou vybavenost. Tím, jak pozemková reforma prohloubila relativní roztříštěnost zemědělské výroby, prohloubila také všechny tyto negativní jevy. Tradičně jsou však vykládány jako důsledek první světové války, a nejsou dávány do souvislosti s pozemkovou reformou. A právě v zemědělství krize vypukla.

Patria.cz: Takže krize začala v zemědělství? Jak se pak rozlila dále, a jaké byly pozdější dopady zbrojení?

Tam krize začala, protože zemědělství bylo podfinancované, spoléhalo na úvěry a spousta vlastníků byla už v té době v platební neschopnosti. Navíc, v důsledku proběhlé nostrifikace se finančně vyčerpaly banky. Takže také neměly na to půjčovat zemědělcům, nebo investovat do zemědělství či spojených průmyslů. Ekonomiku vyvedly z krize investice státu – hlavně do zbrojení, ale třeba také do filmového průmyslu.

Vím ale, že bankéři a průmyslníci ještě v roce 1937 byli nadšeni tím, co se děje v Německu. Že je to cesta z krize a můžeme ji implementovat i my. Líbil se jim korporátní kapitalismus, bylo to podle nich přesně to, co se hodí pro českou povahu. Po Mnichovské konferenci si mysleli, že konečně po 20 letech mají zase Češi šanci vrátit se do velkého bezcelního prostoru, který Velkoněmecká říše bezesporu představovala.

Patria.cz: Na závěr naší série rozhovorů o začátcích kapitalismu u nás bych si dovolil obecnější otázku. Co myslíte o názoru, že rozdíl mezi anglosaským světem a tím naším, co se ekonomiky týče, je do velké míry dán rozdíly mezi protestanty a katolíky?

Pohled, že rozdíly v tom „jak se kde dělá byznys“ jsou zakořeněné v rozdílech mezi protestanty a katolíky, je už překonaný. I v českém katolickém prostředí najdete důraz na skromnost, odloženou spotřebu, podnikatelský étos a morálku v podnikání. Svou roli sehrávaly jiné faktory – jiné sociální podmínky, v mnoha ohledech retardující vliv šlechty, a diametrálně odlišný proces emancipace intelektuálních, ekonomických a politických elit. Role šlechty byla v Čechách skutečně ambivalentní. Na jedné straně nositelé humanistického a osvícenského étosu, vynálezci, podporovatelé věd a umění, sociální opory převážně agrárního obyvatelstva. Na straně druhé odpůrci změn, protože jejich podnikání a zájmům stávající stav vyhovoval.

Karel Havlíček Borovský to myslím vystihl přesně, když psal o šlechtických podnikatelích v Čechách, že jednají nečestně a stát jenom zneužívají ke svému prospěchu; po zrušení druhého nevolnictví k nim přidal také

bankéře, továrníky a velkoobchodníky, které nazýval „peněžní aristokracií“. Ti všichni podle něj vytvářejí ‘nepřirozený’ průmysl živící se ochrannými cly a prohibicí, jako ‘upír sají krev z ostatního člověčenstva,’ a jsou proto opravdovými nepřáteli ‘poctivé demokracie’.

Jak jiná situace oproti protestantské Británii, kde šlechta už v polovině 17. století dala králi jasně najevo, že se jim do některých věcí plést nebude. Ale to už byla kapitalisticky podnikající šlechta. Nebyla to tedy šlechta, která si jen chce udržet aristokratické výsady a zakonzervovat stávající poměry. Jsem si však jistá, že tohle nemá s náboženstvím nic společného.

S náboženstvím také nemá nic společného to, že jak během procesu modernizace a industrializace ve druhé polovině 19. století docházelo k oslabování moci šlechty a její pozice mnohem rychleji než u buržoazie a podnikatelské vrstvy zaplňovaly stát včetně jeho municipálních institucí.

Zároveň však intelektuální elity byly nacionální a stát, národní stát, pro ně představoval cíl snažení. Nikdy se nestaly přirozeným oponentem státu, až na výjimky jej nekritizovaly, nebránily jeho excesům, nekultivovaly jej. Naopak, naučily se na něm participovat a posléze ho také využívat a zneužívat. A úzká ekonomicko-politická elita okamžitě po vzniku samostatného státu v roce 1918 pochopila, že na státu se dá profitovat.

Doc. PhDr. Ing. Antonie Doležalová Ph.D. se zabývá hospodářskými dějinami na Katedře institucionální ekonomie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. V současné době působí na Univerzitě v Cambridgi. Čerstvě vydala v Británii knihu s titulem A History of Czech Economic Thought, která rozebírá doposud ne příliš probádané dějiny českého ekonomického myšlení.

URL| <https://www.patria.cz/rozhovor/3893384/sen-o-burze-a-silne-korune-i-stesk-po-bezcelni-unii-ekonomika-mezivalecneho-ceskoslovenska.html>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
[patria.cz](https://www.patria.cz)

Praha je podle Forbesu hlavním městem Bitcoinu. Umístil se i Žatec

3.8.2018 roklen24.cz str. 00

Dominik Stroukal

Tagy: Bitcoin, Praha, Kryptoměna, Forbes

Pokud se rozhodnete utratit své bitcoiny, nejjednodušší to budete mít v Praze. Americký Forbes použil data ze serveru Coinmap a sestavil žebříček měst, kde je nejvíce míst přijímacích platby v kryptoměnách. Podle Forbesu je prvenství Prahy nečekané, úplné překvapení by to ale být nemělo.

Praha je sídlem společnosti SatoshiLabs, která vyvinula první hardwarovou peněženku na světě Trezor a jejíž šéf Marek Palatinus přišel s úplně prvním těžebním poolem, čímž navždy změnil dějiny kryptoměn. Dodnes patří jeho Slush Pool mezi největší na světě. Ostatně, i server Coinmap, z kterého Forbes čerpal data, je produktem této společnosti.

Šest plus jedna populární lež o Bitcoinu. První část.

V Praze máme Bitcoin Coffee, jedinou kavárnu na světě, kde se dá platit pouze kryptoměnami. Sama celá Paralelní Polis, kde kavárna sídlí, je centrem kryptoměn, kde se pořádají setkání u přednášek, ale i světové konference, například Hackers Congress. Sídlí u nás i firma General Bytes, druhá největší společnost vyrábějící bitcoinové bankomaty.

Těsně za Prahou se umístilo Buenos Aires, až třetí je technologické centrum světa San Francisco. Do první desítky se ještě vešel Madrid, New York, nizozemský Arnhem, Bogota, Vancouver, Londýn a dokonce Paříž, přestože zbytek Francie v přijímání kryptoměn spíše zaostává.

Mezi světové metropole se dostalo i další české město, severočeský Žatec. Při bližším prozkoumání je zjevné, že všech více než padesát míst, kde lze v Žatci bitcoiny platit, patří stejnému majiteli, ve skutečnosti jde o výdejnu více než padesátky e-shopů. Obyvatelům města chmele ale umožňuje roztáčet našetřené bitcoiny za širokou škálu zboží, a to se podle Forbesu počítá.

Šest plus jedna populární lež o Bitcoinu. Druhá část

Dominik Stroukal je držitelem doktorátu z ekonomie z Vysoké školy ekonomické v Praze. Vedle studia ekonomie absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK, kde se věnoval sociologii médií. Tři roky byl předsedou Ludwig von Mises Institutu pro Českou a Slovenskou republiku, dva roky místopředsedou pro publikace. Přednáší na PPE programu VŠ CEVRO Institut, ekonomické předměty na Vysoké škole finanční a správní a na gymnáziu PORG.

Perpetuum: Výzkum Univerzity Karlovy říká, že jedno dítě z deseti pozná skrytou reklamu na internetu

3.8.2018 e15.cz str. 00 The Student Times

Simona Mrázková

Oblečení, elektronika, kosmetika i hotely nebo aerolinky. To vše novodobí internetoví influenceři propagují na internetu. Cílí přitom na děti, které i díky tomu tráví značnou část volného času v online světě a myšlenkově se tak vzdalují svým rodičům.

Neoddiskutovatelným fenoménem dneška jsou blogeři, instagrameři a youtubeři. Tito novodobí influenceři aktivním publikováním vlastních obsahů na sociálních sítích uplatňují vliv na značné množství běžných uživatelů internetu. Jestliže si konzument sdělení na svém účtu nastaví pravidelný odběr informací od oblíbeného influencerera, stává se z něj mluvou internetu follower nebo také subscriber. Díky zdánlivé blízkosti a možnosti ztotožnění se si internetoví influenceři v rámci komerční komunikace vedou neobyčejně úspěšně. I přesto, že většinu z nich je něco kolem dvaceti let, jejich cílovou skupinou jsou převážně děti zhruba od čtvrté do osmé třídy základní školy.

Mladí, duševně nezralí konzumenti zatím nemají vybudované efektivní obranné mechanismy, a tak často nejsou schopni rozlišit, že se jedná o druh skryté reklamy. Jednou z esenciálních součástí obsahu většiny úspěšných osobností internetu je spolupráce s komerčními značkami. Za spolupráci s firmami influenceři běžně dostávají věcné dary a také nemalé peněžní odměny, za které se přirozeně snaží dané firmě poskytnout to nejlepší možné promo.

Chci se mít dobře jako youtuber

Výzkum **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy potvrdil, že pouze jedno dítě z deseti ve věku od 9 do 15 let pozná bez jakékoli nápovědy, že se jedná o druh komerčního obsahu. Když se měli mladí respondenti zamyslet nad účelem obrázku zobrazujícího značku jako součást života influencerů, polovina z nich uvedla, že cílem příspěvku je ukázat, jak se má influencer dobře. U jiného příkladu ve formě videa to bylo 19 %, po nápovědě 42 %.

Zjištění výzkumníků Univerzity Karlovy vedla k formulaci pravidel označování reklamy na sociálních médiích a tvorbě informačního webu Férováreklama.cz určená především samotným influencerům. Dodržovat tato pravidla ukládá česká legislativa, konkrétně zákon o regulaci reklamy č. 40/1995 Sb., který omezuje reklamu cílenou na děti, propagující alkohol, hazard a tak dále. Influencer tak má být odpovědný za označování placené propagace v příspěvcích ve chvíli, kdy děti tvoří alespoň třetinu jejich publika.

Studenti a vědci také navrhuje, aby při označování používán český hashtag reklama, namísto anglického označení ad nebo sponsored. Proti naopak stojí obava osobností internetu z kritiky jejich fanoušků v případě přiznání komerčních zájmů. „Na pravidlech označování jsme spolupracovali jak se samoregulačními orgány, tak s influencerem a agenturami, které je zastupují. Je potřeba, aby si influenceři uvědomili, že mají určitou zodpovědnost vůči společnosti a lidem, které ovlivňují,“ komentuje zavedení pravidel Denisa Hejlová, vedoucí katedry marketingové komunikace a public relations **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Jedním z pozorovaných jevů je také zvětšující se propast mezi rodiči a jejich dětmi způsobené odmítáním diskuze o tématu internetových influencerů ze strany dospělých. Často zmiňovanými důvody je pocit, že sledování influencerů je z jejich pohledu ztrátou času nebo také pokleslou zábavou. „Většina kolegů starších ročníků netuší, o co se v případě internetových influencerů jedná a jak tím mohou být děti ohrožovány. Myslím, že to po nich ani nikdo nemůže chtít. Výuce dětí na toto téma se opravdu může věnovat jen někdo, kdo tomu perfektně rozumí, nebo ten, kdo se v prostředí sociálních sítí a internetu pohybuje,“ popisuje situaci Miriam Hejzlarová, učitelka na pražské ZŠ Mendelova a autorka projektu Učitelnice, a dodává: „Já YouTube i Instagram sleduji. Díky tomu, že vím, o čem mluvím, můžu děti v případě potřeby konstruktivně usměřňovat. Takovou pozici většinou nemají ani jejich vlastní rodiče.“ Rodiče v průzkumu Univerzity Karlovy potvrdili, že influenceři

mají na jejich děti větší vliv než tradiční celebrity, jako jsou herci nebo zpěváci. Téměř polovina rodičů to považuje za problém.

Děti byly překvapeny, kolik podob může reklama mít

Přestože se volání po zavedení institucionální mediální výchovy dětí ozývá delší dobu z vícero míst a vznikají mnohé iniciativy a projekty, jako například Stučák Univerzity Karlovy nebo Zkroť jazyk Univerzity Palackého (určené středoškolským studentům), 46 % českých dětí stále nemělo zkušenost s mediální výchovou ve škole. „V Rámcovém vzdělávacím programu je v češtině průřezové téma Mediální výchova. Reklama, určená pro žáky pátých tříd, mě zaujala, a tak jsme jí věnovali tři hodiny. Myslím, že jsem s dětmi šla opravdu do hloubky, ptala jsem se jich, co je to reklama, jaké jsou její druhy, kde všude na ni lze narazit. Věnovali jsme se product placementu – ukazovali jsme si jej ve filmech a seriálech a také na internetu. Mohu potvrdit, že pro děti bylo velkým překvapením, jak různé podoby reklama může mít. Podle mých zkušeností jsou ale i pátáci ještě příliš nevyzrálí, aby byli schopni pochopit důvod, proč značka někomu platí za to, že představí její produkt, důležitost označování reklamy nevyjímaje,“ uzavírá mladá učitelka.

URL| <https://www.e15.cz/clanek/1349487/perpetuum-vyzkum-univerzity-karlovy-rika-ze-jedno-dite-z-deseti-pozna-skrystou-reklamu-na-internetu>

Perpetuum: Výzkum Univerzity Karlovy říká, že jedno dítě z deseti pozná skrytou reklamu na internetu

3.8.2018 e15.cz str. 00

Simona Mrázková

Oblečení, elektronika, kosmetika i hotely nebo aerolinky. To vše novodobí internetoví influenceři propagují na internetu. Cílí přitom na děti, které i díky tomu tráví značnou část volného času v online světě a myšlenkově se tak vzdalují svým rodičům.

Neoddiskutovatelným fenoménem dneška jsou blogeři, instagrameři a youtubeři. Tito novodobí influenceři aktivním publikováním vlastních obsahů na sociálních sítích uplatňují vliv na značné množství běžných uživatelů internetu. Jestliže si konzument sdělení na svém účtu nastaví pravidelný odběr informací od oblíbeného influencerera, stává se z něj mluvou internetu follower nebo také subscriber. Díky zdánlivé blízkosti a možnosti ztotožnění se si internetoví influenceři v rámci komerční komunikace vedou neobyčejně úspěšně. I přesto, že většinu z nich je něco kolem dvaceti let, jejich cílovou skupinou jsou převážně děti zhruba od čtvrté do osmé třídy základní školy.

Mladí, duševně nezralí konzumenti zatím nemají vybudované efektivní obranné mechanismy, a tak často nejsou schopni rozlišit, že se jedná o druh skryté reklamy. Jednou z esenciálních součástí obsahu většiny úspěšných osobností internetu je spolupráce s komerčními značkami. Za spolupráci s firmami influenceři běžně dostávají věcné dary a také nemalé peněžní odměny, za které se přirozeně snaží dané firmě poskytnout to nejlepší možné promo.

Chci se mít dobře jako youtuber

Výzkum **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy potvrdil, že pouze jedno dítě z deseti ve věku od 9 do 15 let pozná bez jakékoli nápovědy, že se jedná o druh komerčního obsahu. Když se měli mladí respondenti zamyslet nad účelem obrázku zobrazujícím značku jako součást života influencerů, polovina z nich uvedla, že cílem příspěvku je ukázat, jak se má influencer dobře. U jiného příkladu ve formě videa to bylo 19 %, po nápovědě 42 %.

Zjištění výzkumníků Univerzity Karlovy vedla k formulaci pravidel označování reklamy na sociálních médiích a tvorbě informačního webu Férováreklama.cz určená především samotným influencerům. Dodržovat tato pravidla ukládá česká legislativa, konkrétně zákon o regulaci reklamy č. 40/1995 Sb., který omezuje reklamu cílenou na děti, propagující alkohol, hazard a tak dále. Influencer tak má být odpovědný za označování placené propagace v příspěvcích ve chvíli, kdy děti tvoří alespoň třetinu jejich publika.

Studenti a vědci také navrhují, aby byl při označování používán český hashtag reklama, namísto anglického označení ad nebo sponsored. Proti naopak stojí obava osobností internetu z kritiky jejich fanoušků v případě přiznání komerčních zájmů. „Na pravidlech označování jsme spolupracovali jak se samoregulačními orgány, tak s influencerem a agenturami, které je zastupují. Je potřeba, aby si influenceři uvědomili, že mají určitou

zodpovědnost vůči společnosti a lidem, které ovlivňují," komentuje zavedení pravidel Denisa Hejlová, vedoucí katedry marketingové komunikace a public relations **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Jedním z pozorovaných jevů je také zvětšující se propast mezi rodiči a jejich dětmi způsobené odmítáním diskuze o tématu internetových influencerů ze strany dospělých. Často zmiňovanými důvody je pocit, že sledování influencerů je z jejich pohledu ztrátou času nebo také pokleslou zábavou. „Většina kolegů starších ročníků netuší, o co se v případě internetových influencerů jedná a jak tím mohou být děti ohrožovány. Myslím, že to po nich ani nikdo nemůže chtít. Výuce dětí na toto téma se opravdu může věnovat jen někdo, kdo tomu perfektně rozumí, nebo ten, kdo se v prostředí sociálních sítí a internetu pohybuje,“ popisuje situaci Miriam Hejzlarová, učitelka na pražské ZŠ Mendelova a autorka projektu Učitelnice, a dodává: „Já YouTube i Instagram sleduji. Díky tomu, že vím, o čem mluvím, můžu děti v případě potřeby konstruktivně usměřňovat. Takovou pozici většinou nemají ani jejich vlastní rodiče.“ Rodiče v průzkumu Univerzity Karlovy potvrdili, že influenceři mají na jejich děti větší vliv než tradiční celebrity, jako jsou herci nebo zpěváci. Téměř polovina rodičů to považuje za problém.

Děti byly překvapeny, kolik podob může reklama mít

Přestože se volání po zavedení institucionální mediální výchovy dětí ozývá delší dobu z vícero míst a vznikají mnohé iniciativy a projekty, jako například Stužák Univerzity Karlovy nebo Zkroť jazyk Univerzity Palackého (určené středoškolským studentům), 46% českých dětí stále nemělo zkušenost s mediální výchovou ve škole. „V Rámcovém vzdělávacím programu je v češtině průřezové téma Mediální výchova. Reklama, určená pro žáky pátých tříd, mě zaujala, a tak jsme jí věnovali tři hodiny. Myslím, že jsem s dětmi šla opravdu do hloubky, ptala jsem se jich, co je to reklama, jaké jsou její druhy, kde všude na ni lze narazit. Věnovali jsme se product placementu – ukazovali jsme si jej ve filmech a seriálech a také na internetu. Mohu potvrdit, že pro děti bylo velkým překvapením, jak různé podoby reklama může mít. Podle mých zkušeností jsou ale i pátáci ještě příliš nevyzrálí, aby byli schopni pochopit důvod, proč značka někomu platí za to, že představí její produkt, důležitost označování reklamy nevyjímaje,“ uzavírá mladá učitelka.

URL| <https://www.e15.cz/the-student-times/perpetuum-vyzkum-univerzity-karlovy-rika-ze-jedno-dite-z-deseti-pozna-skrytou-reklamu-na-internetu-1349487>

Velká vizita Josefa Veselky: Ty plagiátore!

3.8.2018 iHNed.cz str. 00

Josef Veselka

Přihodilo se to právě v den, kdy Česká republika slavila třicáté výročí sametové revoluce. Všechny hlavní světové agentury přinesly překvapivou zprávu o tom, že v malé středoevropské zemi se k moci opět dostala dělnicko-rolnická vláda.

A přitom vše začalo docela nevinně. Nejprve několik ministrů druhé Babišovy vlády bylo donuceno odstoupit kvůli zjištění, že své diplomové práce opsali. Během pár dní zbyli ve vládě pouze její předseda a místopředseda se středoškolským vzděláním a ti byli postupně doplňováni mladými ministry vystudovanými výhradně v zahraničí (není bez zajímavosti, jak zahraničním univerzitám nějak přirozeně důvěřujeme). Mor prokázaného plagiátorství se rozšířil do sněmovny, na ministerstva, do oblastí lokální samosprávy a nakonec i na samotné vysoké školy. Je to světový unikát, hlásaly novinové titulky, a dokonce i New York Times přinesly obsáhlou reportáž o podivuhodné zemi, kde zřejmě žádná myšlenka není originální.

A pak se stalo to, co se stát muselo. "Kdo, když ne my, a kdy, když ne teď?" ptaly se oprávněně masy podvedených dělníků a rolníků. Nebylo zbylí. Všichni, kteří byli označeni za plagiátory, museli uvolnit své pozice a na jejich místa nastoupili ti, kdo se s tímto svinstvem prokazatelně nezapletli, protože nikdy žádnou práci nepsali. Po tomhle kroku přišla na řadu i demise nefunkční vlády a převzetí moci lidmi bez škráloupů v životopisech.

Změnu ve společenském klimatu nové doby prokázal i výzkum **fakulty sociálních věd**, jenž bez jakékoliv pochybnosti zjistil, že nejhorší českou nadávkou ve skupině středoškolsky vzdělaných lidí se stalo slovní spojení "ty plagiátore", čímž potvrdil svůj již starší a zásadní objev, že česká společnost razantně ustupuje od animálních nadávek.

Nejmenovaný vědec, který díky originalitě svého výzkumu přežil na svém místě čistky posledních měsíců, mi v osobním rozhovoru nedávno naznačil, že ono opisování myšlenek druhých by kromě osobních selhání jednotlivců mohlo být hodnoceno i jako obraz neomluvitelně nízké úrovně práce některých vysokých škol při hodnocení svých studentů. Ony školy se sice tvářily stejně pohoršeně jako zbytek české společnosti, avšak nelze nevidět, že zcela konkrétní lidé garantovali svými podpisy kvalitu předkládaných diplomových prací.

Ať už na tu naši něžnou, plagiátorskou revoluci nahlížíme jakkoliv, žije se nám teď mnohem lépe. Proti opisování máme velmi účinný software, viníky jsme potrestali a problém vyřešili. Vysoké školy dělají, stejně jako v minulosti, svou práci excelentně, a pokud byste do budoucna chtěli někoho odstranit, máte teď o jednu možnost více.

Velká vizita Josefa Veselky: Zdánlivá nadávka může být jen přesným označením stavu věcí - tak proč se jí bát? - čtěte ZDE

Velká vizita Josefa Veselky: Čert aby vzal všechny lichváře - čtěte ZDE

Velká vizita Josefa Veselky: Tady se prostě nedá žít! - čtěte ZDE

Velká vizita Josefa Veselky: Když se vám i mokré spodní prádlo může zdát docela příjemné - čtěte ZDE

URL| <http://EGO.IHNED.CZ/c1-66208290-velka-vizita-josefa-veselky-ty-plagiatore>

Ty plagiátore!

3.8.2018 ego! str. 12 Sloupek

Josef Veselka

Velká Vizita Josefa Veselky

Přihodilo se to právě v den, kdy Česká republika slavila třicáté výročí sametové revoluce. Všechny hlavní světové agentury přinesly překvapivou zprávu o tom, že v malé středoevropské zemi se k moci opět dostala dělnicko-rolnická vláda.

A přitom vše začalo docela nevinně. Nejprve několik ministrů druhé Babišovy vlády bylo donuceno odstoupit kvůli zjištění, že své diplomové práce opsali. Během pár dní zbyli ve vládě pouze její předseda a místopředseda se středoškolským vzděláním a ti byli postupně doplňováni mladými ministry vystudovanými výhradně v zahraničí (není bez zajímavosti, jak zahraničním univerzitám nějak přirozeně důvěřujeme). Mor prokázaného plagiátorství se rozšířil do sněmovny, na ministerstva, do oblasti lokální samosprávy a nakonec i na samotné vysoké školy. Je to světový unikát, hlásaly novinové titulky, a dokonce i New York Times přinesly obsáhlou reportáž o podivuhodné zemi, kde zřejmě žádná myšlenka není originální.

A pak se stalo to, co se stát muselo. „Kdo, když ne my, a kdy, když ne teď?“ ptaly se oprávněně masy podvedených dělníků a rolníků. Nebylo zbylí. Všichni, kteří byli označeni za plagiátory, museli uvolnit své pozice a na jejich místa nastoupili ti, kdo se s tímto svinstvem prokazatelně nezapletli, protože nikdy žádnou práci nepsali. Po tomhle kroku přišla na řadu i demise nefunkční vlády a převzetí moci lidmi bez škráloupů v životopisech.

Změnu ve společenském klimatu nové doby prokázal i výzkum **fakulty sociálních věd**, jenž bez jakékoliv pochybnosti zjistil, že nejhorší českou nadávkou ve skupině středoškolsky vzdělaných lidí se stalo slovní spojení „ty plagiátore“, čímž potvrdil svůj již starší a zásadní objev, že česká společnost razantně ustupuje od animálních nadávek.

Nejmenovaný vědec, který díky originalitě svého výzkumu přežil na svém místě čistky posledních měsíců, mi v osobním rozhovoru nedávno naznačil, že ono opisování myšlenek druhých by kromě osobních selhání jednotlivců mohlo být hodnoceno i jako obraz neomluvitelně nízké úrovně práce některých vysokých škol při hodnocení svých studentů. Ony školy se sice tvářily stejně pohoršeně jako zbytek české společnosti, avšak nelze nevidět, že zcela konkrétní lidé garantovali svými podpisy kvalitu předkládaných diplomových prací.

Ať už na tu naši něžnou, plagiátorskou revoluci nahlížíme jakkoliv, žije se nám teď mnohem lépe. Proti opisování máme velmi účinný software, viníky jsme potrestali a problém vyřešili. Vysoké školy dělají, stejně jako

v minulosti, svou práci excelentně, a pokud byste do budoucna chtěli někoho odstranit, máte teď o jednu možnost více.

Fotograf František Géla: Nejnáročnější bylo natáčení Robinsonova ostrova

2.8.2018 opavsky.denik.cz str. 00 Moje Opavsko

Veronika Schindlerová

ROZHOVOR, FOTOGALERIE/ Ještě mu nebylo ani třicet a už patří ve svém oboru ke špičce. Setkání s usměvavým fotografem Františkem Gélou, který řadu let spolupracuje i s Opavským a hlavičským deníkem, je téměř vždy nezapomenutelným zážitkem.

"Jeho optimismus a pohled na svět je zkrátka přesně takový, jaký by u fotografa měl být. Jak jste se dostal k fotografování? Focení mě bavilo odjakživa, asi mě vždy fascinovaly například fotografické ateliéry nebo prostředí natáčení, když jsem se náhodou ocitl někde na place. Když jsem si koupil za peníze z první brigády digitální foťák, úplně mě to pohltilo, skoro všechny úspory jsem nalil do techniky. Během gymplu jsem se dostal k focení sportu pro Deník, to mě určitě taky hodně posunulo. Během studia žurnalistiky na vysoké škole jsem se dostal i k jiným žánrům a také k natáčení, což ovlivnilo můj následující profesní život. Co nejraději fotíte? Po letech focení pro noviny mě stále baví sport – ať už fotbal, basketbal nebo některé jiné, neobvyklé sporty. Ve volném čase, ale třeba jen tak nosím foťák na klasický film a fotím, co se naskytne. Nejraději ale mám dlouhodobější focení, práci na jednom tématu. Několik let fotím třeba cyklisty v Nizozemsku nebo každoroční prvomájová setkání komunistů. Vzpomenete si na své nejzajímavější focení? Každé focení je většinou něčím zajímavé, zajímavá byla kupříkladu focení sportovních akcí typu fotbalové Euro U21, kvalifikace českých fotbalistů na Euro, cesta opavských fotbalistů za postupem do první ligy a podobně. Hodně mě bavilo i focení ve Slezském divadle v Opavě, kdy jsem měl možnost několik měsíců zachycovat přípravu opery Attila.

Kdybyste si mohl vybrat, jakou událost byste nejradši fotil? Doba, kdy bylo mým snem fotit olympiádu, už je pryč. Dobře a zajímavě se dá fotit takřka vše, vybral bych si něco, čemu bych se mohl věnovat precizně a dlouhodobě. Máte za sebou řadu zajímavých projektů, můžete některé z nich zmínit? Asi nejnáročnější a nejzajímavější bylo natáčení pořadu Robinsonův ostrov na Filipínách. Neskutečná vedra, vlhkost, fyzická námaha, ale okolo samí skvělí lidé. Zajímavé bylo také poznat život na Filipínách. Máte nějaké vzory, kterými se necháváte inspirovat? Nejraději mám dokumentární fotografie například Jindřicha Štreita, Viktora Koláře a představitele světového dokumentu a reportáže Roberta Capy, Martina Parra nebo Peta Souzu.

Jak se snažíte odlišit od jiných fotografů? To se asi nedá konkrétně říct. Rád si prohlížím fotografie ať již zmíněných fotografů nebo všech, kteří publikují v tisku a na internetu. V konečném důsledku se ale během fotografování soustředím pouze a jen na sebe a jestli snímky stojí za to, to už je na divácích.

Co byste poradil lidem, kteří se chtějí naučit dobře fotografovat? Dá se to vůbec naučit? Nevím, jestli dobře, ale určitě dá. Jednou věcí jsou technické záležitosti, druhou kreativita. Bez technických znalostí a jisté šikovnosti se fotograf neobejde, to je úplný základ, který se člověk naučit musí, i když mu v tom současné chytré technologie hodně pomáhají. Pak už zbývá jen fotit, koukat okolo sebe a zase fotit. V tom pomáhá sledování práce jak jiných fotografů, tak uměleckých děl, obrazů a filmů obecně. Důležité je pak najít vlastní témata, obsah, který si zaslouží být vyfocen. Je spousta, možná i většina, fotografů, kteří mají perfektní technické znalosti, ale to je maximum, u kterého zůstávají. Debatují hodiny na facebooku o tom, jak je který objektiv dobrý, fotí testovací obrazce, ale tím bohužel končí.

K TÉMATU

František Géla se narodil v roce 1989, vystudoval Mendelovo gymnázium v Opavě, dále žurnalistiku a mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a absolvoval semestr na univerzitě v Utrechtu. Nyní se věnuje doktorskému programu na UK – mediální studia. Pracuje jako lektor fotografických a televizních předmětů na katedře žurnalistiky **FSV UK** a jako kameraman a fotograf na volné noze (spolupráce s Deníkem, TV Nova, Českou televizí aj.).

"

URL| https://opavsky.denik.cz/zpravy_region/fotograf-frantisek-gela-nejnarocnejsi-bylo-nataceni-robinsonova-ostrova-20180802.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:
opavsky.denik.cz

H-System jako učebnice práva

2.8.2018 Lidové noviny str. 12 Názory
TOMÁŠ RICHTER

Šest poučení z aktuální kauzy

Dosud proběhlý mediální provoz ohledně rozsudku Nejvyššího soudu (sp. zn. 29 Cdo 4470/2015) v konkurzní věci H-System může posloužit jako stručná učebnice českého práva – toho reálně žitého, ne toho v knihách. Nabízí se zde hned několik poučení.

Poučení ústavněprávní

Mediální reakce prezidenta republiky a několika dalších ústavních činitelů znovu ukázala, jak křehké jsou v žité české praxi základní ústavní principy fungování tohoto státu, včetně oddělení mocí a sebeomezení jednotlivých mocí ve vztahu k ostatním. Předsedové vysokých soudních instancí měli na schůzce s prezidentem republiky, již – možná ke škodě věci – neodmítli, vhodnou příležitost zaujmout v této věci skutečně principiální stanovisko. Z tiskových zpráv se ovšem bohužel nezdá, že ji využili.

Poučení realitněprávní

Na trhu s bydlením dělají lidé bez nadsázky obchody svého života – kupní cenu bytu či domu splácejí po zbytek života. Realitním zprostředkovatelům platí strany těchto obchodů bez mrknutí oka provize v řádu jednotek procent kupní ceny. Vlastního právníka si však najme jen málokdo z nich, ačkoli cena jeho služeb by se pravděpodobně pohybovala o řád níže než cena realitního zprostředkovatele. To platilo v době, kdy na trh přišel se svými projekty H-System, a obávám se, že to platí i nadále. Takové jednání je podobné postupu pacienta postiženého rakovinou, který zcela vynechal onkologii a na radu lékaře rovnou nakoupil velké množství Sava. Vyjít to může...

Poučení insolvenčně-reformní

Stojí za připomenutí, jak velký kus cesty náš insolvenční systém od dob úpadku H-Systemu urazil. Konkurs H-Systemu je neveřejný. Pokud by H-System „upadl“ dnes, celý jeho insolvenční spis by byl veřejně přístupný na webu ministerstva spravedlnosti. Rozdíl je to tak velký, že Nejvyšší soud považoval za nutné ve svém druhém tiskovém stanovisku podrobně popsat chronologii konkurzu H-Systemu, jež by dnes byla veřejně dostupná všem.

Poučení insolvenčně-procesní

Z této chronologie mimo jiné vyplývá, že konkurzní řízení H-Systemu ve skutečnosti netrvá nijak neúměrně dlouho, vezmemeli v úvahu, kolik dílčích sporů v něm bylo a je řešeno. Insolvenční řízení je totiž jakýmsi meta řízením, v němž mohou být rozhodovány i desítky dílčích kontroverzí. Pokud strany v řízení aktivně vystupují a využívají všech opravných prostředků, je takřka nepředstavitelné, aby insolvence velkého dlužníka trvala méně než deset let – zpravidla to bude déle. To není žádná česká specialita – některé velké insolvence a následné spory spuštěné v zahraničí finanční krizí roku 2008 jsou i po deseti letech v plném proudu a konec je v nedohlednu.

Poučení insolvenčně-strategické

Jednání obyvatel domů, kterým Nejvyšší soud uložil vyklidit jimi obývané nemovitosti, se jeví jako klasický pokus o „opt-out“ z důsledků úpadku. Tito investoři zaplatili H-Systemu předem na nezajištěné bázi, a když začal

developer upadat, pokusili se sérií kroků konvertovat své nezajištěné pohledávky na vlastnický titul k majetku patřícímu do jeho konkurzní podstaty. Takovému jednání čelí insolvenční právo zejména – je to ostatně jedním z jeho hlavních účelů. Čelí mu ostatně i trestní právo – jak je patrné z tiskové zprávy Nejvyššího soudu, dva z nich byli trestními soudy odsouzeni za poškozování ostatních věřitelů H-Systemu.

Investoři ve věci H-System učinili řadu velmi riskantních rozhodnutí. Nejrizikovější bylo samozřejmě hned to první, ovšem každé další, včetně dokončení staveb domů patřících developerovi, bylo tím, čemu se anglicky v bankovníctví říká „throwing good money after bad“. Někdy takový hazard vyjde, jindy ne.

Poučení „piáristické“

Nevěřím příliš tomu, že dovolacím rozhodnutím Nejvyššího soudu byli obyvatelé sporných nemovitostí skutečně překvapeni – ostatně substantivně prohráli již v roce 2008, kdy soudy rozhodly, že domy jimi obývané patří do konkurzní podstaty H-Systemu.

Jejich mediální ofenzivu bych spíše považoval za taktický krok v dlouhotrvajících sporech, směřující tentokrát patrně k dosažení kompenzace jejich neúspěšné investice z veřejných rozpočtů. Zdá se, že tento krok zatím skvěle vychází.

Pokud strany v řízení aktivně vystupují a využívají všech opravných prostředků, je takřka nepředstavitelné, aby insolvence velkého dlužníka trvala méně než deset let – zpravidla to ale bude déle. To není žádná česká specialita.

O autorovi | T O M Á Š R I C H T E R, advokát Autor působí jako advokát v pražské kanceláři Clifford Chance LLP a vyučuje na Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze
Foto popis|

Bílý dům hrozí dalším stupňováním obchodní války s Čínou

2.8.2018 ČRo Radiožurnál str. 02 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Bílý dům hrozí dalším stupňováním obchodní války s Čínou. Úřad amerického prezidenta Donalda Trumpa navrhl více než zdvojnásobit cla na čínské zboží, jehož roční hodnota dovozu dosahuje 200 miliard amerických dolarů. Což je v přepočtu skoro 4,5 bilionu korun. Z 10 na 25 %. Je to podle něho odpověď na čínskou odvetu za cla, která Spojené státy zavedly už dřív. Čína prohlásila, že pokud USA podniknou další kroky v omezování obchodu, zareaguje stejně. U telefonu je ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Michal Mejstřík. Dobrý den.

Michal MEJSTŘÍK, ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Považujete to za jakési vyhrožování anebo za vážný návrh?

Michal MEJSTŘÍK, ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak já bych tam mnil, že vlastně díky nerovnovážnému bilaterálnímu deficitu, když vezmete obchod mezi Spojenými státy v objemu importu 500 miliard a exportu nějakých 130, 150 miliard, tak samozřejmě Spojené státy jaksí mají prostor pro zdaňování mnohem větší než je tomu na čínské straně. Takže z tohoto hlediska ten prostor pro, při vyhrocování může samozřejmě zahrnovat nejenom výhrůžky, ale i reálná čísla. Vidíme, jaký z toho samotného faktu, že rozvojové země podle historických dat, měly vždycky určitou výhodu v tom, a Čína dlouho stále ještě do určité míry historicky patří do těch rozvojových zemí, měla výhodu, že některé vlastně tarify, cla jsou tam těžko povolená při vyšší, aby vlastně umožnila té méně rozvinuté zemi se rozvíjet rychleji než

těm vyspělým zemím. A teď jde o to, že od té doby nedošlo k žádným významným změnám a tudíž pan Trump se v této chvíli umocnil ty iniciativy.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No a jakého zboží se ta nová cla mají týkat a kdy vlastně by to další zvýšení amerických cel na čínské zboží mělo začít platit?

Michal MEJSTŘÍK, ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak ono tím, že vlastně v okamžiku, kdy by se zvýšila ta cla, nebo která by pokrývala dalších 200 miliard dovážených produktů, jedná se konkrétně třeba i pneumatiky na letadla, nukleární reaktory, motory lodí, motory letadel a tak dále, takže z tohoto hlediska, z tohoto hlediska on se snaží pan Trump identifikovat takové speciální produkty, které patří do takzvaného seznamu, na který se soustředila Čína a z hlediska své technologické politiky Made China 202025. To znamená snaží se zpomalit její rozvoj v oblasti letectví, kosmonautiky, informační technologie a tak dále, takže...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Hm a kdo, kdo je zatím, nebo kdo se jeví zatím být vítězem a kdo poraženým toho, čemu se říká obchodní válka a možná ještě to obchodní válka úplně není? Vlastně, na koho omezení americko-čínského obchodu dopadá, nebo v budoucnu dopadne nejvíc?

Michal MEJSTŘÍK, ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak v první řadě je nutné si uvědomit, že ten zahraniční obchod má charakteristiky, které by měly pomáhat těm specializovanějším zemím, které to umí vyrábět levněji a tudíž pro spotřebitele výhodněji. V tuto chvíli každé uvalení zvýšení cel znamená vlastně, že na spotřebitele, nebo ty uživatele těch výrobků padnou vyšší ceny. To znamená, jestliže se uvalí cla na dovoz oceli, hliníku, tak v tu chvíli celý automobilový průmysl bude vyrábět draž a bude současně méně konkurenceschopný. Ten základní trabl pro Čínu samotnou je samozřejmě v tom, že ten exportní charakter čínské ekonomiky je citlivější než v případě americké ekonomiky, která má daleko větší vlastně svoji domácí spotřebitelskou bázi, ale ten argument vůči Spojeným státům je ten, že ony málo šetří, lidé málo šetří a tudíž tím, že více utrácejí, mají větší poptávku právě po zboží dováženém z Číny, tak vlastně ta, ten deficit tam narůstá a ten vlastně ta reakce ze strany Číny, tak ta nemusí být dokonce ani tak šokující jako překvapující, protože v okamžiku, kdy ona bude mít horší problémy s exportem, tak se to projeví vlastně v juanu, to znamená RNB v čínské měně...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Ano.

Michal MEJSTŘÍK, ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Která oslabí a vykompenzuje to, co vlastně vidíme v případě uvalení vyšších cel.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Vysvětluje ekonom z Univerzity Karlovy Michal Mejstřík. Děkuji vám. Na shledanou.

Michal MEJSTŘÍK, ekonom z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Také, prosím. Na shledanou.

Jan Kovařík
2.8.2018 rozhlas.cz str. 00

Každý všední den moderuji Dobré ráno s Dvojkou a provázím pořadem eRko.

Životní motto:

Největší chybou je klást si nízké cíle.

Co dělám v rozhlasu:

Každý všední den moderuji ranní blok Dobré ráno s Dvojkou. Kromě toho posluchače provázím pořadem o rozhlasu eRko. Dříve jsem moderoval zábavný pořad Kolotoč, díky němuž jsem se po 23 letech vrátil před rozhlasový mikrofon. SVáclavem Žmolíkem jsem se také střídal v moderování Odpoledne s Dvojkou.

Před rozhlasem:

Po absolvování žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze jsem nastoupil do vznikajícího Českého rozhlasu jako moderátor Dobrého jitra z Prahy. Tady jsem se potkal se skvělým šéfem, panem Karlem Mastným. A hlavně mě nesmírně oslovila a pohltila samotná instituce. Tedy ta překrásná, tenkrát starodávná, budova na Vinohradské 12 a lidé, kteří v ní dělají rádio srdcem.

Co mě baví:

Moje dvě dcery Kačenka a Andulka a syn Honzík. A pak taky knihy, horská turistika, golf a péče o zahradu. Z televizních pořadů si nikdy nenechám ujít zprávy, rád se podívám na kvalitní film a nepohrdnu ani sportem, například fotbalovou Ligou mistrů a golfovými přenosy.

URL| <https://dvojka.rozhlas.cz/jan-kovarik-5000544>

ČNB dnes zvedne sazby, Fed to včera neudělal

2.8.2018 roklen24.cz str. 00

Jaroslav Průcha

Tagy: RoklenFx, forex, koruna, euro, dolar, EURCZK, EURUSD, USDCZK, ČNB, Fed, Bank of England

Hlavní událost týdne je tu, Česká národní banka dnes bude rozhodovat o sazbách. Měsíc po zvýšení úrokových sazeb lze očekávat jejich další růst. Naposledy ČNB sazby dvakrát po sobě snížila v druhé polovině roku 2012, směrem nahoru se to stalo před přesně jedenácti lety. Měnověpolitického zasedání se zúčastní jen šest centrálních bankéřů, chybět bude Oldřich Dědek.

Podle hlavního ekonoma skupiny Roklen Dominika Stroukala argumenty ukazují spíše na zvyšování sazeb. „ČNB nemá důvod měnit svoji dlouhodobou politiku, kdy se chce dostat na sazby ve výši tří procent. Krátkodobě ale zareaguje na slabší korunu, která by jinak mohla stále tlačit inflaci nad cílovaná dvě procenta. I proto dává smysl, že se sazby zvednou spíše dříve než později,“ uvedl Stroukal.

ČNB by tak dnes měla zvýšit hlavní úrokovou sazbu o 25 bazických bodů na 1,25 procenta. Centrální banka také zveřejní novou makroekonomickou prognózu. V květnové prognóze z května počítala s růstem tuzemské ekonomiky o 3,9 procenta a v roce 2019 o 3,4 procenta.

V prognóze bude zajímavé sledovat očekávanou trajektorii kurzu koruny. Vzhledem k očekávanému vyššímu tempu růstu sazeb bude bankovní rada zřejmě pracovat s posilováním domácí měny, vedle toho však bude nutné vzít v potaz i další proměnné, například ty plynoucí ze zahraničního dění. „Pokud by výstup z dnešního zasedání vyzněl ještě mírněji, než trh očekává, není vyloučeno, že by domácí měna mohla oslavit,“ míní analytik Roklen Jan Berka.

Koruna se aktuálně obchoduje na 25,58 EURCZK. Dle naší predikce by se kurz vůči euru měl držet v rozmezí 25,51 až 25,61 EURCZK, ve dvojici s dolarem zase od 21,77 až 21,96 USDCZK.*

Fed včera dle očekávání sazby neměnil, základní úrokovou sazbu ponechal v pásmu 1,75 až 2,00 procenta. Rozhodnutí bylo jednomyslné. Fed očekává, že letos zvýší sazby ještě dvakrát. Letos bychom se tak od šéfa Fedu Jeroma Powella a spol. dočkali celkem čtyř „hiků“, původně měly sazby letos růst jen třikrát.

Týden v režii centrálních bankéřů dnes zakončí Bank of England. Trh čeká růst hlavní úrokové sazby o 25 bazických bodů na 0,75 procenta. „Bank of England dnes podle nás, tržních analytiků i trhu, zvedne sazby. Po zpomalení v prvním čtvrtletí by jí měla podpořit data za druhý kvartál, která ještě budou zveřejněna v srpnu. Hlasování však podle nás nebude jednoznačné. Očekáváme, že minimálně dva členové měnového výboru budou pro ponechání současného nastavení měnové politiky,“ uvedl ekonom Komerční banky Viktor Zeisel.

Z dat dnes budou v USA zveřejněny nové žádosti o podporu v nezaměstnanosti, tovární zakázky a zakázky na zboží dlouhodobé spotřeby.

Aktuálně se dolar vůči euru obchoduje na 1,164 EURUSD, dolarový index se nachází na hodnotě 94,63 bodu. Během dne by se kurz EURUSD měl pohybovat v rozmezí od 1,165 do 1,174 EURUSD.*

*Průměrný nominální kurz, zveřejňovaný ECB, bude dle použitých modelů s vysokou pravděpodobností ve zmíněném intervalu. Predikce měnových kurzů jsou založeny na modelu časových řad, který zohledňuje předchozí hodnotu kurzu i jeho minulou volatilitu. K přesnějšímu určení budoucí volatility je do modelu navíc zakomponován faktor zveřejňování makroekonomických dat. Model je tak schopen určit, kdy lze očekávat zvýšenou či sníženou volatilitu směnného kurzu.

Disclaimer: Tento článek má pouze informativní charakter a neslouží jako investiční doporučení dle zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Při zpracování tohoto článku autor vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Za případné chyby v textu nebo v datech nenesou společnosti Roklen Holding a.s. ani Roklen360 a.s. zodpovědnost.

Vystudoval mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval v ekonomické a centrální redakci ČTK jako subeditor, později jako zpravodaj se zaměřením na energetiku. Jako šéfredaktor vedl zpravodajský server iUHLI.cz, který se zaměřoval na hnědouhelný sektor a energetiku. Je šéfredaktorem ekonomického a investičního portálu Roklen24.cz.

URL| <https://roklen24.cz/a/SMTJ5/cnb-dnes-zvedne-sazby-fed-to-vcera-neudela>

Neustálým strašením migrací dělá Babiš stejnou chybu jako my před rokem, říká Poche

2.8.2018 iHNed.cz str. 00

Martin Ehl, Kateřina Frouzová

Pražští sociální demokraté přebírají zahraniční politiku Česka. Sociálnědemokratický europoslanec Miroslav Poche se od začátku srpna ujímá vedení ministerstva zahraničí. Ne sice jako ministr, ale jako politický tajemník. "Mám v zásadě dvě priority - bezpečnost a obchod," říká Poche v rozhovoru pro HN.

Resort oficiálně vede šéf sociálních demokratů Jan Hamáček, který je zároveň ministrem vnitra. Prvním náměstkem je dosavadní Pocheho poslanecký asistent Tomáš Petříček. Stejně jako Poche je spjatý s pražskou organizací sociální demokracie, která Hamáčkovi pomohla k postu předsedy strany. Další vlivný pražský sociální demokrat Lukáš Kaucký má být druhým politickým náměstkem, pokud o toto místo neprojeví zájem největší vládní strana ANO.

Zahraniční politika České republiky je důležitá kvůli zásadním změnám, které se v Evropě i ve světě odehrávají. Tradičně si ji mezi sebe dělí prezident, premiér a ministerstvo zahraničí. V poslední době je ale více v područí prezidenta Miloše Zemana a premiéra Andreje Babiše (ANO), i když Poche tento pohled odmítá. "Evropská politika je v kompetenci premiéra. Zeman má oblasti, ve kterých je silný, jako je vztah k Izraeli, Rusku a Číně, ale přímo zahraniční politiku neovlivňuje," prohlašuje Poche.

Miroslav Poche (40)

* Politickou kariéru zahájil vystudovaný ekonom a politolog v mládežnické organizaci sociální demokracie. V roce 2002 se stal zastupitelem v Praze a vypracoval se na jednoho z nejvlivnějších politiků hlavního města. V roce 2010 v rozhovoru pro HN přiznal podíl na nelegálním financování strany. Stranické funkce opustil, ve volbách ale obhájil mandát zastupitele.

* V květnu 2014 byl zvolen do Evropského parlamentu. Když se v květnu letošního roku dohodli sociální demokraté s hnutím ANO na koaliční vládě, stal se kandidátem ČSSD na ministra zahraničí. Proti se ale postavil prezident Miloš Zeman. Vedle funkce europoslance tak Poche nyní působí jako politický tajemník ministerstva zahraničí.

* Vzdělání získal na České zemědělské univerzitě a **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Je ženatý, má dvě děti a jeho manželka pochází ze Slovinska.

V klíčových otázkách orientace zahraniční politiky Poche nehodlá nic měnit, přestože třeba protiruské sankce Evropské unie a USA kvůli obsazení Krymu a válce na Donbasu podle něj nefungují. "Jiný nástroj ale v mezinárodních vztazích k dispozici nemáme," říká.

S prezidentem se Poche dostal oficiálně do křížku kvůli svému údajně vstřícnému postoji k přijímání imigrantů. I proto ho Zeman odmítl jmenovat ministrem zahraničí. Měla by Česká republika přijmout symbolického jednoho uprchlíka, jak ji vyzval italský premiér Giuseppe Conte? "Určitě ano, uprchlíka žádajícího o azyl. Na tohle téma jsme s prezidentem měli složitou disputaci v Lánech. Je potřeba odlišovat migranty, azylanty a žadatele o azyl," stojí si Poche na svém s tím, že kolik přesně žadatelů o azyl by Česko bylo schopno přijmout, musí říci ministerstvo vnitra.

Řešení migrace je v Africe

Obecně se Poche domnívá, že řešením migrační krize není vytvoření záchytných táborů nebo přerozdělování uprchlíků, důležitější je podle něj přímá pomoc africkým zemím s jejich bezpečností i ekonomickým rozvojem. "Babiš se domnívá, že mu migrační téma nese body, a neuvědomuje si, co si neuvědomila sociální demokracie před rokem: pokud to téma bude pravidelně někdo žít, i když není přítomno, vždy se najde nějaký lepší doktor na ten problém a bude to někdo z krajní pravice, někdo mnohem hlasitější, někdo mnohem radikálnější," varuje Poche.

Česko by podle Pocheho mělo výrazně zvýšit svoji rozvojovou pomoc a Evropa by měla uzavřít se státy na jih od Sahary dohody o volném obchodu, abychom dováželi jejich zemědělské a Evropě nekonkurující produkty a tím zvyšovali ekonomický a sociální standard těchto zemí. To vše doplněné samozřejmě bezpečnostními opatřeními, jako je ta, které se účastní čeští vojáci v Mali. Tam cvičí místní vojáky v boji proti terorismu.

Poche k tomuto závěru došel i na základě delšího pobytu v Gambii, kde vedl misi Evropského parlamentu. Hovořil o tomto nápadu s premiérem Babišem? "Nikdo, kdo mluví o tom, že se musí situace řešit tam, kde vzniká, nemůže dojít k jinému závěru," vyhýbá se přímé odpovědi Poche.

Během rozhovoru je patrné, že sociálnědemokratický politik pečlivě váží slova, aby se nedostal do přímého střetu s prezidentem nebo s premiérem. I nadále se drží naděje, že ho prezident Zeman jmenuje ministrem. Na otázku, kdo bude ministrem zahraničí po letošních komunálních volbách v říjnu, kdy se očekává v Praze porážka sociálních demokratů, se Poche zaráží. "Jan Hamáček nebo Miroslav Poche," říká nakonec.

Referendum o euru by nevadilo

Pochemu přitom evidentně nechybí odborná erudice. Jako europoslanec dokáže zasvěceně hovořit o postavení Česka v Evropské unii, které podle něj není tak špatné, jak se občas vykresluje v médiích. Debata o konci volného pohybu osob - tedy Schengenu - je podle něj jen každoroční letní téma, které se objevuje s tím, jak roste počet běženců na hranicích unie a jak lidé cestují a jsou citlivější na nové či obnovené hraniční kontroly.

Poche je naopak zastáncem co nejrychlejšího zavedení společné měny euro v Česku. "Musíme vést silnou veřejnou debatu mezi podnikateli, politiky, veřejností, abychom ji v horizontu několika let, třeba na konci tohoto volebního období, mohli dovést k úspěšnému konci. Nebráním se tomu, aby na členství v eurozóně bylo vypísáno referendum," říká Poche. I když si euro občané schválili už v referendu o vstupu do unie, kde je vstup do eurozóny - bez data - součástí podmínek. "Nehlasoval bych o členství v unii, ale euro není takové téma, které by nemohlo referendu podléhat," tvrdí Poche. A vlastně by podle něj ani nevadilo, kdyby skončilo negativně, protože by se tím neměnila ona povinnost společnou měnu někdy v budoucnu zavést.

Není v pořádku, tvrdí Poche, že čeští zákonodárci - naposledy komunistický europoslanec a jeho senátorský kolega - navštívili Ruskem okupovaný Krym. "Není to v souladu s českou zahraniční politikou," říká Poche s tím, že ale se zeměmi, jako je Rusko nebo Čína, je třeba vést dialog a být opatrný v ekonomických otázkách. Například dodavatele stavby nových bloků jaderných elektráren v Česku, pokud se pro ně vláda rozhodne, by podle něj mělo vybrat jen výběrové řízení.

Česká republika také podle Pocheho nepotřebuje vlastní zákon o ochraně strategických investic, jež některé evropské země nově zavádějí především kvůli obavám z rostoucího čínského vlivu. "Spíš bych počkal na evropský zákon (jehož vznik loni oznámil šéf Evropské komise - pozn. red.). Je to určitě evropská priorita," vysvětluje Poche.

Hovořit s čínskými partnery o lidských právech podle něj je potřeba. "Při každém jednání to téma zazní, ale je to jen hra pro novináře, protože výsledek je nulový. Čína na to téma nijak nereaguje," prohlašuje Poche, který je členem delegace Evropského parlamentu pro vztahy s Čínou. Čínu vidí jako velkou obchodní příležitost, kterou by kvůli ochraně lidských práv neměly Česko a Evropa zahodit.

Diplomaté i někteří politici s napětím čekají, jak dopadnou personální rošády na ministerstvu zahraničí i na velvyslaneckých postech. Ministerstvo Poche považuje za profesionálně dobře fungující instituci, kde ovšem podle něj kvůli několika vlnám vyhazovů z dob vedení Karla Schwarzenberga (TOP 09), úřednických vlád i Lubomíra Zaorálka (ČSSD) chybí generace čtyřicátníků. "Ministerstvu také chybí politické zadání, protože je v současné době obtížné vůbec definovat český národní zájem," říká Poche.

Ke konkrétním velvyslaneckým postům a jejich nominacím je opatrný. Nechtěl komentovat například jmenování Tibora Biala, který byl členem maďarské nacionalis-tické extremistické organizace, velvyslancem v Maďarsku.

A opatrný zůstává i vůči nové spekulaci, že by se velvyslankyní v Německu, jednom z nejdůležitějších diplomatických postů, měla stát dosavadní pražská primátorka Adriana Krnáčová (ANO). "Při jednání v Lánech mi pan prezident sdělil, že pro něj je Berlín srdeční záležitost a že nedopustí, aby se v Berlíně stal velvyslancem někdo, kdo nemá takovou diplomatickou zkušenost a znalost, aby tam plnil úlohu velvyslance České republiky," řekl Poche, aniž chtěl kohokoliv přímo jmenovat.

URL| <http://HN.IHNED.CZ/c1-66207800-neustalym-strasenim-migraci-dela-babis-chybu-rika-poche>

Neustálým strašením migrací dělá Babiš chybu, říká Poche

2.8.2018 Hospodářské noviny str. 06 Události

Martin Ehl, Kateřina Frouzová

Pražští sociální demokraté přebírají zahraniční politiku Česka. Sociálnědemokratický europoslanec Miroslav Poche se od začátku srpna ujímá vedení ministerstva zahraničí. Ne sice jako ministr, ale jako politický tajemník. „Mám v zásadě dvě priority – bezpečnost a obchod,“ říká Poche v rozhovoru pro HN.

Resort oficiálně vede šéf sociálních demokratů Jan Hamáček, který je zároveň ministrem vnitra. Prvním náměstkem je dosavadní Pocheho poslanecký asistent Tomáš Petříček. Stejně jako Poche je spjatý s pražskou organizací sociální demokracie, která Hamáčkovi pomohla k postu předsedy strany. Další vlivný pražský sociální demokrat Lukáš Kaucký má být druhým politickým náměstkem, pokud o toto místo neprojeví zájem největší vládní strana ANO.

Zahraněční politika České republiky je důležitá kvůli zásadním změnám, které se v Evropě i ve světě odehrávají. Tradičně si ji mezi sebe dělí prezident, premiér a ministerstvo zahraničí. V poslední době je ale více v područí prezidenta Miloše Zemana a premiéra Andreje Babiše (ANO), i když Poche tento pohled odmítá. „Evropská politika je v kompetenci premiéra. Zeman má oblasti, ve kterých je silný, jako je vztah k Izraeli, Rusku a Číně, ale přímo zahraniční politiku neovlivňuje,“ prohlašuje Poche.

V klíčových otázkách orientace zahraniční politiky Poche nehodlá nic měnit, přestože třeba protiruské sankce Evropské unie a USA kvůli obsazení Krymu a válce na Donbasu podle něj nefungují. „Jiný nástroj ale v mezinárodních vztazích k dispozici nemáme,“ říká.

S prezidentem se Poche dostal oficiálně do křížku kvůli svému údajně vstřícnému postoji k přijímání imigrantů. I proto ho Zeman odmítl jmenovat ministrem zahraničí. Měla by Česká republika přijmout symbolického jednoho uprchlíka, jak ji vyzval italský premiér Giuseppe Conte? „Určitě ano, uprchlíka žádajícího o azyl. Na tohle téma jsme s prezidentem měli složitou disputaci v Lánech. Je potřeba odlišovat migranty, azylanty a žadatele o azyl,“ stojí si Poche na svém s tím, že kolik přesně žadatelů o azyl by Česko bylo schopno přijmout, musí říci ministerstvo vnitra.

Řešení migrace je v Africe

Obecně se Poche domnívá, že řešením migrační krize není vytvoření záchytných táborů nebo přerozdělování uprchlíků, důležitější je podle něj přímá pomoc africkým zemím s jejich bezpečností i ekonomickým rozvojem. „Babiš se domnívá, že mu migrační téma nese body, a neuvědomuje si, co si neuvědomila sociální demokracie před rokem: pokud to téma bude pravidelně někdo žít, i když není přítomno, vždy se najde nějaký lepší doktor

na ten problém a bude to někdo z krajní pravice, někdo mnohem hlasitější, někdo mnohem radikálnější," varuje Poche.

Česko by podle Pocheho mělo výrazně zvýšit svoji rozvojovou pomoc a Evropa by měla uzavřít se státy na jih od Sahary dohody o volném obchodu, abychom dováželi jejich zemědělské a Evropě nekonkurující produkty a tím zvyšovali ekonomický a sociální standard těchto zemí. To vše doplněné samozřejmě bezpečnostními misemi, jako je ta, které se účastní čeští vojáci v Mali. Tam cvičí místní vojáky v boji proti terorismu.

Poche k tomuto závěru došel i na základě delšího pobytu v Gambii, kde vedl misi Evropského parlamentu. Hovořil o tomto nápadu s premiérem Babišem? „Nikdo, kdo mluví o tom, že se musí situace řešit tam, kde vzniká, nemůže dojít k jinému závěru," vyhýbá se přímé odpovědi Poche.

Během rozhovoru je patrné, že sociálnědemokratický politik pečlivě váží slova, aby se nedostal do přímého střetu s prezidentem nebo s premiérem. I nadále se drží naděje, že ho prezident Zeman jmenuje ministrem. Na otázku, kdo bude ministrem zahraničí po letošních komunálních volbách v říjnu, kdy se očekává v Praze porážka sociálních demokratů, se Poche zaráží. „Jan Hamáček nebo Miroslav Poche," říká nakonec.

Referendum o euru by nevadilo

Pochemu přitom evidentně nechybí odborná erudice. Jako europoslanec dokáže zasvěceně hovořit o postavení Česka v Evropské unii, které podle něj není tak špatné, jak se občas vykresluje v médiích. Debata o konci volného pohybu osob – tedy Schengenu – je podle něj jen každoroční letní téma, které se objevuje s tím, jak roste počet běženců na hranicích unie a jak lidé cestují a jsou citlivější na nové či obnovené hraniční kontroly.

Poche je naopak zastáncem co nejrychlejšího zavedení společné měny euro v Česku. „Musíme vést silnou veřejnou debatu mezi podnikateli, politiky, veřejností, abychom ji v horizontu několika let, třeba na konci tohoto volebního období, mohli dovést k úspěšnému konci. Nebráním se tomu, aby na členství v eurozóně bylo vypsané referendum," říká Poche. I když si euro občané schválili už v referendu o vstupu do unie, kde je vstup do eurozóny – bez data – součástí podmínek. „Nehlasoval bych o členství v unii, ale euro není takové téma, které by nemohlo referendu podléhat," tvrdí Poche. A vlastně by podle něj ani nevadilo, kdyby skončilo negativně, protože by se tím neměnila ona povinnost společnou měnu někdy v budoucnu zavést.

Není v pořádku, tvrdí Poche, že čeští zákonodárci – naposledy komunistický europoslanec a jeho senátorský kolega – navštívili Ruskem okupovaný Krym. „Není to v souladu s českou zahraniční politikou," říká Poche s tím, že ale se zeměmi, jako je Rusko nebo Čína, je třeba vést dialog a být opatrný v ekonomických otázkách. Například dodavatele stavby nových bloků jaderných elektráren v Česku, pokud se pro ně vláda rozhodne, by podle něj mělo vybrat jen výběrové řízení.

Česká republika také podle Pocheho nepotřebuje vlastní zákon o ochraně strategických investic, jejíž některé evropské země nově zavádějí především kvůli obavám z rostoucího čínského vlivu. „Spíš bych počkal na evropský zákon (jehož vznik loni oznámil šéf Evropské komise – pozn. red.). Je to určitě evropská priorita," vysvětluje Poche.

Hovořit s čínskými partnery o lidských právech podle něj je potřeba. „Při každém jednání to téma zazní, ale je to jen hra pro novináře, protože výsledek je nulový. Čína na to téma nijak nereaguje," prohlašuje Poche, který je členem delegace Evropského parlamentu pro vztahy s Čínou. Čínu vidí jako velkou obchodní příležitost, kterou by kvůli ochraně lidských práv neměly Česko a Evropa zahodit.

Diplomaté i někteří politici s napětím čekají, jak dopadnou personální rošády na ministerstvu zahraničí i na velvyslaneckých postech. Ministerstvo Poche považuje za profesionálně dobře fungující instituci, kde ovšem podle něj kvůli několika vlnám vyhazovů z dob vedení Karla Schwarzenberga (TOP 09), úřednických vlád i Lubomíra Zaorálka (ČSSD) chybí generace čtyřicátníků. „Ministerstvu také chybí politické zadání, protože je v současné době obtížné vůbec definovat český národní zájem," říká Poche.

Ke konkrétním velvyslaneckým postům a jejich nominacím je opatrný. Nechtěl komentovat například jmenování Tibora Biala, který byl členem maďarské nacionalistické extremistické organizace, velvyslancem v Maďarsku.

A opatrný zůstává i vůči nové spekulaci, že by se velvyslankyní v Německu, jednom z nejdůležitějších diplomatických postů, měla stát dosavadní pražská primátorka Adriana Krnáčová (ANO). „Při jednání v Lánech mi pan prezident sdělil, že pro něj je Berlín srdeční záležitost a že nedopustí, aby se v Berlíně stal velvyslancem někdo, kdo nemá takovou diplomatickou zkušenost a znalost, aby tam plnil úlohu velvyslance České republiky," řekl Poche, aniž chtěl kohokoliv přímo jmenovat.

MIROSLAV POCHE (40) Politickou kariéru zahájil vystudovaný ekonom a politolog v mládežnické organizaci sociální demokracie. V roce 2002 se stal zastupitelem v Praze a vypracoval se na jednoho z nejvlivnějších politiků hlavního města. V roce 2010 v rozhovoru pro HN přiznal podíl na nelegálním financování strany.

Stranické funkce opustil, ve volbách ale obhájil mandát zastupitele. V květnu 2014 byl zvolen do Evropského parlamentu. Když se v květnu letošního roku dohodli sociální demokraté s hnutím ANO na koaliční vládě, stal se kandidátem ČSSD na ministra zahraničí. Proti se ale postavil prezident Miloš Zeman. Vedle funkce europoslance tak Poche nyní působí jako politický tajemník ministerstva zahraničí. Vzdělání získal na České zemědělské univerzitě a **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Je ženatý, má dvě děti a jeho manželka pochází ze Slovinska.

Referendum o členství v EU ne, ale u zavedení společné měny euro bych se mu nebránil. Miroslav Poche neoficiální český ministr zahraničí

O autorovi | Martin Ehl, Kateřina Frouzová autori@economia.cz

Foto autor | Foto: HN – Lukáš Bíba

Na dva dny zadržet a vrátit. Bavorsko spustilo migrační centra. Jak fungují a co znamenají pro ČR?

1.8.2018 info.cz str. 00

Eliška Kubátová

Na bavorských hranicích dnes začala fungovat záchytná centra pro migranty, která mají přispět k rychlejšímu vracení odmítnutých žadatelů o azyl. Nová zařízení jsou výsledkem kompromisu, který ukončil koaliční krizi vyvolanou ministrem vnitra Horstem Seehoferem. Přestože mají centra dneškem začít fungovat naplno, vše stále nese řadu otázek. Kde jsou kameny úrazu a jak to má v praxi fungovat?

Na zřízení center se německá vláda složená z CDU kancléřky Angely Merkleové, CSU Horsta Seehofera a sociálních demokratů v čele s Andreou Nahlesovou dohodla začátkem července. Plán se stal základem kompromisní dohody, která ukončila vážný spor o podobu německé migrační politiky. Krizi, která mohla skončit rozpadem těžce sestavované německé koalice, rozpoutal kritik kancléřky Seehofer i s ohledem na nadcházející volby v Bavorsku, kde stále víc bodů získává protiimigrační Alternativa pro Německo.

Nová centra však nejsou přesnou kopií toho, co se Seehofer snažil prosadit. Předseda CSU požadoval zřídit takzvaná tranzitní centra, odkud měli být migranti registrovaní v jiné zemi Evropské unie do těchto států okamžitě vraceni. Seehoferův návrh ale okamžitě smetla ze stolu SPD a výhrady k němu měla i Merkelová. „Obava na straně levice byla, že to budou detenční centra, kde nebude probíhat řádné řízení, na které ti lidé mají podle německých zákonů nárok. Dnes zřízená centra proto tímto způsobem nemají fungovat,“ vysvětluje pro INFO.CZ odborník na německou politiku z **FSV UK** Vladimír Handl.

Přesto bude dnešní den, kdy centra odstartovala svou činnost, předseda CSU nejspíš označovat za svůj úspěch. „Seehofer to bude prezentovat jako realizaci svého konceptu v nové podobě, ale je to kompromis stejně jako byl kompromis stanovit maximální počet nově příchozích migrantů na 180 až 220 tisíc, se kterým počítá koaliční smlouva této vlády,“ tvrdí analytik.

Dnes začalo v Bavorsku fungovat celkem sedm záchytných center, která mají v první řadě přispět k rychlejšímu vyhošťování odmítnutých žadatelů o azyl. Zadrženi migranti, kteří přišli do Bavorska přes sousední Rakousko, budou v nových zařízeních pobývat po celou dobu vyřizování své žádosti. Podle odborníka **Fakulty sociálních věd** se však od nových center velké zázraky čekat nedají. „Můj dojem je ten, že centra toho moc nového nepřinesou. Realita jejich fungování se příliš neposunula, až na to, že v centrech mají být zastoupeny instituce a orgány, které rozhodují o azylu a vyhoštění. To má přinést zjednodušení celého procesu,“ popisuje Handl.

Kromě sedmi záchytných center dnes začal fungovat také Úřad pro azyl a návraty, který má v Bavorsku koordinovat vyhošťování neúspěšných žadatelů o azyl. Proces rozhodování o udělení, či neudělení azylu má ale nadále spadat do agendy Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky (BAMF). Podle Handla se tak funkce obou zařízení zatím spíš vzájemně tluče. „Rozdělení kompetencí mezi federální správou a Bavorskem je záležitost, která podle mě není úplně vyřešená,“ popisuje další z vad dnes zavedených novinek.

Podle německé ústavy mohou být migranti v nových centrech zadrženi maximálně 48 hodin, během kterých by se mělo rozhodnout o jejich dalším osudu. Podle očekávání v nich bavorští úředníci zvládnou zpracovat maximálně dva až pět případů denně.

Jak píše německý server Deutsche Welle, zadrženi migranti se budou moct po záchytném centru volně pohybovat, rozhodně však nebudou chodit, kam se jim zlíbí. Uzavření migrantů do detenčních center s odkazem

na omezení jejich svobody ostře odmítala německá sociální demokracie, Seehofer ale nová centra obhájí s tím, že migranti mají volnost v tom, že se můžou vrátit do zemí, odkud přišli.

Zatím určitě ne. Například premiér největší spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko Armin Laschet z CDU se už nechal slyšet, že žádná podobná střediska na svých hranicích se sousední Belgií a Nizozemskem nechce. K zřizování nových center se však nemají ani další spolkové republiky. „Ukazuje se jako problém to, že těchto sedm center funguje jen v Bavorsku a žádná jiná spolková země se k tomu zatím nepropracovala. Je to tedy takový první pokus toho, jak to má v budoucnu fungovat,“ tvrdí Handl.

Německo ujišťuje, že nikoli. To ministři vnitra Janu Hamáčkovi potvrdil i jeho německý protějšek Horst Seehofer. „Ujistil mě, že Německo neplánuje změny režimu na našich hranicích,“ řekl po telefonátu Hamáček s tím, že se oba politici dohodli na Seehoferově návštěvě Česka, během které by měli problém nelegální migrace probrat.

Nadále také platí, že centra jsou zřízena pouze na bavorských hranicích s Rakouskem, nikoli s Českem. Je ovšem otázkou, zda to migranty nebude inspirovat právě k tomu, aby se rakousko-německé hranici vyhnuli a nezkusili se do spolkové republiky dostat přes tuzemsko. Německou hranici s Českou republikou se v první polovině tohoto roku pokusilo nezákonně překročit 2228 lidí. Loni to bylo ve stejném období 1868 lidí, jak minulý týden informovala agentura DPA.

Na německo-rakouské hranici počet ilegálních přechodů klesl ve stejném období z loňských 8358 na 5758. I když tato cesta zůstává nejfrekventovanější, míří tudy do Německa pouze zhruba 27 procent všech migrantů. Podle Deutsche Welle se tak problém sekundární migrace zdá být mnohem menší, než politici CSU tvrdí. Opozice proto jednobarevnou bavorskou vládu CSU kritizuje za to, že zřizování nových úřadů je v první řadě součástí předvolební kampaně před podzimními zemskými volbami, ve kterých Seehoferově straně hrozí ztráta většiny.

URL| <https://www.info.cz/evropska-unie/na-dva-dny-zadrzet-a-vratit-bavorsko-spustilo-migracni-centra-jak-funguji-a-co-znamenaji-pro-cr-35028.html>

Na dva dny zadržet a vrátit. Bavorsko spustilo migrační centra. Jak fungují a co znamenají pro ČR?

1.8.2018 info.cz str. 00 Evropská unie

Eliška Kubátová

Na bavorských hranicích dnes začala fungovat záchytná centra pro migranty, která mají přispět k rychlejšímu vracení odmítnutých žadatelů o azyl. Nová zařízení jsou výsledkem kompromisu, který ukončil koaliční krizi vyvolanou ministrem vnitra Horstem Seehoferem. Přestože mají centra dneškem začít fungovat naplno, vše stále nese řadu otázek. Kde jsou kameny úrazu a jak to má v praxi fungovat?

Proč centra vznikla?

Na zřízení center se německá vláda složená z CDU kancléřky Angely Merkleové, CSU Horsta Seehofera a sociálních demokratů v čele s Andreou Nahlesovou dohodla začátkem července. Plán se stal základem kompromisní dohody, která ukončila vážný spor o podobu německé migrační politiky. Krizi, která mohla skončit rozpadem těžce sestavované německé koalice, rozpoutal kritik kancléřky Seehofer i s ohledem na nadcházející volby v Bavorsku, kde stále víc bodů získává protiimigrační Alternativa pro Německo.

Nová centra však nejsou přesnou kopií toho, co se Seehofer snažil prosadit. Předseda CSU požadoval zřídit takzvaná tranzitní centra, odkud měli být migranti registrovaní v jiné zemi Evropské unie do těchto států okamžitě vraceni. Seehoferův návrh ale okamžitě smetla ze stolu SPD a výhrady k němu měla i Merkelová. „Obava na straně levice byla, že to budou detenční centra, kde nebude probíhat řádné řízení, na které ti lidé mají podle německých zákonů nárok. Dnes zřízená centra proto tímto způsobem nemají fungovat,“ vysvětluje pro INFO.CZ odborník na německou politiku z **FSV UK** Vladimír Handl.

Přesto bude dnešní den, kdy centra odstartovala svou činnost, předseda CSU nejspíš označovat za svůj úspěch. „Seehofer to bude prezentovat jako realizaci svého konceptu v nové podobě, ale je to kompromis stejně jako byl kompromis stanovit maximální počet nově příchozích migrantů na 180 až 220 tisíc, se kterým počítá koaliční smlouva této vlády,“ tvrdí analytik.

Kolik center bylo zřízeno a jaký mají plnit úkol?

Dnes začalo v Bavorsku fungovat celkem sedm záchytných center, která mají v první řadě přispět k rychlejšímu vyhošťování odmítnutých žadatelů o azyl. Zadrženi migranti, kteří přišli do Bavorska přes sousední Rakousko, budou v nových zařízeních pobývat po celou dobu vyřizování své žádosti. Podle odborníka **Fakulty sociálních věd** se však od nových center velké zázraky čekat nedají. „Můj dojem je ten, že centra toho moc nového nepřinesou. Realita jejich fungování se příliš neposunula, až na to, že v centrech mají být zastoupeny instituce a orgány, které rozhodují o azylu a vyhoštění. To má přinést zjednodušení celého procesu,“ popisuje Handl.

Kromě sedmi záchytných center dnes začal fungovat také Úřad pro azyl a návraty, který má v Bavorsku koordinovat vyhošťování neúspěšných žadatelů o azyl. Proces rozhodování o udělení, či neudělení azylu má ale nadále spadat do agendy Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky (BAMF). Podle Handla se tak funkce obou zařízení zatím spíše vzájemně tluče. „Rozdělení kompetencí mezi federální správou a Bavorskem je záležitost, která podle mě není úplně vyřešená,“ popisuje další z vad dnes zavedených novinek.

Jak dlouho směji být migranti zadržováni?

Podle německé ústavy můžou být migranti v nových centrech zadrženi maximálně 48 hodin, během kterých by se mělo rozhodnout o jejich dalším osudu. Podle očekávání v nich bavorští úředníci zvládnou zpracovat maximálně dva až pět případů denně.

Můžou se migranti v centru volně pohybovat?

Jak píše německý server Deutsche Welle, zadrženi migranti se budou moct po záchytném centru volně pohybovat, rozhodně však nebudou chodit, kam se jim zlíbí. Uzavření migrantů do detenčních center s odkazem na omezení jejich svobody ostře odmítala německá sociální demokracie, Seehofer ale nová centra obhájí s tím, že migranti mají volnost v tom, že se můžou vrátit do zemí, odkud přišli.

Začnou centra fungovat v celém Německu?

Zatím určitě ne. Například premiér největší spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko Armin Laschet z CDU se už nechal slyšet, že žádná podobná střediska na svých hranicích se sousední Belgií a Nizozemskem nechce. K zřizování nových center se však nemají ani další spolkové republiky. „Ukazuje se jako problém to, že těchto sedm center funguje jen v Bavorsku a žádná jiná spolková země se k tomu zatím nepropracovala. Je to tedy takový první pokus toho, jak to má v budoucnu fungovat,“ tvrdí Handl.

Dotknou se změny i Česka?

Německo ujišťuje, že nikoli. To ministři vnitra Janu Hamáčkovi potvrdil i jeho německý protějšek Horst Seehofer. „Ujistil mě, že Německo neplánuje změny režimu na našich hranicích,“ řekl po telefonátu Hamáček s tím, že se oba politici dohodli na Seehoferově návštěvě Česka, během které by měli problém nelegální migrace probrat.

Nadále také platí, že centra jsou zřízena pouze na bavorských hranicích s Rakouskem, nikoli s Českem. Je ovšem otázkou, zda to migranty nebude inspirovat právě k tomu, aby se rakousko-německé hranici vyhnuli a nezkusili se do spolkové republiky dostat přes tuzemsko. Německou hranici s Českou republikou se v první polovině tohoto roku pokusilo nezákonně překročit 2228 lidí. Loni to bylo ve stejném období 1868 lidí, jak minulý týden informovala agentura DPA.

Na německo-rakouské hranici počet ilegálních přechodů klesl ve stejném období z loňských 8358 na 5758. I když tato cesta zůstává nejfrekventovanější, míří tudy do Německa pouze zhruba 27 procent všech migrantů. Podle Deutsche Welle se tak problém sekundární migrace zdá být mnohem menší, než politici CSU tvrdí. Opozice proto jednobarevnou bavorskou vládu CSU kritizuje za to, že zřizování nových úřadů je v první řadě součástí předvolební kampaně před podzimními zemskými volbami, ve kterých Seehoferově straně hrozí ztráta většiny.

URL| <https://www.info.cz/clanek/35028/na-dva-dny-zadrzet-a-vratit-bavorsko-spustilo-migracni-centra-jak-funguji-a-co-znamenaji-pro-cr>

Personálie

1.8.2018 Právo str. 15 Trhy & ekonomika
(pro)

Předsedou rady ERÚ na tři roky Košťál

Novým předsedou rady Energetického regulačního úřadu (ERÚ) jmenovala včera vláda s účinností od 1. srpna na tři roky Vratislava Košťála (42). Dosavadní předseda Vladimír Outrata zůstává členem rady. Košťál, kterému končí dosavadní funkční období, byl zároveň jmenován členem rady na dalších pět let.

Košťál vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a **Fakultu sociálních věd** UK v Praze. Působil mj. ve společnostech RWE Transgas a E.ON ČR. V letech 2008 až 2016 pracoval pro provozovatele přenosové soustavy ČEPS. Před nástupem do funkce člena rady ERÚ byl právníkem ochrany spotřebitelů v ČNB.

Kulhánek do dozorčí rady Aures Holdings

Členem dozorčí rady společnosti Aures Holdings, která je od letošního března nástupcem AAA Auto International, se stal Vratislav Kulhánek. Ten byl mimo jiné v letech 1997 až 2004 šéfem mladoboleslavské automobilky Škoda Auto, dlouholetým prezidentem Sdružení automobilového průmyslu či viceprezidentem Svazu průmyslu a dopravy. Loni byl rovněž neúspěšným kandidátem na prezidenta ČR.

Foto popis|

Vláda jmenovala V. Košťála novým předsedou Rady ERÚ

1.8.2018 solarninovinky.cz str. 00

Novinky Domácí

Předseda Rady Energetického regulačního úřadu (ERÚ) Vladimír Outrata po roce končí ve funkci. Na návrh vlády Andreje Babiše byl novým předsedou Rady Energetického regulačního úřadu jmenován s účinností od 1. srpna 2018 Vratislav Košťál, jenž se současně stal členem Rady.

Pětiletý mandát Jako člen Rady má Košťál pětiletý mandát, předsedou byl jmenován na tři roky. V předsednické funkci nahradí odvolaného Vladimíra Outratu. Dosavadní předseda Vladimír Outrata zůstává členem rady.

Nikdo z přímých účastníků posledních jednání vlády nechtěl změnu ve vedení ERÚ podrobněji komentovat. Vratislav Košťál chce o svých plánech hovořit až po nástupu do funkce předsedy.

„Pro ministerstvo průmyslu a obchodu je důležitá efektivita řízení a fungující komunikace mezi členy Rady ERÚ,“ uvedla k provedené personální změně mluvčí ministerstva průmyslu Štěpánka Filipová pro deník Právo.

Sedm zájemců o funkci Ministerstvo průmyslu a obchodu vypsalo na uvolněné místo v Radě ERÚ soutěž, do které se přihlásilo sedm kandidátů. Mnozí z nich však byli vyřazeni kvůli nenaplnění kvalifikačních předpokladů, mezi něž patří praxe na manažerských či řídicích pozicích v oboru energetiky.

Nová pětičlenná rada ERÚ přebrala vedení úřadu od začátku loňského srpna. Nahradila tehdejší předsedkyni úřadu Alenu Vitáskovou, které vypršel šestiletý mandát. Rada ERÚ má mít do budoucna pět členů s pětiletým funkčním obdobím, jeden z nich vždy bude jejím předsedou.

Nový předseda Rady ERÚ Košťál vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a **Fakultu sociálních věd** UK v Praze. Působil mj. ve společnostech RWE Transgas a E.ON ČR. V letech 2008 až 2016 pracoval pro provozovatele přenosové soustavy ČEPS. Před nástupem do funkce člena rady ERÚ byl právníkem ochrany spotřebitelů v ČNB.

URL| <http://www.solarninovinky.cz/?zpravy/2018080103/vlada-jmenovala-v-kostala-novym-predsedou-rady-eru>

Pokus nevyšel? Praha sobě jde do voleb i jako politická strana

1.8.2018 prazsky.denik.cz str. 00 Moje Praha

Jan Prokeš

Hnutí vedené poslancem za KDU Janem Čížinským, kterému lidovci pozastavili kvůli novému projektu členství, si snaží volební účast pojistit. Na magistrát proto současně podalo k registraci dvě kandidátky. Jména na nich jsou stejná, jedna z nich je ale politickou stranou, a ta petici s podpisy nepotřebuje.

"Podle zástupců Praha sobě odráží neobvyklý a překvapivý postup nedůvěru v politickou nezávislost magistrátních úředníků, kteří mají kontrolu podpisů na starosti. Zákon prý navíc definuje kontrolu podpisů v tomto případě nejasně.

„Pro ty, kteří Prahu desítky let vysávali, představuje tato občanská iniciativa velké nebezpečí. Z toho důvodu jsme se rozhodli vyloučit, že by se případně někdo s využitím mezer v zákoně snažil zabránit kandidatuře a shodil tak přání stovky tisíc Pražanů pod stůl,“ uvedla za hnutí jeho mluvčí Julie Kochová s dovětkem, že v případě úspěšné registrace občanské kandidátky bude ta politická stažena.

Riskantní taktika

Politolog z **Fakulty sociálních věd** UK Petr Jüptner ale považuje taktiku hnutí za riskantní. „Mohlo by to teoreticky skončit vyloučením obou kandidátek, protože jednotliví uchazeči podepisují prohlášení, že nekandidují za žádný jiný subjekt. Je to ale otázka právního výkladu a komunikace s registračním úřadem. Ten navíc dává přihlášeným možnost k nápravě registračních materiálů a je možné, že s tím kalkulují,“ komentoval situaci Jüptner.

Ve sběru podpisů chce Praha sobě pokračovat v souladu se zákonem až do 13. srpna. „Navýšíme tak naši rezervu podpisů nad předepsaný limit a tím si bohatě pojistíme kandidaturu. Případná zneplatnění podpisů kvůli chybám nebo změnám životní situace signatářů by nás tak neměla ohrozit,“ tvrdí Kochová.

Hnutí Praha sobě předalo na magistrát petiční arch s 97 tisíci podpisy. Uskupení vzešlé z lokálně úspěšné iniciativy Praha 7 sobě chce kandidovat v říjnových komunálních volbách jako sdružení nezávislých kandidátů, a proto potřebovalo před registrací do konce července sehnat podpisy od nejméně sedmi procent dospělých obyvatel metropole, což je přes 90 tisíc.

Praha sobě slibuje občanům nový styl komunální politiky a praktické řešení problémů s bydlením, nedostatkem služeb pro seniory nebo odstranění nadbytečné byrokracie. Hnutí podpořily i známé osobnosti jako režisér Jan Svěrák, zpěvák Vladimír 518 nebo herci Ivan Trojan, Václav Neuzil a Aňa Geislerová.

URL| https://prazsky.denik.cz/zpravy_region/pokus-nevysel-praha-sobe-jde-do-voleb-i-jako-politicka-strana-20180801.html

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

prazsky.denik.cz

Pokus nevyšel? Praha sobě jde do voleb i jako politická strana

1.8.2018 **Pražský deník str. 03 Praha / Zpravodajství**

JAN PROKEŠ

Praha – Hnutí vedené poslancem za KDU Janem Čížinským,

kterému lidovci pozastavili kvůli novému projektu členství, si snaží volební účast pojistit. Na magistrát proto současně podalo k registraci dvě kandidátky. Jména na nich jsou stejná, jedna z nich je ale politickou stranou, a ta petici s podpisy nepotřebuje.

Podle zástupců Praha sobě odráží neobvyklý a překvapivý postup nedůvěru v politickou nezávislost magistrátních úředníků, kteří mají kontrolu podpisů na starosti. Zákon prý navíc definuje kontrolu podpisů v tomto případě nejasně. „Pro ty, kteří Prahu desítky let vysávali, představuje tato občanská iniciativa velké nebezpečí. Z toho důvodu jsme se rozhodli vyloučit, že by se případně někdo s využitím mezer v zákoně snažil zabránit kandidatuře a shodil tak přání stovky tisíc Pražanů pod stůl,“ uvedla za hnutí jeho mluvčí Julie Kochová s dovětkem, že v případě úspěšné registrace občanské kandidátky bude ta politická stažena.

Politolog z **Fakulty sociálních věd** UK Petr Jüptner ale považuje taktiku hnutí za riskantní. „Mohlo by to teoreticky skončit vyloučením obou kandidátek, protože jednotliví uchazeči podepisují prohlášení, že nekandidují za žádný jiný subjekt. Je to ale otázka právního výkladu a komunikace s registračním úřadem. Ten navíc dává přihlášeným možnost k nápravě registračních materiálů a je možné, že s tím kalkulují,“ komentoval situaci Jüptner. Ve sběru podpisů chce Praha sobě pokračovat v souladu se zákonem až do 13. srpna.

„Navýšíme tak naši rezervu podpisů nad předepsaný limit a tím si bohatě pojistíme kandidaturu. Případná zneplatnění podpisů kvůli chybám nebo změnám životní situace signatářů by nás tak neměla ohrozit,“ tvrdí Kochová.

Hnutí Praha sobě předalo na magistrát petiční arch s 97 tisíci podpisy. Uskupení vzešlé z lokálně úspěšné iniciativy Praha 7 sobě chce kandidovat v říjnových komunálních volbách jako sdružení nezávislých kandidátů, a proto potřebovalo před registrací do konce července sehnat podpisy od nejméně sedmi procent dospělých obyvatel metropole, což je přes 90 tisíc. Praha sobě slibuje občanům nový styl komunální politiky a praktické řešení problémů s bydlením, nedostatkem služeb pro seniory nebo odstranění nadbytečné byrokracie. Hnutí podpořily i známé osobnosti jako režisér Jan Svěrák, zpěvák Vladimír 518 nebo herci Ivan Trojan, Václav Neuzil a Aňa Geislerová.

Foto autor| Foto: Praha sobě

Foto popis| ODEVZDALI ARCHY. Hnutí vede Jan Čížinský.

Region| Střední Čechy

Pokus nevyšel? Praha sobě jde do voleb i jako politická strana

1.8.2018 kladensky.denik.cz str. 00

Hnutí vedené poslancem za KDU Janem Čížinským, kterému lidovci pozastavili kvůli novému projektu členství, si snaží volební účast pojistit. Na magistrát proto současně podalo k registraci dvě kandidátky. Jména na nich jsou stejná, jedna z nich je ale politickou stranou, a ta petici s podpisy nepotřebuje.

dnes 07:12

Podle zástupců Praha sobě odráží neobvyklý a překvapivý postup nedůvěru v politickou nezávislost magistrátních úředníků, kteří mají kontrolu podpisů na starosti. Zákon prý navíc definuje kontrolu podpisů v tomto případě nejasně.

„Pro ty, kteří Prahu desítky let vysávali, představuje tato občanská iniciativa velké nebezpečí. Z toho důvodu jsme se rozhodli vyloučit, že by se případně někdo s využitím mezer v zákoně snažil zabránit kandidatuře a shodil tak přání stovky tisíc Pražanů pod stůl,“ uvedla za hnutí jeho mluvčí Julie Kochová s dovětkem, že v případě úspěšné registrace občanské kandidátky bude ta politická stažena.

Riskantní taktika Politolog z **Fakulty sociálních věd** UK Petr Jüptner ale považuje taktiku hnutí za riskantní. „Mohlo by to teoreticky skončit vyloučením obou kandidátek, protože jednotliví uchazeči podepisují prohlášení, že nekandidují za žádný jiný subjekt. Je to ale otázka právního výkladu a komunikace s registračním úřadem. Ten navíc dává přihlášeným možnost k nápravě registračních materiálů a je možné, že s tím kalkulují,“ komentoval situaci Jüptner.

Ve sběru podpisů chce Praha sobě pokračovat v souladu se zákonem až do 13. srpna. „Navýšíme tak naši rezervu podpisů nad předepsaný limit a tím si bohatě pojistíme kandidaturu. Případná zneplatnění podpisů kvůli chybám nebo změnám životní situace signatářů by nás tak neměla ohrozit,“ tvrdí Kochová.

Hnutí Praha sobě předalo na magistrát petiční arch s 97 tisíci podpisy. Uskupení vzešlé z lokálně úspěšné iniciativy Praha 7 sobě chce kandidovat v říjnových komunálních volbách jako sdružení nezávislých kandidátů, a proto potřebovalo před registrací do konce července sehnat podpisy od nejméně sedmi procent dospělých obyvatel metropole, což je přes 90 tisíc.

Praha sobě slibuje občanům nový styl komunální politiky a praktické řešení problémů s bydlením, nedostatkem služeb pro seniory nebo odstranění nadbytečné byrokracie. Hnutí podpořily i známé osobnosti jako režisér Jan Svěrák, zpěvák Vladimír 518 nebo herci Ivan Trojan, Václav Neuzil a Aňa Geislerová.

URL| http://prazsky.denik.cz/zpravy_region/pokus-nevysel-praha-sobe-jde-do-voleb-i-jako-politicka-strana-20180801.html

ERÚ povede Košťál

1.8.2018 iuhli.cz str. 00 Z domova

ČTK, Redakce

Vratislav Košťál povede Radu ERÚ příští tři roky. Foto: ERÚ

Novým předsedou rady Energetického regulačního úřadu (ERÚ) jmenovala včera vláda s účinností od 1. srpna na tři roky Vratislava Košťála (42). Dosavadní předseda Vladimír Outrata zůstává členem rady.

Na tiskové konferenci po jednání vlády to uvedl ministr spravedlnosti Jan Kněžínek (za ANO). Košťál byl zároveň jmenován členem rady na dalších pět let, tři roky z toho tedy radu povede.

Čtěte také:

ERÚ je u Babiše v nemilosti

ČEZ změnil etický kodex podle ERÚ

Nová pětičlenná rada ERÚ přebrala vedení úřadu od začátku loňského srpna. Nahradila tehdejší předsedkyni úřadu Alenu Vitáskovou, které vypršel šestiletý mandát. Rada ERÚ má mít do budoucna pět členů s pětiletým funkčním obdobím, jeden z nich vždy bude jejím předsedou. Předseda může vést radu nejdéle tři roky. V prvních letech zavedení rady nemají všichni členové mandát na celých pět let, a to proto, aby se rada obměňovala postupně.

Člena rady jmenuje a odvolává vláda na návrh ministra průmyslu a obchodu. Dosavadního předsedu rady Outratu jmenoval loni kabinet členem rady na čtyři roky. Radu dále tvoří Vladimír Vlk, Rostislav Krejcar, Jan Pokorný a Košťál. Vlk byl loni do rady jmenován na pět let, Krejcar na tři roky, Pokorný na dva roky a Košťál na rok. Příští rok se tak bude rozhodovat o obsazení místa v radě, které nyní patří Pokornému. Ministerstvo průmyslu a obchodu minulý týden ČTK sdělilo, že na místo člena rady se letos přihlásilo sedm zájemců. Nakonec byl znovu vybrán Košťál.

Nový předseda rady ERÚ vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Po dokončení magisterského stupně absolvoval rigorózní řízení na obou univerzitách. Působil mimo jiné ve společnostech RWE Transgas a E.ON Česká republika. V letech 2008 až 2016 pracoval pro provozovatele přenosové soustavy ČEPS, zpočátku jako vedoucí odboru právní podpory obchodu, v roce 2009 se stal vedoucím odboru právních služeb. Před nástupem do funkce člena rady ERÚ byl hlavním právníkem ochrany spotřebitele v České národní bance.

ERÚ byl zřízen v roce 2001 jako správní úřad pro výkon regulace v energetice. Do jeho působnosti patří mimo jiné regulace cen, podpora hospodářské soutěže v energetických odvětvích, výkon dohledu nad trhy v energetických odvětvích nebo ochrana oprávněných zájmů zákazníků.

Mohlo by vás zajímat:

Elektrotahač má spotřebu jako malé město

VIDEO: Sci-fi bagr z Jižní Koreje

Služební auto obra Koloděje

URL| <http://iuhli.cz/eru-povede-kostal/>

Stejná zpráva vyšla také v tomto titulu:

iuhli.cz